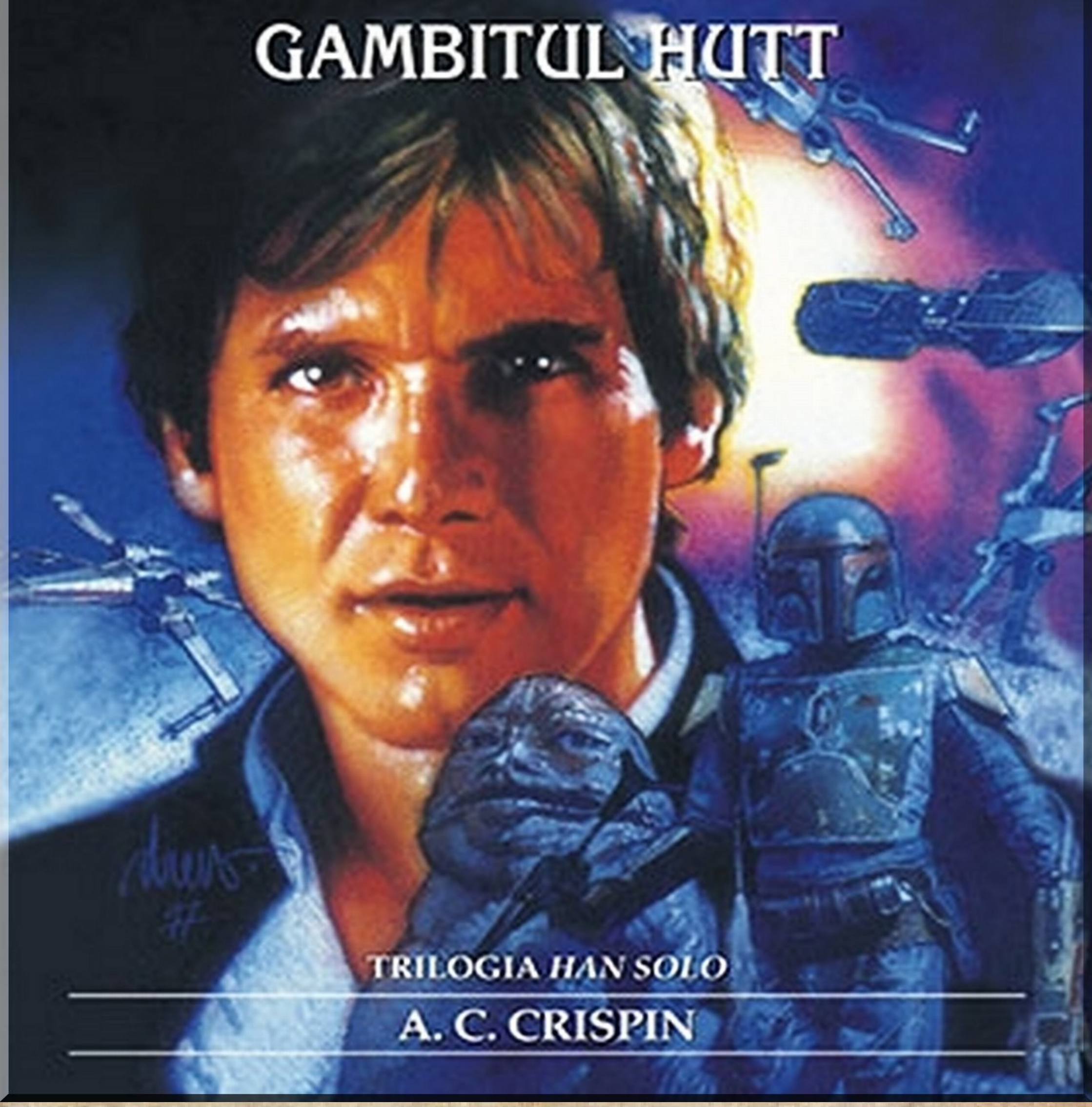
STAR WARS™

VOLUMUL II

GAMBITUL HUTT

TRILOGIA *HAN SOLO*

A. C. CRISPIN

A.C. Crispin

STAR WARS

GAMBITUL HUTT

(Trilogia Han Solo – Volumul II)

V.1.0

A.C. Crispin

Ann Carol Crispin (nascută în 1950) este o scriitoare americană de science fiction, având publicate douăzeci şi trei romane.

A scris mai multe romane din ciclul Star Trek, si a creat propria ei serie science fiction numită Starbridge.

UN JOC LINIŞTIT DE SABACC CU PRIETENII...

Han se apleca pentru a ridica potul, iar femela barabel emise un răget.

— Trişorule! Are o mutabilă... sunt sigură! Nimeni nu poate fi atât de norocos!

Han se lăsă pe spate şi o privi, jignit. Trişase de multe ori la sabacc, folosind mutabile – cărţi care căpătau valori diferite, atunci când erau lovite uşor pe muchie – ca şi în alte feluri, dar acum câştigase cinstit şi pe faţă! Scuturând vehement din cap, spuse:

— N-am trişat! Am fost pur şi simplu mai bun, surioară!

Când se întinse către ultima carte-cip, barabela mugi din nou. O mână împlătoşată şi cu gheare ascuţite coborî într-o lovitură puternică ce rupse masa în două, aruncând în toate părţile tabla, creditele şi cărţile-cip. Mârâind, ea avansă către Han.

— O să-ţi smulg căpăţâna cu dinţii, trişorule!

Han îi privi o singură dată botul căscat, îşi dădu seama că era îndeajuns de masivă pentru a se ţine de cuvânt şi decise să folosească blasterul. Mâna dreaptă îi coborî spre coapsă cu iuţeala fulgerului, apoi simţi prăselele uzate ale patului armei cuibărindu-i-se în palmă.

Mişcându-se cu aceeaşi viteză extraordinară, mâna porni

să se ridice, scoţând blasterul...

... şi încremeni, când arma se agăţă în interiorul tocului!

Han avu de abia o secundă la dispoziţie ca să-şi dea seama că în toc se prinsese cătarea montată pe ţeavă. Trase puternic de blaster, străduindu-se să-l elibereze.

Barabela sări asupra lui. Han se trase îndărăt, dar nu suficient de departe...

PRIETENI NOI, DUŞMANI VECHI

Han Solo, fost ofiţer imperial, stătea abătut la o masă năclăioasă, într-un bar murdar de pe Devaron, sorbind o bere alderaană proastă şi dorindu-şi să fi fost singur. Asta nu pentru că l-ar fi deranjat ceilalţi clienţi ai barului – masculi devish cu coarne şi femele devish îmblănite, plus o mulţime de non-umani de pe alte planete. Han era obişnuit cu „extratereştrii” crescuse printre ei la bordul Norocului negustorului, nava comercială mare care parcurgea rutele galaxiei, înainte de a împlini zece ani, Han fusese capabil să vorbească şi să înţeleagă vreo şase limbaje non-umane.

Nu, pricina n-o reprezentau extratereştrii din jurul său, ci extraterestrul de lângă el. Han trase o duşcă de bere, se strâmbă, simţindu-i acreala, apoi trase cu coada ochiului spre cauza tuturor necazurilor sale. Creatura uriaşă şi lăţoasă îl privea cu ochi albaştri îngrijoraţi. Han oftă adânc. Dacă s-ar duce naibii acasă! Dar wookieeul-Chew... nu-mai-ştiu-cum – refuza cu îndârjire să revină pe planeta natală, Kashyyyk, în ciuda îndemnurilor repetate ale lui Han. Extraterestrul susţinea că era răspunzător cu ceva numit „datorie de viaţă” faţă de fostul Locotenent Imperial Han Solo.

Datorie de viaţă... grozav! Exact ceea ce-mi trebuia, gândi Han furios. O dădacă mare şi lăţoasă, care să se ţină după mine şi să-mi dea sfaturi, protestând dacă beau prea mult şi spunându-mi că va avea grijă de mine. Grozav! Pur şi simplu, grozav!

Se strâmbă spre berea sa, iar băutura spălăcită şi apoasă îi reflectă chipul, distorsionându-i trăsăturile, până ce păru aproape la fel de extraterestru ca şi wookieeul. Cum se numea? Chew... nu-mai-ştiu-cum. Wookieeul i-l spusese, dar Han nu se pricepea prea bine la pronunţia graiului acela, deşi îl înţelegea perfect.

În plus, nici nu dorea să înveţe numele wookieeului.

Dacă-l învăţa, probabil că nu va mai putea scăpa niciodată de umbra lui îmblănită.

Bărbatul îşi trecu palma peste chip, obosit, şi simţi tuleiele nerase de câteva zile. Din clipa când fusese dat afară din Flotă, uita mereu să se mai bărbierească. Când fusese cadet, apoi sublocotenent, iar după aceea locotenent, fusese foarte grijuliu în privinţa felului în care arăta, aşa cum trebuia să fie un ofiţer şi gentleman... dar acum... ce mai conta?

Ridică halba cu o mână uşor nesigură şi dădu peste cap berea acră. Lăsă apoi halba goală pe masă şi privi prin local, căutând chelnerul. Aş mai avea nevoie de o halbă. Încă una şi m-aş simţi mult mai bine. Doar una...

Wookieeul gemu încetişor şi strâmbătura lui Han se accentuă.

— Ţine-ţi părerile pentru tine, minge-mblănită, pufni el. O să ştiu şi singur când să m-opresc. Ultimu' lucru de care-am nevoie este-un wookiee care să mă dădăcească.

Wookieeul – Chewbacca, aşa-l chema! – mârâii uşor, iar ochii lui albaştri se înnourară grijulii. Han răsfrânse buza.

— Sunt foarte capabil s-am grijă şi singur de mine – nu uita! Fiindcă ţi-am salvat de la vaporizare fundu' lăţos, nu-nseamnă că-mi datorezi absolut nimic. Ţi-am mai zis, am avut şi eu o datorie faţă de o wookiee, cu mult timp în urmă. I-am datorat viaţa de vreo două ori. Aşa c-am salvat-o pe-a ta, fiindcă aveam o datorie faţă de ea.

Chewbacca emise un sunet, jumătate geamăt, jumătate mârâit. Han clătină din cap.

— Nu, asta-nseamnă că nu-mi datorezi nimic, n-ai priceput? Eu îi datoram ei, da' nu mi-am putut achita datoria. Aşa că te-am ajutat pe tine, ceea ce-nseamnă că suntem chit. Aşa că, te rog, ia creditele alea pe care ţi le-am dat şi întoarce-te pe Kashyyyk! Nu-mi faci nici o favoare, dacă stai aici cu mine, minge-mblănită. Am nevoie de tine pe cât am nevoie de-o arsură de blaster pe fund.

Ofensat, Chewbacca se îndreptă, etalându-şi toată înălţimea de wookiee, şi mârâii adânc în fundul gâtului.

— Da, ştiu c-am dat cu picioru' carierei şi vieţii mele, în ziua aia de pe Coruscant când l-am oprit pe comandoru' Nyklas să te-mpuşte. Urăsc sclavia şi nu m-a-ncântat deloc să-l văd folosind un bici de forţă. Eu îi cunosc pe wookiee. În copilărie, o wookiee mi-a fost prietenu' cel mai bun. Ştiam că te vei năpusti asupra lui Nyklas, chiar înainte s-o fi făcut... tot aşa cum ştiam că Nyklas va scoate blasteru'. Nu puteam sta locului şi să-l privesc cum te rade. Da' nu-ncerca să faci din mine un erou, Chewie. N-am nevoie d-un partener şi nu vreau un prieten. Numele meu spune totu', amice – Solo.

Han îndreptă un deget mare spre piept.

— Solo, repetă el. În limba mea asta-nseamnă „singur", „solitar". Te-ai prins? Aşa stă treaba şi aşa-mi place. Aşa că... fără supărare, Chewie, de ce n-o ştergi? Adică – de ce nu pleci? Definitiv!

Chewie îl privi îndelung, apoi pufni dispreţuitor şi ieşi din bar.

Han se întrebă într-o doară dacă reuşise realmente să convingă matahala îmblănită să plece pentru totdeauna. Dacă izbutise, ar fi fost un motiv bun pentru a sărbători. Pentru a mai bea ceva...

Privind prin local, văzu că într-un colţ câţiva clienţi se strânseseră în jurul unei mese. Se pregătea o partidă de sabacc. Han se întrebă dacă ar fi trebuit să încerce să participe şi el. Îşi examina mintal conţinutul portofelului şi decise că n-ar fi fost o idee tocmai rea. De obicei era foarte norocos la sabacc şi în zilele astea conta fiecare credit.

În zilele astea...

Oftă. Cât timp trecuse din ziua aceea nefericită când fusese trimis să-l ajute pe comandorul Nyklas cu echipa de muncitori wookiee însărcinată cu terminarea unei aripi noi la Palatul Imperial al Eroilor? Începu să numere, încruntându-se când îşi dădu seama că pierduse socoteala multor zile... zile petrecute probabil într-o ceaţă întunecată de bere şi incriminări amare. Peste două zile urmau să se împlinească două luni.

Strânse din buze şi-şi trecu o mână nesigură prin părul şaten zburlit. În ultimii cinci ani îl purtase tuns scurt, conform stilului militar aprobat, dar acum îi crescuse şi era aproape vâlvoi. Brusc, avu o imagine perfect clară a felului în care fusese anterior – imaculat, spilcuit, cu tresele lustruite şi cizmele strălucitoare – şi plecă ochii, privindu-se.

Ce deosebire între trecut şi prezent! Purta o cămaşă cenuşie, pătată, care fusese cândva albă, o jachetă de neo-piele gri, slinoasă, pe care o cumpărase la mâna a doua, şi pantaloni bleumarin de tip militar, cu tresa lui de sânge corelliană paralelă cu tivul exterior. Numai cizmele rămăseseră aceleaşi. Erau croite pe măsură pentru fiecare cadet când devenea ofiţer, aşa că Imperiul nu le mai dorea înapoi. Han fusese numit ofiţer cu vreo opt luni în urmă şi nici un sublocotenent nu fusese mai mândru de rangul său… ori de cizmele acelea sclipitoare.

Acum cizmele erau scâlciate şi tocite. Han răsfrânse buza dezgustat, examinându-le. Scâlciere şi tocire, lipsă de strălucire şi îngrijire… atributele acestea îl descriau şi pe el în prezent.

Într-o clipă de onestitate dureroasă, bărbatul recunoscu că probabil n-ar fi fost în stare să rămână în Flota Imperială, chiar dacă n-ar fi fost dat afară pentru că-l salvase şi eliberase pe Chewbacca. Îşi începuse cariera cu mari speranţe, dar deziluzia se instalase rapid. Prejudiciile împotriva non-umanilor fuseseră greu de acceptat pentru cineva crescut aşa cum fusese el, totuşi îşi muşcase limba şi-şi ţinuse gura. Însă nesfârşitele regulamente birocratice prosteşti, stupiditatea oarbă a atâtor ofiţeri… Han începuse deja să se întrebe cât timp va mai putea rezista.

Nu se gândise totuşi niciodată la o destituire dezonorantă, la pierderea pensiei şi restanţelor băneşti, ca şi – lucrul cel mai rău dintre toate – trecerea numelui său pe lista neagră a piloţilor. Licenţa nu-i fusese retrasă, dar Han descoperise repede că nici o companie legală nu l-ar fi angajat. Între două chefuri prelungite, bătuse câteva săptămâni permatonul de pe Coruscant căutând de lucru…

şi constatase că toate uşile respectabile i se închideau în faţă.

Apoi, într-o seară, pe când trecea dintr-o tavernă în alta într-un district al oraşului planetar din apropierea ghetoului extratereştrilor, o umbră uriaşă şi îmblănită se prelinsese din umbrele adânci ale unei fundături şi se oprise în faţa lui.

Pentru câteva clipe prelungi, creierul înceţoşat de bere al lui Han nici măcar nu-l recunoscuse pe wookieeul pe care-l salvase. De abia atunci când Chewbacca începuse să vorbească, mulţumindu-i că-i salvase viaţa şi-l eliberase de sclavie, îşi dăduse seama cine era. Chewie fusese destul de direct – rasa lui nu pierdea timpul cu vorbe. El, Chewbacca, jurase o datorie de viaţă faţă de Han Solo. Din ziua aceea, oriunde ar fi mers Han, acolo avea să meargă şi el.

Aşa şi făcuse.

Când Han reuşise în cele din urmă să plece de pe Coruscant, pilotând o navă cu marfă de contrabandă spre Tralus încărcătura fusese sigilată magnetic în cală, iar Han nu deţinea nici echipamentul, nici energia de a pătrunde acolo, pentru a afla exact ce anume transporta, Chewbacca îl însoţise. Pe durata călătoriei ce durase o săptămână, Han începuse să-l înveţe pe wookiee noţiunile elementare ale pilotajului. Zborul spaţial era plictisitor şi cel puţin în felul acela avea o ocupaţie, în afară de a reflecta la viitorul pierdut...

Ajuns pe Tralus, Han predase nava şi încărcătura, apoi căutase altă slujbă. Sfârşise la „Navele Uzate ale Onorabilului Toryl”, cerându-i durosului de muncă. Toryl era o cunoştinţă veche şi-l ştia pe Han drept un pilot expert şi demn de încredere.

Imperiul îşi sporea într-una strânsoarea, anulând drepturile planetelor şi pe ale cetăţenilor acestora. Duro avea o industrie constructoare de nave aproape egală cu a Corelliei, dar recent, prin decret imperial, i se interzisese să-şi mai doteze navele cu sisteme de armament, încărcătura clandestină transportată de Han se dovedise a fi alcătuită din componente pentru arsenale.

Până ajunseseră la Duro, Chewie devenise un copilot şi un tunar destul de bun. Han sperase că învăţându-l pe wookiee toate lucrurile acelea, avea să-şi uşureze sarcina de a scăpa de el pe altă planetă. Dacă ştia că wookieeul se putea angaja ca pilot sau copilot cu experienţă, n-ar fi ezitat să-l abandoneze într-un port oarecare şi apoi să decoleze... cel puţin aşa îşi spunea în gând.

Ajuns pe Duro, Han băuse o parte din profitul adus de misiune, aşteptând să fie contactat pentru altă slujbă ca pilot. Răbdarea îi fusese răsplătită într-o bună zi, când un sullustan îl abordase şi-i oferise o sumă frumoasă pentru a duce o navă de pe Duro până la Kothlis, o colonie bothană, evitând toate escalele imperiale pe distanţa unei treimi de galaxie.

Desigur, nava micuţă, zveltă şi rapidă „frigea” – fusese furată de pe platforma de asolizare a unui proprietar bogat. Han trebui să-şi reamintească faptul că nu se mai ocupa de menţinerea legii... ci de încălcarea ei.

De aceea, strânsese din dinţi şi pilotase nava furată spre noul cămin de pe Kothlis. Acolo căutase altă slujbă şi, finalmente, găsise una. Aparent, misiunea aceea părea legală: trebuia să transporte un nalargon mare de pe Kothlis pe Devaron.

Până atunci Han nu auzise niciodată de nalargon, ceea ce nu era surprinzător, deoarece contactul său cu muzica fusese limitat. Descoperi că acesta era un instrument foarte mare, la care se cânta prin intermediul unei claviaturi şi al pedalelor. Tuburile şi generatorii de rezonanţe subarmonice produceau sunete pe multe lungimi de undă. Instrumentele erau solicitate pentru mania jizz care bântuia galaxia.

Ca atare, instrumentul uriaş fusese adus la bordul navei repartizate lui Han, fixat de podeaua calei pentru marfă, apoi sigilat.

Imediat ce ajunsese în siguranţa hiperspaţiului împreună cu Chewie, Han investigase nalargonul. Îl ciocănise, îl împunsese şi-l împinsese, îl activase, apoi încercase să apese clapele şi pedalele. Nu auzise nici un alt sunet în

afara celor produse de propriile sale acţiuni.

Ciocăniturile arătaseră însă că nu era gol. Han rămăsese pe gânduri, privind instrumentul uriaş. În mod evident, era o contrafacere – un înveliş care ascundea ceva înăuntru. Ce anume?

Din perioada petrecută în Flota Imperială, corellianul ştia că Devaron era o planetă în fierbere. Nu cu mult timp în urmă, un grup de rebeli se ridicase împotriva guvernatorului imperial, cerând independenţa faţă de Imperiu. Han se strâmbase dispreţuitor. Nişte naivi proşti care credeau că au cea mai mică şansă împotriva Imperiului. Şapte sute de rebeli fuseseră capturaţi cu câteva luni în urmă, când trupele imperiale cuceriseră străvechiul oraş sacru Montellian Serat. Fuseseră condamnaţi rapid, fără judecată, şi ucişi fără milă. Restul rebelilor continua să se ascundă în munţi, rezistând, atacând prin grupuri de comando, însă Han ştia că era numai o chestiune de timp până ce şi ei aveau să fie striviţi sub călcâiul lui Palpatine, iar planeta lor avea să fie strict controlată de Imperiu, aşa cum se întâmplase cu multe altele.

Examinând nalargonul, Han făcuse câteva calcule mintale, bazându-se pe ideea că instrumentul ar fi fost cav. Mda... un tun laser mobil de calibru mic ar fi putut încăpea în interiorul învelişului acela. Arma se putea monta pe o avionetă de sol şi era capabilă să anihileze ţinte mici – clădiri sau navete de vânătoare imperiale cu rază mică de acţiune.

În acelaşi timp, în interior se puteau ascunde pur şi simplu carabine blaster. Dacă erau aşezate cu atenţie, acolo ar fi putut încăpea zece-cincisprezece bucăţi.

Indiferent ce s-ar fi găsit în nalargon, Han avusese o presimţire neplăcută despre misiunea aceea. Decisese să asolizeze, apoi să părăsească nava şi să nu se mai întoarcă. Bothanii îi puseseră la dispoziţie coduri false pentru asolizare. Avea să le utilizeze, după care s-o şteargă pe cât de repede putea...

Asolizase cu o zi în urmă şi, din câte ştia, nava continua să se afle pe astroport, cu nalargonul în cală. Han credea totuşi că rebelii de pe Devaron nu pierduseră timpul.

Clătină din cap, cu privirea uşor înceţoşată, şi-şi dori pe jumătate să nu fi băut ultima bere. Gustul de acreală nu-i dispăruse din gură, iar capul îi vâjâia. Ca titlu de încercare, privi dintr-o parte în alta a localului şi obiectele rămaseră la locul lor. Perfect, nu era prea beat ca să joace sabacc şi să câştige. Să-i dăm drumul, Solo! Fiecare credit este util...

Se sculă şi porni cu pas destul de sigur spre masa din colţ.

— Salut la toată lumea, rosti el în bazică. Mai este loc de-un jucător?

Cel care împărţea cărţile, un mascul devaronan, întoarse capul cu coarne lustruite şi ceruite şi-l privi întrebător. Decise probabil că nou sositul părea acceptabil, deoarece ridică din umeri şi indică scaunul gol.

— Bun venit, pilotule. Bun venit atâta timp cât ai credite.

Rânjii, arătându-şi dinţii ascuţiţi, feroce.

Han încuviinţă din cap, apoi se aşeză.

Învăţase să joace sabacc pe când avea vreo paisprezece ani. Aruncă creditele în deschiderea pe miză mare, „potul sabacc”, după care ridică cele două cărţi pe care le primise şi le privi, studiindu-şi în acelaşi timp oponenţii. Când miza pentru „potul mâinii” ajunse la el, aruncă şi acolo numărul de credite necesar.

Han avea şesarul de Doage şi Regina Văzduhului şi Beznei, dar în orice clipă dealerul putea să apese un buton şi toate valorile cărţilor s-ar fi schimbat. Îşi cercetă oponenţii: un sullustan micuţ, o femelă devaronană îmblănită, dealerul devaronan mascul şi o uriaşă femelă barabel, o reptiliană de pe Barab I. Era prima dată că Han vedea de aproape un barabel şi rămase impresionat. Înalţi de peste doi metri şi acoperiţi cu solzi negri duri ce puteau devia chiar şi un fascicul de armă paralizantă, barabelii aveau gura cu colţi ascuţiţi ca pumnalele şi coada asemănătoare unui ciomag, despre care se spunea că îi

făceau extrem de periculoşi în încăierări. Femela, care se prezentase ca Shallamar, părea totuşi destul de paşnică. Tocmai ridicase ultima carte-cip pe care o primise şi o studia cu atenţie, mijind ochii cu pupile aidoma unor fante.

Scopul jocului de sabacc era să ai cărţi a căror valoare să fie egală, dar să nu depăşească, numărul douăzeci şi trei – fie pozitiv, fie negativ, în caz de egalitate, valoarea pozitivă câştiga în faţa celei negative.

Pe moment, cărţile din mâna lui Han însumau plus patru. Regina Văzduhului şi Beznei avea valoarea minus doi. Han ar fi putut azvârli cartea aceea în câmpul de interferenţă, ceea ce i-ar fi „îngheţat" valoarea, pentru ca apoi să spere că va căpăta Idiotul şi o carte cu valoarea trei. Deoarece Idiotul avea valoarea zero, ar fi obţinut în felul acela „Matricea Idiotului", care ar fi învins chiar şi un sabacc curat... cărţile a căror valoare însumată era de plus sau minus douăzeci şi trei.

Pe când Han şovăia, privindu-şi Regina, cărţile-cipuri pâlpâiră şi se transformară. Regina lui era acum Stăpânul Săbiilor, iar şesarul de Doage devenise optarul de Clondire. Deţinea un total de... plus douăzeci şi doi. Aşteptă în timp ce ceilalţi jucători îşi examinau cărţile-cipuri. Barabela, femela devaronană şi dealerul renunţară cu dezgust – fuseseră „distruşi", pentru că depăşeau totalul de douăzeci şi trei.

Sullustanul plusă, iar Han plăti şi plusă la rândul său.

— Sec, rosti micul extraterestru aşezându-şi cărţile pe masă cu un gest larg. Douăzeci!

Han rânjii şi-şi etală mâna.

— Douăzeci şi doi, rosti el nepăsător. Mă tem că potul ăsta-i al meu, amice.

Ceilalţi jucători mormăiră vag când le mătură banii de pe masă. Femela barabel sâsâi şi-i azvârli o privire care ar fi putut topi titanul, totuşi nu comentă.

Sullustanul câştigă turul următor, iar dealerul devaronan pe cel care-i urmă. Han privi potul sabacc care crescuse mereu şi decise să încerce lovitura cea mare.

Continuară cu alte câteva tururi. Han câştigă din nou potul mâinii, dar nimeni nu luă potul sabacc. Han aruncă treiarul de Monede şi Idiotul în câmpul de interferenţă şi norocul îl ajută – chiar următoarea schimbare a cărţilor îi aduse doiarul de Clondire.

— Matricea Idiotului... spuse el cu indiferenţă azvârlind doiarul lângă celelalte două din câmpul de interferenţă. Potul sabacc este al meu, doamnelor şi domnilor...

Se aplecă pentru a ridica potul, iar femela barabel emise un răget.

— Trişorule! Are o mutabilă... sunt sigură! Nimeni nu poate fi atât de norocos!

Han se lăsă pe spate şi o privi, jignit. Trişase de multe ori la sabacc, folosind mutabile – cărţi care căpătau valori diferite, atunci când erau lovite uşor pe muchie – ca şi în alte feluri, dar acum câştigase cinstit şi pe faţă!

— Bagă-ţi acuzaţiile în urechi! izbucni el indignat.

Desigur, barabela nu avea urechi vizibile, totuşi înţelesul expresiei nu-i scăpă. Coborând mâna dreaptă în lungul coapsei, Han descheie cureluşa de pe tocul pistolului. Scuturând vehement din cap, adăugă:

— N-am trişat! Am fost pur şi simplu mai bun, surioară!

Întinse mâna stângă peste masă, prinse un pumn de credite şi le îndesă în buzunar. Nimeni nu se clinti sau vorbi, aşa că se întinse pentru restul banilor. Într-o străfulgerare de blană roşiatică, braţul femelei devaronene ţâşni, îi prinse încheietura şi o ţintui de masă.

— Poate că Shallamar are dreptate, vorbi ea într-o bazică puternic accentuată. Ar trebui să-l percheziţionăm, ca să fim siguri.

Han o fulgeră cu privirea.

— Ia mâna de pe mine, rosti el încetişor, altfel îţi va părea realmente rău.

Ceva din ochii şi glasul său o impresionară pe devaronană, care-i dădu drumul, retrăgându-se.

— Laşo! mârâii Shallamar. Nu-i decât un om firav!

Devaronana clătină din cap şi făcu un pas înapoi,

indicând că nu voia să participe la conflict.

Han surâse încântat şi se întinse către ultima carte-cip. Văzându-i zâmbetul acela, barabela mugi din nou. O mână împlătoşată şi cu gheare ascuţite coborî într-o lovitură puternică ce rupse masa în două, aruncând în toate părţile tabla, creditele şi cărţile-cip. Mârâind, femela avansă către Han.

— Nu! O să-ţi smulg căpăţâna cu dinţii, trişorule! O să vedem cât de bun eşti atunci!

Han privi o singură dată spre botul ei căscat, îşi dădu seama că barabela era îndeajuns de masivă pentru a se ţine de cuvânt, şi decise să folosească blasterul. Mâna dreaptă îi coborî spre coapsă cu iuţeala fulgerului, apoi simţi plăselele uzate ale patului armei cuibărindu-i-se în palmă.

Mişcându-se cu aceeaşi viteză extraordinară, mâna porni să se ridice, scoţând blasterul…

… şi încremeni, când arma se agăţă în interiorul tocului!

Avu la dispoziţie de abia o secundă ca să-şi dea seama că în toc se prinsese cătarea montată pe ţeavă. Trase puternic de blaster, străduindu-se să-l elibereze.

Barabela sări asupra lui. Han se trase îndărăt, dar nu destul de departe. Ghearele imense şi ascuţite ale lui Shallamar îi prinseră pieptul jachetei, spintecând materialul dur ca şi cum ar fi fost o simplă ţesătură textilă. Continuând să smucească de blasterul înţepenit, Han era adus atât de iute spre botul larg căscat, încât vederea i se înceţoşă. Emise un icnet sufocat, când îl învălui o rafală de răsuflare reptiliană fierbinte, urât mirositoare.

Brusc, bărbatul întrezări cu coada ochiului umbra unei mişcări cafenii şi în aceeaşi clipă un urlet asurzitor aproape că-i luă auzul.

Un braţ lung şi îmblănit se încolăci în jurul gâtului lui Shallamar, smulgând-o de lângă el.

— Chewie! răcni Han.

În viaţa lui nu se simţise mai fericit să revadă pe cineva.

Barabela răcni la rândul ei spre wookiee şi-l abandonă pe

corellian, răsucindu-se pentru a se lupta cu atacatorul neaşteptat.

— Ţine-o doar o clipă, Chewie! zbieră Han, trăgând de fundul tocului armei şi răsucind patul blasterului.

În sfârşit! îl scoase şi ţinti spre barabela care se lupta cu wookiee, dar nu putu să ochească bine.

Mârâind şi şuierând, cele două creaturi uriaşe se luptau turbate prin local, răsturnând mese şi scaune. Ceilalţi jucători de sabacc şi clienţii se refugiau din faţa lor, ţipând sfaturi şi înjurături într-o mulţime de graiuri.

Jucătorul sullustan de sabacc duse mâna spre propriul său blaster, dar când văzu că Han era de acum înarmat, se întoarse şi se aruncă înapoia tejghelei barului.

Shallamar şi Chewbacca se legănau înainte şi înapoi, încleştaţi în parodia sumbră a unei îmbrăţişări iubitoare, fiecare făptură testând puterea celeilalte şi străduindu-se s-o dezechilibreze.

— Haide, Chewie! urlă Han. S-o frigem d-aici!

Chewbacca şi Shallamar se rotiră într-o ceaţă de blană castanie şi solzi negri, apoi barabela coborî capul şi muşcă din braţul wookieeului. Dinţii ascuţiţi ca acul desprinseră o bucată de carne şi blană. Wookieeul mugi de durere şi, într-o răbufnire de forţă, îi prinse braţul şi o învârti cu o viteză ameţitoare, atât de rapid, încât tălpile femelei pierdură contactul cu solul. Când ea lunecă, Chewie o înhăţă şi de coadă, ridicând-o în aer.

Cu un răcnet final de triumf, wookieeul îşi desfăcu priza şi trimise uriaşa reptilă zburând prin local, în vreme ce consumatorii se împrăştiară pentru a-i evita traiectoria. Shallamar ateriză pe spate printre resturi de scaune, mese şi cărţi-cip de sabacc.

Paralizia nu va acţiona... nu vreau nici s-o omor... fragmente de gânduri goniră prin mintea lui Han, în timp ce reglă intensitatea blasterului cu degetul mare, ţinti şi trase spre barabela ameţită, lovind-o cu jumătate de forţă imediat sub articulaţia unuia dintre genunchii uriaşi. Shallamar şuieră de durere şi căzu pe spate, iar din solzii

negri se înălţă abur şi fum.

— Haide, Chewie! repetă Han, trăgând o salvă paralizantă spre dealerul de sabacc, care ochea cu blasterul spre wookiee.

Devaronanul se prăbuşi fără sunet. Picurând sânge, Chewie îl urmă îndeaproape pe Han şi sprintă spre ieşire, răsturnând scaune şi mese.

Proprietarul localului, o femelă devaronană, le blocă drumul, răcnind blesteme şi ameninţări, dar Han o îndepărtă printr-o lovitură cu ţeava blasterului şi continuă să alerge. Lovi uşa cu umărul şi ricoşă îndărăt. Era încuiată!

Înjurând în şase limbi non-umane, trecu intensitatea armei pe valoarea maximă şi trase în uşă. Proprietara urlă, protestând, dar corellianul şi wookieeul dispăruseră deja.

Han şi Chewbacca goniră pe străduţa sordidă, apoi ieşiră pe strada principală cu clădiri ce aveau aspect rustic, construite din lemn nativ albastru şi permaton ce imita stuful. O briză rece îl înfiora pe bărbat. Era începutul primăverii aici, pe continentul polar sudic de pe Devaron.

Îşi strecură iute blasterul în toc şi reduse alergarea la ritmul unui pas rapid.

— Ce-ţi face braţul, amice?

Chewie emise un geamăt care se sfârşi într-un mârâit. Han îi inspectă rana.

— Tu ai ales să te-ntorci, comentă el, deşii să nu crezi că asta înseamnă că-mi pare rău c-ai făcut-o. Vreau… vreau să-ţi spun… ă-ă-ă… mulţumesc că m-ai acoperit.

Wookieeul scoase un sunet întrebător. Han ridică din umeri.

— Da, sigur, cred că da… mormăi el. N-am mai avut niciodată un partener, însă… da, de ce nu? În călătoriile spaţiale lungi poate fi destul de plictisitor să n-ai pe nimeni cu care să schimbi o vorbă.

Chewie hurui de satisfacţie, în ciuda durerii sale.

— Nu-ţi forţa norocul, spuse Han sec. Auzi, trebuie să ne-ngrijim de braţul ăla. Vizavi există o clinică medicală cu droizi. Haidem!

Peste o oră, cei doi reveniră pe stradă. După un tratament bacta, braţul lui Chewie fusese izolat într-un bandaj protector, dar droidul medical îi asigurase că wookiee se vindecau rapid.

Chewbacca tocmai anunţase că se simţea flămând, când Han auzi un glas încetişor dinspre nişa unei intrări din apropiere.

— Pilot Solo...

Se opri brusc şi, întorcând capul, zări un mascul duros făcându-i semn. Han privi dintr-o parte în cealaltă, dar strada devaronană era paşnică şi tăcută. Districtul din apropierea pieţei oraşului era rezervat traficului pietonal.

— Da? răspunse el tot cu voce scăzută.

Durosul cu piele albastră schiţă un gest prin care-i cerea să-l urmeze într-o fundătură apropiată. Han se apropie de intrarea acesteia, dădu colţul, apoi se rezemă cu spatele de zid, ţinând mâna pe patul blasterului.

— Gata, anunţă el, nu merg mai departe dacă nu ştiu ce doreşti.

Expresia tristă a durosului se alungi şi mai mult.

— Nu eşti o persoană încrezătoare, pilot Solo. Am fost trimis la tine de un prieten comun, Onorabilul Toryl. Mi-a spus că eşti un pilot excelent.

Bărbatul se relaxă uşor, totuşi nu luă mâna de pe armă.

— Da, sunt bun, încuviinţă el. Dacă Onorabilul Toryl te-a trimis... dovedeşte-o.

Durosul îl privi direct, cu ochi calmi de culoarea ortoclazului.

— Mi-a spus să te anunţ că Talismanul pe care i l-ai adus nu mai există.

Han se relaxă şi luă mâna de pe blaster.

— Bine, m-ai convins că Toryl te-a trimis. Spune despre ce-i vorba.

— Vreau ca o navă să fie dusă la Nar Hekka, în sistemul hutt. Sunt gata să plătesc bine... dar, pilot Solo, nu trebuie să le îngădui imperialilor să urce la bord, dacă te întâlneşti cu vreo patrulă.

Corellianul suspină. Alte intrigi… Totuşi oferta îl interesa. Intenţionase de mult ca, în cele din urmă, să ajungă pe Nar Shaddaa, „Satelitul Contrabandiştilor”, care se rotea în jurul lui Nai Hutta. Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul. De la Nar Hekka putea cu uşurinţă să se îmbarce spre Nai Hutta sau Nar Shaddaa.

— Mai oferă-mi nişte amănunte, zise el.

— Doar dacă poţi să decolezi în două ore. Dacă nu, spune-mi şi voi căuta alt pilot.

Han căzu pe gânduri.

— Ei bine… poate c-aş putea să-mi schimb planurile… pentru un preţ corespunzător.

Durosul rosti o cifră, apoi adăugă:

— Şi aceeaşi sumă la livrarea navei.

Han pufni şi clătină din cap, deşii era surprins cât de mare fusese oferta iniţială.

— Haide, Chewie, rosti el, trebuie să ajungem în nişte locuri şi să discutăm cu nişte indivizi serioşi.

Prea repede, durosul propuse altă sumă, mai mare.

Trebuie să fie realmente disperat, gândi Han prefăcându-se că şovăie pentru o clipă. Scutură din cap.

— Nu ştiu… nu merită să-mi risc pielea, dacă imperialii sunt în căutarea navei tale. Ce transportă?

Expresia celuilalt nu se schimbă.

— Nu-ţi pot spune lucrul acesta, dar îţi voi spune că dacă livrezi în siguranţă nava şi încărcătura ei huttului Tagta, el va fi mulţumit, iar a-l mulţumi pe un lord hutt este considerat în general un lucru pozitiv pentru bunăstarea financiară a cuiva. Tagta este cel mai important subordonat al huttului Jiliac de pe Nar Hekka.

Han ciuli urechile. Huttul Jiliac era într-adevăr un lord foarte însemnat. Poate că acel Tagta i-ar fi putut oferi o recomandare pentru şeful său.

— Hmmmm…

Se scărpină în cap, apoi rosti o sumă.

— Şi totul în avans, preciză el.

Pielea albastru-deschis a durosului păru că păleşte şi mai

mult, dar aprobă din cap.

— Perfect în privinţa sumei, dar numai jumătate în avans. Restul îl vei primi de la Tagta, pilot Solo.

Corellianul căzu pe gânduri, după care încuviinţă.

— Batem palma! Chewie – se întoarse spre wookieeul care rămăsese în apropiere, ascultând atent – te rog, întoarce-te la seiful unde ne-am lăsat lucrurile şi scoate-le, până finalizez înţelegerea mea cu amicul nostru.

Wookieeul mârâii încetişor o aprobare.

— Mulţumesc. Ne întâlnim pe latura nordică a pieţei oraşului, peste o oră, în regulă?

Chewbacca dădu din cap şi porni pe stradă.

Han se apropie de duros şi rosti:

— În regulă, ai făcut rost de un pilot. Decolăm în două ore. Acum îmi poţi spune restul. Unde-l voi găsi pe huttul Tagta?

În câteva minute, află toate detaliile. Durosul îi întinse un teanc de vouchere credite, îi spuse codul de securitate al navei şi locaţia acesteia. După aceea, extraterestrul cu piele albastră se topi în penumbra fundăturii.

Han avea timp liber la dispoziţie, aşa că ciuguli ceva rapid în localul din apropiere, unde fu nevoit să se certe cu bucătăreasa femelă devaronană ca s-o convingă să-i prepare carnea. Meritase însă s-o facă. Mâncarea absorbi restul de ameţeală indusă de bere. Cu mintea limpede şi energia reînnoită, se simţea considerabil mai bine dispus.

În drumul spre piaţa oraşului, se opri la o prăvălie de mâna a doua destinată tuturor speciilor şi cumpără o jachetă de piele de şopârlă, neagră şi uzată, pentru a o înlocui pe cea sfâşiată de barabelă. Redevenit respectabil, porni pe stradă spre întâlnirea cu Chewbacca.

Cu mult înainte de a ajunge în piaţă, Han ştiu că ceva era în neregulă. Vacarmul unei gloate uriaşe nu putea fi confundat. Părea că se striga la unison. Părul de pe ceafa bărbatului se zbârli brusc, sesizând că ceva din cuvintele acelea îi suna familiar. Frazele simple, repetitive nu erau în bazică, dar le mai auzise undeva.

Dar unde anume?

Am o presimţire neplăcută... gândi el, dând colţul şi zărind mulţimea. Membrii ei cântau. Cântau, se clătinau şi se legănau cu fervoare religioasă. În majoritare erau devaroneni, fireşte, totuşi se zăreau şi oameni şi alte rase. Privirea lui Han scană mulţimea, urmărind-o până spre locul spre care erau întoarse toate chipurile. Acolo se înălţa un podium improvizat, pe care, conducând slujba, se afla un personaj din trecutul bărbatului.

Nu se poate! îşi spuse el. Aceasta este o procesiune ylesiană, iar misionarul este Veratil! Nu trebuie să mă vadă!

Cu cinci ani în urmă, Han petrecuse aproape şase luni pe Ylesia, o planetă-junglă, infestată de fungi. Lucrase ca pilot, înainte de a absolvi examenele de intrare în Academie, exersând şi şlefuindu-şi însuşirile de pilot. Ylesia era o planetă situată la limita spaţiului hutt, unde o rasă de extratereştri numiţi t’landa til – veri îndepărtaţi cu huttii – oferea „pelerinilor” un presupus sanctuar religios.

T’landa til trimiteau misionari pe multe planete, pentru a predica despre Unitate şi Absolut. Han ştiuse asta de mulţi ani, dar până acum nu fusese niciodată îndeajuns de ghinionist pentru a se întâlni cu o procesiune ylesiană.

Cuprins de nebunie pentru o clipă, corellianul dori să scoată blasterul, să-l doboare pe Veratil şi să strige spre gloata de pelerini potenţiali: „Plecaţi acasă! Totul nu-i decât o înşelătorie! Vă doresc doar ca să vă înrobească, proştilor! Plecaţi de-aici!”

Dar cum i-ar fi putut determina să-l creadă? Pentru majoritatea raselor dotate cu raţiune din galaxie, Ylesia era percepută ca un liman religios, unde credincioşii se adunau, iar cei care doreau să se ascundă de propriul lor trecut puteau să găsească refugiu.

Faptul că „sanctuarul” ylesian avea să se dovedească o capcană era ştiut numai de puţinii norocoşi – ca Han – care izbutiseră să evadeze de acolo. Fără îndoială, Veratil avea în apropiere o navă de transport, gata să-i îmbarce pe pelerini. Nefericitele făpturi care-l urmau nu aveau habar că

voiajul lor spre Ylesia le va aduce doar sclavie în fabricile de mirodenii, pentru ca apoi, când aveau să ajungă prea obosiţi ori bolnavi ca să mai muncească, să se confrunte cu moartea în minele de mirodenii de pe Kessel. Ylesia reprezenta un vis poleit cu aur pentru credincioşi, dar realitatea era o planetă de sclavie şi trudă interminabilă.

Teroenza, şeful lui Veratil, era Marele Preot de Ylesia. Înainte de a fugi din colonie, Han îl jefuise pe conducătorul t'landa til de piesele sale cele mai preţioase din colecţia vastă de rarităţi şi îl lăsase rănit, dar în viaţă.

Han evadase de pe Ylesia în iahtul personal al lui Teroenza, Talisman, şi la scurt timp după aceea, descoperise că t'landa til şi stăpânii lor hutti puseseră o recompensă grasă pe capul lui „Vykk Drago" – numele său fals. Pentru a evita să fie detectat şi capturat, fusese nevoit să-şi schimbe identitatea, ba chiar şi amprenta retinei.

Acum, văzându-l pe Veratil, corellianul plecă fruntea şi se întoarse, dorindu-şi să fi avut o glugă pe care s-o poată trage pentru a-şi ascunde chipul. Ştia că ar fi avut necazuri foarte serioase dacă Sacredotul îl zărea şi-l recunoştea.

Incantaţiile din jur se intensificau şi, în ciuda climatului devaronan rece, Han începu să transpire, deoarece ştia ce avea să urmeze.

Pe latura opusă a pieţei, la marginea mulţimii, văzu o siluetă înaltă şi îmblănită privind ceremonia cu curiozitate. Chewie! Nu-l pot lăsa să fie atras în aşa ceva! În două minute va începe Exultarea!

Han se repezi în gloată, ţinând capul cât mai aplecat şi croindu-şi drum cu dificultate, de parcă s-ar fi luptat cu un talaz puternic. Până ce ajunse la wookiee, răsufla greu şi-l dureau coatele şi coastele.

— Chewie, răcni el, prinzându-l de braţ, s-o ştergem de aici! Dintr-o clipă în alta, se va preschimba într-o îmbulzeală generală!

Wookieeul schelălăi întrebător.

— Nu contează cum ştiu! urlă Han, străduindu-se să acopere incantaţiile. Pur şi simplu, ştiu! Ai încredere în

mine!

Chewbacca încuviinţă şi se întoarse, folosindu-şi statura uriaşă pentru a-şi face loc printre credincioşi. Han porni după el, apoi zări ceva cu coada ochiului şi răsuci capul. O sclipire… o scânteiere de roşcat-auriu pe un cârlionţ răzleţ.

Han doar o întrezări, dar mintea şi trupul i se opriră brusc şi violent, ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de piatră în timp ce alerga cu viteză maximă.

Bria? Bria!

Văzuse doar o clipită profilul palid şi perfect, şi şuviţa rebelă, roşcat-aurie, dar fusese suficient. Femeia se afla acolo, în mulţime, purtând o mantie neagră cu glugă.

Amintirile îi reveniră în minte, cu atâta forţă încât îl speriară…

Bria – spectrul alburiu al unei sclave în fabricile de mirodenii de pe Ylesia. Bria – speriată, dar decisă, în timp ce-l jefuiau pe Teroenza de comorile sale. Bria – alături de el, pe o plajă de nisip auriu, pe Togoria, cu buze moi, roşii, şi implorând realmente să fie sărutate. Bria – în braţele lui, târziu în noapte…

Bria – care-l părăsise, spunând că trebuia să lupte singură împotriva dependenţei ei de Exultarea provocată de t'landa til…

Han petrecuse ultimii cinci ani străduindu-se să se convingă că o uitase. După patru ani petrecuţi în Academia Imperială, plus aproape un an de serviciu militar, căpătase certitudinea că nu-i mai păsa de Bria. Acum însă, într-un singur moment arzător de înţelegere, Han Solo ştiu că se autoamăgise.

Fără şovăială, se întoarse şi pătrunse iarăşi în mulţime, îndreptându-se spre femeia în mantie neagră. Parcursese jumătate din distanţa respectivă, când Exultarea se abătu asupra cuvioşilor şi gloata de făpturi se prăbuşi peste pavajul cubic al pieţei oraşului, ca şi cum ar fi fost secerată cu blasterul.

Han uitase cât de puternică era Exultarea. Valuri de plăcere intensă i se rostogoliră prin minte şi trup. Nu era de

mirare că pelerinii ylesiani credeau că t'landa til erau înzestraţi cu har divin! Chiar ştiind, aşa cum ştia Han, că Exultarea era cauzată de o transmisiune empatică la care se adăuga o vibraţie subsonică ce determina un val de plăcere care acţiona asupra creierelor majorităţii făpturilor bipede, pilotul trebui să se încordeze pentru a-i rezista.

Fără să vadă, ştia că guşa de sub „bărbia” lui Veratil se umflase şi că Sacredotul „fredona” vibraţiile acelea, concentrându-se asupra emoţiilor calde, pozitive. Pentru oricine care nu era pregătit pentru forţa Exultării, efectul era la fel de ameţitor ca orice drog stimulator de plăceri. Capacitatea de a produce Exultare era deţinută de toţi masculii t'landa til – mai exact, era o capacitate biologică asociată sexului care, în habitatul lor natural, era folosită pentru a atrage femelele rasei lor.

De jur împrejurul lui Han, mulţimea căzuse în extaz şi mulţi dintre participanţii la ceremonial se zvârcoleau de plăcere. Imaginea îl îngreţoşă pe corellian. El se scuturase de acum de efectele Exultării şi se concentră să nu calce pe corpuri, continuând să avanseze către femeia cu mantie şi glugă neagră. Nu-i mai putea zări nici chipul, nici cârlionţul trădător.

Degetele lui îşi reaminteau moliciunea mătăsoasă a părului acela... el se jucase deseori cu zulufii Briei, privindu-i cum capturau lumina, aducând la viaţă vibrantă roşul auriu...

Femeia cu mantie şi glugă neagră dispăruse înapoia unei banchete din piatră, în timp ce gloata se legăna într-un val de extaz indus de Exultare. Han înghiţi un nod. Bria îl părăsise, deoarece era dependentă de Exultare. Oare asta făcuse ea în ultimii cinci ani? Fusese de acord să redevină sclavă pe Ylesia, legată de stăpânii ei t'landa til, fiindcă avea nevoie de doza zilnică de plăcere? Ciudat... crezuse că Bria avea mai multă forţă interioară.

Ajunse la bancheta de piatră, se opri şi privi în jur. Femeia cu mantie neagră nu se mai zărea nicăieri. Unde a dispărut? Brial Han se uită agitat de jur împrejur. Din toate

părţile auzea gemetele şi icnetele creaturilor din diverse rase, ridicându-se în văzduh.

Han sări pe banchetă şi miji ochii, străduindu-se să distingă orice urmă a femeii în mantie neagră. Îşi dădu seama de teribila greşeală pe care o făcuse abia atunci când se trezi uitându-se peste mulţime, drept în ochii lui Veratil.

Uriaşa creatură patrupedă, cu braţe micuţe şi cap mare înzestrat cu un singur corn, se holba la el, iar ochii săi mici şi roşietici se căscaseră de surpriză.

Corellianul nu avea nici o îndoială că Veratil tocmai îl recunoscuse ca fiind „Vykk Drago”, cel care distrusese fabrica de sclipstim, jefuise tezaurul lui Teroenza şi provocase moartea lui Zavval, lordul hutt de pe Ylesia.

În jurul lui Han, gemetele de plăcere se preschimbară pe neaşteptate în strigăte de pierzanie şi disperare – atenţia lui Veratil fusese distrasă şi Exultarea se încheiase brusc şi zguduitor.

Unii cucernici izbucniră în tânguiri, iar alţii fură cuprinşi de convulsii, totuşi destui se ridicară, strigând furioşi şi nemulţumiţi. Han plecă fruntea şi se năpusti înainte, decis să se piardă în gloată. În clipa aceea, întrezări înaintea lui o străfulgerare neagră.

Bria!

Uitând de Veratil, uitând de pericolul în care se găsea, corellianul se repezi într-acolo, îmbrâncind viitorii pelerini, poticnindu-se de picioarele lor, croindu-şi loc cu coatele.

— Bria! strigă el. Stai!

Accelerând, ajunse la marginea mulţimii. Femeia o luase la fugă de acum, dar Han alerga mai repede şi o ajunse dintr-o duzină de paşi iuţi.

Întinse braţul şi izbuti să prindă ţesătura neagră, trase de ea, oprind femeia, apoi o apucă de umăr şi întoarse cu chipul spre el...

... ca să descopere că-i era complet necunoscută.

Cum putuse s-o confunde cu Bria? Femeia din faţa lui nu era urâtă, ba era chiar drăguţă, într-un mod oarecum

ofilit... însă Bria... Bria fusese una dintre femeile cele mai frumoase pe care le văzuse Han vreodată. Părul celei din faţa lui era blond închis, nu auriu cu reflexe calde, roşietice.

Bria fusese înaltă” femeia aceasta era scundă.

În plus, era furioasă.

— Ce naiba faci? se răsti ea în bazică. Dă-mi drumul, sau chem poliţia!

— Te rog... iartă-mă... murmură Han retrăgându-se un pas şi ridicând ambele braţe într-un gest pe care-l dorea cât mai paşnic. Am crezut că eşti altcineva.

— Îmi pare rău pentru acea altcineva, replică mânios necunoscuta, că are parte de un asemenea bădăran, lipsit de maniere şi murdar, ca tine!

— Mi-am cerut scuze, surioară, făcu Han continuând să se dea îndărăt cu braţele ridicate. Am plecat, e bine?

— Ar fi bine să pleci cât mai repede, rosti ea apăsat. Cred că preotul acela a chemat poliţia.

Corellianul privi peste umăr, mormăi o înjurătură şi o luă la picior, îndepărtându-se de mulţime. Îl zări pe Chewbacca aşteptându-l, şi flutură braţul către el.

Lungi pasul şi, privind peste umăr, se asigură că scăpase de urmăritorii săi.

Am băut prea mult... decise Han în timp ce alerga. Asta trebuie să fie. De acum înainte voi fi mai precaut... mult mai precaut...

*

— Han a scăpat? o întrebă Bria Tharen pe prietena ei, când Lanah Malo pătrunse în odaie, purtând sub braţ mantia neagră a Briei.

Bria stătea în singurul scaun pentru oameni din încăperea ieftină pe care o închiriaseră pentru scurta lor şedere pe Devaron.

— Aşa cred, replică Lanah Malo aruncându-i mantia, apoi îşi ridică geanta de voiaj şi-i deşertă conţinutul pe pat. Când l-am zărit ultima dată, el şi cu wookieeul acela uriaş care-l

însoţeşte săriseră într-o avionetă publică de teren. Poliţia se deplasa pe jos. Părerea mea este c-a scăpat.

— Probabil că de acum a părăsit planeta, comentă încet şi visător Bria.

Se sculă şi se apropie de fereastră, rămânând pentru o clipă cu privirea aţintită asupra cerului devaronan de culoarea coralului. Lacrimile se adunară în ochii ei albastru-verzui. Nu crezusem niciodată că-l voi mai revedea. Nu crezusem niciodată că va fi atât de dureros...

Durerea pe care o simţea eclipsa complet triumful pe care ar fi trebuit să-l simtă. Azi se confruntase cu Exultarea şi-i rezistase cu succes. După ani de luptă împotriva dependenţei, acum ştia în sfârşit cu certitudine că era o femeie liberă. Aşteptase de multă vreme acest moment... dar satisfacţia îi fusese înecată de durerea revederii lui Han şi de conştiinţa faptului că nu putea fi alături de el.

— N-ai fi putut să stai de vorbă cu el? întrebă femeia mai scundă, aproape ca un ecou al gândurilor Briei.

Bria întoarse spatele ferestrei şi-şi privi prietena şi tovarăşa de arme îmbrăcându-şi jacheta kaki ponosită. Lanah îşi înghesui cu gesturi iuţi ultimele obiecte personale în geanta mică de voiaj.

— Ce rău ar fi putut face? continuă ea, privind-o pătrunzător şi întrebător.

Bria se înfioră şi-şi strânse mantia în jurul umerilor. Se făcuse răcoare acum, când soarele coborâse spre linia orizontului.

— Nu, şopti ea, n-aş fi putut să vorbesc cu el.

— De ce? Nu ai încredere în el?

Mişcându-se cu gesturile metodice şi atente ale unui droid, Bria îşi verifică încărcătura blasterului pe care-l purta legat de coapsă – jos, aşa cum Han o învăţase cu cinci ani în urmă, când fuseseră parteneri, tovarăşi... amanţi.

— Ba da, rosti după câteva clipe. Eu mă încred în el. Am încredere în Han cu tot ceea ce mi-ar aparţine, însă ceea ce încercăm să realizăm acum nu este proprietatea mea... ci a noastră, a tuturor. În momentul acesta, o trădare ar putea

să însemne sfârşitul întregii mişcări. Nu am putut să risc.

Lanah încuviinţă din cap.

— Este adevărat că apariţia lui ne-a dat peste cap planurile. Nu se poate şti când vom avea altă şansă să ne ocupăm de Veratil. Eu cred c-o va şterge înapoi pe Ylesia, pentru a-l anunţa pe Teroenza că l-a văzut pe fostul tău prieten.

Bria aprobă obosită şi-şi trecu degetele prin păr. Lui Han îi plăcea să facă asta, gândi ea şi amintirea reînvie atât de brusc şi de puternic încât o resimţi aproape ca pe o lovitură. Oh, Han…

Lanah Malo îi aruncă o privire pe jumătate cinică, pe jumătate înţelegătoare.

— Poţi să cazi pe spate şi mai târziu, Bria. Deocamdată trebuie să prindem nava înapoi spre Corellia. Comandorul va aştepta un raport complet. Chiar dacă n-am reuşit să-l doborâm pe Veratil, tot am izbutit să stabilim legătura cu grupul devaronan… aşa încât călătoria n-a fost tocmai un eşec total.

— N-o să cad pe spate, replică Bria inexpresiv introducându-şi blasterul în toc fără să-l privească… aşa cum o învăţase Han. Am trecut de episodul acesta de mult timp.

— Sigur că da, încuviinţă Lanah înţelegător şi cele două femei îşi ridicară genţile şi porniră spre uşă. Sigur că da…

RUTA CONTRABANDIŞTILOR

Han Solo îşi târâi picioarele în micuţa cabină de pilotaj a navei durosane, ţinând între palme o cană de stimceai. Privi către videoecranul care prezenta configuraţia liniştitoare a liniilor stelare din hiperspaţiu, apoi clipi confuz spre wookieeul uriaş care se tolănise în scaunul copilotului.

— Am dormit prea mult, rosti el acuzator. Nu m-ai trezit.

Chewbacca făcu un comentariu laconic.

— Mda, aşa-i, probabil că aveam nevoie de odihnă, admise Han, dar tu eşti cel care a fost rănit. Ce-ţi face braţul?

Wookieeul îl asigură că se vindeca perfect. Corellianul cercetă rana, după care încuviinţă din cap şi se lăsă să lunece în scaunul pilotului.

— Bravo! Amice, trebuie să-ţi spun că am avut baftă că ai apărut ieri atunci când ai făcut-o. Cu barabela aia nu era de glumit. Lucrurile puteau să fi luat o turnură al naibii de proastă...

Chewie îi atrase atenţia, în mod corect, că aşa se şi întâmplase.

— Ai dreptate, strânse din umeri Han, iar asta-mi reaminteşte ceva.

Se sculă şi se apropie de dulăpiorul cu scule, care era standard în toate navele, şi se întoarse cu un minilaser pentru tăiat şi o micropilă. Scoase blasterul din toc, reteză cu atenţie cătarea de pe capătul ţevii, apoi începu să netezească suprafaţa neregulată rămasă în urma tăierii.

Chewbacca îl întrebă ce făcea.

— Îl aranjez, explică Han, ca să nu mi se mai agaţe vreodată în toc. În taverna aia au fost două secunde nenorocite, când n-am putut trage. Sunt un ţintaş bun şi lipsa cătării nu-mi va afecta ochirea.

Wookieeul îl privi lucrând. După câteva clipe, omul vorbi din nou:

— Şi aşa a fost rău că n-am putut trage. Dacă ar fi fost un duel între blastere, nu o încăierare cu pumnii, nu cred că vreunul dintre noi ar fi ieşit viu de-acolo. Bănuiesc însă că ar fi putut să fie şi mai rău. De fapt, ne-am găsit în pericol mai mare la procesiunea ylesiană. Dacă forţele de ordine ale lui Veratil ar fi pus mâna pe noi... crede-mă, amice, t'landa til ăia nu se joacă. Dacă ne-ar fi prins, am fi fost până peste cap în rahat de humbaba.

Chewie emise un sunet întrebător.

— Da, cred că-ţi datorez o explicaţie în privinţa asta, suspină Han. Vezi tu, acum cinci ani aveam nevoie de experienţă în pilotarea navelor mari, fiindcă speram să intru la Academie. De aceea am acceptat slujba de pilot pentru t'landa til pe Ylesia. Ai auzit vreodată de planeta asta?

Chewie scânci, gros în fundul gâtului.

— Te-ai prins! Colonia de pelerini. Atât doar că adevărul este altul, amice. Nu-i altceva decât o şmecherie de proporţii, o capcană uriaşă. Huttii controlează locul. Pelerinii ajung acolo, sperând să se contopească cu Absolutul cosmic, sau aşa ceva, dar sunt transformaţi în sclavi şi puşi la muncă în fabricile de mirodenii. Cei mai mulţi dintre bieţii fraieri nu supravieţuiesc prea mult. Când am fost eu pe Ylesia, existau trei colonii, dar am auzit că acum s-au extins la cinci sau chiar şase.

Chewbacca scutură trist din cap.

Han se strâmbă la rândul său, privind în lungul ţevii blasterului.

— Cineva ar trebui să se ducă acolo şi să le închidă prăvălia, Chewie. Amice, eu am fost hoţ, contrabandist, escroc, cartofor şi am mai făcut şi alte meserii de care nu sunt tocmai mândru... dar sclavie – asta n-o suport şi nici pe proprietarii de sclavi. Drojdia Universului! Pentru două credite, i-aş rade de pe faţa...

În mod evident, Chewbacca îşi exprimă vehement acordul pentru opinia lui Han. Corellianul surâse strâmb şi trecu degetul mare peste vârful acum perfect şlefuit al

ţevii. Satisfăcut, puse arma înapoi în toc.

— Mda, aşa-i, am cam uitat cu cine stăteam de vorbă. Oricum, este o poveste lungă. Rezultatul a fost că am decis s-o şterg de acolo, aşa că am furat mai multe chestii de la Marele Preot. Avea o colecţie excelentă de obiecte de artă, arme incrustate cu pietre preţioase şi alte chestii de-astea. Singurul necaz a fost că Teroenza şi şeful lui hutt, Zavval, au apărut într-un moment cu adevărat inoportun. A avut loc un schimb de focuri şi Zavval a murit.

Chewbacca întrebă ceva.

— Nu, oftă Han, nu l-am împuşcat eu, dar ai putea spune că a murit din cauza mea.

Wookieeul comentă că din ceea ce ştia el despre hutti, cu cât erau mai puţini, cu atât mai bine.

— Da, aşa cred şi eu, aprobă Han, dar s-ar putea să sfârşim muncind pentru un hutt, aşa c-ar fi mai bine să-ţi ţii părerile pentru tine, amice.

Sorbi din stimceai şi privi câteva secunde liniile stelare ce goneau pe videoecran, pierdut în amintiri.

— Până la urmă, am reuşit să fug, totuşi aş fi preferat ca Veratil să nu mă fi văzut ieri. Am o presimţire neplăcută. T'landa til pot fi destul de periculoşi…

Chewie îi puse o întrebare. Han plecă ochii şi-şi drese glasul.

— De ce m-am întors în mulţime, oferindu-i lui Veratil şansa de a mă vedea? Ei bine, amice… a existat o fată…

Wookieeul mârâii o frază. Tradusă, ar fi însemnat ”De ce nu mă surprinde?”

— Cea despre care-ţi povestesc era… deosebită, replică Han pe un ton oarecum de apărare. Bria Tharen… Ieri, în mulţimea aceea, mi s-a părut… Strânse din umeri şi ochii i se înnegurară. Mi s-a părut că o zăresc. Aş fi putut jura că era ea, stând acolo în gloată. Acum cinci ani, am fost… prieteni. Prieteni apropiaţi.

Chewie încuviinţă din cap. După numai o lună petrecută alături de Han Solo, wookieeul era perfect conştient că femelele umane îl găseau aproape invariabil atrăgător pe

pilot.

Han ridică iarăşi din umeri.

— A fost însă o iluzie optică. Când am prins-o în cele din urmă, nu era Bria. A fost cu adevărat groa… îşi drese glasul, stângaci: Vreau să zic că m-am simţit dezamăgit. Sperasem realmente că o regăsisem.

Sorbi din nou din stimceai.

— Azi noapte am visat-o pe Bria, murmură el aproape pentru sine. Purtam uniformă, iar ea îmi zâmbea…

Chewie scoase un sunet de simpatie şi Han îl privi.

— Eh, dar Bria aparţine trecutului, iar eu trebuie să privesc înainte. Dar tu? Ai avut vreo prietenă?

Wookieeul şovăi şi Han rânjii cunoscător.

— O persoană deosebită? Sau pe cineva despre care tu ţi-ai fi dorit să fie deosebită?

Chewie îşi făcu de lucru cu butonul de comandă pentru stabilizatoare.

— Uşurel, îi atrase atenţia Han, nu cumva să-l apeşi! Bine, nu-i nevoie să-mi spui. Dar, nu uita… eu ţi-am spus ţie. Dacă vom fi parteneri, nu-nseamnă că va trebui să avem încredere unul în celălalt?

Tovarăşul său lăţos căzu câteva clipe pe gânduri. În cele din urmă, aprobă din cap şi începu să vorbească, mai întâi reţinut şi apoi cu tot mai multă încredere. Chewie găsea atrăgătoare o tânără femelă wookiee, Mallatobuck, care venise de câteva ori ca să acorde asistenţă bătrânilor din „comunitatea” arboricolă a lui Chewie de pe Kashyyyk, şi-l ajutase pe Chewbacca să se ocupe de tatăl său, Attichitcuk, un wookiee vârstnic şi destul de irascibil.

— Deci îţi place de ea, concluzionă Han. Ea te place?

Chewbacca nu era sigur. Niciodată nu petrecuseră prea mult timp singuri, doar ei doi. Totuşi îşi amintea o anumită căldură în ochii ei albaştri…

— Cât timp a trecut de când ai văzut-o? insistă Han.

Chewie căzu pe gânduri, apoi mârâii un răspuns.

— Cincizeci de ani?! strigă Han.

Ştia că wookiee trăiau mult mai mult decât oamenii,

totuşi...

Înghiţi alt nod.

— Auzi, amice... detest să ţi-o spun, dar este posibil ca Mallatobuck să fie de acum măritată şi să aibă şase wookiee mititei. Ceri cam multe, dorind ca o fată să te aştepte atâta vreme.

Chewbacca admise că poate ar fi trebuit să revină pe Kashyyyk şi să restabilească legătura imediat ce era posibil.

— Uite ce-ţi propun, zise Han. Când vom avea propria noastră navă, cumpărată şi achitată, Kashyyyk va fi primul nostru popas, de acord?

Uriaşul wookiee răcni o încuviinţare entuziastă.

Han îl privi şi se pomeni gândindu-se că era cu adevărat plăcut să ai cu cine discuta în timpul călătoriilor. După ce efectuai saltul în hiperspaţiu, voiajurile spaţiale puteau fi destul de plictisitoare.

— Am văzut pachetul pe care l-ai adus la bord, spuse el schimbând subiectul. Ce ai cumpărat?

Chewbacca aduse pachetul şi se aşeză în scaunul copilotului. Desfăcu ambalajul. Înăuntru se aflau mai multe piese de metal şi lemn, plus un mâner ca de armă şi o piesă care aducea cu un arc puternic.

Han examină derutat toate elementele acelea.

— Ce-s astea?

Wookieeul mârâii o replică.

— Un proiector de săgeţi, repetă pilotul. În regulă, succes la montaj! Arcul ăla este atât de puternic, încât nici un om n-ar putea să încarce o asemenea armă.

Chewie încuviinţă şi, scoţând trusa de scule, începu să-şi asambleze proiectorul de săgeţi.

— Eşti un ochitor bun? se interesă Han.

Modest, Chewbacca recunoscu că printre cei din rasa lui era considerat un ţintaş de elită.

— Perfect, făcu corellianul. Ne îndreptăm spre Nar Shaddaa, aşa că va trebui să ne acoperim reciproc. Este un satelit aflat pe orbita planetei huttilor, Nai Hutta. Ai auzit

vreodată despre ele?
Chewie nu auzise.
— Nici eu n-am fost acolo, dar, din câte am auzit, lucrurile pot fi destul de dure. Nici chiar Imperiul nu se bagă peste Nar Shaddaa. Dacă eşti dat în urmărire sau dacă vrei să faci o afacere la care autorităţile s-ar încrunta – te duci pe Nar Shaddaa. Ţi-e clar ce fel de loc este.
Han începu să verifice comenzile, convingându-se că totul funcţiona perfect. Nu mai aveau mult până să iasă în spaţiul real, nu departe de Nar Hekka. Chewbacca îl privi cu ochi albaştri-strălucitor, apoi întrebă ceva pe ton scăzut.
Han ridică ochii.
— Am încercat s-o găsesc pe Bria, recunoscu el după câteva clipe. La început, am fost furios pe ea, fiindcă mă părăsise, dar, ce naiba... ea avea probleme acute. Acum doi ani, pe când eram în permisie de la Academie, l-am căutat pe tatăl ei, Renn Tharen. Mi-a spus că de un an nu mai primise nici o veste de la ea. Nu ştia defel pe unde putea să fie. Oftă. Îmi plăcea de tatăl ei. Restul familiei erau nişte nesuferiţi, dar cu Renn mă înţelegeam. El m-a ajutat atunci când dădusem de belea. Majoritatea primelor mele solde din cele dintâi şase luni ca ofiţer am trimis-o lui, ca să mă achit de nişte bani cu care mă împrumutase. Era...
Alarma de hiperspaţiu a navei răsună.
— Ieşim imediat, anunţă pilotul şi degetele sale alergară peste comenzi. Următoarea escală – Nar Hekka. Amice, trebuie să găsim un lord Hutt pe nume Tagta.

*

După ce coborâră nava pe astroportul specificat de duros, Han şi Chewbacca îşi strânseră puţinele obiecte personale şi o lăsară acolo, fără să-şi facă iluzii că aveau s-o regăsească la întoarcere. Suiră la bordul unui metrospeeder public, care avea să-i poarte în oraşul unde stăpânea huttul Tagta.
Han fusese pe Nai Hutta şi o găsise o planetă destul de

neplăcută... umedă, slinoasă şi urât mirositoare – cumva, similară huttilor înşişi. Se pregătise să găsească ceva asemănător pe Nar Hekka, dar avu parte de o surpriză plăcută. Planeta rece se rotea în jurul unei stele roşii palide la marginea sistemului Y'Toub, dar creditele huttilor şi coloniile diverselor specii galactice o transformaseră într-o minune tehnologică. Dedesubtul unor domuri-sere enorme, cerurile străluceau albastru cu tonuri violet şters. Deşii planeta avea puţină floră indigenă, vegetaţie de pe multe lumi fusese transplantată şi cultivată cu atenţie. Existau numeroase parcuri, grădini botanice şi arboreţi. Oriunde ar fi privit Han şi Chewie, răzoare horticole etalau flori mari şi minunate, cu nenumărate nuanţe.

După ce ajunseră în oraşul dorit, Han şi wookieeul mătăhălos coborâră şi merseră fără grabă, apreciind peisajele. Curenţi artificiali de convecţie determinau brize blânde ce le mângâiau chipurile. Plimbarea în „exterior" într-o zi înmiresmată însemna o schimbare minunată după ce se înghesuiseră în nava strâmtă, declarase Han şi Chewbacca fusese de acord cu un mârâit gros.

Parcă prea repede, se apropiară de edificiul impunător din piatră albă, despre care li se spusese că era reşedinţa şi centrul afacerilor huttului Tagta. Deşii acesta lucra pentru Jiliac, continua să fie în sine un lord hutt însemnat şi bogat.

Urcară pe rampă din motive evidente, proiectanţii hutti nu foloseau treptele şi se opriră în faţa uşii imense, suficient de mari pentru a admite chiar şi un hutt corpolent pe o sanie antigrav. Majordomul era o micuţă femelă sullustan. Guşile ei tremurară, când Han se prezentă şi solicită o audienţă la lordul Tagta.

Sullustana plecă, pentru a verifica autenticitatea datelor primite, şi reveni după câteva minute.

— Lordul Tagta vă va primi. Mi-a cerut să vă întreb dacă aţi mâncat. Excelenţa Sa serveşte masa de prânz.

Lui Han îi era într-adevăr foame şi bănuia că şi lui Chewie, totuşi nu-l încânta ideea de a prânzi în compania unui hutt. Mirosul emanat de trupurile acestora era

îndeajuns de puternic pentru a bulversa stomacul unui om mai sensibil.

— Tocmai am mâncat, răspunse el, dar îi mulţumim lordului Tagta pentru amabilitatea dovedită.

După alte minute, cei doi contrabandişti, escortaţi de trei gărzi gamorreane în uniforme, fură conduşi în sufrageria privată a huttului. Încăperea avea un tavan înalt şi boltit, care-i reamintea lui Han de catedralele pe care le văzuse. O fereastră mare, din podea în plafon, permitea luminii roşietice a soarelui să se reverse înăuntru, conferind pereţilor albi o nuanţă uşor trandafirie. Gazda lor stătea întinsă la urma urmelor, anatomia huttilor nu le permitea să stea aşezaţi înaintea unei mese, gustând diverse preparate.

Han privi o singură dată spre mâncărurile ce se zbăteau şi se zvârcoleau, care alcătuiau masa de prânz, şi-şi feri ochii. Nu-şi trădă însă dezgustul, atunci când el şi Chewbacca se apropiară de lordul hutt.

Pilotul învăţase limbajul huttilor pe Ylesia şi-l înţelegea bine, totuşi nu-l putea vorbi, deoarece graiul depindea de subarmonice pentru nuanţele subtile ale înţelesurilor, iar gâtlejul omenesc nu avea conformaţia necesară producerii sunetelor respective. Corellianul se întrebă dacă el şi lordul hutt vor avea nevoie de un droid traducător. Privi în jur, dar nu văzu nici unul.

Tagta era întins pe o sanie antigrav plutitoare, însă Han avu impresia că huttul s-ar fi putut deplasa cu propriile sale forţe, dacă ar fi dorit-o. Ştia că unii hutti deveneau atât de corpolenţi, încât nu se mai puteau propulsa singuri, dar Tagta nu părea nici foarte bătrân, nici foarte gras.

Cu toate acestea, privindu-l cum selecta cu delicateţe altă creatură ce se zvârcolea dintr-un acvariu de sticlă umplut cu un fluid vâscos şi o îndesa în gură, Han se gândi că probabil Tagta avea să ajungă la etapa „complet corpolent” a existenţei hutte. Saliva verzuie se adună în colţurile gurii huttului, în timp ce acesta plimbă prin gură hrana vie, înainte s-o înghită.

Han îşi impuse să nu-şi ferească privirea.

În cele din urmă, după alte minute de voracitate, foamea lui Tagta păru că se potolise. Ridică ochii spre vizitatorii săi şi rosti în huttă:

— Înţelege vreunul dintre voi comunicarea vorbită a singurelor fiinţe cu adevărat civilizate?

Ştiind că Tagta se referea la huttă, Han încuviinţă din cap şi răspunse în bazică:

— Da, lord Tagta, eu o înţeleg. Nu pot însă să o vorbesc bine.

Huttul flutură o mână grăsuţă şi clipi surprins din ochii bulbucaţi.

— Meritoriu din partea ta, atunci, căpitane Solo. Îţi înţeleg bazica primitivă, aşa că nu vom avea nevoie de un interpret pentru a conversa. Îndreptă braţul spre wookiee: şi tovarăşul tău?

— Prietenul şi secundul meu nu vorbeşte graiul preamăritului vostru popor, lord Tagta, răspunse Han.

Detesta necesitatea introducerii de măguliri în fiecare frază, dar era decis să lase o impresie favorabilă huttului. De altfel, aceasta era în general politica recomandabilă atunci când tratai cu huttii, iar Han nu pierduse din vedere faptul că dorea ca Tagta să-i facă o favoare.

— Perfect, căpitane Solo, zise huttul. Mi-ai adus nava, aşa cum ai fost angajat?

— Da, Excelenţa Voastră. Este andocată în dana 38, complexul astroport Q-7.

Nar Hekka se fălea cu un astroport imens, deoarece era principala răscruce comercială pentru acces în sistemele hutte.

— Excelent, căpitane. Te-ai descurcat bine. Tagta flutură din braţ. Eşti liber să pleci.

Han nu se clinti.

— Lord Tagta, mai trebuie să primesc jumătate din onorariul meu.

Tagta se lăsă uşor pe spate, surprins.

— Ce?! Ai venit aici, aşteptându-te să primeşti bani de la mine!

Han inspiră adânc. O parte din el nu dorea altceva decât să se retragă imediat. Probabil că banii respectivi nu meritau să abată mânia unui puternic lord hutt, totuşi pilotul rămase pe loc, silindu-se să-şi păstreze calmul exterior. Avea sentimentul că era pus la încercare.

— Da, Excelenţa Voastră. Mi s-a promis restul banilor când voi livra nava pe Nar Hekka – după ce voi reuşi să evit orice patrule imperiale care ar putea fi interesate de această navă... sau de încărcătura ei. Mi s-a spus că-mi veţi da cealaltă jumătate a onorariului în momentul când ne vom întâlni.

Tagta pufăi indignat.

— Cum îndrăzneşti să sugerezi că eu aş fi acceptat un asemenea târg ridicol? Pleacă imediat, omule!

De acum pilotul începuse să se enerveze. Încrucişă braţele pe piept, desfăcu uşor picioarele şi clătină din cap.

— În nici un caz, Excelenţa Voastră. Ştiu ce mi s-a promis. Îmi vreau banii.

— Îndrăzneşti să ceri bani de la mine!

— Când este vorba de credite, îndrăznesc multe, replică Han imperturbabil.

— Hrrrrrmmmmmmmph! Tagta era un monument al dispreţului. Asta-i ultima ta şansă, corellianule, îl avertiză el. Pleacă, sau îmi chem gărzile!

— Credeţi că eu şi Chewie n-am putea face faţă unei cete de gamorreani? pufni Han batjocoritor. Mai gândiţi-vă!

Tagta îl privi cu răutate, dar nu chemă gărzile.

— Excelenţa Voastră, aţi dori să le spun tuturor piloţilor cu care mă-ntâlnesc că huttul Tagta nu-şi onorează datoriile? continuă Han, răsfrângându-şi buza. Veţi avea dificultăţi în a mai găsi pe cineva care să lucreze pentru dumneavoastră, când voi termina eu.

Lordul hutt hurui în adâncul pieptului, un soi de „hrrrmmppphhh!” care-i uscă gura lui Han. Îşi forţase oare prea mult norocul?

Secundele ticăiră în mintea pilotului, care aşteptă, impunându-şi să rămână nemişcat şi tăcut.

După aceea Tagta emise un chicotit inconfundabil, deşii foarte gros şi răguşit.

— Căpitane Solo, eşti cu adevărat un individ brav! Eu admir curajul!

Scotoci prin vălmăşagul de obiecte risipite printre mâncărurile ce se zvârcoleau şi-i azvârli lui Han o punguţă.

— Ia – cred că suma-i cea corectă.

Ticălosul bătrân! gândi Han, pe jumătate admirativ. O avusese pregătită din capul locului! Într-adevăr, mă testa...

Înţelegerea respectivă fu însoţită de un val de încredere. Han făcu o plecăciune.

— Vă rog să acceptaţi mulţumirile noastre, lord Tagta. Excelenţa Voastră, doresc să vă solicit o favoare.

— O favoare? bubui huttul, clipind rapid din ochii bulbucaţi. Eşti realmente, un individ îndrăzneţ! Ce este această favoare?

— Am înţeles că-l cunoaşteţi pe lordul Jiliac.

Ochii imenşi, cu pupile ca nişte fante, clipiră din nou.

— Da, am afaceri cu Jiliac. Suntem membri ai aceluiaşi clan. Ce-i cu asta?

— Păi, am auzit că pe Nar Shaddaa s-ar găsi de lucru pentru piloţii buni. Şi că lordul Jiliac deţine sau controlează mare parte din Satelitul Contrabandiştilor. Eu sunt un pilot bun, realmente bun. Dacă aţi putea, aş aprecia o recomandare către Excelenţa Sa. Chewie şi eu am dori să lucrăm pentru el.

— Ahhhhh... bubui vocea adâncă în pieptul masiv. Am înţeles. Şi ce să-i spun lordului clanului meu? Să-i spun că eşti obraznic şi lacom, căpitane Solo?

Han rânjii, brusc îndrăzneţ. Învăţa că huttii aveau simţul umorului – deformat, desigur, dar un simţ al umorului evident.

— O puteţi face, dacă credeţi că m-ar ajuta, lord Tagta.

— Ho-Ho! emise huttul o rafală răsunătoare de râs. Dă-mi voie să-ţi spun, căpitane Solo, că puţini oameni au inteligenţa de a se făli cu însuşirile acestea. Dar în rândul poporului meu... ele sunt, cu adevărat, calităţi remarcabile.

— Aşa cum spuneţi, Excelenţa Voastră, murmură Han neştiind prea bine cum să replice la aşa ceva.

— Scrib! răcni Tagta în huttă şi dinapoia draperiilor din încăperea cavernoasă apăru imediat un droid biped.

— Da, Măreţia Voastră?

Huttul flutură din braţ spre droid şi-i vorbi atât de rapid, încât Han nu înţelese mare lucru. Prinse doar cuvintele „sigilii” şi „mesaje”.

Peste câteva clipe, droidul reapăru cu un holocub mic, de mărimea unei palme. După ce i-l întinse huttului, se retrase plin de respect. Tagta luă holocubul, cercetă mesajul pe care-l conţinea şi mormăi mulţumit. Apoi, cu un gest deliberat, linse o latură a lui, lăsând o urmă verzuie.

Îl ţinu în mână câteva clipe, după care activă un contact lateral şi o peliculă transparentă glisă, acoperind pata verde.

— Ia, căpitane Solo, întinse el holocubul spre Han. În felul acesta, lord Jiliac va şti că eu te-am trimis. Într-adevăr, are nevoie de piloţi buni. Munceşte cu râvnă pentru el şi vei fi răsplătit. Noi, huttii, suntem cunoscuţi pentru generozitatea şi milostenia faţă de formele de viaţă inferioare care ne slujesc cu devotament.

Han luă cubul, cu oarecare precauţie, dar acesta nu mai era umed. Privi pata verde, înţelegând că Jiliac putea să efectueze o analiză senzorială pentru a verifica dacă holocubul provenea într-adevăr de la ruda sa. Ingenios, chiar dacă dezgustător, gândi el.

Făcu o plecăciune adâncă şi-l înghionti pe Chewbacca, care-l imită.

— Vă mulţumim, Excelenţa Voastră.

Ţinând strâns holocubul, părăsi reşedinţa huttului. Coborând rampa de acces în clădire, pilotul insistă să împartă creditele căpătate pentru încheierea misiunii.

— În eventualitatea în care unul dintre noi va fi jefuit, explică el pentru a potoli protestele lui Chewbacca. În felul acesta, este sigur că măcar unul dintre noi va avea bani.

Reveniţi pe stradă, Han sugeră să mănânce ceva înainte

de a porni spre portul de navete, pentru a lua prima cursă către Nar Shaddaa.

Se opri la o florărie şi-l întrebă pe proprietar, un umanoid fusiform cu favoriţi lungi şi sârmoşi, şi urechi aproape acoperite de smocuri de păr, dacă în apropiere exista un restaurant bun. Florarul îl îndrumă spre Localul Călătorului, aflat la câteva intersecţii depărtare.

Parcurseseră cam jumătate din distanţa până acolo, mergând fără grabă şi pălăvrăgind, când Han se opri brusc în mijlocul frazei şi se răsuci, alarmat... şi nici măcar sigur asupra motivului. Cu coada ochiului întrezări un umanoid cu piele alburie, având pe cap două cozi lungi cărnoase în loc de păr. Twi’lekul tocmai ieşea din nişa unei uşi, îndărătul său, ţinând în mână un blaster. Când Han se întoarse, twi’lekul strigă într-o bazică pocită, dar inteligibilă:

— Opriţi-vă, amândoi, altfel vă-mpuşc!

Instinctiv, Han ştiu că dacă ar fi dat ascultare comenzii, mai devreme sau mai târziu ar fi sfârşit prin a fi ucis. Nu şovăi nici măcar o secundă. Cu un urlet asurzitor, se azvârli într-o parte, ateriză pe sol, se rostogoli şi se ridică într-un genunchi, cu blasterul în mână.

Arma twi’lekului scuipă o rafală albastru-verzuie şi Han eschivă.

Rază paralizantă!

Corellianul ţinti, trase şi fasciculul roşiatic îl lovi pe atacatorul său în mijlocul trunchiului. Căzu, mort sau scos din luptă. Han se asigură că twi’lekul nu avea să plece prea curând, apoi se întoarse, căutându-l din ochi pe Chewbacca. Wookieeul se rezema greoi de un speeder parcat, ameţit. În mod evident, fusese atins de fasciculul paralizant. Han porni în fugă spre el, cu inima bubuind sub afluxul de adrenalină.

— Te-a lovit rău, amice?

Cu un mârâit înfundat, Chewbacca îşi linişti partenerul că n-avea să păţească nimic. Han privi cu atenţie chipul îmblănit al wookieeului şi văzu că ochii îi erau limpezi, iar pupilele egale. De abia după aceea, îşi îngădui un prelung

oftat de uşurare. Până atunci nu-şi dăduse seama că se obişnuise să-l aibă în preajmă pe uriaşul lăţos. Dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Chewie...

Han se apropie de twi’lek şi îngenunche. O privire către uriaşa rană de blaster care transformase pieptul extraterestrului în zgură fu îndeajuns ca să ştie că acesta murise. Pilotul încercă un scurt fior de regret – mai omorâse făpturi raţionale, dar nu-i plăcea s-o facă.

Strângând din dinţi, se sili să percheziţioneze cadavrul. Un cuţit cu lamă vibratorie era prins în interiorul uneia dintre mâneci, iar un altul pe gambă. Pe interiorul celeilalte încheieturi, twi’lekul purta un „proiector manual”, un dispozitiv a cărui acţionare expedia lame micuţe şi ucigătoare în organele vitale ale adversarului.

Îndesat la centură şi acoperit de tunică se afla un inductor soporific, o armă cu domeniu redus de acţiune, dar foarte eficientă. Twi’lekul ar fi putut pur şi simplu să vină din spatele lui Han, să-i proptească inductorul soporific în spate şi, printr-o apăsare de trăgaci, să-l trimită în lumea visurilor.

Han privi arma şi simţi cum i se usucă gura. Un vânător de recompense... Grozav! De ce nu mă surprinde? Aici trebuie să fie mâna lui Teroenza. A aflat că sunt viu şi vrea să scape de mine...

Ştia că dacă nu ar fi avut parte de instinct şi de reflexele rapide, în clipa aceea ar fi fost în stare de inconştienţă şi în drum spre Ylesia, unde îl aştepta o răzbunare teribilă...

Îl auzi pe Chewbacca emiţând un sunet neliniştit, ridică ochii şi constată că scurtul conflict atrăsese privitori.

Abandonând twi’lekul, se ridică, continuând să ţină blasterul ostentativ în mâna dreaptă. Curioşii se retraseră, murmurând. Han se deplasă în lateral cu graţia unui balerin, fără să-şi expună nici o clipă spatele, până nu ajunse alături de Chewbacca. Ştia că cineva trebuie să fi chemat poliţia planetară, dar mai ştia că, deoarece twi’lekul era vânător de recompense, se găsea mai mult sau mai puţin în afara legislaţiei locale. Un vânător de recompense

trebuia să-şi poarte singur de grijă. Era ghinionul lui, dacă prada pe care o vâna îi replica pe măsură.

Deplasându-se lent, pas cu pas, Han şi wookieeul se retraseră dintre privitori, până ajunseră la străduţa cea mai apropiată. Apoi, acţionând ca o singură entitate cu aceeaşi minte, săriră în lateral şi o luară la fugă.

Nu-i urmări nimeni.

*

Teroenza, Mare Preot şi stăpân neoficial al planetei-junglă Ylesia care producea droguri şi sclavi în cantităţi impresionante, trândăvea în scaunul-hamac din apartamentul său somptuos, în timp ce Ganar Tos, majordomul zisian, îi masa umerii mătăhăloşi.

T'landa til erau creaturi enorme, aproape de înălţimea unui mascul uman, dar cu patru picioare groase ca trunchiurile de copac. Având trupuri în formă de butoi, braţe micuţe şi capete uriaşe, cumva asemănătoare cu ale îndepărtaţilor lor veri, huttii – mai puţin în privinţa cornului mare ce le ieşea din centrul feţei t'landa til se considerau făpturile cele mai arătoase din galaxie. Marea majoritate a celorlalte fiinţe înzestrate cu raţiune nu ar fi fost de acord cu afirmaţia respectivă.

Teroenza ridică unul dintre antebraţele sale micuţe, aproape graţioase, şi cu ajutorul degetelor întinse un ulei lenitiv în pielea ca tovalul. Se frecă delicat în jurul ochilor exoftalmici. Pe Ylesia, soarele era frecvent ascuns îndărătul norilor, totuşi avea destulă putere ca să-i usuce epiderma, dacă nu se îngrijea de ea. Băile dese de noroi îi ajutau în această privinţă pe t' landa til, ca şi emolientul acesta scump, începu să aplice uleiul şi pe corn, amintindu-şi ultima ocazie în care fusese acasă, pe Nai Hutta. Atrăsese o femelă, Tilenna, şi petrecuseră multe ore împreună, frecându-se reciproc cu uleiuri...

Marele Preot suspină. Serviciul adus planetei lui de baştină şi clanului hutt slujit de familia sa necesitau

sacrificii. Unul dintre acestea era faptul că pentru oferirea Exultării pe Ylesia nu erau necesari decât preoţi masculi, astfel că aici nu se afla nici o femelă t'landa til. Nici perechi, nici potenţiale perechi...

— Mai apăsat, Ganar Tos, murmură Teroenza în graiul său. Am muncit prea mult în ultimele zile. Muncă multă, stres mult... Ar trebui să învăţ să iau lucrurile mai lent, să mă relaxez mai mult...

Teroenza privi cu nerăbdare spre uşa uriaşă care ducea spre încăperea alăturată ce adăpostea tezaurul său. Marele Preot era un colecţionar pasionat de obiecte de artă rare, neobişnuite şi frumoase, pe care le cumpăra şi „achiziţiona" din toată galaxia. Colecţia era unica lui plăcere pe planeta aceea caldă, umedă şi primitivă, populată în majoritate de sclavi şi fiinţe inferioare.

Avusese nevoie de aproape patru ani pentru a reface colecţia după ce făptura aceea ticăloasă şi condamnabilă, Vykk Draygo, i-o jefuise, lăsându-l fără multe dintre piesele cele mai rare şi mai valoroase. Cu câteva zile în urmă, Teroenza aflase că „Vykk Draygo" trăia. Verificând înregistrările Autorităţii Portuare Devaron, descoperise că adevăratul nume al escrocului corellian era „Han Solo".

Amintindu-şi noaptea teribilă în care colecţia îi fusese profanată, mânuţele lui Teroenza se încleştară involuntar în pumni, iar capul i se plecă, dorindu-şi să străpungă o victimă cu cornul. Degetele lui Ganar Tos se adânciră în nodurile brusc încordate de muşchi, determinându-l pe t'landa til să facă o grimasă şi să blesteme în graiul său. Solo trăsese cu blasterul în galeria de artă, producând stricăciuni ireparabile unora dintre obiectele cele mai valoroase. Fântâna de jad alb fusese restaurată de cel mai bun sculptor din galaxie, dar n-avea să mai fie niciodată la fel...

Teroenza fu distras de la amintirile sale atunci când uşa apartamentului se deschise şi înăuntru apăru unduindu-se huttul Kibbick.

Tânărul hutt nu era nici atât de bătrân, nici atât de

corpolent pentru a necesita o sanie antigrav – se deplasa perfect prin forţa proprie, propulsându-se într-o serie de lunecări prin contractarea puternicilor săi muşchi caudali şi din jumătatea inferioară a corpului.

Marele Preot ştia că ar fi trebuit să se ridice din scaunul-hamac şi să-şi întâmpine stăpânul cu deferenţă, totuşi n-o făcu. Kibbick era un tânăr care de abia depăşise vârsta deplinei responsabilităţi hutte şi care nu-şi dorise să ajungă aici, pe Ylesia. Era nepotul lui Zavval, fostul şef hutt al lui Teroenza. Lordul Aruk, fratele lui Zavval şi puternic lider de clan, era unchiul său.

Teroenza ridică totuşi un braţ şi încuviinţă politicos din cap. În nici un caz nu dorea să şi-l îndepărteze pe Kibbick.

— Vă salut. Excelenţa Voastră. Cum vă simţiţi azi?

Huttul lunecă lângă Marele Preot şi se opri. Era încă destul de tânăr ca să aibă o culoare brun-deschis uniform, lipsită de pigmentarea verzuie de pe şira spinării şi coadă pe care o căpătau frecvent huttii bătrâni şi imobili. Deoarece nu era gras, după criteriile hutte, ochii lui Kibbick nu erau ascunşi în cute groase de epidermă, ci se bulbucau uşor în afară, conferindu-i un aspect oarecum holbat, întrebător. Teroenza avea însă suficiente motive ca să ştie că privirea aceea de curiozitate, cu ochii larg deschişi, inducea în eroare.

— Teroenza, mi-ai promis nişte broaşte de arbori nala, începu Kibbick în huttă lipsit de pieptul imens al vârstnicilor, tonul cuvintelor sale era profund, totuşi nu foarte rezonant, iar transportul n-a sosit! De abia aşteptam diseară o cină de broaşte.

Suspină teatral şi continuă:

— Există atât de puţine lucruri pe care să le aştept pe planeta asta înapoiată! Poţi să rezolvi problema, Teroenza?

Marele Preot schiţă câteva gesturi liniştitoare din braţele sale micuţe.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Nu vă temeţi, veţi căpăta broaştele de arbori nala. Eu unul nu mă dau în vânt după ele, dar ştiu că se numărau printre favoritele lui Zavval. Voi

porunci ca un grup de paznici să plece imediat în căutarea lor.

Kibbick se destinse vizibil.

— Aşa-i mai bine, aprobă el. Ah, şi am nevoie de o nouă sclavă pentru baie. Cea veche a avut dureri de spate când mi-a ridicat coada ca s-o ungă cu ulei şi am poruncit să fie trimisă înapoi în fabrică. Scâncetele ei mă călcau pe nervi… şi, după cum ştii, am nervi foarte sensibili.

— Da, da, o ştiu prea bine, încuviinţă Teroenza mângâietor.

În sinea sa, Marele Preot scrâşni din plăcile masticatoare. Nu trebuie să uit că, deşii Kibbick este o pacoste plângăreaţă, îmi permite o autonomie completă. Dacă tot trebuie să am un şef hutt, el este alegerea cea mai bună…

— Mă voi ocupa numaidecât.

Teroenza ştia prea bine că ar fi putut conduce operaţiunile de mirodenii şi sclavi de pe Ylesia fără nici o implicare a huttilor. În anul ce urmase morţii „timpurii” a lui Zavval datorate lui Han Solo, lucrul acesta îi devenise perfect clar Marelui Preot. Totuşi sindicatul criminal al clanului Besadii, kajidicul, era condus de un bătrân şi puternic hutt, pe nume Aruk, care păstra tradiţia. Dacă se dorea ca o iniţiativă Besadii să prospere, atunci ea trebuia dirijată de un hutt din propriul lor clan.

În felul acela, Teroenza se pomenise alăturat lui Kibbick. T'landa til îşi înăbuşi un oftat. N-ar fi fost inteligent să-şi trădeze nemulţumirea.

— Mai este ceva, Excelenţa Voastră? întrebă el, silindu-se să-şi asume o purtare servilă, aproape slugarnică.

Kibbick se încruntă, concentrat.

— Da, dacă mă gândesc mai bine. Azi dimineaţă am vorbit cu unchiul Aruk, care tocmai verifica bilanţurile de săptămâna trecută. Voia să ştie ce este cu recompensa de cinci mii de credite pe care ai pus-o pe capul omului Han Solo?

Teroenza îşi frecă palmele micuţe şi delicate.

— Informaţi-l pe lord Aruk că, acum numai câteva zile,

am descoperit că a reapărut Vykk Draygo, ucigaşul lui Zavval, despre care crezusem că era mort de cinci ani! Adevăratul său nume este Han Solo şi cu două luni în urmă a fost destituit din Flota Imperială.

Brusc, ochii protuberanţi ai lui Teroenza se umeziră şi scânteiară de anticipare.

— Oferind o recompensă măricică şi precizând „fără dezintegrare”, m-am asigurat ca acest monstru asasin de hutti să fie adus aici, pe Ylesia, ca să dea socoteală pentru crimele sale.

— Am înţeles. Îi voi explica lui Aruk, totuşi nu cred că va fi de acord cu plata unor credite suplimentare pentru o acţiune „fără dezintegrare”. Realmente, ţinând seama de circumstanţe, nu-i necesară. Simpla dovadă că este vorba într-adevăr de trupul lui Solo – material genetic, de exemplu – ar fi suficient, nu?

Teroenza sări din scaunul-hamac printr-o mişcare furioasă şi stângace, şi începu să se plimbe agitat prin apartamentul spaţios şi somptuos, spintecând aerul cu lovituri ale cozii lungi, şfichiuitoare.

— Excelenţa Voastră, nu înţelegeţi natura crimei lui Solo! Dacă aţi fi fost aici, ca să vedeţi ce i-a făcut unchiului vostru! Agonia morţii lui a fost oribilă! Gemetele! Spasmele de suferinţă! Şi totul numai din cauza nemernicului acela de om nevolnic!

Marele Preot inspiră adânc şi constată că tremura de furie.

— Trebuie dat un exemplu, un exemplu care să-i fie reamintit de-a lungul timpului oricărui membru al unei specii inferioare care măcar se gândeşte să facă rău unui hutt! Solo trebuie să moară... să moară în agonie... să moară cerşind iertare în urlete!

Se opri în mijlocul odăii, gâfâind de furie, cu mânuţele strânse în pumni.

— Întrebaţi-l pe Ganar Tos! strigă înflăcărat Teroenza, ştiind că se dădea în stambă înaintea lui Kibbick, dar nemaiputând să se oprească. Întrebaţi-l despre îndrăzneala,

despre aroganţa lui Solo! Merită să moară, nu-i aşa?

Glasul îi crescuse spre isterie. Bătrânul majordom zisian făcu o plecăciune plină de umilinţă, dar ochii lui scânteiau de asemenea în orbitele urduroase.

— Stăpânul meu vă spune adevărul. Han Solo nu merită decât să moară – o moarte cât mai chinuitoare şi mai prelungită. El a rănit multe făpturi, inclusiv pe mine. Mi-a furat perechea, mireasa, pe frumoasa mea Bria! De abia aştept ziua în care un vânător de recompense îl va târî în prezenţa voastră, viu şi aşteptând să vă îndeplinească plăcerile! Voi dansa de bucurie, în timp ce el va zbiera!

Kibbick se cabrase, stând vertical, şi se holba aproape consternat la vehemenţa pe care o dovedeau cei doi.

— Am... înţeles, pronunţă el în cele din urmă. Mă voi strădui să-l conving pe unchiul Aruk.

Teroenza aprobă din cap şi, de data aceasta, recunoştinţa sa nu fu simulată.

— Convingeţi-l, vă rog, rosti cu glas scăzut şi încărcat de sentimente. De aproape un deceniu, am muncit din greu pentru clanul Besadii şi kajidicul său. Excelenţa Voastră ştiţi prea bine care sunt privaţiunile traiului pe această planetă. Nu cer mare lucru... dar pe Han Solo – pe Han Solo, trebuie să-l am. El va muri de mâinile mele – o moarte foarte, foarte lungă.

Kibbick înclină din capul masiv.

— Îi voi explica lui Aruk, promise el. Han Solo va fi al tău, Mare Preot!

NAR SHADDAA

Înainte să fi cumpărat bilete pentru el şi Chewbacca spre Nar Shaddaa, Han petrecu o vreme într-o secţiune sordidă a astroportului Nar Hekka, preocupându-se să-şi şteargă urmele. Câteva conversaţii judicioase purtate în două taverne soioase îi furnizaseră numele celui mai bun falsificator de ID-uri de pe planetă.

Falsificatorul se dovedise a fi o tsyklenă de pe Tsyk, o făptură rotundă şi spână, cu piele albicioasă şi întinsă. Era perfect potrivită pentru profesiunea pe care şi-o alesese, cu ochi mari, care ofereau o vedere excepţională, şi şapte degete atât de fine şi delicate încât semănau cu nişte tentacule. Având câte două degete mari opozabile la fiecare mână, putea să manipuleze două holoscribere simultan! Han o privise fascinat, în timp ce produsese ID-uri, în care el figura sub numele Garris Kyll, iar Chewie drept Arrikabukk. Pilotul nu avea habar dacă Teroenza ştia ceva despre Chewie, dar nu dorise să-şi asume nici un risc.

Având asupra lor ID-urile false şi un număr de credite considerabil mai mic, cei doi se îmbarcară în Prinţesa stelară, spre Nar Shaddaa.

Călătoria fu lipsită de evenimente, deşii Han nu-şi putu alunga starea de hiperalertă. A fi din nou o ţintă urmărită nu era o stare cu care să fi dorit să se confrunte atât de repede în noua sa carieră de contrabandist. Drumul dură ceva mai mult de o zi standard, deşii Nar Hekka se afla imediat dincolo de marginea sistemului Y'Toub, fiindcă trebuiau să se deplaseze cu viteze subluminice. Prinţesa era o navă veche, al cărei navicalculator nu putea să calculeze salturi hiperspaţiale atât de aproape de puţurile gravitaţionale cauzate de steaua Y'Toub şi cele şase planete ale ei. Aşa cum ştia orice pilot, puţurile gravitaţionale complicau efectuarea calculelor pentru salturile hiperspaţiale.

În noaptea aceea, adormit în cuşeta lui îngustă de la bordul transportorului, Han visă că era din nou cadet, în Academie, pe Carida. În visul său, se grăbea să-şi termine de lustruit cizmele, apoi se prezenta la adunarea formaţiei pe platoul de paradă, cu uniforma impecabilă, cu fiecare fir de păr perfect aranjat şi cu cizmele atât de sclipitoare încât se putea oglindi în ele.

Stătea acolo, umăr la umăr cu ceilalţi cadeţi, la fel ca în realitate, privind în sus spre cerul serii şi zărind micul satelit mascotă al Academiei scânteind printre stele. Se uita la el, aşa cum făcuse odată în realitate, când, pe neaşteptate, într-o tăcere sinistră, acesta explodase într-un glob de foc care luminase bolta înnoptată. Strigăte de uimire şi consternare se înălţaseră dintre cadeţii aliniaţi pe platou. Han privise mingea de flăcări alb-gălbui şi văzuse inelul crescător de gaze incandescente însoţit de bucăţi de sfărâmături ce zburau înaintea sa. Cataclismul păruse explozia unei stele miniaturale.

Cu brusca imprevizibilitate a viselor, în timp ce cadetul Han privea în globul acela învăpăiat, el se afla altundeva – în faţa unui tribunal militar de ofiţeri superiori imperiali. Unul dintre ei, amiralul Ozzel, citea cu glas tare, pe ton monoton, sec, în timp ce un locotenent tânăr rupea metodic însemnele rangului şi tresele de pe uniforma de gală a lui Han, lăsându-l într-un veston sfâşiat, care atârna pe el în zdrenţe. Rece şi inexpresiv, locotenentul scoase apoi sabia ceremonială de ofiţer a lui Han şi o rupse pe genunchi lama fusese deja slăbită de un fascicul laser, ca să se rupă cu uşurinţă.

După aceea, locotenentul, la fel de inexpresiv ca un droid deşii Tedris Bjanlin absolvise cu un an înaintea lui Han şi fuseseră prieteni buni, îl pălmuise cu răceală pe corellian, o lovitură arzătoare, menită să exprime dispreţ şi batjocură. În cele din urmă, ca un ultim gest ritualic de desconsiderare faţă de dizgraţiat, scuipase pe cizma lui Han. Acesta plecase ochii spre suprafaţa strălucitoare, văzând cum spuma alb-argintie a salivei cobora spre vârful degetelor de

la picior, mânjind pielea sclipitoare a cizmei sale drepte...

În clipa când lucrurile acelea se petrecuseră cu adevărat, Han fusese vag recunoscător că Tedris nu-l scuipase în faţă, aşa cum ar fi avut dreptul dacă ar fi dorit. Corellianul îndurase totul inexpresiv, oţelindu-se ca să nu trădeze nici o reacţie, dar acum, în visul său, răcni un protest fierbinte - ”NU!” – şi se năpusti spre Tedris...

... şi se trezi, asudat şi tremurând, în cuşetă.

Se ridică în capul oaselor şi-şi trecu degetele nesigure prin păr, spunându-şi că nu fusese decât un vis, că umilinţa se terminase, trecuse şi că el nu avea să mai treacă niciodată prin aşa ceva.

Absolut niciodată!

Han suspină. Muncise din greu ca să intre la Academie şi muncise din greu ca să rămână acolo. În ciuda lacunelor sale în educaţia preacademică şi fuseseră destule, Han Solo se străduise să progreseze, să fie cadetul cel mai bun dacă putea. Şi reuşise. Buzele pilotului se subţiară, amintindu-şi ziua acordării diplomei. Absolvise cu diplomă de onoare şi fusese una dintre cele mai frumoase zile din viaţa sa.

Clătină din cap. Nu are nici un rost să trăieşti în trecut, Solo... îşi reaminti el. Toţi oamenii respectivi – Tedris, căpitanul Meis, amiralul Ozzel ce clovn bătrân era acela – toţi camarazii ofiţeri pieriseră din viaţa lui. Pentru ei, Han Solo era mort şi dispărut. Nu-l mai revăzuse niciodată pe Tedris...

Han înghiţi un nod dureros. Când intrase la Academie, nutrise multe vise şi speranţe pentru un viitor luminos şi strălucitor. Dorise să abandoneze vechea existenţă de infractor şi să devină un individ respectabil. Toată viaţa cultivase vise tainice în care el figura ca ofiţer imperial stimat şi admirat de toţi. Han ştia că era inteligent şi muncise din greu ca să obţină calificative bune şi să-şi completeze lipsurile din educaţie. Se imagina într-o bună zi în uniformă de amiral imperial, comandând o flotă, sau general, dacă ar fi fost transferat la comanda unei brigăzi de vânători TIE.

Generalul Solo... Han oftă. Suna frumos, dar era timpul să se trezească şi să se confrunte cu realitatea. Şansa lui de respectabilitate dispăruse, evaporându-se în clipa în care refuzase să-l lase pe Chewbacca să fie împuşcat cu sânge rece. Nu regreta însă alegerea făcută. În anii pe care-i petrecuse în Academie şi în Forţele imperiale, văzuse direct şi de aproape cruzimea crescătoare, câinoşenia ofiţerilor imperiali şi a celor care serveau sub aceştia.

Non-umanii erau ţinta favorită, dar în ultimul timp atrocităţile se înmulţiseră, incluzându-i şi pe oameni. Împăratul părea că progresează de la statutul de dictator relativ benign la cel de tiran nemilos, decis să strivească în totală subordonare planetele peste care domnea.

Oricum, Han se îndoia că ar fi rezistat mai mult în Flota Imperială. La un moment dat, vreun ofiţer i-ar fi poruncit să participe la una dintre „demonstraţiile” destinate intimidării unei planete pentru a fi supusă şi Han l-ar fi trimis cu certitudine într-un loc anume. Ştia că el n-ar fi putut participa niciodată la masacrele ordonate de Imperiu despre care auzise – aşa cum fusese cel de pe Devaron. Şapte sute de morţi, ucişi fără milă.

Han putea să omoare, şi o făcuse cu sânge rece, fără să clipească, împotriva unor oponenţi înarmaţi. Dar să împuşte prizonieri neînarmaţi? Pilotul clătină din cap. Nu! Niciodată! Prefera să fie civil, contrabandist sau hoţ.

Începu să se îmbrace. Mai întâi pantalonii bleumarin cu croială militară, cu tresa de sânge corelliană, roşie şi întreruptă, coborând pe lângă tivul exterior. Când fusese dat afară din armată, Han se aşteptase pe jumătate să fie lipsit şi de tresa de sânge, aşa cum se întâmplase cu celelalte decoraţii şi insigne ale sale, dar pe aceea i-o lăsaseră. Han bănuia că asta se datorase faptului că tresa de sânge nu constituia o recompensă imperială. Ea se obţinea de obicei prin serviciu militar şi reprezenta dovada unui act de eroism neobişnuit, dar se acorda de către guvernul corellian unui cetăţean corellian.

Fuseseră într-adevăr nişte zile dure, gândi Han,

amintindu-şi cu exactitate felul în care câştigase decoraţia. Degetul mare al mâinii sale drepte frecă tresa de sânge, când îşi trase cizma dreaptă. Tresa de sânge era astfel concepută încât putea să fie desfăcută şi aplicată pe orice pereche de pantaloni. Han descoperise că cei mai mulţi noncorelliani habar nu aveau ce însemn de distincţie era – mulţi o considerau un simplu model decorativ.

Ceea ce era perfect din punctul lui de vedere. O purta, fiindcă rămăsese unica lui decoraţie militară, însă nu discuta niciodată despre locul şi felul în care o dobândise.

Despre unele lucruri este mai bine să nu vorbeşti.

Termină să se îmbrace, trăgându-şi o cămaşă gri-deschis şi o vestă tot cenuşie, dar mai întunecată. Se grăbi, ştiind că de acum se apropiau de Nar Shaddaa.

Cu mica lui raniţă de voiaj atârnată pe un umăr, Han ieşi în coridor şi porni spre cabina-salon de observare. În transportor se aflau atât pasageri, cât şi mărfuri, de aceea nu dispunea de prea multe luxuri, totuşi era dotat cu un videoecran mare. Pe majoritatea indivizilor îi amuza şi-i relaxa să privească stelele şi aproape toate navele de transport aveau asemenea videoecrane.

Când ajunse în salon, Han descoperi că Chewbacca era deja acolo, uitându-se la stele. Pilotul i se alătură în faţa videoecranului, privindu-şi destinaţia.

Goneau spre o planetă mare, mai masivă decât Corellia, pe care se distingeau deşerturi cafenii, o vegetaţie verzui-nesănătos şi oceane albastru-cenuşiu, de culoarea ardeziei. Han o recunoscu imediat. Mai fusese acolo, cu cinci ani în urmă. Îl înghionti pe Chewie.

— Nai Hutta, îi spuse tovarăşului său, înseamnă în huttă „Glorioasa Nestemată”, dar, crede-mă, amice, nu-i deloc frumoasă. O mulţime de mlaştini şi smârcuri, şi totul duhneşte ca un canal colector în mijlocul unei descărcări de gunoaie.

Strâmbă din nas, reamintindu-şi.

În vreme ce partenerii priveau, Prinţesa stelară trecu pe lângă planeta-cămin a huttilor, folosindu-se de gravitaţia ei

pentru a decelera. Chewie schelălăi o întrebare.

— Nu, răspunse Han, n-am ajuns niciodată pe Nar Shaddaa. Când am fost pe Nai Hutta, acum cinci ani, n-am izbutit nici măcar să-i privesc luna mai atent.

Puteau zări acum marginea satelitului cel mare, care se ridica deasupra orizontului. Chewbacca emise un sunet interogativ.

— Da, încuviinţă pilotul, planeta şi satelitul sunt fixate prin maree, astfel că întotdeauna se privesc cu aceeaşi emisferă. Au orbită sincronă.

Prinţesa lunecă în jurul uriaşei planete şi Han văzu că spaţiul cosmic din partea aceea abunda în punctuleţe plutitoare. Pe măsură ce se apropiară, punctuleţele se dovediră a fi nave abandonate, de toate formele şi mărimile. Instruirea de care beneficiase în Flota Imperială îi îngădui să identifice multe dintre ele, dar erau şi modele pe care nu le întâlnise niciodată.

Satelitul Contrabandiştilor era o lună mare, una dintre cele mai masive pe care le văzuse Han vreodată. Era înconjurată de atât de multe epave şi nave abandonate, încât Prinţesa trebui să-şi schimbe cursul de câteva ori pentru a le evita. Multe erau carcase carbonizate, ori învelişuri în care se căscau găuri imense.

După uzura ce se distingea pe flancurile lor, Han îşi dădea seama că multe plutiseră acolo de decenii, poate chiar de secole. Se întrebă de ce erau atât de multe, pentru ca apoi să întrevadă scânteierea vagă a luminii planetei reflectate dintr-un câmp tranzitoriu care înconjura satelitul. Peste o clipă, un fragment din deşeurile cosmice explodă într-o lumină strălucitoare.

— Hei, Chewie… aşa se explică epavele alea, indică Han. Vezi scânteierea din jurul lui Nar Shaddaa? Satelitul este protejat cu un câmp deflector. Navele au cerut aprobarea de asolizare, iar dacă n-au vrut să le-o acorde, pur şi simplu au refuzat să dezactiveze câmpul, apoi au folosit tunurile ionice ca să le distrugă. Bănuiesc că au avut parte şi ei de destui piraţi şi atacatori, nu?

Chewbacca emise un sunet surd care suna ca „Hrrrrrnnnn...” şi însemna „Corect”.

Pâcla slabă cauzată de câmpul satelitului îngreuna posibilitatea de a distinge detalii ale destinaţiei care se apropia, totuşi Han putea să vadă că peisajul era aproape complet acoperit de structuri. Turnurile de comunicaţii se ridicau în piscuri semeţe din talmeş-balmeşul de clădiri. Parcă ar fi o versiune în declin a Coruscantului, gândi el amintindu-şi planeta care era o singură metropolă vastă – o lume atât de încapsulată în nenumărate straturi de clădiri încât peisajul natural era aproape complet acoperit, cu excepţia polilor.

Privind celebrul Satelit al Contrabandiştilor, Han se pomeni reamintindu-şi visul său. În vis, el privise în sus spre alt satelit, mult diferit. Se încruntă. Curios – episodul acela cu luna mascotă se întâmplase realmente. El stătuse în formaţiune alături de ceilalţi cadeţi şi asistase la explozia violentă a micului satelit pe cerul de noapte al Caridei.

Poate că subconştientul său îi trimisese visul acela, pentru a-i reaminti ceva important ce uitase. Corellianul îşi ridică raniţa mai sus pe umăr.

— Mako, mormăi el.

Chewbacca îl privi nedumerit şi Han strânse din umeri.

— Mă gândeam că poate ar trebui să-l căutăm pe Mako.

Plecându-şi capul într-o parte, Chewie hurui o întrebare.

— Mako Spince a fost tot cadet... mai mare ca mine. Noi doi avem un trecut comun îndelungat, explică pilotul.

Mako Spince era un prieten vechi, care, ultima dată când Han auzise despre el, avea legături cu Nar Shaddaa. Se spunea că, uneori, chiar locuia aici. N-ar fi fost rău să-l caute şi să vadă dacă nu-l putea ajuta pe vechiul său amic să-şi găsească ceva de lucru.

Mako Spince avea zece ani mai mult decât Han şi cei doi avuseseră copilării complet diferite. Han fusese un copil al străzii, până ce crudul şi sadicul Garris Shrike îl recrutase şi-l introdusese în lumea infracţiunilor. Mako era fiul unui important senator imperial, care crescuse beneficiind de

toate avantajele... dar căruia îi lipsise determinarea lui Han. Principalul său interes în Academia imperială fusese să se distreze cât mai bine.

În Academie, Mako intrase cu doi ani înaintea lui Han şi, în ciuda educaţiilor lor diferite, deveniseră prieteni buni, concurând pe swoopere, organizând petreceri clandestine pline de nebunie şi făcându-le farse instructorilor plicticoşi. În trăsnăile lor, Mako fusese întotdeauna instigatorul, iar Han fusese cel precaut, neuitând niciodată cât de greu muncise pentru a ajunge în Academie. Cadetul mai tânăr era atent să nu fie prins... dar Mako, încrezător că relaţiile tatălui său aveau să-l protejeze de consecinţe, îndrăznise absolut orice, căutând farsa perfectă, escapada cea mai îndrăzneaţă.

Distrugerea satelitului mascotă al Academiei fusese năzbâtia lui cea mai mare – şi ultima – în calitate de cadet imperial.

Pe atunci Han ştiuse că se punea ceva la cale, ceva de proporţii. Mako încercase să-l convingă să i se alăture, atunci când plănuise spargerea laboratorului de fizică, dar corellianul avea de studiat pentru un examen şi-l refuzase. Dacă ar fi ştiut ce intenţiona Mako, ar fi încercat să-şi convingă prietenul să nu încerce aşa ceva.

În noaptea aceea, în timp ce Han calcula orbite şi lucra la prezentarea sa „Aspecte economice ale deplasărilor de trupe în hiperspaţiu”, Mako pătrunsese în laboratorul de fizică al profesorului Cal-Meg. Furase un gram de antimaterie, apoi o mininavetă unipersonală şi un costum spaţial din hangarul Academiei şi decolase.

Asolizând pe micul planetoid care era cel mai apropiat dintre cei trei sateliţi ai Caridei, Mako introdusese capsula cu antimaterie în centrul uriaşei Peceţi Academice care fusese săpată cu laserul cu decenii în urmă, pe vremea când Carida nu era decât o planetă destinată antrenamentelor pentru trupele defunctei Republici. Mako declanşase explozia antimateriei de la o distanţă sigură în spaţiu, intenţionând să detoneze pecetea de pe faţa

micuţului satelit.

Subestimase însă puterea antimateriei pe care o furase. Satelitul explodase într-un spectacol cataclismic la care Han şi ceilalţi cadeţi asistaseră de pe suprafaţa Caridei.

Imediat, Mako fusese unul dintre principalii suspecţi. De-a lungul timpului stătuse la originea atâtor farse şi cauzase atâtea pagube, încât ofiţerii începuseră să-l investigheze aproape înainte ca sfărâmăturile satelitului distrus ori să fi căzut spre planetă, ori să fi plutit prin spaţiu pentru a forma un inel parţial în jurul Caridei.

Han fusese de asemenea considerat suspect, dar, din fericire pentru el, un prieten venise să-l consulte într-o problemă de astrofizică exact în momentul comiterii spargerii din laborator, astfel că avea un alibi bătut în cuie.

Mako nu avea însă alibi.

La audieri, acuzarea susţinuse că Mako era un terorist care se infiltrase în Academie. Han se oferise voluntar să depună mărturie sub efectul veridrogurilor, pentru a-şi scăpa prietenul de acuzaţia aceea… şi până la urmă fusese acceptată declaraţia sa că Mako acţionase singur, intenţionând doar să joace o farsă. În felul acela, Mako nu mai fusese acuzat de terorism, dar fusese exmatriculat din Academie.

Tatăl lui intervenise pentru ultima dată şi-i dăduse fiului său creditele necesare demarării unei afaceri, dar senatorului nici prin cap nu-i trecuse că unicul său băiat avea să-şi cumpere o navă şi mărfuri de contrabandă cu care s-o ticsească. După aceea Mako dispăruse, însă Han ştiuse că pur şi simplu nu era genul de individ care să se topească discret în fundal. Nu, prietenul lui nu era un asemenea om. Pe Mako Spince aveai să-l găseşti acolo unde exista aţâţare şi se puteau câştiga credite.

Han era gata să facă prinsoare că cineva de pe Nar Shaddaa avea să ştie unde se găsea prietenul lui.

Corellianul privi cum Prinţesa se apropia tot mai mult de „satelitul cel mare” de fapt, Nar Shaddaa avea mărimea unei planete mici, fiind aproape o treime din Nai Hutta. Prin

câmpul deflector era greu să distingă detalii, totuşi zărea lumini licărind.

Când Prinţesa ajunse şi mai aproape de Satelitul Contrabandiştilor, o secţiune din pâcla ce evidenţia câmpul dispăru brusc şi Han ştiu că fusese dezactivată pentru a permite trecerea navei lor. Transportorul trecu de câmp şi peste câteva clipe pătrunseră în atmosferă.

Acum se putea vedea sursa luminilor clipitoare – holoindicatoare gigantice care făceau reclamă la bunuri şi servicii. Când se apropiară, Han izbuti să citească unul: „Fiinţe – O Puteţi Pune Aici! Orice vreţi! Dacă aveţi credite, noi avem pe cine sau ce doriţi!”

Clasă înaltă, gândi Han caustic. Mai văzuse reclame pentru localuri de desfrâu, dar niciodată atât de făţişe.

Pe măsură ce Prinţesa „coborî” spre o zonă de spaţiu largă aflată deasupra unui complex masiv de permaton, îşi dădu seama că aceea trebuia să fie probabila lor pistă de asolizare. Se uită în jur, căutând un scaun, dar observă că nici un alt pasager nu avea grija respectivă. Toţi se prinseseră de mânere fixate pe pereţii interiori şi se ţineau strâns. Han ridică din umeri, privi spre Chewbacca şi procedară şi ei la fel. Corellianul descoperi că îi venea mult mai greu să suporte o asolizare dură în calitate de pasager decât ca pilot. Atunci când pilotai, erai prea ocupat ca să mai ai timp să te gândeşti la pericolele posibile.

Peste o clipă simţi o zguduitură uşoară, apoi asolizară.

Han şi Chewbacca îi urmară pe pasageri spre ecluză şi găsiră în faţa lor un rând care aştepta debarcarea. Lui Han îi fu imposibil să nu observe cât de jerpeliţi şi duri păreau ceilalţi călători. Masculi aspri, cu cicatrice câştigate în spaţiu, dar şi câteva femele cu aspect şi mai crâncen. Făpturi din felurite specii, însă nici o familie şi nici un bătrân.

Barabela aceea s-ar potrivi la fix aici, gândi el simţind greutatea liniştitoare a blasterului pe coapsă.

Uşa ecluzei glisă deschizându-se şi pasagerii începură să coboare pe rampă spre platforma de asolizare. Han inspiră

adânc aerul local, apoi strâmbă dezgustat din nas. Alături, Chewie gemu încet.

— Ştiu că duhneşte, mormăi Han în colţul gurii. Obişnuieşte-te, amice. Vom rămâne aici o vreme.

Suspinul lui Chewbacca fu elocvent şi nu necesita nici o traducere.

Han nu dorea să pară în mod evident un nou-venit, aşa că se strădui din răsputeri să nu se holbeze, în timp ce coborâră rampa. În cele din urmă, fu în stare să privească atent împrejurimile.

La prima vedere, Nar Shaddaa îi reamintea de Coruscant – nu zărea nicăieri vreo suprafaţă deschisă. Numai clădiri, turnuri, turle, trotuare rulante pentru pietoni, platforme pentru asolizare, toate contopindu-se într-un peisaj interminabil de construcţii create de fiinţe înzestrate cu raţiune. Aducea cu o pădure de permaton presărată de holosemne publicitare ţipătoare.

Pe măsură însă ce el şi Chewbacca traversau încet platforma pentru asolizare, Han înţelese repede că, în ciuda faptului că se aflau la unul dintre nivelurile superioare ale satelitului, locul acela diferea mult faţă de nivelurile similare de pe Centrul Imperial, aşa cum era numit în mod oficial Coruscant în ultima vreme.

Nivelurile superioare ale capitalei imperiale erau minunăţii de arhitectură graţioasă şi în acelaşi timp îndrăzneaţă, elegante şi iluminate cu gust. Doar atunci când te afundai, coborând sute de etaje, spre locurile din adâncimea oraşului-planetă, Coruscant apărea ponosit şi murdar.

Nivelul cel mai de sus al lui Nar Shaddaa arăta ca nivelurile cele mai de jos ale Coruscantului. Dacă acesta este un nivel superior, gândi Han întrezărind imaginea unui hău ameţitor în canionul artificial dintre două clădiri masive ornate de graffiti, detest să-mi imaginez ce trebuie să fie în adâncuri...

El coborâse până la nivelul cel mai de jos din Coruscant... o dată. Nu era o experienţă pe care să-şi dorească s-o

repete.

Privind pe furiş spre peisajul lui Nar Shaddaa, pilotul îşi jură să nu coboare NICIODATĂ la nivelurile inferioare din Satelitul Contrabandiştilor.

Deasupra, bolta avea o culoare ciudată, de parcă ar fi privit un cer albastru normal printr-un filtru cafeniu-întunecat. Nai Hutta atârna acolo, uriaşă şi umflată ca şi făpturile cu aspect de limacşi care o numeau „cămin”. Ocupa cel puţin zece grade din cer. Han îşi dădu seama că Nar Shaddaa trebuia să aibă două nopţi. Una ar fi fost noaptea lungă şi firească, atunci când emisfera respectivă a satelitului nu era îndreptată spre soare, iar a doua „noapte”, relativ scurtă, ar fi apărut atunci când soarele era eclipsat de forma enormă a lui Nai Hutta. Efectuând un calcul mintal rapid, ajunse la concluzia că noaptea absolută, obţinută prin suprapunerea celor două perioade, ar fi durat probabil vreo două ore.

Chewie mârâii şi schelălăi.

— Ai dreptate, amice, încuviinţă Han. Cel puţin pe Coruscant se plantau arbori şi tufişuri ornamentale. Nu cred că pe maldărul ăsta de zgură ar putea să crească ceva. Nici măcar fungi lubelliani.

Cei doi se îndreptară către rampa ce cobora de pe platforma pentru asolizare, descriind o spirală parcă nesfârşită şi slab iluminată. Deşii sosiseră în timpul zilei, turnurile şi structurile înalte ce flancau clădirea pe care asolizaseră blocau majoritatea razelor solare, pe măsură ce coborau. Destul de repede, rampa acoperită deveni întunecoasă şi presărată de umbre. Restul călătorilor se îndepărtaseră de mult, iar ei rămăseseră singuri în tăcerea încărcată de ecouri a rampei cu plafon şi pereţi înalţi. Lămpile cu incandescenţă ofereau o lumină palidă. Han rămase cu spatele spre zid, gândindu-se nervos că ar fi fost un loc excelent pentru o ambuscadă.

Mâna îi coborî pe mânerul blasterului...

... în clipa în care un fascicul energetic albastru-verzui provenit de la o armă paralizantă ţâşni, parcă din senin!

Reflexele lui Han fuseseră dintotdeauna rapide, iar săptămânile în care trăise fără să aibă timpul să-şi tragă răsuflarea i le şlefuiseră şi mai mult. Înainte ca raza să fi lovit peretele, pilotul se azvârli într-o parte şi se rostogoli pe permaton, în lateral şi în jos. Când se ridică, ţinea blasterul pregătit în mână.

Zări fulgerător faţa atacatorului – un mascul umanoid îndesat, cu pilozitate facială abundentă. Un bothan, probabil. Un vânător de recompense, aproape cu certitudine. Han trase o salvă, dar rată şi făcu o gaură în peretele de permaton. Se ghemui lângă peretele opus, aşteptând reapariţia vânătorului de recompense.

Chewbacca urlă şi Han privi spre partea opusă a rampei, către partenerul său, care era ghemuit lângă porţiunea curbă a peretelui, deocamdată în afara oricărui pericol. Gesticulă scurt din mână, semnalându-i să rămână nemişcat. Chewbacca îl fulgeră din privire şi legănă expresiv proiectorul de săgeţi.

Ce încearcă să-mi spună? se întrebă Han. Chewbacca mugi şi, pentru oricine nu înţelegea graiul wookiee, sunetul produs de el nu păru decât un simplu urlet de furie. Han însă înţelese. Încuviinţă din cap spre el, apoi plonjă în jos pe rampă, trăgând orbeşte în timp ce cobora. Două salve sfârâiră în perete, desprinzând aşchii de permaton.

Fasciculul paralizant şuieră iarăşi pe lângă el şi Han inspiră adânc, apoi răcni de durere, îndoindu-se din mijloc, şi lăsă blasterul să-i cadă.

Se prăbuşi pe permaton şi rămase acolo, de parcă ar fi fost paralizat. Ar fi bine să fi reuşit…

Auzi paşi apropiindu-se, iuţi şi hotărâţi…

… apoi vibraţia gravă şi joasă a proiectorului de săgeţi. Un bufnet sonor, exploziv, urmat de un ţipăt scurt, retezat la jumătate.

Han se rostogoli pe o parte şi sări în picioare, la timp pentru a-şi vedea atacatorul căzând în genunchi, cu durerea întipărită pe toate trăsăturile hirsute. Era într-adevăr un bothan. Mâinile îi erau încleştate în dreptul unei

găuri ce-i fumega în piept.

Un vânător de recompense. Han recunoscu tipul de personaj, deşii nu şi individul.

Pe când îl privea, bothanul se înclină şi se prăbuşi cu faţa în jos. Se zbătu, horcăi, mai tresări o dată, apoi rămase nemişcat.

Han se uită spre partenerul său şi aprobă din cap.

— Excelent ţintit, Chewie. Mulţumesc!

Se apropie după aceea de bothanul mort şi-l întoarse pe spate, folosindu-se de vârful cizmei. Trăsăturile chipului se destinseseră în moarte, relaxându-se. Han examină rana.

— Nu aduce deloc cu o rană de blaster, comentă el. Pe Nar Shaddaa nu pot să fie chiar aşa mulţi wookiee, aşa că bănuiesc că ar trebui să camuflăm felul în care a murit individul ăsta.

Scoase blasterul, ţinti, întoarse capul şi trase o salvă de intensitate maximă în pieptul bothanului. Când se uită din nou, vânătorul de recompense nu mai avea piept şi orice urmă a armei specifice a lui Chewbacca dispăruse.

Han percheziţionă cadavrul şi găsi în buzunarele sale câteva credite şi un foliplast CĂUTAT, pe care se oferea descrierea lui „Han” plus informaţia potrivit căreia se credea că persoana căutată se afla în drum spre Nar Shaddaa. Recompensa oferită era de şapte mii cinci sute de credite. Se dorea exclusiv capturarea lui viu, fără dezintegrări.

Pilotul scană iute foliplastul, apoi îl vârî în buzunar.

— Se pare că lucrurile s-ar putea să devină realmente excitante, Chewie, anunţă. Ar fi bine să fim cu ochii-n patru.

— Hrrrrrrnnnn…

Han se întrebă ce ar fi trebuit să facă cu bothanul. Să încerce să distrugă trupul? Să-l lase acolo, ca un avertisment? Sau să găsească un loc unde să-l abandoneze, astfel încât să fie descoperit după mai mult timp?

După ce reflectă câteva clipe, decise să-l lase locului. Dacă vederea unui vânător de recompense mort ar fi putut

speria un altul, cu atât mai bine. El şi Chewie coborâră umăr la umăr ultima parte a rampei. Pe jumătate, Han se aşteptase ca vânătorul de recompense să aibă un partener, dar nu-i mai deranjă nimeni.

Peste câteva minute ieşiră pe o stradă de pe Nar Shaddaa. Han păşi pe un trotuar rulant care se hurduca şi se lăsă purtat, în timp ce privea în jur.

Nar Shaddaa semăna cu un labirint puzzle tridimensional, construit de un lunatic. Pasarele fragile şi rampe abrupte uneau clădirile între ele. Stiluri arhitecturale şi designuri de pe zeci de planete se învecinau la tot pasul. Domuri, turle, arcade, paralelipipede masive, parabole… talmeş-balmeşul de forme îl ameţea pe Han. Duroţel, permaton şi sticlină, dar şi alte materiale de construcţie pe care corellianul nici măcar nu putea începe să le identifice, erau incrustate cu murdărie şi graffiti. Unele dintre numele şi imaginile mâzgălite se întindeau pe mai multe etaje.

Multe dintre structurile mari fuseseră construite în mod evident cu decenii în urmă, când Nar Shaddaa era un astroport respectabil, un satelit de vacanţă pe care locuitorii galaxiei veneau să se destindă. Fostele hoteluri de lux uriaşe fuseseră între timp devastate şi reduse la adăposturi pe mai multe niveluri, găzduind drojdia societăţii de pe o duzină sau mai multe planete. Străzile şi străduţele dosnice erau supuse unui bombardament continuu de deşeuri toxice şi nocive care se revărsau din înălţimi. Aerul era la fel de încărcat precum cel din smârcurile de pe Nai Hutta… ba poate chiar mai rău.

Aromele de mâncăruri specifice multor planete se războiau cu duhoarea canalelor colectoare sparte şi se amestecau cu mirosurile pătrunzătoare de mirodenii ameţitoare sau de alte droguri. Izul puternic al eşapamentelor navelor era omniprezent, ca şi navele în sine, care vuiau, lunecau şi se năpusteau deasupra capetelor, asolizând şi decolând într-un balet straniu şi continuu.

Unele hoteluri şi cazinouri continuau să funcţioneze –

probabil cele deţinute de lorzii hutti, presupuse Han. Fiinţe de pe zeci de planete ticseau străzile, evitând contactul vizual, mereu în alertă, mereu încordate să caute şi să profite de greşeala sau momentul de slăbiciune al altcuiva. Aproape toţi indivizii zăriţi de Han erau înarmaţi, cu excepţia droizilor.

Pilotul era flămând, dar nu recunoscuse nimic din ceea ce ofereau vânzătorii ambulanţi.

— Se spune că există un district corellian, murmură el spre Chewie. Probabil că ar trebui să pornim într-acolo.

Nu dorea să admită că se rătăcise, de teamă să nu atragă atenţia hoţilor sau mai rău, totuşi, peste câteva minute, văzu un banner atârnat pe o tendă majoritatea dughenelor şi clădirilor aveau genul acela de marchize, care îi protejau pe cei dinăuntru de deşeurile nocive ce cădeau din înălţimi pe care scria în şase limbi şi în bazică: AGENT DE INFORMAŢII.

Han coborî de pe trotuarul rulant şi porni către chioşc, urmat de Chewie. „Agentul de informaţii” se dovedi a fi o bătrână twi’lek, atât de vârstnică încât cozile cefalice erau zgârcite şi noduroase de ani. Îl privi cu atenţie pe Han, apoi rosti în graiul ei:

— Ce vrei să ştii, pilotule?

Han scoase o monedă de o jumătate de credit şi o puse pe tejghea, rămânând ostentativ cu degetul pe ea.

— Două lucruri, răspunse în propria sa limbă, ştiind că twi’leka trebuia să vorbească bazica. Indicaţii despre felul cum pot ajunge în districtul corellian pe ruta cea mai sigură şi mai directă – făcu o pauză, când bătrâna tastă nişte date pe datapadul vechi din faţa ei şi continuă după ce ea ridică privirea – şi... unde pot găsi un contrabandist pe nume Mako Spince.

Bătrâna twi’lek rânjii, dezvelindu-şi dinţii pătaţi şi sparţi.

— Mai întâi, rosti ea, ia asta.

Îi îndesă un foliplast în mână. Han îl privi şi văzu că era o secţiune dintr-o hartă. Un punct roşu clipitor arăta ”Te afli aici”. Instrucţiunile spre districtul corellian din Nar Shaddaa

erau indicate clar.

Încuviinţă din cap.

— Perfect. Şi despre Mako?

Ea îl privi amuzat.

— Du-te acolo, pilotule, în districtul corellian. Întreabă în baruri, în bordeluri, în localurile cu jocuri de noroc. N-o să-l găseşti pe Mako, nu... dar el te va găsi pe tine.

Han rânjii fără chef.

— Mda, pare stilul lui. Bine, bănuiesc că ţi-ai câştigat banii.

Ridică degetul de pe monedă şi bătrâna o făcu să dispară cu atâta iuţeală încât ai fi putut crede că fusese o scamatorie.

Îl privi după aceea cu ochii roşu-portocalii sclipind pe chipul zbârcit.

— Pilot chipeş, spuse ea străduindu-se să-i surâdă feciorelnic. Asociat dinţilor, efectul era hidos. Oodonnaa este bătrână, dar are încă multă patimă. Pilotul este interesat?

Vârful uneia dintre cozile cefalice se ridică de pe umărul descărnat şi zvâcni ademenitor spre corellian.

Ochii lui Han se căscară. Pe toate creaturile Xendorului, mă acostează! Capătul cozii cefalice schiţă o mişcare de chemare. Pilotul se retrase, scuturând din cap, şi simţi cum obrajii îi iau foc.

— Aăă, nu mulţumesc, doamnă, replică el băţos. Sunt onorat, dar ăăă... sunt... legat prin... jurământ. De abstinenţă. Da! Legat prin jurământ.

Bătrâna păru mai degrabă amuzată de stânjeneala lui, decât supărată fiindcă fusese refuzată, şi-şi flutură mâna în semn de rămas bun. Han se întoarse şi se îndepărtă. Alături, Chewbacca izbucni într-unul dintre inconfundabilele hohote de râs wookiee.

— Gura, se răsti pilotul. Să vezi tu dacă-mi mai risc capul pentru tine data viitoare.

Chewie hohoti şi mai zgomotos.

Peste două ore, ajunseră în districtul corellian. Harta şi

indicaţiile bătrânei twi'lek se dovediră corecte, dar semnele stradale lipseau frecvent sau fuseseră modificate de poznaşi. Han se simţi uşurat să intre în districtul acela şi să vadă arhitectura copiată evident de pe planeta sa natală. Aromele ce se înălţau din localurile înşiruite pe trotuare îl ispiteau, familiare şi liniştitoare.

— Ia să înfulecăm ceva, i se adresă lui Chewie şi-i făcu semn spre un bistro care arăta cu puţin mai curat decât celelalte.

Scaune şi mese cândva albe erau dispuse sub una dintre tendele omniprezente – de data aceasta, verde cu roşu.

Han comandă gulaş de traladon şi fu încântat să constate că era aproape la fel de bun ca pe Corellia. Se repezi cu încântare asupra farfuriei, în timp ce Chewbacca atacă o salată mare şi un platou cu coaste de traladon în sânge.

După ce termină de mâncat, pilotul se lăsă pe spate în scaun, sorbi din berea locală şi încercă să decidă dacă îi plăcea gustul. Când ospătarul droid sosi cu nota, Han îl întrebă:

— Mako Spince vine vreodată aici? Om, de înălţime mijlocie, cu umeri laţi, păr scurt, negru, grizonat la tâmple.

Capul droidului se roti dintr-o parte în cealaltă.

— Nu, domnule, nu am văzut persoana pe care aţi descris-o.

— Spune-i şefului tău că m-am interesat de el, ai înţeles?

Îşi termină berea, apoi porni împreună cu Chewbacca spre cel mai ţipător dintre baruri. Noaptea scurtă se extindea acum rapid, când Y'Toub era eclipsat de Nai Hutta. Noaptea adevărată avea să vină de abia peste multe ore şi avea să dureze mai bine de patruzeci de ore standard. Când luminile stradale se aprinseră, Han se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu asemenea nopţi lungi. Probabil că nu conta, deoarece satelitul-oraş nu dormea niciodată cu adevărat.

La Popasul Contrabandistului, corellianul întrebă din nou de Mako Spince şi, evident, nimeni nu auzise vreodată de acesta. Acelaşi lucru se petrecu şi la Steaua Norocoasă,

resturile jalnice ale unui cazinou cândva elegant, apoi în alte două-trei baruri. Han se obişnuise cu răspunsul negativ. Oftă şi-şi continuă drumul.

Vizuina Contrabandistului.

Cafeneaua Corelliană.

Globul de Aur.

Exhibiţii Exotice. Dansatoare REALE! Spectacole REALE!

Cazinoul Cometa.

Toboşarul Beat.

Deja tălpile începuseră să-l doară de la mersul pe permaton, de la suirea şi coborârea rampelor. Adesea era frustrant să ajungi în unele locuri de pe Nar Shaddaa, dacă nu erai dotat cu aripi sau cu o raniţă cu jeturi. Puteai să te afli pe un balcon şi să-ţi vezi perfect destinaţia, la numai zece metri depărtare, totuşi pentru a ajunge la ea trebuia să umbli cincisprezece minute, să urci şi să cobori rampe.

Unele clădiri aveau întinse între ele frânghii sau cabluri, totuşi Han nu era îndeajuns de disperat sau de nesăbuit pentru a avea încredere să se deplaseze în mâini deasupra unei prăpăstii de douăzeci, patruzeci sau o sută de etaje.

Pasarelele dintre clădiri erau frecvent într-o stare jalnică şi, deseori, după ce le cerceta din privire Han decidea să adopte o rută ocolită. Unele s-ar fi putut să-l susţină, dar se îndoia că ar fi rezistat sub greutatea wookieeului.

Începuse să se întrebe dacă n-ar fi trebuit să abandoneze căutarea şi să încerce să găsească un hotel ieftin, unde ar fi putut dormi în siguranţă câteva ore. Gândindu-se mai bine, Han îşi dădu seama că trecuseră aproape douăsprezece ore de când se trezise în Prinţesa.

Întorsese capul, când intraseră pe o străduţă lăturalnică greu mirositoare, pentru a-i propune lui Chewbacca să-şi găsească un loc de popas, când un braţ se întinse din penumbră şi-i înconjură beregata. Peste o jumătate de secundă. Han fu smucit şi lipit de un trup humanoid musculos. Simţi ţeava unui blaster apăsându-i-se de tâmplă.

— Dacă faci un pas, rosti un glas gros şi plăcut de peste

umărul său adresându-se lui Chewbacca, o să-i vezi cum îi curg creierii din urechi.

Wookieeul se opri, mârâind şi dezgolindu-şi colţii, dar evident şovăi să atace în faţa ameninţării.

Han cunoştea vocea aceea. Icni, dar nu-şi putu trage răsuflarea ca să articuleze ceva. Strânsoarea de fier i se înteţi în jurul gâtului. „Mako!” încercă el să pronunţe, însă nu reuşi decât să horcăie:

— Maa...

— Nu mai plânge după maică-ta, puştiule, replică vocea. În numele Xendorului, cine eşti şi de ce te interesai de mine?

Han înghiţi nodul din gât, tuşii, dar nu reuşi să vorbească.

Chewbacca mârâii, apoi arătă spre captivul tremurător.

— Haaaaannnn, rosti wookieeul contorsionându-şi cu greu limba pentru a pronunţa numele omenesc. Haaaannnn...

— Cum? făcu vocea părând stupefiată. Han?

Brusc, Han fu eliberat, apoi răsucit cu o sută optzeci de grade. În timp ce icnea şi-şi ducea mâinile la gât, cel care-l prinsese, şi care era într-adevăr Mako Spince, îl îmbrăţişă cu atâta entuziasm încât îl lipsi din nou de răsuflare.

— Han! Puştiule, cât mă bucur să te revăd! CE MAI FACI, păcătos bătrân?

Un pumn greu îl pocni pe corellian între omoplaţi.

Han horcăi şi şuieră, pierzându-şi iarăşi suflul. Plin de bunăvoinţă, Mako îl lovi repetat pe spinare, ceea ce nu îmbunătăţi situaţia.

— Mako... reuşi în cele din urmă pilotul să articuleze. A trecut mult. Te-ai schimbat.

— Ca şi tine, replică prietenul său.

Rămaseră locului, studiindu-se reciproc. Părul lui Mako era acum îndeajuns de lung pentru a-i atinge umerii, iar firele sure se înmulţiseră printre cele negre. Purta o mustaţă zbârlită şi fioroasă, şi se mai împlinise, lăţindu-se în special în umeri. O cicatrice îngustă îi urma conturul maxilarului. Han decise că era fericit că Mako se afla de

partea lui. Nu arăta ca un individ pe care şi l-ar fi dorit duşman. Purta un combinezon spaţial de piele tocit, subţire şi flexibil, totuşi atât de rezistent încât se spunea că putea păstra presiunea internă chiar şi în vid.

Cei doi prieteni se priviră, examinându-se din tălpi până în creştet, apoi amândoi erupseră în întrebări. Se opriră, izbucnind în râs.

— Pe rând! zise Mako.

— Bine, încuviinţă Han. Începe tu…

Peste câteva minute, erau cu toţii aşezaţi într-o tavernă, bând, vorbind şi revărsând întrebări. Han îi povesti lui Mako aventurile sale şi constată că vechiul lui prieten nu era surprins să afle că părăsise serviciul militar.

— Ştiam că nu te vei împăca niciodată cu sclavia, zise Mako. Îmi amintesc cum scrâşneai din dinţi doar când citeai despre un detaliu de sclavie imperială. Te apucau năbădăile, băiete. Din prima clipă când au încercat să te ducă la şeful de sclavi, am ştiut că va fi sfârşitul carierei tale strălucite.

Han păru stingherit, când duse la buze a doua halbă de bere alderaanană.

— Mă cunoşti prea bine, recunoscu el, dar ce puteam face? Nyklas era pe punctul de a-l ucide pe Chewie!

Ochii albaştri ca gheaţa ai lui Mako zâmbeau cu o căldură neobişnuită.

— Nu ai fi putut face nimic altceva, puştiule, aprobă el.

— Şi tu? întrebă Han. Cum merg afacerile?

— Înfloritor! Restricţiile Imperiului ne îmbogăţesc pe toţi, fiindcă în ziua de azi facem contrabandă cu orice. Normal, mirodeniile continuă să fie cele mai profitabile, dar câştigăm aproape la fel de bine transportând arme şi componente pentru armament, surse energetice şi chestii de felul ăsta. De asemenea, obiecte de lux – parfumuri sau ţesături askajiane. Să-ţi zic o chestie, Han, moş Palpatine n-ar dormi aşa liniştit noaptea, dacă ar şti cât de nemulţumite de conducerea lui au devenit unele planete.

— Deci este de muncă pe-aici? se interesă Han

nerăbdător. Muncă pentru piloţi? Mă ştii că-s bun, Mako.

Mako făcu semn chelnerului droid să mai aducă un rând de băuturi.

— Puştiule, eşti unul dintre cei mai buni şi o să-i anunţ pe toţi despre asta, zise el bătându-l pe Han pe umăr. Badure nu te-a poreclit degeaba „şmecher”! Uite ce-ţi propun, vrei să lucrezi pentru mine, ca să te-acomodezi? Nu-mi strică un pilot bun şi dacă vii cu mine îţi pot arăta unele dintre rutele cele mai bune. O să te prezint şi tuturor celorlalţi tipi. Este imposibil ca unii dintre ei să n-aibă nevoie de ajutor.

Han şovăi.

— Poate să vină şi Chewie?

Mako strânse din umeri şi înghiţi o duşcă zdravănă de bere.

— Ştie să ochească? Un tunar bun este oricând binevenit.

— Da, încuviinţă Han terminându-şi propria halbă cu mai multă convingere decât simţea Chewie era un ţintaş perfect cu proiectorul de săgeţi, dar ca tunar nu se antrena decât de vreo lună, ştie să ochească.

— Atunci, este aranjat. Auzi, puştiule, ţi-ai găsit deja o pistă de asolizare?

În argoul contrabandiştilor, „pista de asolizare” însemna o cameră sau un apartament. Han clătină din cap şi simţi cum localul se clatină uşor.

— Speram să-mi recomanzi tu ceva decent, zise el. Nu prea scump.

— Sigur, că da! aprobă Mako, a cărui limbă începuse să se împleticească niţel. Da’ de ce nu veniţi voi doi să staţi cu mine v-o zi sau două, până te putem aranja?

— Păi… începu Han privind spre Chewie, sigur, ne-ar plăcea, nu-i aşa, amice?

— Hrrrrrrnnnnnnnn!

Mako insistă să plătească băuturile, apoi cei trei plecară spre bârlogul său. Oamenii erau deja bine ameţiţi după berea consumată, dar Mako îi asigurase că nu era departe. Coborâră câteva niveluri, iar clădirile deveniră mai sumbre şi mai peticite.

— Nu vă lăsaţi amăgiţi, rosti contrabandistul fluturând din mână spre împrejurimi. Am loc destul şi la mine-i curat. Iar aici jos nu te-atacă toţi hoţii şi spărgătorii, aşa cum se-ntâmplă cu ăia care locuiesc în vârf.

Indică cu degetul mare în sus.

Han privi în jur şi decise că, pe vremea când el însuşi fusese spărgător, ar fi ocolit fără ezitare zona. Era lipsită de orice atractivitate. Beţivi zigzagau pe permaton, iar trotuarele rulante de la nivelul acesta erau permanent defecte. Cerşetori şi hoţi îi cercetau din priviri, dar nu se apropiau de cei trei. Han bănui că motivul îl constituia faptul că Chewbacca arborase cea mai ameninţătoare expresie a sa de tipul ”Nu te băga peste mine că-ţi rup braţul”.

Pe neaşteptate însă, ceea ce lui Han i se păruse a fi un maldăr de zdrenţe vechi şi ponosite învie. Dintre flenduri apăru o mână umană scheletică şi pilotul întrezări pentru o clipă o faţă cu nas coroiat şi gură aproape lipsită de dinţi. O creatură bătrână ai cărei ochi sclipeau de... ce anume? Droguri? Demenţă?

Ah, nu! Nu iarăşi! Ce-i cu toate babele de pe Nar Shaddaa? De abia aşteaptă să-şi pună labele pe piloţi tinerii.

Se trase îndărăt, însă alcoolul îi încetinise reflexele şi nu fu destul de rapid. O altă mână, înarmată parcă cu gheare, ţâşni din mormanul de zdrenţe şi-l prinse de încheietură.

— Să vă ghicesc viitorul, domnii mei? Să vă ghicesc viitorul, stăpânilor?

Glasul era ascuţit şi scârţâit, iar Han nu putea identifica accentul.

— Urmaşa lui Vima Sunrider a zărit viitorul, domnii mei! Pentru un credit, ea vă va spune ce vă aşteaptă.

— Dă-mi drumu’!

Han încercă să-şi elibereze mâna din ghearele murdare, dar strânsoarea bătrânei era surprinzător de puternică. Bâjbâi în căutarea unei monede de un credit, doar pentru ca să-l lase în pace. Nu voia să fie nevoit să folosească

arma asupra hârcii – la vârsta ei, un fascicul paralizant ar fi putut s-o ucidă.

— Na! Ia creditu’ ăsta şi dă-mi drumu’!

Îi azvârli moneda în poală.

— Vima nu-i cerşetoare! făcu bătrâna indignată. Ea-şi câştigă bănuţul! Ea vede viitorul… da, da! Vima ştie… da, da.

Han se opri şi dădu ochii peste cap. Cel puţin nu încerca să-i propună ceva indecent.

— Atunci, spune! se răsti el.

— Ah, tinere căpitan… intonă ea aproape melodios deschizându-i pumnul şi privindu-i palma, apoi înălţând ochii spre faţa lui. Atât de tânăr… şi te aşteaptă atât de multe. Un drum lung, mai întâi al contrabandistului, apoi al războinicului. Vei avea glorie… da, da. Dar mai întâi, va trebui să te lupţi cu pericole teribile. Trădare… da, da… trădare din partea celor în care ai încredere. Trădare…

Ochii ei se fixară o secundă asupra lui Mako, care schimbă priviri exasperate cu Han.

— Deci voi fi trădat, concluzionă Han nerăbdător. O să mă-mbogăţesc? Asta-i tot ce-mi pasă.

— Ahhhhhh… chicoti ea ascuţit. Tânărul meu căpitan… da, da… bogăţia va veni la tine, însă abia după ce nu-ţi va mai păsa de ea.

Han izbucni în râs.

— S-apuc să trăiesc ziua aia! Bunico, îmbogăţirea este TOT ce mă interesează!

— Da, da… i-adevărat. Vei face multe pentru bani, dar vei face şi mai multe din iubire.

— Grozav, pufni corellianul încercând din nou să-şi elibereze mâna. Gata, m-am săturat de rahatu’ ăsta, mârâii el şi flexionând puternic încheietura se desprinse din strânsoare. Multe mulţumiri… vrăjitoare bătrână şi nebună. Să nu mă mai deranjezi vreodată.

Răsucindu-se nesigur pe călcâie, porni, strâmbându-se, urmat de Chewbacca şi Mako. Îl putea auzi pe Mako chicotind, iar Chewie continua să hohotească. Han făcu o

grimasă. Baba nebună îl făcuse de râsul general!

Permatonul de sub tălpile sale păru să se încline uşor şi Han nu putu să se gândească decât ce bine va fi să se întindă pe patul sau pe podeaua lui Mako şi să doarmă.

Îndărăt o auzea pe bătrână, vorbindu-şi singură, cârâind şi cântându-şi aiureli.

Han de abia mai ţinu minte cum urcase rampa spre apartamentul lui Mako şi nu-şi mai aminti defel cum căzuse pe canapea. Adormi instantaneu şi de data aceasta nu mai visă.

Când se trezi, dimineaţa, uitase complet de bătrână şi de „prezicerile” ei.

*

Huttul Aruk făcea activitatea care-i plăcea cel mai mult în Univers... îşi însuma profiturile. Puternicul lord hutt, şeful clanului Besadii şi al kajidicului acestuia, se aplecă peste datapad şi degetele sale butucănoase alergară preocupate, instruind maşinăria să calculeze un procentaj al profiturilor bazat pe o creştere anuală de douăzeci la sută a producţiei, proiectat peste trei ani în viitor.

Graficul rezultat şi valorile însoţitoare îl făcură să chicotească încetişor în solitudinea imensului său cabinet. Nu era prezentă nici o altă fiinţă vie, doar scribul lui favorit, care stătea nemişcat într-un colţ, strălucind metalic şi aşteptând ca stăpânul să-l cheme din odihna artificială.

Aruk privi iarăşi graficul şi clipi din ochii bulbucaţi. Era un hutt bătrân, se apropia de al nouălea secol şi ajunsese la stadiul de corpolenţă pe care cei mai mulţi hutti îl atingeau după jumătatea existenţei. Pentru el, efortul de a se deplasa prin forţele proprii devenise atât de mare, încât nici nu se mai sinchisea în această privinţă. Nici chiar avertismentele medicului său personal, care-i atrăsese atenţia asupra iminentelor probleme circulatorii, nu-l determinau să recurgă la exerciţii fizice. În loc de aşa ceva, se bizuia pe sania repulsor cu antigravitaţie. Cu ajutorul ei

putea să ajungă oriunde. Sania lui Aruk era de calitate de vârf, cea mai bună care putea fi cumpărată. La urma urmelor, de ce ar fi trebuit şeful kajidicului Besadii să-şi fi refuzat ceva?

Totuşi Aruk nu era unul dintre acei hutti sibariţi care se bucurau de plăcerile cărnii. Într-adevăr, era expert gastronomic şi adesea gurmand, totuşi nu avea palate întregi ticsite cu sclavi pentru a-i îndeplini cel mai mărunt – sau cel mai pervers – capriciu, aşa cum făceau unii din rasa lui.

Aruk auzise că Jabba, nepotul lui Jiliac, ţinea permanent lângă el câteva femele dansatoare umanoide legate cu lese – tocmai umanoide, dintre toate rasele! Asemenea lucruri i se păreau lipsite de gust şi extravagante. Clanul Desilijic avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru plăcerile cărnii. Gusturile lui Jiliac erau superioare celor ale lui Jabba, însă şi el se bucura de excesele hedoniste în aceeaşi măsură ca şi nepotul său.

Şi de aceea noi vom triumfa, gândi Aruk. Clanul Besadii este gata să sufere de lipsuri, dacă va fi necesar, pentru a-şi atinge ţelurile...

Ştia însă că nu va fi uşor. Jiliac şi Jabba erau inteligenţi şi nemiloşi, iar clanul lor era la fel de bogat ca al său. Timp de ani, cele mai avute şi puternice două clanuri hutte se întrecuseră între ele pentru afacerile cele mai lucrative. Nici unul dintre ele nu se dăduse în lături de la metode precum asasinarea, răpirea şi terorismul pentru a-şi atinge scopurile.

Aruk era conştient de faptul că Jabba şi Jiliac ar fi făcut aproape orice pentru a doborî clanul Besadii. Totuşi calea spre puterea finală o reprezentau banii, iar pe Aruk îl încânta numărul creditelor pe care proiectul Ylesia îl aducea anual pentru Besadii.

În curând, gândi el, vom avea atât de multe credite, încât îi vom putea şterge de pe faţa lui Nai Hutta, eliminându-i aşa cum am face cu orice dăunător al recoltelor sau boală a indivizilor. În curând, Besadii va conduce Nai Hutta fără

oprelişti...

Aruk şi Zavval, fratele său care murise, fuseseră cei care se gândiseră la stabilirea de colonii pe Ylesia şi folosirea pelerinilor religioşi ca sclavi pentru obţinerea mirodeniilor din materii prime. Singurul lucru de care se temuseră fusese o revoltă a sclavilor, iar Aruk venise cu ideea Unităţii şi Absolutului, şi a Exultării, pentru a lega totul laolaltă.

Majoritatea huttilor cunoştea capacitatea lui t'landa til de a proiecta emoţii şi senzaţii calde şi plăcute în minţile celor mai multe specii umanoide, totuşi fusese nevoie de gândirea rapidă şi inteligenţa lui Aruk pentru a născoci ideea Exultării, ca „răsplată" toropitoare a minţii după o zi de muncă susţinută în fabricile de mirodenii.

După ce înţelesese felul în care putea fi utilizată capacitatea lui t'landa til, pentru Aruk fusese simplu să înjghebeze o doctrină, să compună imnuri şi să scrie incantaţii şi litanii. Iar asta fusese suficient pentru a produce o „religie" pe care proştii creduli din speciile inferioare s-o poată îmbrăţişa.

Producţia fabricilor era excelentă – fusese excelentă din capul locului. O singură dată, cu cinci ani în urmă, afacerea ylesiană nu adusese profit. Acela fusese anul în care nemernicul de corellian Han Solo distrusese fabrica de sclipstim. Şi-l ucisese şi pe Zavval, deşii Aruk regreta cel mai mult pierderea financiară. Nu se considera nepăsător sau indiferent pentru că era atât de puţin afectat de moartea fratelui său, ci pur şi simplu reacţiona aşa cum ar fi făcut-o orice hutt adevărat.

Aruk studie un element din bugetul propus al coloniei ylesiane. Suma de şapte mii cinci sute de credite stabilită ca recompensă pentru persoana sau persoanele care aveau să-l prindă viu pe Han. „Fără dezintegrare" era principala cerinţă. „Capturare şi livrare în viu."

Şapte mii cinci sute de credite... O creştere cu două mii cinci sute de credite de la prima anunţare a recompensei. Aparent, Solo se dovedea... dificil. Ei bine, noua sumă era cu certitudine destul de mare pentru a ispiti mulţi vânători,

deşii Aruk văzuse şi recompense mai mari. Cu toate acestea, pentru un om atât de tânăr, suma părea măricică.

Era oare realmente necesar să plătească un supliment pentru opţiunea „capturare în viu”? Aruk condusese multe şedinţe de tortură, distant şi eficient, dar, spre deosebire de mulţi membri ai rasei sale, nu simţise nici o satisfacţie în torturarea indivizilor în vederea atingerii propriilor sale scopuri. Dacă Han Solo ar fi fost adus înaintea lui, Aruk nu s-ar fi sinchisit să-l tortureze înainte de a porunci să fie executat.

Lucrurile căpătau însă altă întorsătură din cauza lui Teroenza. T'landa til era o rasă răzbunătoare şi pentru Aruk devenise clar că Marele Preot de Ylesia nu avea să-şi găsească odihna până nu va conduce personal moartea prelungă şi extrem de chinuitoare a corellianului. Clipă cu clipă, ţipăt cu ţipăt, geamăt cu geamăt, Solo avea să moară în agonia cea mai teribilă, în timp ce Teroenza avea să savureze fiecare secundă.

Dorea totuşi Aruk să plătească un supliment numai pentru ca Teroenza să fie satisfăcut? Huttul căzu pe gânduri. Cute de concentrare se formară deasupra ochilor bulbucaţi cu pupile în formă de fante. După o clipă, expiră într-un pufnet scurt şi decis. Perfect, avea să autorizeze plata recompensei. Teroenza putea să-şi aştepte distracţia. Anticiparea ei îl făcea fericit pe Marele Preot, iar subalternii fericiţi erau întotdeauna productivi.

De fapt, Aruk era uşor îngrijorat în privinţa lui Teroenza. Acesta conducea realmente operaţiunea de pe Ylesia, oricât de mult ar fi încercat el şi idiotul de Kibbick să camufleze adevărul. Aruk se încruntă. Ylesia era o operaţiune huttă şi nu se cuvenea ca altcineva decât un hutt să dea ordine acolo. În acelaşi timp... Kibbick era unicul hutt de rang înalt din clanul Besadii disponibil la momentul respectiv pentru a prelua poziţia ylesiană. Iar Kibbick, asta nu se putea nega, era un prostănac.

Bine ar fi fost dacă aş fi cutezat să-l trimit pe Durga, gândi Aruk. El are voinţa şi inteligenţa de a conduce bine

Ylesia, de a-i reaminti lui Teroenza cine-i sunt stăpânii…

Durga era unicul vlăstar al lui Aruk, un hutt încă foarte tânăr, de abia trecut de vârsta responsabilităţii legale şi a adevăratei conştiinţe de sine – avea numai o sută de ani standard. Era însă isteţ, de zece ori mai isteţ şi mai inteligent decât Kibbick.

La naşterea lui Durga, toţi ceilalţi hutti îl îndemnaseră pe Aruk să se rostogolească peste neajutoratul nou-născut, strivindu-l, din cauza semnului întunecat care i se întindea ca un lichid respingător, de pe frunte în jos, peste un ochi şi obraz. Spuseseră că o asemenea înfăţişare maculată ar fi făcut ca tânărul să nu fie acceptat în societate şi speculaseră că toată viaţa va fi redus mintal. Istoriile străvechi menţionau că astfel de semne din naştere prevesteau dezastru, iar huttii mai bătrâni preziseseră tot felul de lucruri teribile care s-ar fi petrecut dacă Durga era lăsat în viaţă.

Aruk îşi privise însă descendentul, care se zvârcolea agitat, şi simţise că va creşte şi va fi un hutt meritoriu, inteligent, şiret şi, la nevoie, nemilos. De aceea îl luase în braţe pe micul Durga şi anunţase solemn că acela era urmaşul şi moştenitorul său, prevenindu-i pe negativişti să-şi ţină gura.

Se îngrijise ca Durga să fie bine educat şi să aibă tot ce-şi putea dori un hutt aflat în creştere. Tânărul răspunsese înaintea interesului manifestat de părintele său şi legătura dintre cei doi devenise foarte strânsă.

Privind graficele care sintetizau finanţele ylesiane, Aruk îşi propuse să i le arate şi lui Durga, mai târziu în cursul zilei. Îşi pregătea urmaşul pentru a prelua conducerea clanului după moartea sa.

Cifrele sunt atât de încurajatoare, gândi el, încât ar trebui să investim o parte din profit în întemeierea altei colonii pe Ylesia. Şapte colonii pot produce mai multe mirodenii decât şase. Şi putem spori forţa misionară, recrutând mai mulţi masculi t'landa til, pe care să-i trimitem pentru atragerea altor „pelerini”.

Visul său cel mai mare era ca într-o bună zi să-şi extindă operaţiunile de prelucrare a mirodeniilor şi cu sclavi pe altă planetă din sistemul ylesian. Ştia că probabil nu avea să trăiască pentru a vedea două planete producând la capacitate maximă, dar Durga ar fi asistat cu certitudine la momentul acela.

Rămânea o singură problemă de rezolvat. Aruk ştia că Jiliac şi Jabba urmăreau fiecare mişcare pe care o făceau membrii de rang înalt ai clanului său şi că erau gata să lovească la cel mai mărunt semn de slăbiciune. Cei din clanul Desilijic erau nemiloşi, şi în acelaşi timp geloşi pe Besadii şi pe succesul de pe Ylesia. Aruk ştia perfect cât de mult doreau Jiliac şi Jabba să-i distrugă pe ei şi să preia operaţiunea Ylesia.

Invidia nu era însă decât o dovadă a extraordinarelor succese şi realizări ale clanului Besadii. Viaţa huttilor abunda în atacuri şi riposte. Acela era felul lor de a fi şi, ca să recunoască cinstit, pe Aruk îl fascinau intrigile şi pericolele. Nu şi-ar fi ales altă existenţă, nici dacă ar fi putut s-o facă.

Suspinând mulţumit, dezactivă datapadul şi se întinse, frecându-şi ochii bulbucaţi. Muncise cu spor în după-amiaza aceasta. Era momentul să cineze şi avea ocazia de a petrece câteva ore cu progenitura sa. Ce mulţumitor că avea asemenea veşti bune!

Conducându-şi sania repulsor prin atingeri delicate ale degetelor groase, Aruk lunecă din odaie, în căutare de hrană şi tovărăşie.

MĂRIREA MIZEI DE DESCHIDERE

După cinci luni şi şase vânători de recompense, Han şi Chewbacca se integraseră vieţii de pe Nar Shaddaa. Han găsise un apartament micuţ în districtul corellian, la aproximativ un megacvartal de locuinţa lui Mako şi la numai un nivel sub aceasta. Apartamentul se compunea din două dormitoare micuţe cu paturi pliante, o sufragerie/bucătărie minusculă şi o baie. Cei doi nu petreceau însă prea mult timp acasă. De îndată ce Mako îl prezentă pe Han asociaţilor săi, corellianul găsi mereu de lucru. Piloţii buni erau întotdeauna apreciaţi pe Nar Shaddaa.

În decursul primei sale luni, Han fu pilot de tură pe naveta ce făcea legătura între Nar Shaddaa şi Nai Hutta, transportând hutti şi angajaţi ai acestora între Satelitul Contrabandiştilor şi planeta huttilor. Han sperase că în felul acela avea să-i poată întâlni pe Jabba sau pe Jiliac, dar principalii lorzi hutti ai clanului Desilijic aveau navetele lor private şi nu apelau la cele publice. Han păstră referinţa căpătată de la Tagta, însă decise că ar fi bine să înveţe caracteristicile locale înainte de a încerca să se angajeze ca pilot pentru hutti, care erau stăpâni greu de mulţumit.

Cam în perioada când slujba temporară a lui Han luă sfârşit, corellianul îl însoţi pe Mako în câteva curse, transportând încărcături de mirodenii de pe planeta natală a twi'lekilor, Ryloth, la portul intermediar Roon. Acolo întâlni o veche cunoştinţă a lui Mako, un contrabandist vârstnic cu chip brăzdat de riduri, pe nume Zeen Afit. Zeen se îndrepta spre Vizuina Contrabandiştilor cu un transport de alimente şi când menţionase că i-ar plăcea să fie însoţit, Han şi Chewbacca se oferiseră să se îmbarce alături de el.

Vizuina Contrabandiştilor era o ascunzătoare pentru

indivizii ce doreau să evite braţul legii şi care erau chiar mai periculoşi decât cetăţenii lui Nar Shaddaa. De fapt, Vizuina Contrabandiştilor se compunea dintr-o serie de ascunzători – ambienturi artificiale, săpate în câţiva asteroizi mari aflaţi în mijlocul unui gigantic câmp de sfărâmături spaţiale. Principalul bârlog era un tunel urât mirositor sfredelit într-un asteroid masiv numit Zona 1.

Zeen Afit îi arătă lui Han drumul în Vizuină, prin câmpul de asteroizi nesigur şi mereu schimbător, deşii nu-i îngădui să piloteze vechiul lui cargobot demodat, Corona.

— Data viitoare, puştiule, îi promise cu glas hârâit şi şuierat în vreme ce degetele îi alergau peste comenzi. Îţi promit! De data asta, mulţumeşte-te să-l urmăreşti pe unchiu' Zeen şi admiră peisajul.

Han înghiţi un nod, când Corona evită în ultima clipă coliziunea cu o stâncă colţuroasă ce gonea prin spaţiu şi care i-ar fi transformat pe ei şi nava în molecule.

— Dacă o să mai fiu în viaţă data viitoare, comentă el aplecându-se instinctiv când alt asteroid aproape că le zgârie videoecranul. La naiba, Zeen, ia-o mai încet! Ai înnebunit?

— Singurul mod în care poţi zbura într-un câmp de asteroizi, puştiule, este s-o faci foarte rapid şi bazându-te pe instincte şi experienţă, replică Zeen Afit fără să-şi desprindă ochii de la instrumente. Dacă încerci să umbli în vârful picioarelor, probabil că vei fi făcut praf înainte de a te putea şterge la nas. Eu intru întotdeauna direct, ţin ochii deschişi... şi uite că o fac de atâta timp.

Când ajunseră la legendara Vizuină a Contrabandiştilor, Han şi Chewbacca îl urmară cu precauţie pe Zeen Afit în Zona 1, pentru a întâlni „gaşca", aşa cum îşi numea el prietenii. Han făcu cunoştinţă cu Jarril, un bărbat slab şi palid, cu chip acoperit de cicatrice, şi cu alt bărbat, mai vârstnic şi cu o calviţie accentuată, care avea porecla ridicolă „Puştiul" DXo'ln.

Zona 1 era un labirint simetric de încăperi, săli de masă, localuri pentru jocuri de noroc, baruri şi tainiţe pentru

droguri. Han era realmente nervos, înţelegând că aici, chiar mai mult decât pe Nar Shaddaa, nu existau legi. Absolut nici una!

Aici ar fi putut să moară şi nimeni, cu excepţia lui Chewie presupunând că wookieeul însuşi ar mai fi trăit – o ipoteză improbabilă, nu ar fi ştiut sau nu ar fi fost interesat. Corellianul avu grijă să nu-şi trădeze în nici un fel agitaţia. El crescuse printre indivizi aflaţi în afara legii şi până la vârsta de zece ani văzuse destui degeneraţi, totuşi până atunci nu întâlnise niciodată în acelaşi loc chiar atât de multe fiinţe rătăcite, disperate şi însetate de sânge.

Îndreptându-se spre bar alături de Zeen, Han observă pârâiaşul de lichid vâscos verde-gălbui care se prelingea prin canalul ce traversa mijlocul podelei de piatră. Chewbacca adulmecă, apoi mârâii în semn de protest.

— Aşa-i, încuviinţă Han fremătând din nări, duhneşte al naibii. Ce naiba-i chestia asta, Zeen? O văd şi pe pereţi…

— Infiltraţia cu care trebuie să ne obişnuim, puştiule, răspunse contrabandistul. Pute, nu-i aşa? Din când în când, ne spunem şi noi că ar trebui să aflăm de unde provine şi s-o stăvilim. Am auzit că ar fi un soi de compus proto-organic, amestecat cu sulf.

Han strâmbă din nas. Infiltraţia mirosea precum carnea râncedă amestecată cu vegetaţie putredă, peste care cineva turnase cu generozitate ouă clocite. El avusese parte şi de mirosuri mai groaznice, totuşi nu recent.

Păşiră peste canalul de scurgere, înaintând spre tejgheaua barului şi atenţia lui Han fu atrasă de o femeie deosebit de frumoasă cu păr lung şi negru, care sărea realmente în ochi în mijlocul adunăturii de contrabandişti dubioşi. Purta o fustă scurtă, care-i punea în valoare picioarele superbe, deasupra căreia cămaşa retezată cu poalele legate strâns nu-i acoperea complet nici pieptul şi nici mijlocul. Corellianul o privi, gândindu-se că era una dintre cele mai spectaculoase femei pe care le văzuse vreodată. Brusc, îşi dădu seama că şi ea îl fixa cu privirea. Fără să ezite, Han îşi etală zâmbetul cel mai cuceritor.

Femeia porni spre ei. Pulsul lui Han se iuţi o clipă, apoi înţelese că era privit cu o lipsă evidentă de entuziasm, de parcă ar fi fost o halcă de carne de traladon care se înverzise pe margini. Zâmbetul îi îngheţă pe buze. Bănuiesc că atracţia nu este reciprocă...

— Han, rosti Zeen arătând spre femeie, îţi fac cunoştinţă cu o prietenă de-a mea, „Vânoasa” Ana Blue, una dintre cele mai celebre contrabandiste. Joacă de asemenea un sabacc dat naibii. Blue, el este Han Solo, un puşti nou pe care l-am adus ca să vadă locurile. Iar acesta este partenerul lui, Chewie.

Han încuviinţă din cap cordial.

— Încântat de cunoştinţă...

Sesizându-i şovăiala cauzată de faptul că nu ştia cum să i se adreseze, femeia surâse, dezvăluind un incisiv sclipitor din cristal albastru.

— Spune-mi Blue, rosti ea cu glas senzual. Han Solo, ai zis? Şi – se întoarse către tovarăşul pilotului – Chewie?

— Chewbacca, preciză Han.

— Mă bucur să te cunosc, Chewbacca, zise femeia. Încă n-ai cunoscut-o pe Wynni?

Chewie înclină capul pe un umăr şi schelălăi încet o întrebare.

„Vânoasa” Ana Blue îi surâse.

— O s-o recunoşti când o s-o vezi, promise ea enigmatic.

— Îţi pot oferi ceva de băut... Blue? întrebă Han.

Ea îl privi, păru că se gândeşte, apoi zâmbi vag.

— Nu, nu cred. Eşti drăguţ, dar nu genul meu, Solo. Mie-mi plac bărbaţii ceva mai... căliţi.

Zeen chicoti.

— E dată naibii, Blue a noastră, comentă el observând întristarea lui Han cauzată de respingerea directă. Voi tinerii celibatari nu oferiţi suficientă... aţâţare. Ei îi place atracţia urmăririi, mai ales când face parte din excitarea oferită de a fura ceva ce nu-ţi aparţine.

„Vânoasa” Ana Blue îl cercetă pe Zeen din creştet până-n tălpi.

— În ultima vreme îţi place să-ţi asumi riscuri, aşa-i? rosti ea cu glas tărăgănat, apoi reveni spre Han. Joci sabacc, Han Solo?

Pilotul încuviinţă din cap.

— Mi-am încercat norocul, replică el precaut.

Femeia îi surâse lent şi ispititor.

— Mai treci pe-aici, atunci. Mi-ar plăcea sânge nou la masa mea.

Îl salută din cap pe Chewbacca, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Han o privi şi clătină admirativ din cap.

— Pe toate creaturile Xendorului… este grozavă!

— Sabacc curat, aprobă Zeen. Minereu de calitatea-ntâi.

— Şi n-o interesează decât bărbaţii însuraţi?

— Să zicem doar că preferă aţâţarea vânătorii. Oricine este prea disponibil sau gata să se lase prins, nu-i o pradă îndeajuns de interesantă.

— Parcă vorbeşti despre păianjenii îmblăniţi devaroneni, comentă Han uitându-se cum silueta realmente fascinantă a „Vânoasei” Ana Blue dispăru în mulţimea de contrabandişti care flecăreau, râdeau şi beau.

— Nu eşti pe departe, puştiule, chicoti Zeen şi-i făcu cu ochiul. Blue a noastră este unică. Ea…

Se întrerupse şi se întoarse, când un răget asurzitor reverberă prin bar. Han se răsuci pe călcâie şi zări o wookiee în pragul uşii. Era masivă pentru o femelă wookiee, fiind la fel de înaltă şi de musculoasă precum Chewie. Ochii ei albaştri îl fixau fără să clipească pe însoţitorul lui Han, care evita făţiş să privească spre nou-venită.

— Cine este? îl întrebă corellianul pe Zeen.

— Wynni, răspunse bătrânul contrabandist şi-i făcu cu ochiul, rânjind vulgar.

Han şi Chewbacca o priviră pe wookiee, care se apropie de ei şi mârâii un salut răguşit spre Chewie, ignorându-l complet pe tovarăşul lui uman. După aceea întinse o labă lăţoasă şi o coborî admirativ pe braţul lung al lui Chewbacca.

Bărbatul reveni spre Zeen.

— Cred că-l place, comentă sec în bazică.

— Aşa se pare, aprobă celălalt. Am senzaţia că amicului tău i se oferă ceea ce tu n-ai căpătat, puştiule. Atât doar că el nu pare foarte încântat în privinţa asta.

Contrabandistul cu chip ridat avea dreptate. Chewbacca privi cu disperare în jur, în vreme ce femela wookiee se lipi de el, torcând sugestiv.

Prinzând căutătura lui Han, Chewie clătină din cap cu o mişcare scurtă, dar elocventă. Pilotului i se făcu milă de prietenul său.

— Hei, Chewie, rosti cu glas tare, trebuie să plecăm.

Wynni se răsuci şi mârâii către el. În mod evident, nu-i plăcea că intervenise în tentativa ei de seducţie. Han o privi şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău, făcu el. Trebuie s-ajungem la o întâlnire stabilită de mult.

În mod clar, Wynni nu-l credea. Hurui gros din fundul gâtului.

Corellianul îşi dădu seama că în jurul lor începuseră să se strângă spectatori. „Puştiul” DXo’ln, prietenul pleşuv al lui Zeen, făcu un pas în faţă.

— Wynni, vorbi către wookiee, nu-i politicos să acuzi pe cineva că minte. Han spune adevărul. Tocmai l-am angajat pe el şi pe amicul lui wookiee să fie copilot şi tunar la bordul Focului stelar, care pleacă spre Kessel. De acum, droizii mei trebuie să fi terminat de încărcat marfa. Să-i dăm drumul, Solo!

Han zâmbi dulce spre Wynni şi strânse din umeri, cu o expresie de tipul „Ce poţi face?”. Chewbacca nu se sinchisi să încerce să ascundă cât de încântat era să scape de femela prădător.

Pornind pe coridor spre hangarul de încărcare din Zona 1, Han îi zâmbi recunoscător „Puştiului”.

— Mulţumesc, spuse el. Pentru un moment am crezut că nu-l voi putea scoate pe Chewie de acolo fără s-o înfurii.

„Puştiul” DXo’ln rânjii.

— Mda, şi nu-i tocmai înţelept să înfurii o wookiee cuprinsă de iubire. Aşadar, ce vrei să faci acum? Intenţionezi cu adevărat să mă însoţeşti spre Kessel?

— Sigur că da – mi-am dorit dintotdeauna s-ajung acolo. După ce-ţi descarci marfa, te duci pe Rută?

— Nu ştiu, răspunse „Puştiul”. Poate că da, dacă mă aşteaptă vreun transport. Oricum, trebuie să existe cineva căruia să i te alături pentru a merge pe Rută.

Han auzise despre Ruta Kessel, considerată testul decisiv pentru măiestria unui pilot contrabandist. Cursul respectiv le permitea piloţilor să scurteze drumul printr-o regiune mare şi pustie a spaţiului, a cărei ocolire ar fi durat mai mult de două zile. Însă drumul direct de la Kessel la itinerariile comerciale standard trecea periculos de aproape de Foale, o mulţime de găuri negre ce distorsionau atât spaţiul, cât şi timpul. Multe nave cu echipajele lor fuseseră pierdute în Foale.

După ce ajunseră în securitatea Focului stelar, „Puştiul” arătă spre comenzi.

— Am auzit că eşti bunicel, Solo. Vrei să-ncerci s-o duci prin câmp?

Han încuviinţă din cap şi simţi cum i se usucă gura. Amintindu-şi sfatul lui Zeen, se sili să pătrundă cu încredere în câmp, nu să piloteze cu prudenţă. Îşi aminti istorisiri relatate de piloţii care fuseseră în Norocul negustorului, care sugerau că Zeen avusese dreptate – o persoană cu nervi de oţel şi reflexe rapide se putea descurca în majoritatea câmpurilor de asteroizi. Ţinându-şi răsuflarea, Han nu reduse nici o clipă viteza, legănând în toate părţile micul cargobot uzat.

„Puştiul” stătu în scaunul pilotului şi se mulţumi să privească. Interveni o singură dată şi atunci o făcu ca să mărească cu o gradaţie acceleraţia navei, pentru a evita un asteroid mic ce se rotea în jurul altuia mai mare, care îşi ocultase satelitul. Focul stelar trecu atât de aproape, încât ecranele deflectoare se autoactivară şi nava vibră, protestând. Evitară însă impactul.

Han îşi muşcă buza, atunci când bucata de rocă, mare cât jumătate din navă, se rostogoli înapoia sa, îndepărtându-se.

— Scuze, „Puştiule”, ar fi trebuit s-o văd...

— N-aveai cum Solo, îi răspunse celălalt. Eu intru şi ies de atâţia ani din Vizuină încât practic cunosc toţi bolovanii de aici. Ştiam că ăsta ascunde un copilaş în spate, fiindcă l-am mai văzut.

Când ieşiră în cele din urmă din câmpul de asteroizi, Han avu impresia că pilotase o zi întreagă, nu doar o jumătate de oră. S-ar fi relaxat în scaun, dar, trăgând cu ochiul spre „Puştiul” DXo’ln, văzu, că acesta lăsase capul pe spate şi închisese ochii, părând că doarme.

Han se uită către Chewie, strânse din umeri şi i se adresă:

— Ia comanda o secundă, amice, până stabilesc un curs spre Kessel.

După câteva minute, Han preluă coordonatele finale de la navicalculator şi finaliză cursul. Se uită din nou la „Puştiul” DXo’ln, care deschise un ochi albastru-spălăcit.

— Dă-i bice, Solo, se auzi glasul răguşit.

— Imediat, rânjii corellianul.

Peste câteva momente, punctuleţele scânteietoare ale spaţiului real se alungiră înaintea lor şi Focul stelar ţâşni parcă printr-un tunel de linii stelare. Han îşi dădu seama că râdea ca un copil. Trecuse multă vreme de când nu mai pilotase cu adevărat, ci doar se antrenase.

În Flota Imperială, făcuse de cart în calitate de pilot pe navele mari, totuşi misiunile lui favorite fuseseră cu vânătorii TIE. Mici, sprintene şi ucigaşe, navetele acelea necesitau control perfect în manevrare şi utilizarea armamentului, dar nu aveau nici un fel de ecranare, ceea ce le făcea extrem de vulnerabile. Puţini piloţi de TIE ajungeau să îmbătrânească.

După ce Focul stelar ieşi în spaţiul real, Han privi o dată spre Foale şi inspiră adânc. „Puştiul” DXo’ln, care se trezise în cele din urmă din moţăială, îşi întinse membrele şi rânjii:

— Impresionant, nu?
— Fără comentarii, murmură Han.
Foalele se întindeau înaintea lor sub forma unei serii de găuri negre ce sugeau viaţa din stelele vecine. Fuioare lungi de gaze se învolburau, pătrunzând în giganticele vârtejuri de gaze şi praf ce marcau locaţiile găurilor negre. Desigur, găurile în sine erau invizibile; motivul pentru care se numeau „negre” era faptul că gravitaţia exercitată de ele era atât de mare, încât nimic, nici chiar lumina nu putea să scape din atracţia lor.
Totuşi locaţiile erau indicate prin aglomerările de gaze şi pulberi, care erau destul de numeroase. Din câte ştia Han, Foalele constituiau un fenomen unic în galaxie.
— Kessel este chiar în dreapta. Solo, spuse „Puştiul”. O să-ţi arăt coordonatele pe ecran.
Corellianul studie datele despre planeta micuţă şi diformă care se rotea în jurul unei stele alb-albastre mici, dar cu lumină pârjolitoare. Kessel avea pe orbită doar un satelit.
— Planeta nu-i nici măcar sferică, mormăi el. Nu are masa suficient de mare pentru a-şi păstra atmosfera.
— Da, ştiu. Acolo trebuie să porţi mască respiratorie, dar funcţionează şi vreo două uzine generatoare de atmosferă, aşa că nu va trebui să îmbrăcăm costumele spaţiale, îi explică „Puştiul”.
Han se încruntă spre afişaje.
— Nu ştiusem că Kessel are un satelit.
— Mda, se zvoneşte că imperialii l-au explorat şi că s-ar putea chiar să construiască ceva acolo. Nişte nebuni, după părerea mea.
— Există nave imperiale pe-aici?
Detaliul oferit de „Puşti” îl neliniştea pe Han. La urma urmelor, Chewie continua să fie un sclav evadat şi imperialii ar fi fost încântaţi să pună mâna pe el.
— Da, m-am întâlnit cu un tip care lucrează ca informator pentru securitatea imperială şi el mi-a zis că imperialii vor să plaseze nu ştiu ce instalaţie secretă chiar în mijlocul

Foalelor, răspunse „Puştiul” gânditor.
Han privi vârtejurile rotitoare de praf şi gaze ce marcau găurile negre şi clătină din cap.
— O bază? Acolo? Chiar că-s nebuni!
„Puştiul” înălţă din umeri.
— Între găurile negre există mai mult spaţiu decât ai crede. Unii contrabandişti spun chiar că ai putea scurta Ruta Kessel, trecând pe lângă Foale.
Studiind datele de pe ecran, Han încreţi fruntea.
— Adică să parcurgi Ruta într-un timp mai scurt?
— Da, şi asta, chicoti scârţâit „Puştiul”. Ei zic însă că lângă Foale, atât timpul cât şi spaţiul sunt distorsionate. În felul ăsta, nu numai că parcurgi Ruta într-un timp mai scurt, ci şi reduci o parte din distanţă.
— Care-i recordul? se interesă Han curios.
— Nu ştiu – cred că-n ziua de azi este sub zece ore, dar n-am fost niciodată atât de ţicnit ca să-ncerc să-l depăşesc. Solo, ascultă-mi sfatul: să nu te joci cu Foalele!
Han consideră că sfatul „Puştiului” era de bun simţ. Trecerea pe lângă Foale părea actul unui idiot – un idiot suicidal.
Corellianul coborî Focul stelar pe Kessel şi cei trei îşi puseră măştile respiratorii şi ieşiră din navă. Exista un local mic, care slujea ca zonă de destindere, unde piloţii şi echipajele puteau să mănânce şi să bea, aşteptându-i pe hamalii droizi să le umple calele cu marfă.
„Puştiul” DXo’ln rămase în urmă pentru a supraveghea operaţiunile de încărcare, lăsându-i pe Han şi Chewie să ciugulească ceva. Peste zece minute, Han terminase pe jumătate un prânz sumar şi o halbă de bere polanis şi se întreba ce să facă în continuare. „Puştiul” DXo’ln îi subliniase că, după încărcare, Focul stelar pornea către locuri pe care prefera să le ţină necunoscute – cel puţin pentru Han. Îi spusese că era sigur că cei doi prieteni nu ar fi avut dificultăţi în a se îmbarca de aici, fie spre Vizuina Contrabandiştilor, fie spre Nar Shaddaa, probabil via Ruta Kessel.

Pe Kessel nu existau facilităţi pentru găzduirea peste noapte a călătorilor. Han întoarse capul când uşa localului se deschise şi ochii i se lărgiră, zărind un chip familiar.

— Roa! exclamă el, gesticulând spre bărbatul mai vârstnic care tocmai intrase şi-şi scotea masca respiratorie. Hei, Roa! Vino-ncoace, să-ţi fac cinste cu ceva de băut!

Roa – dacă avea alt nume, Han nu-l auzise niciodată – era un individ înalt şi voinic, cu păr grizonat şi zâmbet încântător. Ochii albaştri îi scânteiau ştrengar şi avea un simţ al umorului graţie căruia îşi făcea repede prieteni. Se părea că toţi cei de pe Nar Shaddaa îl cunoşteau şi că el îi cunoştea pe toţi.

Era prieten vechi cu Mako şi de aceea fusese unul dintre primii amici căruia Mako îl prezentase pe Han, după ce corellianul sosise pe Nar Shaddaa.

Roa era contrabandist de peste douăzeci de ani, ceea ce-i conferea statutul de bunic în domeniu. Îi plăcea să joace rolul „baciului” faţă de contrabandiştii mai tineri şi era generos în a împărtăşi cele învăţate în decursul carierei.

Spre deosebire de numeroşi contrabandişti care nu se deosebeau prea mult de nişte piraţi, Roa avea propriul său „cod” privat, pe care-l preda tinerilor ce-l însoţeau în vechiul, dar meticulos întreţinutul său cargobot rapid, Drumeţul. Aşa cum făcuse cu mulţi alţii, Roa îl învăţase codul şi pe Han: nu ignora niciodată un apel de ajutor… nu lua niciodată de la cei mai săraci decât tine… nu juca niciodată sabacc, decât dacă eşti pregătit să pierzi… fii mereu gata s-o ştergi rapid… nu pilota niciodată sub influenţa alcoolului sau drogurilor.

Contrabandiştii le numeau „Regulile lui Roa”.

Acum, văzându-şi prietenul mai tânăr, chipul lui deschis şi prietenos se lăţi într-un zâmbet larg.

— Han, ce cauţi aici?

Han îi făcu semn spre scaunul de lângă el.

— Este o poveste lungă. În esenţă, am ajuns aici fiindcă unei femele wookiee i-a plăcut prea mult de amicul Chewie.

Roa chicoti şi-şi trecu un picior peste taburetul barului.

— Chewbacca, să nu-mi spui c-ai întâlnit-o pe Wynni! Chewie gemu răsunător, dându-şi peste cap în mod expresiv ochii albaştri. Roa se sufoca de râs.

— Haide, Chewie, cât de rău putea să fie să distrezi o cucoană wookiee amorezată?

Chewbacca pufni, apoi se lansă într-o explicaţie vie despre cât de extenuantă – şi, uneori, riscantă – putea fi o idilă wookiee. Han îl putea înţelege, desigur, dar era evident că Roa de abia pricepea esenţa.

Sprâncenele bătrânului contrabandist se ridicară, apoi el clătină din cap când Chewie încheie.

— Mda, se pare că ai făcut ceea ce trebuia bătând iute în retragere! Asta mă va face să fiu atent să nu atrag niciodată atenţia lui Wynni.

— Asta-i valabil şi pentru mine! rânjii Han, apoi redeveni serios. Problema este că am eşuat aici. „Puştiul” DXo’ln ne-a adus, dar el pleacă mai departe într-o misiune privată şi n-are nevoie de echipaj. Aşa că sunt în căutarea unei nave spre Nar Shaddaa. Ne-am putea lipi la tine, Roa?

— Cum să nu, surâse celălalt. Atât doar că nu merg direct într-acolo. Am o încărcătură de mirodenii de transportat pe Myrkr. Te tentează să ajungi la Nar Shaddaa mergând pe Ruta Kessel?

Ochii lui Han se aprinseră.

— Ar fi grozav! Practic nu pot primi misiuni de pilotare de mâna întâi, până n-am parcurs o dată sau de două ori Ruta. Roa… este vreo speranţă să mă laşi să pilotez şi să mă-nveţi câte ceva?

Bătrânul contrabandist rânjii conspirativ.

— Depinde…

— De ce anume?

— Cu câtă băutură îmi faci cinste.

Han chicoti şi semnală droidului de la bar să le mai aducă un rând.

— Povesteşte-mi despre Rută, spuse el. Cred că-s pregătit. După cum îi explică Roa, Ruta Kessel consta din călătoria în spaţiul real din sectorul Kessel, pe lângă şi în

jurul Foalelor, apoi printr-un sector spaţial dificil şi pustiu cunoscut ca „Groapa”. Groapa nu prezenta dificultăţile de pilotaj din Foale, totuşi acolo se pierduseră mai multe nave decât în apropierea Foalelor, deoarece, după ce reuşeau să treacă cu bine de norul de găuri negre, piloţii erau de obicei obosiţi şi cu reflexele încetinite. Şi tocmai când aveau nevoie de odihnă, îi aştepta Groapa.

Groapa conţinea un câmp de asteroizi, nu la fel de dens precum cel care înconjura Vizuina Contrabandiştilor, dar care era înglobat în braţul rarefiat al unei nebuloase. Gazele şi praful provenite de la nebuloasă jucau feste senzorilor majorităţii navelor şi linia de vedere a piloţilor era serios compromisă. Zigzagul prin fuioarele ceţoase ale nebuloasei era o operaţiune derutantă şi riscantă, existând mereu posibilitatea ca atunci când pilotul vira într-o parte pentru a evita un asteroid să se lovească de altul.

Roa îi explică toate lucrurile acelea lui Han, apoi îl duse în Drumeţul şi-i arătă schiţa completă a rutei lor, trasată de navicalculator. Han o studie cu atenţie, după care încuviinţă din cap.

— E-n regulă. Cred că pot face faţă, Roa.

Căpitanul Drumeţului îl măsură îndelung din privire şi aprobă.

— Bine, fiule. Dă-i drumul! Scoate-ne de aici.

Han dădu din cap, apoi lumea sa se îngustă la dimensiunile videoecranului, coordonatelor, comenzilor, mâinilor şi ochilor săi. Se simţea aproape ca un biodroid, care-şi putea cupla sistemul nervos la navă. Era ca şi cum se contopise cu nava, devenind o unică entitate.

Trecând pe lângă centrul Foalelor, Han fu extrem de conştient că cea mai mică eroare din partea lui putea însemna un dezastru pentru Drumeţ. Simţi sudoarea năpădindu-i fruntea, în timp ce manipula comenzile, evitând vârtejurile gravitaţionale şi anomaliile. Alături, în scaunul copilotului, putea percepe încordarea lui Roa, deşii bărbatul voinic nu scotea nici un sunet. Îndărătul său, Chewbacca scâncea încetişor – un firicel subţire de zgomot

în cabina de comandă altfel tăcută.

Foalele erau acum de jur împrejurul lor, pe când ocoleau periculoasele aglomerări de găuri negre. Han ştia că ar fi fost posibil să parcurgă Ruta, ocolind pe departe întregul sector periculos, dar economiile cu costurile – de combustibil şi timp, ca şi distanţa suplimentară ce trebuia străbătută – făceau să merite atacarea traseului cu obstacole al Foalelor.

La limită.

Roa nu spuse nimic în vreme ce Han duse Drumeţul pe cursul sinuos şi complicat ce reprezenta drumul cel mai scurt prin Foale şi corellianul se gândi că asta însemna că se descurca bine. Încercă să inspire adânc, când trecură pe lângă o volbură de gaze albăstrui şi praf, dar pieptul îi era parcă încins cu o bandă de duroţel.

Când Roa vorbi încetişor în cabina tăcută, sunetul vocii îl făcu pe Han să tresară.

— Ai trecut de jumătate. Te descurci bine, puştiule. Ai grijă de asta care vine. E niţel mai păcătoasă.

Han încuviinţă din cap şi simţi un strop mare de transpiraţie lunecându-i pe lângă sprânceană. Răsuci Drumeţul pe o parte şi trecu rapid pe lângă vârtejul de pulbere cosmică ce fusese cândva o stea.

După aproape o oră, când Han avea impresia că pe toată durata drumului nu respirase niciodată adânc, ieşiră din Foale şi pătrunseră în Groapă.

Un asteroid trecu rotindu-se pe lângă ei. Han reduse foarte puţin viteza şi încercă să privească simultan în toate direcţiile, dorindu-şi să fi avut ochi şi în ceafă, ca un moloskian.

Glasul lui Roa se auzi tăios:

— Mult la babord!

Han de abia întrezări asteroidul cât un munte care se năpustea spre ei. Palma lui transpirată găsi maneta pentru a pune în aplicare comanda lui Roa... şi alunecă!

Panica îi irupse în piept, încleştă degetele umede pe manetă, supracompensă şi făcu nava să ajungă în calea

altui asteroid!

Chewbacca urlă şi Roa slobozi o înjurătură. Han reuşi să evite la limită muntele de stâncă.

— Scuze, murmură el încordat. Mi-au alunecat degetele.

Fără alt cuvânt, Roa cotrobăi într-un dulăpior şi scoase ceva dinăuntru.

— Ţine! Cadoul meu, fiindcă ai trecut de Foale. O să iau eu comanda, până ţi le pui.

Han luă perechea de mănuşi de pilot, căptuşite cu material antiglisant şi le trase pe mâini, fixându-le cu grijă. Flexionă degetele.

— Mulţumesc, Roa.

— Pentru puţin, răspunse bătrânul contrabandist. Eu le port permanent şi-ţi sugerez şi ţie să faci la fel.

— Aşa o să fac, încuviinţă Han.

Peste câteva ore, după ce Han terminase prima sa Rută Kessel şi se destindeau toţi în siguranţa relativă a hiperspaţiului, Roa se lăsă pe spate în scaunul de copilot.

— Trebuie să recunosc, vorbi el, că n-am mai văzut pe nimeni care să zboare aşa de lin pe Rută din prima încercare. Eşti un pilot înnăscut, fiule.

Han rânjii încântat.

— Iar tu, un profesor excelent.

Chewbacca observă morocănos că el nu ar fi obiectat faţă de ceva mai multe lecţii din partea lui Roa – Han îl speriase atât de rău, încât era de mirare că nu-i căzuse tot părul.

Han se întoarse şi-şi privi partenerul îmblănit.

— Auzi, mai ţine-o tot aşa, şi-o să-i dau lui Wynni adresa noastră, când o s-o-ntâlnesc data viitoare.

Chewie amuţi, fulgerându-l din ochi.

— Ce intenţionezi în continuare, Han? se interesă Roa. Nu toţi contrabandiştii se pot lăuda că au parcurs Ruta Kessel, iar tu ai făcut-o într-un timp excelent. Care-i următorul tău pas?

Corellianul se gândise deja în privinţa respectivă.

— Aş vrea ca eu şi Chewie să avem propria noastră navă,

mărturisi el. Desigur, mai întâi va trebui să iau una în leasing, dar poate că într-o bună zi voi găsi o navă pe care s-o pot cumpăra. Voi avea însă nevoie de o grămadă de credite. De aceea, când mă întorc pe Nar Shaddaa, vreau să merg acolo unde creditele nu lipsesc.

Sprâncenele lui Roa se înălţară.

— Huttii, spuse el.

Han verifică stabilizatoarele.

— Da, huttii.

Celălalt clătină din cap, încruntându-se.

— Să ştii că munca pentru hutti prezintă riscurile ei. Huttii sunt patroni periculoşi. Dacă-i nemulţumeşti cu ceva, poţi sfârşi înotând prin vid fără costum.

— Mda, încuviinţă mohorât Han, am mai lucrat pentru ei. Totuşi, ca să câştigi bani frumoşi, trebuie să fii gata să-ţi asumi şi riscuri...

*

După două săptămâni şi alt vânător de recompense, Han şi Chewbacca se îndreptară spre cea mai mare clădire din districtul hutt de pe Nar Shaddaa. Cândva un hotel de lux, Nestemata era acum cartierul general al kajidicului Desilijic.

Pe vremea când Nestemata fusese hotel, managementul se lăuda că putea să găzduiască mai bine de jumătate din rasele cunoscute în galaxie. Creaturi acvatice, respiratori de metan sau fiinţe care nu puteau trăi decât în condiţii de gravitaţie redusă – Nestemata le adăpostise pe toate şi multe altele.

Apropiindu-se de clădirea veche, Han putea să vadă că fusese masiv refăcută şi adaptată noilor ocupanţi. Recepţia gigantică conţinea acum rampe rulante ce duceau spre niveluri superioare. Mochetele fuseseră scoase şi pardoseala de piatră fusese şlefuită până la un lustru sclipitor, pentru a facilita glisarea huttilor.

Han verifică pentru a patra oară că avea în buzunar cubul-mesaj al lui Tagta şi privi spre Chewbacca.

— Tu poţi să nu intri, amice. Probabil că mă pot descurca şi singur la interviul acesta.

Unicul răspuns al lui Chewie fu o scuturare fermă din cap.

— În regulă atunci, înălţă din umeri Han, dar să mă laşi numai pe mine să vorbesc.

Majordomul lui Jiliac pe Nar Shaddaa se dovedi a fi o femelă umană, o roşcată atrăgătoare care se apropia de vârsta mijlocie. Purta o rochie verde simplă, de croială modestă. Han fu impresionat de demnitatea şi aspectul ei, când se prezentă:

— Mă numesc Dielo şi sunt secretara lordului Jiliac. Aţi spus că aveţi o scrisoare de recomandare, domnule?

Corellianul încuviinţă, simţindu-se de-a dreptul sărăntoc prin comparaţie cu ea, deşii îmbrăcase pantalonii, cămaşa şi haina sa cele mai bune. La interior se simţea vulnerabil, dar învăţase cu mult timp în urmă să nu-şi trădeze niciodată disconfortul sau nesiguranţa. De aceea surâsul lui nepăsător nu tremură nici o clipă şi nici o fisură nu răzbătu în ţinuta de bravură degajată.

— Aşa este.

— Puteţi să mi-o arătaţi?

— Evident, atâta vreme cât nu plecaţi cu ea.

Scoase micul holocub şi i-l întinse. Femeia examina rapid pata verzuie de pe lateral, scană mesajul apoi aprobă din cap.

— Perfect, zise ea şi-i restitui holocubul. Vă rog să aşteptaţi aici. Vă voi chema imediat.

După patruzeci şi cinci de minute, reapăru şi-l conduse pe Han în sala de audienţe a lordului Jiliac.

Pilotul era uşor nervos, întrebându-se dacă huttul Jiliac avea să-l recunoască drept unul dintre emisarii care, cu cinci ani în urmă, îi aduseseră un mesaj în palatul de pe Nai Hutta. Mesajul provenise de la Zavval, rivalul lui Jiliac. Lordul Ylesiei îl somase pe Jiliac şi-l ameninţase cu consecinţe teribile. Când îl auzise, Jiliac făcuse o criză de nervi şi distrusese o parte însemnată a sălii sale de audienţe.

Han spera că lordul hutt nu avea să-l recunoască; la urma urmelor, atunci nu-şi spusese numele. În plus, nu mai avea nouăsprezece ani... şi arăta mult diferit. Era mai tras la faţă, mai matur, iar perioada petrecută în Academie îi sporise greutatea şi masa musculară. Ca să nu mai amintească de faptul că, probabil, în ochii unui hutt cei mai mulţi oameni semănau destul de mult unul cu celălalt.

Cu toate acestea, îşi simţi gura uscată când trecu prin uşa spre încăperea cea mai interioară.

Fu oarecum surprins să găsească înăuntru doi hutti. Unul era de aproape două ori mai mare decât celălalt, ceea ce însemna că era mai bătrân. Pe durata vieţii, huttii creşteau şi unii dintre ei atingeau dimensiuni cu adevărat impresionante. După atingerea maturităţii, huttii obişnuiţi aveau parte de câteva perioade de creştere, iar Han auzise că unii îşi puteau dubla mărimea în câţiva ani.

Bărbatul miji ochii spre ei. Era aproape sigur că Jiliac era cel mai masiv.

Încăperea era uriaşă şi luxoasă; în mod evident, înainte fusese principala sală de bal a hotelului. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi şi Han se putea zări din ambele părţi.

Când se opri în cele din urmă înaintea celor doi extratereştri, pilotul se înclină adânc. Dielo gesticula spre el şi vorbi într-o huttă acceptabilă:

— Lord Jiliac, acesta este pilotul corellian pe care vi l-a recomandat vărul vostru, lord Tagta. Se numeşte Han Solo. Wookieeul se numeşte Chewbacca.

Han făcu încă o plecăciune.

— Excelenţa Voastră, rosti el în bazică, este un privilegiu să vă întâlnesc. Vărul vostru, lordul Tagta, a spus că sunteţi mereu în căutare de piloţi buni.

— Pilot Solo, făcu Jiliac răsucind spre el ochii bulbucaţi şi înecaţi în grăsime şi privindu-l cu o curiozitate vagă, vorbeşti şi înţelegi hutta?

— O înţeleg, Excelenţa Voastră. Nu o vorbesc îndeajuns de bine pentru a-i folosi toată bogăţia şi frumuseţea şi de aceea nu este cuvenit pentru mine să încerc s-o utilizez,

declară sincer Han.

Din fericire, huttii erau uşor de măgulit şi declaraţia respectivă îşi atinse ţinta.

— Oho, exclamă Jiliac întorcându-se spre huttul mai mic, un om care ne înţelege frumuseţea graiului. Cu adevărat un membru sensibil şi perspicace al rasei sale.

— Asta nu ne spune prea multe, chicoti gros celălalt hutt, mai tânăr şi mai mărunt. Mă întreb dacă acest căpitan Solo poate să piloteze la fel de bine pe cât lasă să se înţeleagă.

Han îl cercetă cu atenţie şi văzu inteligenţa ascuţită care sclipea din ochii cu pupile în formă de fante. Huttul era de înălţimea sa şi lung de numai patru-cinci metri. Jiliac îl observă pe Han privindu-i tovarăşul.

— Căpitane Solo, el este nepotul meu, Jabba, care mi-a devenit indispensabil în conducerea kajidicului Desilijic.

Han se plecă spre huttul mai tânăr.

— Vă salut, Excelenţa Voastră.

— Salut, căpitane Solo, răspunse Jabba fluturând graţios din mâna sa micuţă. Renumele ţi-a luat-o înainte.

Jiliac întinse la rândul său mâna.

— Ajunge cu pălăvrăgeala. Holocubul, căpitane!

— Desigur, Excelenţa Voastră.

Han scoase obiectul din buzunar şi i-l întinse.

Lordul hutt îl examină câteva minute, apoi trecu un mic dispozitiv de scanare peste pata verzuie. Satisfăcut în cele din urmă, privi spre Han.

— Ai venit cu recomandări excelente, căpitane. Avem mereu nevoie de piloţi experţi.

Corellianul încuviinţă din cap.

— Excelenţa Voastră, aş dori să lucrez pentru dumneavoastră şi pentru nepotul dumneavoastră.

— Perfect, atunci eşti angajat, căpitane. Ce se întâmplă însă cu tovarăşul tău? îl indică pe Chewbacca.

— Suntem o echipă, Excelenţa Voastră. Chewie este copilotul meu.

— Cu adevărat? făcu Jabba. Mie mi se pare mai degrabă un bodyguard.

Han îl percepu pe Chewie încordându-se lângă el şi simţi, mai degrabă decât auzi, uruitul îndepărtat de furie care se ridica din pieptul îmblănit.

— Chewie este un pilot bun, insistă el.

— Vremurile sunt periculoase pentru persoanele oneste în afaceri, atrase atenţia Jiliac. Vreunul dintre voi este instruit în sisteme de armament?

— Eu sunt tunarul, Excelenţa Voastră, spuse Han. Recunosc, Chewie este un ochitor bunicel, dar eu îi sunt superior.

— Aha! păru încântat Jabba. În sfârşit un om care nu ne amăgeşte cu noţiunea lui prostească asupra „modestiei”.

— Mă bucur că sunteţi de aceeaşi părere, replică pilotul sec.

— Kessel… rosti, gânditor Jiliac. Sursele noastre spun că ai fost la Kessel.

— Da, Excelenţa Voastră, încuviinţă Han. Şi am parcurs Ruta aproape în timp record, deşii a fost prima mea cursă.

— Excelent! bubui Jabba, care avea un glas aproape la fel de profund ca al unchiului său mult mai mătăhălos.

Chicoti gros „ho-ho-ho”, apoi întrebă:

— Eşti gata atunci să efectuezi Ruta Kessel, transportând mărfuri pentru noi?

— Depinde de marfă, Excelenţa Voastră.

— În clipa de faţă nu dispunem de nici o modalitate de a determina care va fi marfa, zise Jiliac. În mod oficial vei pleca de pe Kessel cu o încărcătură de mirodenii, probabil sclipstim, fiindcă mirodeniile sunt extrase de pe Kessel. Însă conţinutul calelor tale la asolizarea pe Kessel poate să varieze foarte mult. Alimente, obiecte de lux, un transport de sclavi sau…

— Fără sclavi, îl întrerupse scurt Han. Trebuia să clarifice situaţia din timp. Dacă-l concediau din cauza asta, avea să continue să-şi caute de lucru. Excelenţa Voastră, voi transporta aproape orice pentru dumneavoastră, dar nu sclavi.

Ambii hutti se holbară la pilot, evident luaţi prin

surprindere de cutezanţa sa. În cele din urmă, Jabba întrebă:

— De ce nu, căpitane Solo?

— Din motive personale, Excelenţa Voastră. Am cunoscut sclavia îndeaproape... şi nu mi-a plăcut.

— Oho! Chicoti iarăşi Jabba. Bravul nostru căpitan are scrupule... poate chiar o etică!

Han refuză să se lase atras în dispută şi se mulţumi să-şi susţină condiţia.

Jiliac făcu un gest scurt spre el, indicându-i să rămână pe loc, apoi el şi mai tânărul hutt unduiră unul spre celălalt. Privindu-i cum se deplasau. Han nu putea decide dacă-i aminteau mai mult de şerpi sau de limacşi. Lunecau pe podea, folosindu-se de contracţiile musculare pentru a avansa.

Cei doi hutti îşi apropiară capetele şi discutară. După două minute, se despărţiră şi reveniră la Han şi Chewie.

— Perfect, căpitane Solo, tună Jiliac, nu vei căpăta misiuni de transport de sclavi.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră, rosti Han simţind un val de uşurare.

— Sclavii nu constituie o parte majoră a afacerilor noastre, interveni Jabba pe un ton dispreţuitor. Lăsăm majoritatea acestui domeniu în seama kajidicului Besadii, care operează pe Ylesia.

— Ai auzit vreodată de Ylesia, căpitane Solo? se interesă Jiliac.

Han se încordă, dar nu se trădă în nici un fel.

— Da, Excelenţa Voastră, am auzit.

— În momentul de faţă, principalele noastre transporturi sunt de ryll, căpitane, spuse Jabba. Tocmai am descoperit o sursă nouă de comerţ pe Ryloth, planeta twi'lekilor. Ai fost acolo?

— Da, Excelenţa Voastră, am fost. Cunosc coridoarele spaţiale din regiunea aceea.

— Bun, aprobă Jabba şi-l privi pe Han cu atenţie cu ochii săi mari ce clipeau rareori. Spune-mi, căpitane, ai pilotat

vreodată un iaht spaţial?

Bărbatul reuşi să-şi oprească surâsul ironic. Motivul pentru care îl urmăreau vânătorii de recompense era că, pe lângă faptul că luase caimacul galeriei de artă a lui Teroenza, furase şi iahtul spaţial personal al lui Zavval şi Teroenza.

— Da, Excelenţa Voastră, am pilotat.

Jabba îl examină gânditor.

— Voi ţine minte lucrul ăsta.

Jiliac făcu din mână un gest de concediere.

— Rămânem în contact, căpitane. Deocamdată eşti liber să pleci.

Han se înclină spre hutti şi, în aceeaşi clipă, îşi înghionti discret prietenul wookiee. Chewbacca mârâii încet, dar îşi plecă în faţă jumătatea superioară a trupului.

Pilotul ieşi din sala de audienţe, simţind transpiraţia care i se prelingea între omoplaţi. Încet, grijuliu, suspină adânc şi uşurat.

Ar fi bine să fi meritat...

*

În următoarele trei luni, Han lucră ocazional pentru Roa, dar zbură şi în multe misiuni pentru hutti. Căpătă reputaţia unui pilot capabil să obţină viteze maxime chiar din nave inferioare şi dispus să facă orice ar fi fost necesar pentru a-şi duce marfa de contrabandă la destinaţie.

Parcurse Ruta Kessel de atâtea ori, încât nici nu mai ţinu socoteala curselor.

Erau momente când huttii nu aveau nevoie de el timp de zile sau săptămâni la rând şi atunci prelua misiuni de la Mako, Roa sau alţi beneficiari. Totuşi Jiliac şi Jabba îi ofereau aproape constant de lucru şi majoritatea veniturilor sale.

Ambii hutti aveau iahturi personale. Han descoperi că amândoi aveau acţiuni consistente pe alte planete decât Nai Hutta – de fapt, Jiliac conducea defacto Dilbana, iar

Jabba era principalul personaj al lumii interlope pe o planetă obscură numită Tatooine.

Într-o zi, Han şi Chewie fură chemaţi să piloteze iahtul personal al lui Jabba, Nestemata stelară, spre Tatooine. Han ar fi preferat mai degrabă să transporte mirodenii. Jabba era temperamental şi obişnuit să-şi impună opiniile, de aceea era un pasager irascibil şi solicitant. Han fu fericit că huttul îşi luase cu el câţiva slujitori personali, care să-i satisfacă dorinţele, astfel că el nu trebuia să facă nimic altceva decât să piloteze.

Un rol important în anturajul lui Jabba îl avea valetul twi'lek Lobb Gerido, pe care Jabba îl trata îngrozitor, poruncindu-i într-una, răstindu-se la el şi insultându-l. Han era fericit că nu trebuia să suporte asemenea ieşiri. Alaiul huttului mai conţinea câteva tinere dansatoare humanoide, un jucător de nalargon poreclit „Pac-Pac" şi bucătarul lui Jabba şi Jiliac din reşedinţa lor de pe Nar Shaddaa, un ishi tib pe nume Totoplat.

Scopul voiajului lui Jabba era de-a transporta la palatul său de pe Tatooine un „animal de casă" recent achiziţionat. Creatura era un coşmar – avea gheare sfârtecătoare, bot lung, aspirator, şi apetitul insaţiabil. Han află că se numea băutor-de-sânge oskan. Stomacul corellianului se întoarse pe dos în unica ocazie când văzu cum era hrănit. Întreaga cală duhnea din cauza animalului. Mânca groaznic de murdar şi efluviile emanate erau îndeajuns pentru a sufoca un vierme de stârvuri corellian.

Iahtul era o navă mare, un crucişător ubrikkian rapid, acţionat de o pereche motoare ionice ubrikkiane N2, cu putere suplimentară asigurată de trei motoare ionice Kuat T-c40, mai mici. Era de asemenea bine ecranat şi înarmat cu şase turbolasere. În calele lui puteau să încapă şase navete de vânătoare tip Z-95 Headhunter, plus două navete mici pentru asolizare.

Aşa cum se întâmpla frecvent, în voiajul acesta Nestemata stelară nu era dotată decât cu două navete de vânătoare şi doi piloţi. Navetele erau rezistente, dar nu

aveau hiperpropulsie şi se ştia că Jabba le desfăşura ca ariergardă atunci când efectua saltul în hiperspaţiu. Jabba se purta dur cu navetele şi cu piloţii lor.

Tatooine era o planetă foarte îndepărtată şi Han fu nevoit să execute mai multe salturi hiperspaţiale ca să ajungă acolo. Penultimul său salt îl aduse într-un plan spaţial puţin frecventat, dar reprezenta ruta cea mai directă spre Tatooine.

Acolo îi aşteptau piraţii. Patru nave drelle, în formă de picătură, zvelte şi sclipitoare, mici, dar ucigaşe. Han se mai confruntase cu acel tip, pe timpul când lucrase pentru ylesiani. În clipa în care le zări, alarmele sale mintale se declanşară. Piraţi?! Este posibil! Mai bine să fiu prudent, decât să-mi pară rău...

— Chewie, deflectoarele la maximum! răcni el, trimiţând iahtul într-un şablon de manevre de evitare, în timp ce copilotul său ajusta ecranele la putere maximă.

Activă după aceea consola de comunicaţii.

— Atenţie! Echipajele de tunari, la posturi! Este posibil să intraţi în acţiune!

Comută frecvenţele.

— Piloţii de Headhunter, prezentaţi-vă la posturi! Acesta nu este un exerciţiu de alarmă!

Chiar în clipa când vorbea, nava cea mai apropiată scuipă spre ei o salvă trasă de lasere în cuarte. Am avut dreptate! Mintal, Han se felicită. Graţie precauţiilor sale, focul navei drelle îşi rată ţinta.

Navele pirat nu aveau decât o treime din mărimea masivului iaht spaţial al lui Jabba, dar tunurile lor cu lasere în cuarte scuipau rafale ucigaşe spre nava mare către care se năpusteau cu viteză maximă. Erau atât de mici, încât aveau să fie greu de nimerit. Han viră violent Nestemata stelară şi urlă:

— Tunarii... foc de voie!

Când echipele ce manipulau cele şase turbolasere de calibru greu ale iahtului începură să răspundă focului inamic, Han trecu pe altă frecvenţă de comunicaţii.

— Atenţie, pasagerii şi echipajul – suntem atacaţi! Pregătiţi-vă pentru manevrele de evitare. Activaţi sistemele personale de reţinere.

Alături, Chewie îşi îndeplinea cu competenţă sarcinile, lăsând pilotarea în general în seama lui Han, dar ocupându-se să echilibreze şi să distribuie energie spre ecranele deflectoare, monitorizând starea navei şi verificând câtă energie putea canaliza spre arme. Montate discret sub bordura suprastructurii iahtului, turbolaserele iahtului hutt erau alimentate de fapt direct din miezul activ al navei, având astfel capacităţi distructive mult mai mari decât s-ar fi putut aştepta vreun oponent.

Han evită o navă drellă care se apropia şi văzu turbolaserele trăgând o salvă devastatoare spre inamic, care eschivă în ultima clipă. Ale naibii nave micuţe, sunt prea rapide!

Consola sa de comunicaţii învie.

— Aici, Headhunter. Gata de lansare!

Chewie deschise uşile calei şi dezactivă un ecran deflector de la mijlocul navei, ca să permită lansarea celor doi vânători.

Han activă comunicatorul.

— Piloţii... lansare la comanda mea! Trei... doi... unu... ACUM!

Jabba urla în difuzoare, solicitând o explicaţie. Han putea auzi bocete şi blesteme dinspre twi'lek şi dansatoare. Totoplat, bucătarul, se plângea că cina huttului fusese ruinată, pur şi simplu ruinată înjurând printre dinţi, Han îşi permise o jumătate de secundă pentru a închide canalul de comunicaţii din secţiunea pasagerilor. Când ridică ochii spre videoecran, păli.

— Inamici se apropie de mijlocul navei, Chewie! răcni el, ştiind că de data aceasta nu putea scăpa suficient de repede.

Nestemata stelară se cutremură violent o dată, apoi încă o dată. Han îşi dădu seama că prima navă se întorsese şi acum trăgea spre pupa lor! Blestemă când văzu că

deflectoarele posterioare erau aproape pierdute.

— Chewie! Virez! Compensează ecranul ăla!

Activă după aceea comunicatorul şi strigă:

— Virez strâns la babord! Scăpaţi-mă de nenorocitul de pirat din cârcă!

Wookieeul mârâii, lucrând cu disperare asupra ecranelor. Han viră strâns Nestemata stelară spre babord şi după o clipă simţi vibraţiile slabe produse de tunarii săi.

Din nou, ratare!

Corellianul înjură şi deschise comunicatorul:

— Atenţie la mine! Tunul 1 babord, ocheşti următoarele coordonate şi tragi la comanda mea!

Privindu-şi senzorii, localiză poziţia primei nave drelle şi văzu că se îndepărtase destul de mult, iar după aceea virase şi acum revenea pentru alt atac. Han îşi verifică grila de coordonate X-Y şi calculă rapid. Lătră un şir de coordonate.

— Recepţionat, căpitane! anunţă şeful bateriei babord.

— Tunul 2, ocheşti următoarele coordonate şi tragi la cinci secunde după tunul 1! Înţeles?

Anunţă altă serie de coordonate.

— Recepţionat, căpitane!

— Tunul 3, ocheşti următoarele coordonate şi tragi la cinci secunde după tunul 1.

Din nou, Han anunţă coordonatele prescrise.

— Da, căpitane! Gata!

— Perfect… tunul 1… pregăteşte-te să tragi!

Ceea ce încerca Han era o tehnică militară numită foc de baraj limită, concepută pentru a determina o navă să evite o rafală de foc, doar pentru a intra în altă rafală. Dificil, dar dacă se puteau coordona perfect…

Han numără secundele în minte, întorcând uşor pupa spre drelli şi oferind ţinta cea mai ispititoare posibil. Trei… doi… unu!

— Tunul 1 babord – foc!

Raza ucigaşă porni, dar aşa cum Han intuise agila navă drellă eschivă salva.

Patru... trei... doi... unu... numără Han, privind videoecranul babord.

— Este! răcni el, când nava care scăpase intră direct în rafala dinspre tunul 2 babord!

Focul incandescent înflori pe fundalul întunecat.

— L-ai ras!

Ovaţiile irupseră din consola de comunicaţii.

Navetele Headhunter focalizară asupra altei nave drelle. Rafale întretăiate dinspre laserele lor sclipiră roşu pe negrul împestriţat de stele.

Han putu să rişte doar o singură privire spre navetele de vânătoare boante şi lupta lor. Se repezi cu Nestemata stelară spre celelalte două nave drelle, apoi vorbi în comunicator:

— Tunarii tribord, pregătiţi-vă să trageţi salve continue la comanda mea. Coordonatele sunt...

Examinându-şi consola, anunţă un şir de numere.

Privi cum cele două nave drelle virară în vederea altui atac, apoi se repeziră spre iaht cu viteză maximă.

— Tunarii tribord, foc maxim... acum!

Cele trei turbolasere puternice bubuiră într-un spaţiu pustiu. Căpitanii aceia vor crede că mi-am pierdut minţile, gândi Han, numărând salvele bateriei tribord şi apreciindu-le mintal ritmul loviturilor. Ceea ce intenţiona necesita o sincronizare absolut perfectă.

Când drellii ajunseră în bătaia tunurilor, Han trase de comenzi, rostogolind iahtul spre babord şi răsucindu-l pe o parte.

Înţelegând că Han nu-şi pierduse totuşi minţile, piraţii drelli se risipiră disperaţi, străduindu-se să scape de salvele turbolaserelor, care acum trăgeau direct în ei!

Un pirat reuşi să scape, dar celălalt fu prins exact în mijlocul şablonului de baraj. Fasciculul tunului 2 tribord îl lovi în plin.

De data aceasta Nestemata stelară se afla destul de aproape de explozie ca să piardă un deflector tribord, care fu practic bombardat de resturile epavei. Han privi cum

indicatorii de pe instrumente săriră brusc, când iahtul hutt se legănă prin zona de distrugere, apoi ieşi în partea opusă.

Examină după aceea videoecranul babord. Cealaltă navă drellă se rotea lent cu o gaură imensă în flanc. Numai un Headhunter mai era vizibil. A patra navă drellă, cea care scăpase de şablonul de baraj, se retrăgea, urmând-o.

Han se gândi să pornească în urmărire, dar ştiu că piratul avea un avans prea mare. De aceea, preferă să vireze iahtul şi se întoarse să recupereze celălalt Headhunter.

Până îşi reaminti să reactiveze consola de comunicaţii, ameninţările şi imprecaţiile lui Jabba se opriseră. Han îşi drese glasul.

— Suntem în siguranţă, Excelenţa Voastră. Sper că nu v-am zdruncinat prea rău acolo.

— Preţioasa mea încărcătură este tulburată! mârâii Jabba. S-ar putea să fiu nevoit să-mi sacrific una dintre dansatoare pentru a-i readuce apetitul. Băutorii-de-sânge sunt făpturi sensibile, Solo!

— Ă-ă-ă... da, Excelenţa Voastră. Regret, Excelenţa Voastră, dar am fost silit să mă lupt. În caz contrar, am fi fost făcuţi fărâme. Piraţii aceia nu voiau doar să jefuiască şi să încaseze recompense, Excelenţa Voastră. Ei ştiau că venim. Aşteptau exact în punctul cuvenit pentru a intercepta o navă care străbate ultima etapă a unui voiaj spre Tatooine.

— Serios? Tonul plângăcios al lui Jabba se înăspri brusc şi lordul hutt reveni imediat în lumea afacerilor. Căpitane, ce crezi că intenţionau să facă?

— Să ne distrugă sau să ne avarieze grav, Excelenţa Voastră, răspunse Han deschizând uşile calei, astfel ca ultimul Headhunter să se poată târî înăuntru. Cred că vă doreau pe dumneavoastră.

— Altă tentativă de asasinat...

Jabba părea foarte gânditor şi Han ştia că mintea aceea vicleană funcţiona cu viteza luminii.

— Aşa cred, Excelenţa Voastră.

— Interesant, mârâii Jabba. Căpitane, pot să te întreb

unde ai învăţat aceste… manevre… neortodoxe?

— La Academia Imperială, Excelenţa Voastră.

— Am înţeles. Trebuie să recunosc că s-au dovedit utile. Căpitane Solo, ar trebui să fii de două ori răsplătit pentru că ai dejucat această tentativă laşă de a mă ucide. Aminteşte-mi lucrul acesta la întoarcerea pe Nar Shaddaa.

— Să fiţi convins, Excelenţa Voastră, promise Han.

*

— Solo ştie ceva, spuse huttul Jabba unchiului său, Jiliac, peste două săptămâni, în timp ce serveau o gustare uşoară în salonaşul adiacent sălii de audienţe a celui din urmă de pe Nar Shaddaa.

Jiliac scotoci prin eleganta sa combinaţie de gustacvariu şi narghilea – un cadou de la demult răposatul Zavval – şi extrase o bucăţică ce se zvârcolea. Ţinând în aer creatura disperată, o privi neatent.

— Serios? făcu el după o clipă de reflecţie tăcută. Ce anume?

Jabba undui mai aproape de gustacvariu şi, la un semn din partea şefului clanului său, extrase la întâmplare o bucăţică. Mucozităţi verzi i se adunară în colţurile gurii, anticipând delicioasa textură elastică şi caldă a micuţului amfibian alunecându-i prin esofag. În ciuda distragerii, reuşi să se concentreze asupra întrebării lui Jiliac. Jabba era mai presus de orice un hutt care-şi cunoştea interesele.

— Nu sunt sigur, răspunse el. Bănuiesc că unica modalitate de a afla este să-l întrebăm chiar pe el.

— Ce anume să-l întrebăm? făcu Jiliac în timp ce Jabba îşi azvârli mâncarea în gură.

Glup… Jabba înghiţi zgomotos înainte de a răspunde.

— Să-l întrebăm cum a ştiut să reacţioneze atât de rapid faţă de navele drelle. Jurnalul de bord dovedeşte că activase sistemele de armament şi efectua manevre de evitare chiar înainte să se fi tras asupra noastră. De unde ştia Solo că navele drelle însemnau o primejdie?

— În trecut, noi înşine am angajat piraţi drelli, îi reaminti Jiliac. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este dacă atacul acesta a venit din interiorul sau din exteriorul clanului nostru. Îşi încrucişă mânuţele pe proeminenţa cutelor abdominale. Nu trebuie să greşeşti, nepoate. În Desilijic există unii care mi-ar smulge conducerea kajidicului...

— Este adevărat, încuviinţă Jabba, dar nu cred că atacul acesta a provenit din interiorul kajidicului. Informatorii mei m-au asigurat că întregul clan a fost încântat de rata noastră de profit din ultimul trimestru.

— Atunci cine crezi că a fost înapoia atacului?

— Besadii, replică sec Jabba.

Jiliac înjură.

— Evident. Ei sunt singurii care dispun de suficiente fonduri ca să angajeze piraţi drelli. Fir-ar blestemaţi! Coada masivă a lordului hutt şfichiui înainte şi înapoi pe pardoseala lustruită. Nepoate, Aruk şi-a luat-o în cap. Afacerea ylesiană i-a îmbogăţit pe Besadii în asemenea măsură, încât au devenit un pericol personal, nu o simplă ameninţare economică. Trebuie să acţionăm... şi rapid. Ameninţarea aceasta la adresa lui Desilijic nu trebuie să rămână nepedepsită.

— De acord, unchiule, făcu Jabba după ce înghiţi alt serendina sinuos. Dar cum ar trebui să procedăm?

— Ne trebuie mai multe informaţii, decise Jiliac. După aceea ne putem plănui răzbunarea. Dielo! rosti el, activând comunicatorul.

Răspunsul sosi imediat.

— Sunt aici, înălţimea Voastră. Ce doriţi?

— Cheamă-l pe Solo, ordonă Jiliac. Dorim să discutăm cu el.

— De îndată, lord Jiliac.

Solo apăru de abia după câteva ore, iar Jabba şi Jiliac deveniseră tot mai iritaţi de faptul că trebuiau să aştepte, până ce corellianul intră în sala de audienţe. Ca întotdeauna, era însoţit de partenerul său înalt şi îmblănit.

Ambii hutti îl priviră în tăcere minute în şir. Solo se foi puţin şi Jabba simţi că era stingher, deşii, pentru un om, îşi camufla bine nesiguranţa.

— Salut, Solo, rosti în cele din urmă Jiliac cu glasul său cel mai gros şi mai intimidator.

Căpitanul corellian făcu o plecăciune.

— Vă salut, Excelenţele Voastre. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dorim adevărul, rosti Jabba nemaiaşteptând ca Jiliac să o ia pe ocolite. Lui Jabba îi plăcea să fie direct şi să-i pună pe alţii în încurcătură. Ne poţi spune adevărul.

Văzul lui Jabba era ascuţit şi huttii puteau vedea mai mult decât oamenii, în radiaţii infraroşii. Privi sângele dispărând din chipul lui Solo, care păli, deşii expresia feţei nu i se modifică. Wookieeul se foi nervos şi scheună uşor.

— Ă-ă-ă, înălţimea Voastră... Solo îşi umezi buzele, mă tem că nu înţeleg. Adevărul despre ce anume?

Jabba nu se încurca în vorbe.

— Am parcurs jurnalul de bord al Nestematei stelare. Căpitane, de unde ai ştiut că piraţii drelli ne aşteptau ca să ne atace?

Solo şovăi, apoi inspiră profund.

— Am mai căzut în ambuscade piratereşti cu crucişătoare construite de drelli, rosti el. Şi ştiu că Excelenţele Voastre, Jiliac şi Jabba, aveţi duşmani suficient de bogaţi ca să angajeze asasini.

Jiliac îl străpungea cu privirea pe corellian.

— Când ai căzut într-o asemenea ambuscadă, căpitane? întrebă el fără grabă.

— Acum cinci ani, Excelenţa Voastră.

Jabba se aplecă puţin în faţă.

— Şi pentru cine lucrai atunci când i-ai întâlnit, Solo?

Contrabandistul corellian ezită, după care răspunse încetişor:

— Lucram pentru Zavval, Excelenţa Voastră. Pe Ylesia.

Ochii lui Jiliac se lărgiră.

— Da... memoria mea îşi aminteşte ceva. Nu mi-ai adus tu gustacvariul? Mi-l amintesc pe sullustan, dar oamenii

seamănă atât de mult între ei...

— Da, Excelenţa Voastră, eu l-am adus.

Jabba îşi putea da seama că pilotul nu mărturisise cu prea multă uşurinţă.

— De ce nu ne-ai spus asta înainte? întrebă Jiliac cu glasul la fel de rece ca un gheţar hothan. Ce ascunzi, căpitane?

— Nimic! protestă Solo, scuturând din cap. Excelenţa Voastră, acesta este adevărul! Am dorit să lucrez pentru dumneavoastră, dar m-am gândit că nu v-ar plăcea să ştiţi că am lucrat pentru clanul Besadii – chiar dacă n-am făcut altceva decât să pilotez cargoboturi cu mirodenii. De aceea, n-am pomenit de perioada aceea – asta-i tot!

Ochii lui căprui scânteiau şi flutura din braţe, pentru a-şi sublinia spusele.

— Adevărul este că, de fapt, mă angajase Teroenza. De abia dacă-l ştiam pe Zavval. Îmi pare rău dacă gândiţi altfel, Excelenţa Voastră.

Jiliac îl privi pe corellian de la înălţimea estradei pe care stătea.

— Ai dreptate, Solo. Nu te-aş fi angajat dacă aş fi ştiut toate acestea.

Tăcere. Solo nu avea ce să comenteze, aşa că se mulţumi să ridice din umeri.

Jiliac căzu o clipă pe gânduri.

— Mai lucrezi pentru ei?

— Nu, Excelenţa Voastră, răspunse Solo, şi sunt gata să depun mărturie sub efectul veridrogului. Sau puteţi consuma sclipstim şi să mă scanaţi. Am plecat de pe Ylesia acum cinci ani şi nu mi-am dorit niciodată să mai revin acolo.

Jabba se întoarse spre celălalt hutt.

— Unchiule, mă gândesc că probabil Solo spune adevărul. Dacă ar mai lucra şi acum pentru Besadii, nu s-ar fi luptat cu atâta bravură pentru a salva Nestemata stelară şi pe mine, nu? Dimpotrivă, curajosul nostru căpitan ar fi oprit nava şi ar fi îngăduit abordarea ei... şi uciderea mea. Îl

privi solemn pe corellian. De aceea, exceptând posibilitatea ca Besadii să fie mult mai subtili şi mai inteligenţi decât îi credeam, căpitanul nostru spune adevărul.

— Aşa este, Excelenţa Voastră! încuviinţă Solo. Mai mult chiar, dispreţuiesc Ylesia şi pe cei care o conduc. Cunoaşteţi părerea mea despre sclavi şi comerţul cu sclavi… iar clanul Besadii este cel mai mare exportator de sclavi din galaxie.

— Este adevărat, zise Jabba. Căpitane Solo, acum, când unchiul meu te-a identificat ca unul dintre solii lui Zavval, propria mea memorie s-a reîmprospătat. La scurt timp după ameninţarea lui Zavval, am primit rapoarte că pe Ylesia avusese loc o revoltă. Fabrica de sclipstim fusese distrusă, Zavval murise în cursul unui jaf cu mână înarmată şi câţiva sclavi fuseseră eliberaţi. Se furaseră două nave.

Privi cu atenţie chipul lui Solo, aşteptând o reacţie, dar contrabandistul corellian nu dovedi nici una.

— Căpitane, interveni Jiliac, ni s-a spus că un om… un anume „Vykk Draygo” ar fi fost răspunzător de unul singur pentru dezastrul de pe Ylesia. Ni s-a mai spus că Vykk Draygo ar fi fost ucis la scurt timp după aceea de vânătorii de recompense. Ce ştii despre toate astea?

Solo se foi de pe un picior pe celălalt şi acum Jabba îşi putea da seama că se lupta să ia o decizie. În cele din urmă, vorbi:

— Ştiu multe, recunoscu el. Eu sunt Vykk Draygo.

Jabba şi Jiliac schimbară o privire prelungă.

— Tu l-ai ucis pe Zavval? întrebă Jabba cu glasul lui cel mai gros şi mai intimidant.

— Nu tocmai… Solo îşi umezi buzele. Eu doar… a fost un accident… un fel de accident. Ce naiba… n-a fost vina mea!

Ambii hutti se priviră iarăşi, pentru ca apoi să izbucnească în rafale bubuitoare de râs.

— Ho-ho-ho! răcni Jabba. Solo, pentru un om, eşti un individ rar!

Corellianul păru luat prin surprindere.

— Nu v-aţi înfuriat fiindcă am cauzat moartea unui hutt?

— Zavval m-a ameninţat, îi reaminti Jiliac. El şi clanul lui au creat multe probleme pentru Desilijic şi ne-au costat destule vieţi. Huttii preferă să-şi ruineze duşmanii, lipsindu-i de avere, căpitane, dar nu ne dăm în lături de la asasinate ca mijloc de a scăpa de o problemă neplăcută.

Jabba văzu cum Solo se destinse vizibil.

— Aha! Ei bine, şi oamenii procedează uneori aşa.

— Serios? Jiliac păru mirat. Atunci, căpitane Solo, poate că există totuşi o speranţă pentru rasa ta.

Corellianul surâse strâmb. Jabba recunoscu expresia, fiindcă era mult mai obişnuit cu oamenii care-l slujeau.

— Totuşi, căpitane, rosti el clătinând un deget în semn de avertizare, nu ar fi bine să se ştie că un om a ucis un hutt şi a rămas nepedepsit. Dacă vei divulga vreodată adevărul altcuiva... va trebui să ne îngrijim să fii redus la tăcere. Permanent. Ne putem înţelege în această privinţă?

Solo încuviinţă tăcut, impresionat în mod vădit de ameninţarea huttului.

— Aşadar, căpitane Solo, reveni Jiliac la un ton practic, ai lucrat pentru Besadii. Ce ne poţi spune despre ei?

— Am fost acolo acum cinci ani, reaminti Solo, totuşi nu pot să uit cu uşurinţă condiţiile de viaţă de pe Ylesia.

— De la cine primeai ordinele? se interesă Jabba.

— De la Teroenza. De fapt, el conduce operaţiunea, fiind Mare Preot şi toate celelalte.

— Teroenza? Povesteşte-ne despre el, îl îndemnă Jabba.

— Este un t'landa til, începu corellianul. Cunoaşteţi rasa, nu?

Ambii hutti aprobară din capete.

— Teroenza are un şef hutt, aşa cum era Zavval pe timpul când am fost eu acolo, însă el ia deciziile şi supraveghează administrarea zilnică a coloniilor ylesiane. Este destul de inteligent şi un administrator eficient. Am înţeles că profiturile erau frumuşele... deşii sunt sigur că au avut un an prost după ce am distrus fabrica de sclipstim.

La gândul distrugerii unei proprietăţi atât de valoroase şi a mirodeniilor asociate, cei doi hutti făcură o grimasă. Solo

ridică iarăşi din umeri.

— Da, am încercat şi eu o strângere de inimă, însă aveam nevoie de o diversiune.

— Şi Zavval cum a murit, de fapt?

— S-a prăbuşit plafonul peste el, povesti Solo. În timp ce jefuiam tezaurul lui Teroenza, am fost surprinşi şi…

Ochii lui Jabba se mijiră.

— Tezaur? Ce tezaur?

— Aşa-i spuneam noi, explică bărbatul. Teroenza este un colecţionar obsedat de obiecte rare – artă, antichităţi, arme, instrumente muzicale, mobile, bijuterii… Cred că deţine orice v-aţi imagina. Pentru colecţia aceasta, a construit o sală mare, în adâncul clădirii Administraţiei de pe Ylesia. Practic, colecţia este lumina ochilor lui, fiindcă pe Ylesia nu prea ai ce să faci. Este o planetă acoperită în majoritate de junglă.

— Am înţeles… aprobă Jiliac gânditor şi trase cu coada ochiului spre Jabba.

Huttul mai tânăr îşi putea da seama că unchiul său începuse să pună la cale un plan bazat pe informaţiile tocmai aflate de la Solo.

Jiliac continuă să-l întrebe pe Solo despre fabricile de mirodenii de pe Ylesia, despre organizarea operaţiunilor, numărul paznicilor şi multe altele. Jabba ascultă interesat. Unchiul lui era un conducător experimentat şi şiret al kajidicului. Ce intenţiona oare acum?

În cele din urmă, Jiliac îi făcu semn corellianului să plece, iar Han şi wookieeul se întoarseră pe călcâie şi părăsiră sala de audienţe.

— Prin urmare, unchiule, rosti Jabba, la ce te gândeşti?

Jiliac luă fără grabă narghileaua din partea de jos a gustacvariului şi începu să pufăie din ea. Jabba percepu izul dulceag de ierburi marcan, un drog euforic slab. Şeful kajidicului răspunse abia după câteva minute.

— Nepoate, mă gândesc că duşmănia aceasta dintre clanurile Besadii şi Desilijic trebuie să înceteze. Mai devreme sau mai târziu, una dintre tentativele lor

îndreptate împotriva noastră va izbândi, iar asta va însemna o tragedie.

— De acord, aprobă Jabba simţind cum i se înfioară pielea când îşi imagină ce i-ar fi putut face lama vibratorie a unui asasin.

Sau poate că l-ar fi azvârlit pur şi simplu în vidul cosmic fără costum spaţial... Se cutremură la gândul acela şi întrebă:

— Dar ce putem face?

— Cred că ar trebui să convocăm o reuniune a clanurilor, care să se desfăşoare pe teren neutru, răspunse Jiliac fără grabă, între pufăituri. Şi mai cred că ar trebui să le propunem celor din Besadii un pact de neagresiune.

— Îl vor accepta?

Jabba nu vedea nici un motiv pentru care ar fi făcut-o.

— Aruk nu este naiv. Cel puţin el va părea că-l acceptă, nepoate.

Jabba ştia că lucrurile nu puteau să fie chiar aşa simple.

— Ce se va ascunde înapoia propunerii? întrebă încetişor.

Ştia că el însuşi era un hutt şiret, dar uneori Jiliac putea fi de-a dreptul diabolic.

— Agenda mea pentru această reuniune, spuse Jiliac, va include solicitarea ca ambele părţi să-şi declare profiturile la zi. Va mai cuprinde de asemenea solicitarea pentru o egalare a veniturilor.

— Besadii nu va accepta niciodată aşa ceva!

— Ştiu, dar este un motiv valid pentru cererea de declarare a profiturilor, iar Besadii o va recunoaşte.

— Şi crezi că ne vor comunica aceste date?

— Da, nepoate. Aruk va fi încântat de ocazia de a-şi etala profitul faţă de Desilijic.

— Ai dreptate, încuviinţă Jabba, aşa va fi.

— Cred că va profita de această ocazie pentru a-l aduce pe şeful operaţiunilor de pe Ylesia pentru a confirma cifrele, astfel ca Aruk să se poată făli cu profitul.

— Cine este actualul lor supraveghetor de acolo?

— Kibbick conduce operaţiunile de pe Ylesia.

— Dar Kibbick este un idiot, se încruntă Jabba care-l întâlnise pe acesta la altă întrunire inter-kajidicuri.

— Exact, aprobă Jiliac şi de aceea cred că adevăratul conducător al Ylesiei va fi de asemenea chemat, pentru a raporta.

Ochii lui Jabba se măriră, apoi se mijiră. Chicoti sonor.

— Încep să-ţi pricep ideea, unchiule...

Jiliac pufăi senin din narghilea. Colţurile gurii sale late, fără buze, se ridicară.

*

Teroenza se relaxa în scaunul-hamac, când sosi cel mai faimos vânător de recompense din Imperiu. Ganar Tos apăru grăbit în sanctuarul lui t'landa til, frecându-şi neliniştit palmele verzui acoperite de negi.

— Domnule! Excelenţa Voastră! Boba Fett este aici şi susţine că-l plătiţi ca să vină pentru o întrevedere personală. Este adevărat, domnule?

— Aşşşa-i... încuviinţă Marele Preot şi răsuflarea îi ieşi din plămâni cu un şuierat prelung, când se strădui să se scoale din hamac, pentru a se ridica pe toate cele patru picioare aidoma unor coloane.

Anticiparea momentului bubuia ca o tobă în cele două inimi şi trei stomacuri ale sale.

Fiinţa care intră în încăpere purta o armură de corp mandaloriană verzuie şi uzată. De pe umărul drept îi atârnau două scalpuri wookiee împletite în cosiţe, unul negru şi unul alb. Trăsăturile îi erau complet acoperite de cască. Îndărătul fantei oculare, Teroenza crezu că-i putea distinge scânteierea ochilor.

— Te salut, maestre Fett! bubui Teroenza, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i întindă mâna; simţi că dacă ar fi făcut-o, Fett ar fi ignorat-o, aşa că se abţinu. Vreau să-ţi mulţumesc fiindcă ai venit atât de prompt! Sper că n-ai avut probleme cu păcătoşii curenţi aerieni ylesiani şi cu furtunile, atunci când ai străbătut atmosfera noastră.

— Să nu mai pierdem vremea, rosti Fett cu glas sec şi inuman ce răsună din difuzorul căştii. Ai amintit de săgeţile de încheieturi mandaloriane din colecţia dumitale, ca onorariu pentru acest interviu personal. Du-mă să le văd. Acum!

— Sigur că da, maestre Fett, sigur că da, strigă Teroenza.

Avu certitudinea bruscă şi rece ca gheaţa că, dacă Fett ar fi decis, din cine ştie ce motiv, să-l ucidă, nu ar fi avut cum să-l împiedice. În ciuda staturii masive a lui Teroenza, de peste cinci ori mai mare decât a omului, se simţea vulnerabil şi neputincios în prezenţa notoriului vânător de recompense.

Îl conduse iute pe Fett prin uşa care făcea legătura dintre apartament şi sala tezaurului său.

— Sunt chiar aici, rosti el străduindu-se din răsputeri să nu vorbească prea rapid, aproape fără noimă.

Fett mergea alături de el, avansând tăcut şi ucigător ca o săgeată otrăvită.

Deschizând un cufăr, Marele Preot luă brăţările dinăuntru. Fiecare conţinea un mecanism cu arc care lansa o mulţime de proiectile minuscule şi mortale, atunci când purtătorul lor îşi mişca degetele într-un chip anume.

— Setul este pereche, bolborosi Teroenza. Am fost asigurat că sunt în stare perfectă de funcţionare.

— Asta voi determina singur, replică Fett cu aceeaşi voce seacă şi lipsită de inflexiuni.

Îşi puse brăţările pe mâini şi, întorcându-se cu o mişcare fluidă şi lină, trase cu ambele într-o tapiserie groasă care împodobea peretele. Teroenza chiţăi în semn de protest, totuşi nu cuteză să spună mai multe.

De abia după ce recuperase proiectilele din tapiserie, Fett se întoarse către Marele Preot.

— Perfect, preotule, sunt plătit pentru timpul meu. Ce doreşti?

Teroenza îşi adună toate puterile. La urma urmelor, Fett urma să devină angajatul lui... ca să zică aşa. Apelă toată demnitatea de care era în stare, în ciuda pulsurilor ce

băteau sălbatic.

— Există un contrabandist, pe nume Han Solo, începu el. Poate că ai văzut afişele cu recompensa pentru el.

Fett încuviinţă o singură dată din cap.

— Se spune că Solo este însoţit actualmente de un wookiee. A fost reperat pe Nar Shaddaa. Se spune că nouă sau zece vânători de recompense au încercat să-l prindă, dar a fost prea iute pentru toţi.

Fett aprobă din nou. Teroenza găsi tăcerea lui descurajantă, totuşi continuă cu încăpăţânare:

— Îl doresc. Viu şi relativ nevătămat. Fără dezintegrări.

— Asta este mai greu, spuse Fett. Nu merită să mă obosesc pentru şapte mii cinci sute de credite.

Teroenza se temuse de răspunsul acela. Îl apucă tremuriciul gândindu-se ce avea să spună Aruk în această privinţă. Lui Aruk îi plăcea să se autointituleze „cumpătat”, însă Teroenza îl considera un bătrân avar şi meschin. Dar... el trebuia să pună mâna pe Solo. Să încerce să mărească el însuşi recompensa? Nu voia să vândă vreo parte a colecţiei sale...

— Ylesia va creşte recompensa pusă pe capul lui Solo la douăzeci de mii de credite, rosti el ferm.

Decise să-i convingă pe Kibbick şi Aruk să accepte creşterea aceea. Avea să reuşească... cumva. La urma urmelor, era responsabilitatea lui Aruk, ca şef al lui Besadii.

Fett rămase nemişcat, apoi, în cele din urmă, tocmai când Marele Preot crezuse că va refuza, încuviinţă iarăşi din cap.

— Perfect.

Teroenza se sili să-şi înfrâneze pornirea de a bolborosi mulţumiri vânătorului de recompense.

— Când crezi că-l poţi captura? întrebă el nerăbdător.

— Recompensa nu-i îndeajuns de mare pentru a mă face să amân alte angajamente, replică Fett. Îl vei căpăta atunci când voi ajunge la el, preotule.

Teroenza se simţi profund dezamăgit.

— Dar...

— Pentru o sută de mii, Solo va fi prima mea prioritate, sugeră Fett.

O sută de mii de credite! Marele Preot simţi că-l apucă ameţeala, întreaga lui colecţie nu valora cu mult mai mult! Aruk l-ar fi înecat în oceanele Ylesiei, dacă ar fi promis o asemenea recompensă. Clătină din cap.

— Nu. Pune-l doar pe lista ta. Vom aştepta.

— Îl vei căpăta pe Solo, promise Fett.

Se întoarse după aceea şi se îndepărtă. Teroenza îşi încordă auzul excelent, dar nu putu să audă nimic. Fără un sunet, Fett dispăru pe uşă. Marele Preot ştiu că n-avea să-l mai vadă până în ziua când avea să-l readucă pe Han Solo pe Ylesia, unde avea să-l aştepte o soartă teribilă.

Aşteaptă tu, Solo, gândi el. Eşti un om mort. Atât doar că n-o ştii… deocamdată.

AL TREISPREZECELEA VÂNĂTOR DE RECOMPENSE

După alte două luni şi trei vânători de recompense, Han şi Chewbacca strânseseră credite frumoase în dorinţa de a lua în leasing o navă care să fie numai a lor. Jabba şi Jiliac erau maniaci în respectarea orarelor, dar plăteau bine dacă ordinele le erau urmate ca la carte.

Iahturile hutte nu mai fuseseră atacate, însă pentru Han era limpede că o confruntare era inevitabilă între Desilijic şi Besadii. Ştia că mesagerii lui Jiliac îi făcuseră o propunere Lui Aruk şi că acesta replicase prin solicitarea unei întruniri directe. Han înţelesese că asemenea întâlniri erau extrem de neobişnuite în societatea huttă. Îşi păstrase urechile şi ochii larg deschişi, întrebându-se dacă i se va cere să-i ducă pe Jabba şi Jiliac la întrunire.

Han şi Chewie munceau fără preget, totuşi uneori beneficiau de zile întregi între două misiuni. În timpul liber, se alăturau celorlalţi contrabandişti din districtul corellian, jucând sabacc şi alte jocuri de noroc.

Mereu gata de a se amuza şi atras de noutate, Han fu ispitit într-o zi de o holoreclamă gigantică de pe unul dintre vechile hoteluri-cazinou încă existente. Capul de afiş la Castelul Norocului era o magiciană, care, conform tuturor relatărilor, se număra printre cei mai buni iluzionişti din galaxie.

Se numea Xaverri. Han se interesă de preţul biletelor şi când descoperi că le era accesibil, îi propuse lui Chewbacca să meargă în seara respectivă la spectacol.

Corellianul nu credea în magie, la fel cum nu credea nici în religie, dar cunoscuse în mod direct însemnătatea iuţelii de mână, atunci când învăţase să fie hoţ de buzunare şi să trişeze la jocurile de cărţi, şi-i plăcea să încerce să înţeleagă cum se realiza fiecare scamatorie.

Chewbacca dovedi o stranie lipsă de entuziasm. Se văicări şi clătină din cap, spunându-i partenerului său că ar fi trebuit să iasă cu Mako în seara aceea, ori să-l viziteze pe Roa, care cumpărase o mică navetă de vânătoare monoloc, recuperată de la piraţi, şi acum lucra la ea. În câteva rânduri, Han şi Chewie îi dăduseră o mână de ajutor la reparaţii.

Han îi atrase atenţia că-l puteau ajuta pe Roa în oricare altă seară, dar că Xaverri avea programată o singură săptămână de spectacole.

Chewie scutură din cap, tăcut, dar evident nefericit. Han se holbă la el, întrebându-se ce se întâmpla cu wookieeul.

— Care-i treaba, amice? Ar trebui să ne distrăm pe cinste!

Chewie se mulţumise să mârâie şi să-şi clatine capul, fără să răspundă. Han îl privi nedumerit, când, în mod brusc, îl fulgeră o intuiţie. Wookiee continuau să fie o rasă primitivă; incorporaseră şi adaptaseră tehnologii avansate, pentru a le integra în societatea lor, totuşi nu aveau o natură tehnologică. Erau o rasă foarte inteligentă, care învăţase să piloteze navele spaţiale prin hiperspaţiu, dar nu construise niciodată vreuna. Wookiee care plecaseră de pe Kashyyyk – deşii lucrul acesta se întâmpla rareori în prezent, deoarece Imperiul decretase Kashyyyk lagăr de sclavi – o făcuseră la bordul unor nave construite de alte rase.

Societatea wookiee continua să deţină ritualuri şi obiceiuri pe care mulţi cetăţeni ai Imperiului le-ar fi considerat primitive. Chewie avea propriile sale credinţe, care includeau şi lucruri pe care Han le considera superstiţii. Printre legendele wookiee se numărau unele înspăimântătoare despre fiinţe supranaturale ce bântuiau noaptea, flămânde şi însetate, ca şi altele despre magicieni şi vrăjitori răi care-şi puteau impune voinţa asupra altora în scopuri abjecte.

Han rămase câteva clipe privindu-şi partenerul lăţos, apoi spuse:

— Chewie, ştii doar la fel de bine ca mine că aşa-zisa

„magie” din spectacolul lui Xaverri nu se referă decât la nişte scamatorii şi aiureli simple, nu?

Chewbacca mârâii prelung, fără să pară foarte convins în privinţa aceea.

Corellianul se ridică şi ciufuli blana de pe creştetul capului wookieeului. Dewlanna îl dezmierdase adesea în felul respectiv, care constituia echivalentul wookiee al unei bătăi liniştitoare cu palma pe umăr.

— Crede-mă, continuă el, magicienii care dau spectacole nu fac de fapt magie adevărată. Nu aşa cum este cea din legendele wookiee. Xaverri execută simple scamatorii, aşa cum pot face şi eu cu cărţile-cipuri. Fie asta, fie se foloseşte de holoproiecţii, oglinzi sau alte chestii similare. Nu-i o magie adevărată. Nu-i nimic supranatural.

Chewie scâncise, totuşi începea să pară mai liniştit.

— Fac pariu că dacă vii cu mine în seara asta, o să mă prind cum face Xaverri toate scamatoriile ei, urmă Han. Ce zici, batem palma?

Wookiee dori să ştie pe ce voia Han să parieze şi corellianul căzu o clipă pe gânduri.

— Dacă nu mă prind cum procedează, o să gătesc micul dejun şi o să fac curăţenie timp de o lună, îi promise. Iar dacă voi câştiga eu, tu-mi plăteşti biletul tău, de acord?

Chewbacca aprecie că era corect.

Cei doi contrabandişti ajunseră destul de devreme în sala de spectacole, ca să ocupe locuri aproape de scenă. Aşteptară nerăbdători, până ce se auzi o fanfară cântând sonor câteva măsuri, apoi holocortina dispăru, dezvăluind scena şi unicul ei ocupant.

Xaverri se dovedi a fi o femeie atrăgătoare şi voluptoasă, cu câţiva ani mai vârstnică decât Han. Avea păr negru şi lung, cu o coafură complicată, şi ochii îi scânteiau argintiu, datorită amplificatorilor de iris. Purta un costum de mătase mov, despicat în locuri strategice, pentru a îngădui ocazionale întrezăriri ispititoare ale pielii aurii de dedesubt.

Era o femeie aţâţătoare, cu aspect exotic, şi Han se întrebă de pe ce planetă provenea. Nu mai văzuse

niciodată alta care să-i semene.

După ce fu prezentată, Xaverri îşi începu în mod direct spectacolul. Fără să vorbească aproape deloc, efectuă scamatorii tot mai dificile şi atât Han, cât şi Chewbacca fură captivaţi, privind-o. În câteva rânduri, corellianul crezu că ar fi putut ghici cum fusese executat un truc, totuşi nu izbuti să descopere nici o fisură în spectacol. Ştiu că pierduse pariul cu Chewie.

Xaverri efectuă toate scamatoriile tradiţionale... apoi le îmbunătăţi. Tăie în două cu laserul un voluntar din public, după care se tăie pe ea însăşi în două. „Teleportă” nu doar propria ei persoană, ci şi un stol mic de lilieci rodiani dintr-o incintă de sticlină în alta, de-a lungul scenei – totul printr-un norişor de fum şi flăcări. Scamatoriile ei erau elegante şi pline de imaginaţie, şi atât de bine realizate încât se părea că ea deţinea realmente puteri supranaturale.

Când lansă un sol de fluierici kayveni care păru să atace spectatorii, până şi Han se trase îndărăt, iar Chewie trebui oprit pentru a nu încerca să lovească păsările iluzorii, într-atât păreau de reale.

În finalul grandios al spectacolului, Xaverri făcu să dispară întregul perete al sălii, înlocuindu-l cu bezna împestriţată de stele a spaţiului cosmic. Pe când spectatorii exclamau şi oftau, vidul spaţial fu umplut cu imaginea teribilă a unei stele pitice rătăcitoare, care gonea spre ei. Nici chiar Han nu se putu opri să nu strige şi să se aplece instinctiv, când iluzia gigantică domină sala. Chewie urlă îngrozit şi aproape se vârî sub scaun, şi Han se lupta din răsputeri să-l scoată de acolo, când iluzia dispăru brusc, înlocuită de o imagine imensă a lui Xaverri, care făcea reverenţe şi surâdea.

Han aplaudă până ce i se înroşiră palmele, fluieră şi răcni. Ce mai spectacol!

După ce toate aplauzele se stinseră, pilotul făcu tot posibilul să ajungă în culise. Dorea s-o cunoască pe frumoasa iluzionistă şi să-i spună că era extraordinar de talentată.

Xaverri era prima femeie de care se simţea realmente atras după foarte mult timp. Mai precis, de când plecase Bria.

După o lungă aşteptare în mulţimea îngrămădită la intrarea din spate, o văzu pe Xaverri ieşind din cabina ei. Amplificatorii de iris dispăruseră şi ochii ei aveau acum culoarea lor naturală, căpruie. Nu mai purta costumul de mătase, ci haine elegante, de stradă. Zâmbind cald, dădu autografe şi scrise mesaje personalizate pentru fanii ei, apoi îşi puse amprenta pe ele, în holocuburi minuscule, ca suveniruri. Era amabilă şi plină de bunăvoinţă faţă de admiratori.

Han rămase în mod deliberat la sfârşit, până ce plecă toată lumea, cu excepţia asistentului ei, un rodian posac.

În cele din urmă, avansă, etalându-şi surâsul cel mai fermecător de care era capabil.

— Salut, îi spuse privind-o drept în ochi. Xaverri era aproape la fel de înaltă ca el, iar cizmele cu toc, complicat ornate, ale femeii îi aducea la aceeaşi înălţime. Doamnă Xaverri, mă numesc Han Solo, iar el este partenerul meu, Chewbacca. Doream să-ţi spun că mi s-a părut spectacolul de iluzionism cel mai original şi mai incitant pe care l-am văzut vreodată.

Xaverri îl examina pe el şi pe Chewbacca din cap până în picioare, evaluându-i, apoi zâmbi, dar cu o expresie complet diferită – rece şi cinică.

— Salut, Solo, făcu ea. Dă-mi voie să ghicesc. Vinzi ceva?

Han scutură din cap. Foarte intuitiv din partea ei. A trecut însă mult timp de când am fost escroc. În ziua de azi sunt un simplu pilot...

— Câtuşi de puţin, doamnă. Sunt pur şi simplu un fan, care admiră iluzionismul. De asemenea, am dorit să-i ofer lui Chewie ocazia de a te vedea şi mirosi, astfel ca să ştie că eşti om în asemenea măsură ca şi mine. Mă tem că l-ai impresionat destul de profund. Atunci când ai umplut sala cu fluierici kayveni, părea ceva desprins dintr-o legendă wookiee cu zburătorii nopţii. Nu ştia dacă să sape o gaură

în podea şi să se ascundă, ori să se lupte pentru a-şi salva viaţa.

Femeia ridică ochii spre Chewbacca, apoi, încet, foarte încet, surâsul cinic îi dispăru, fiind înlocuit de unul cald, din inimă.

— Mă bucur să te cunosc, Chewbacca. Îmi pare rău că te-am speriat, zise ea şi-i întinse mâna.

Chewie îi cuprinse palma în labele sale lăţoase şi revărsă un val de grai wookiee spre ea, pe care Xaverri păru că-l înţelege perfect. Îi spuse că spectacolul îl uimise şi-l îngrozise, dar acum, după ce se terminase, constata că de fapt se distrase nemaipomenit.

— Mulţumesc foarte mult! exclamă femeia. Asta-i exact ceea ce-şi doreşte un iluzionist să audă!

Han se simţi aproape gelos, văzând cât de bine părea ea să se fi înţeles cu wookieeul. Xaverri răspundea la admiraţia deschisă a lui Chewie cu o căldură autentică.

Înainte ca momentul acela de apropiere să se piardă, corellianul făcu un pas înainte şi o invită pe artistă să iasă cu ei în oraş pentru o gustare după spectacol.

Xaverri îl privi şi precauţia îi reapăru în ochi. Han o studie la rândul său şi-şi dădu seama brusc că era o făptură care suferise o pierdere teribilă în trecut şi din cauza aceea devenise prudentă şi defensivă. O să mă refuze, gândi dezamăgit, dar spre surpriza lui, după o clipă de reflecţie, ea acceptă invitaţia.

Pilotul o duse la un bistro micuţ din districtul corellian, unde mâncarea şi băutura erau bune şi ieftine, iar o femeie cu o lăută-nai cânta alternativ la instrumentul ei şi din voce.

După un timp, Xaverri se destinse treptat, ba chiar îi zâmbi lui Han, nu numai lui Chewie. După ce o conduseră la hotelul unde locuia, iluzionista luă mâna lui Han între palmele ei şi-l privi deschis.

— Solo… mulţumesc. Mi-a făcut realmente plăcere să te cunosc pe tine şi pe Chewbacca. Se uită spre wookiee, care-i oferi un scâncet de încântare. Constat că-mi pare rău să fiu nevoită să-mi iau rămas bun şi a trecut mult timp de

când am putut spune asta cuiva.

— Atunci nu-ţi lua rămas bun, surâse pilotul. Spune „Pe curând”, fiindcă este mai aproape de adevăr.

Ea inspiră adânc.

— Nu ştiu dacă-i o idee foarte bună…

— Eu ştiu. Ai încredere în mine.

În seara următoare, Han reveni la uşa din spate a sălii de spectacole, ca şi în seara de după aceea. Treptat, cu paşi foarte mici, el şi Xaverri ajunseră să se cunoască reciproc. Femeia nu dorea să vorbească despre trecutul ei, fiind chiar mai reticentă decât Han în această privinţă. Ascultând-o şi punând întrebări ocolite, corellianul izbuti să descopere câteva lucruri despre ea: detesta Imperiul şi funcţionarii imperiali cu o ferocitate tăcută şi deschisă pe care bărbatul o găsi tulburătoare, era mândră de abilităţile ei de iluzionistă, nu putea rezista unei provocări şi… nu era măritată.

Nu ducea o viaţă uşoară – călătorea de la o planetă la alta, susţinea spectacole înaintea unor mulţimi entuziaste, dar revenea mereu într-o odaie de hotel. Han rămase cu impresia că trecuse mult timp, poate chiar ani de când Xaverri nu mai ieşise cu un bărbat. Avusese multe ocazii, însă rezerva înnăscută şi suspiciunile o determinau să nu se implice într-o relaţie cu nimeni.

Pentru prima dată în viaţă, pilotul descoperi că el era persoana care trebuia să se deschidă, să încerce să treacă de bariere faţă de care considerabilele lui linii defensive emoţionale păreau firave. Era greu s-o facă şi de câteva ori fu ispitit să abandoneze, să renunţe la urmărirea sa lipsită de speranţe.

Totuşi Xaverri îl intriga şi-l aţâţa. Dorea să ajungă s-o cunoască şi mai dorea ca ea să aibă încredere în el… măcar puţin.

În a treia seară pe care o petrecură împreună, Xaverri îl sărută iute în pragul camerei, apoi dispăru înăuntru. Han reveni acasă surâzător.

Când se pregăti să iasă şi în seara următoare,

Chewbacca se ridică pentru a-l însoţi, dar Han înălţă spre el braţul în semn de avertizare:

— Chewie, amice, nu trebuie să vii cu mine în seara asta.

Chewbacca emise un sunet dispreţuitor. Han avea să dea de bucluc fără el, o ştia prea bine.

Pilotul zâmbi, lent şi irezistibil.

— Îhâm. Exact asta şi sper, amice. În seara asta ies singur. Ne vedem mai târziu. Mult mai târziu.

Surâzând şi fluierând primele măsuri din melodia de deschidere a spectacolului lui Xaverri, Han părăsi apartamentul şi se îndreptă către Castelul Norocului.

Când o aşteptă în afara cabinei, Xaverri apăru purtând o salopetă simplă, negru şi stacojiu, care-i punea în evidenţă părul şi pielea. Păru încântată să-l vadă, însă privi în jur, căutându-l evident pe Chewbacca.

— Unde-i Chewie?

Han o luă de braţ.

— În seara asta a rămas acasă. În seara asta, vom fi doar noi doi, păpuşă. Asta dacă n-ai nimic împotrivă.

Femeia se uită la el, străduindu-se să pară severă, pentru ca apoi să-i zâmbească brusc, ştiutor.

— Solo, eşti un pezevenchi, ştiai?

El îi răspunse surâsului.

— Mă bucur c-ai observat. Asta înseamnă că sunt tipul tău de bărbat, aşa-i?

— Nu poţi să ştii niciodată, scutură ea din cap.

Merseră la unul dintre cazinourile huttilor şi, graţie statutului privilegiat al lui Han în calitate de pilot al lui Jabba şi Jiliac, primiră tratament special – băuturi gratuite, acces la jocurile cu mize speciale, plus locuri bune la spectacole.

Se făcuse târziu când plecară de acolo şi noaptea adevărată continua să domnească peste districtul acela din Nar Shaddaa. Han o conduse pe Xaverri la hotel. Ea îl întrebă cum devenise partener cu Chewie şi pilotul se pomeni povestindu-i despre perioada petrecută în Flota Imperială.

— Aşa că, încheie el, după ce m-au dat afară, am descoperit că nu pot găsi de lucru cinstit ca pilot. Am fost trecut pe lista neagră. Nu ştiam de unde aveam să-mi câştig prânzul următor. Dar chiar dacă m-am înfuriat şi i-am poruncit lui Chewie să plece, nu m-a ascultat. Mi-a spus că datoria de viaţă este obligaţia cea mai serioasă pe care poate să o aibă un wookiee. Are precedenţă chiar şi asupra legăturilor de sânge. Privi spre Xaverri. Te deranjează că am fost ofiţer imperial? Ştiu că urăşti Imperiul.

Ea clătină din cap.

— Nu, nu mă deranjează. Nu ai rămas acolo suficient de mult ca să te corupi. În privinţa asta, ar trebui să le mulţumeşti divinităţilor în care crezi.

Han ridică din umeri.

— Mă tem că lista respectivă este cam scurtă. Nu conţine nici măcar un nume, adăugă el menţinând tonul umoristic. Pentru tine cum stau lucrurile?

Femeia îl privi cu ochi torturaţi.

— Religia mea este răzbunarea, Solo. Răzbunare împotriva Imperiului, pentru ce mi-a făcut mie... şi familiei mele.

Pilotul se întinse, îi prinse mâna şi o strânse ferm.

— Povesteşte-mi... dacă poţi.

Xaverri scutură uşor din cap.

— Nu pot. N-am povestit niciodată, nimănui. Nu o voi face niciodată. Dacă aş face-o... cred că aş putea muri. Vorbesc serios, Solo.

— Imperiul... încercă Han să ghicească, ţi-a ucis familia?

Ea inspiră adânc şi încuviinţă, strângând puternic din buze.

— Soţul... Copiii, rosti sec. Da. Imperiul i-a ucis.

— Îmi pare rău, făcu Han. Eu nu mi-am cunoscut niciodată familia. Nu sunt sigur că am avut o familie. Uneori, de pildă acum, mă gândesc că poate nu-i un lucru aşa rău.

— Nu ştiu, se încruntă Xaverri. Poate că ai dreptate. Eu ştiu doar că nu ratez nici o ocazie de a le face rău

imperialilor. Activitatea mea mă poartă prin toată galaxia şi, crede-mă, acesta este primul angajament pe care l-am avut după mult timp în care să nu-mi petrec fiecare secundă liberă gândindu-mă la modalităţi de a lovi Imperiul.

Han zâmbi strâmb.

— Asta pentru că pe Nar Shaddaa nu există imperiali.

Afirmaţia nu era tocmai adevărată, dar putea să fie. Pe Satelitul Contrabandiştilor exista un birou al Vămii Imperiale în care lucra un singur bătrân, Dedro Needalb, care în esenţă era omul huttilor, deşii purta titlul de „Inspector vamal imperial”. El transmitea date despre nave şi încărcăturile lor lui Sarn Shild, Mofful local de Sector, atunci când avea chef. Nimeni nu verifica vreodată dacă datele transmise erau corecte.

În esenţă, huttii aveau propriile lor aranjamente cu Sarn Shild. Veneau la el cu „contribuţii politice” şi „cadouri personale”, drept „recunoştinţă” pentru că era un reprezentant imperial atât de capabil. La rândul său, Shild îi lăsa în general în pace.

Toţi aveau de câştigat de pe urma aranjamentului. Ca un organism simbiotic, gândi Han.

— Exact, zise Xaverri. N-are rost să-i fac vreun rău bătrânului Dedro Needalb. A-l răni pe el i-ar afecta pe hutti şi Nar Shaddaa, lucru de pe urma căruia ar putea de fapt să beneficieze Imperiul. Acesta este ultimul lucru pe care-l doresc.

— Şi atunci cum îi loveşti? reluă Han întrebându-se dacă nu cumva femeia era un asasin.

Era o gimnastă şi contorsionistă desăvârşită, iar unele dintre scamatoriile ei implicau arme, de felul pumnalelor, săbiilor şi cuţitelor cu lame vibratorii. Cu toate acestea, îi venea greu să şi-o imagineze ca asasin. Xaverri era foarte, foarte inteligentă, probabil, trebuia s-o admită, mai inteligentă decât el. Părea mai probabil ca ea să-şi utilizeze mintea, nu armele în vendeta de o persoană împotriva Imperiului.

Femeia îi surâse enigmatic.

— Asta rămâne de văzut.
Pilotul strânse din umeri.
— Nici eu nu mă dau în vânt după Imperiu. În ziua de azi imperialii sunt stăpâni de sclavi, iar eu urăsc sclavia. Poate că ţi-aş putea da o mână de ajutor câteodată. Sunt destul de priceput în luptă.
Xaverri îl privi gânditor.
— O să reflectez. M-am gândit ca în curând să-l înlocuiesc pe bătrânul Glarret. Nu mai este îndeajuns de iute ca să constituie un asistent bun în spectacol şi nu poate pilota. Îmi vine greu să pilotez numai eu.
— Stimată doamnă, rânjii Han, dă-mi voie să-ţi spun că sunt un pilot de prima mână. De fapt, sunt foarte priceput la multe chestii.
Ea dădu ochii peste cap.
— Şi modest în acelaşi timp.
Ajunseseră deja la uşa camerei lui Xaverri. Iluzionista îl privi pe Han o secundă prelungă.
— Este destul de târziu, Solo.
Corellianul nu se clinti.
— Aşa este.
Ea apăsă încuietoarea cu degetul mare şi arătător, şi uşa glisă silenţios. Xaverri şovăi o clipă, apoi intră în odaie.
Lăsând uşa deschisă.
Han surâse şi o urmă.

*

Han se trezi după câteva ore şi decise s-o lase pe Xaverri, care continua să doarmă adânc, să se odihnească. Fără zgomot, se îmbrăcă şi părăsi încăperea, după ce-i lăsă un mesaj pe comunicator, anunţând-o că avea s-o caute spre seară.
Pe Nar Shaddaa de abia răsărise soarele, deşii activitatea de pe Satelitul Contrabandiştilor era prea puţin asociată cu zilele şi nopţile anormal de lungi pentru majoritatea fiinţelor. Nar Shaddaa era permanent treaz, permanent

activ. Han se îndreptă spre casă pe străzi aglomerate, auzind strigătele negustorilor stradali care-şi vindeau nenumăratele produse.

Mergând, Han fluiera câteva măsuri dintr-un vechi cântec popular corellian. Se simţea grozav. Nu-şi dăduse seama până atunci în ce măsură simţise lipsa unei femei alături de el. Trecuse mult de când nu mai întâlnise o femeie la care să ţină cu adevărat şi, în mod evident, Xaverri îl găsea la fel de atrăgător pe cât o considera el. Amintirea sărutărilor ei încă mai avea putere să-l aprindă.

Pilotul se pomeni numărând orele până când o putea revedea şi chicoti în barbă, clătinând din cap. Vino-ţi în fire, Solo. Nu mai eşti un puşti cu ochi miraţi, eşti...

Pe neaşteptate, ceva îl împunse în fesa dreaptă. La început, crezu că se împiedicase şi se lovise cu spatele de vreo bucată ascuţită de sticlină care ieşea din clădirea pe jumătate ruinată de alături.

Apoi îl cuprinse un val de căldură stranie, furnicătoare. Paşii i se împleticiră, iar vederea i se înceţoşă, apoi se limpezi.

Ce se-ntâmplă!

Degete de oţel îi cuprinseră braţul şi-l traseră într-o fundătură, îngrozit, corellianul îşi dădu seama că nu se putea împotrivi. Braţele lui nu mai ascultau comenzile creierului.

Drogat? Oh, nu!

Un glas sec, inuman, îi vorbi dinapoia umărului drept:

— Stai locului, Solo.

Han descoperi că nu putea face altceva decât să stea complet nemişcat. În interior clocotea, cu o furie fierbinte şi explozivă ca plasma stelară, dar la exterior corpul său asculta întru totul glasul acela amplificat artificial.

Cine m-a prins? Ce doreşte?

Concentră fiecare muşchi în parte, fiecare tendon, fiecare neuron al fiinţei sale pentru a-şi mişca mâinile, braţele, picioarele. Transpiraţia i se adună pe frunte, prelingându-se în ochi. Nu putea să clintească însă nici măcar un deget.

Mâna necunoscutului îi părăsi braţul şi-i coborî pe coapsă, pentru a desface cureluşa de piele care prindea blasterul în siguranţa tocului său. Han simţi cum apăsarea de pe picior dispare, când atacatorul îl dezarmă. Fierbând de mânie, se strădui din nou să se mişte, dar la fel de bine ar fi putut să împingă o navă în hiperspaţiu, folosindu-se numai de puterea propriilor sale braţe.

Încercă să vorbească, să întrebe ”Cine eşti?”, dar şi asta se dovedi mai presus de forţele sale. Nu putea decât să respire şi să se supună.

Dacă ar fi fost un wookiee, Han ar fi urlat prelung şi puternic.

După ce-i scoase blasterul, necunoscutul îl ocoli. Finalmente, pilotul putu să-l vadă. Vânător de recompensei răcni mintea lui.

Purta armură mandaioriană verde-cenuşie uzată, o cască ce-i ascundea complet trăsăturile şi era înarmat până în dinţi. De umărul drept îi atârnau nişte scalpuri împletite, alb şi negru. Han se întrebă care îi era numele. Trebuia să fie unul din elită – un vânător de recompense care se ocupa numai de cazurile ”grele”.

Bănuia că ar fi trebuit să se simtă măgulit, dar onoarea respectivă era cel puţin dubioasă.

Vânătorul de recompense continuă să-l percheziţioneze, căutând alte arme. Ii găsi micul instrument multifuncţional din buzunar şi-l confiscă. Han încercă iarăşi să se clintească, dar nu putea face absolut nimic, decât să inspire şi să expire. Răsuflarea îi răsuna sonor şi aspru în urechi.

Silueta în armură mandaioriană ridică ochii spre el.

— Cruţă-ţi puterile, Solo. Te-am injectat cu un narcotic drăgălaş şi util pe care l-au inventat pe Ryloth. Este scump, dar pentru recompensa care se oferă pentru tine, a meritat. Timp de câteva ore, nu vei putea să te mişti decât la comanda mea. Efectele variază de la un subiect la altul. Până ce vei putea din nou să acţionezi după voia ta, vom fi la bordul navei mele şi la jumătatea drumului spre Ylesia.

Han îl privi pe vânătorul de recompense, dându-şi brusc

seama că mai văzuse armura aceea mandaloriană cu mult timp în urmă. Unde? Se concentră, dar amintirea nu ieşi la suprafaţă.

După ce-şi încheie percheziţia, vânătorul de recompense îşi îndreptă ţinuta.

— Bun. Întoarce-te.

Pilotul constată că se supunea ca un automat.

— Acum, mergi. La ieşirea din fundătură, coteşte la dreapta.

Corellianul clocotea de furie, în timp ce trupul îi asculta fiecare poruncă. Stâng-drept, stâng-drept. Mergea, iar vânătorul de recompense se afla imediat îndărătul lui. Cu vederea periferică, Han îl întrezărea ocazional.

Merseră pe strada din Nar Shaddaa şi, pentru o clipă, Han speră că s-ar putea întâlni cu vreunul dintre prietenii săi, poate chiar cu Chewie. Cu certitudine, cineva ar fi sesizat ce i se întâmpla!

Dar cu toate că mulţi dintre cetăţenii lui Nar Shaddaa îi priveau pe vânătorul de recompense şi prada sa trecând pe stradă, nimeni nu le adresă nici măcar un cuvânt. Han nu putea de fapt să-i acuze.

Indiferent cine ar fi fost, vânătorul acesta de recompense era de un tip diferit faţă de cei cu care avusese de a face anterior. Era priceput, inteligent şi extrem de periculos. Oricine i-ar fi stat în cale ar fi avut, neîndoios, de suferit consecinţe teribile.

Stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept.

Vânătorul de recompense coti la dreapta în intersecţia ce ducea către primul turbolift orizontal de transport. Han înţelese încotro se îndreptau – spre cea mai apropiată platformă publică de asolizare. Vânătorul de recompense avea probabil o navă acolo.

Ascultător, Han păşi în turbolift. Încercă din nou să se mişte din proprie voinţă. Să clintească măcar un deget de la mână sau de la picior! Zadarnic. Sistemul de transport public consta din capsule mici, în care încăpeau patru-cinci persoane, toate înşiruite laolaltă ca mărgelele pe un fir.

Răpitorul lui Han nu se aşeză, dar îi ordonă pilotului s-o facă. Corellianul stătu jos, fumegând şi imaginându-şi toate lucrurile pe care i le-ar fi putut face vânătorului de recompense, dacă ar fi avut posibilitatea de a acţiona conform propriei sale voinţe.

Bărbatul nu-i vorbea, iar Han n-o putea face. Drumul fu scurt şi tăcut.

Când coborâră din turboliftul orizontal, Han se pomeni, aşa cum bănuise, pe una dintre platformele publice de asolizare de pe o clădire. Platforma era imensă, întreruptă doar de câteva puţuri de aeraj, care asigurau iluminat pentru structurile de sub platformă. Puţurile se căscau, lipsite de orice balustrade care să protejeze un trecător neatent să se prăbuşească spre moarte, pe sute sau mii de niveluri.

Han îşi reaminti brusc şi viu noaptea în care Garris Shrike îl urmărise peste platformele de la nivelurile superioare ale Coruscantului. Atunci de abia reuşise să scape cu viaţă. Corellianul avea presimţirea neplăcută că de data aceasta nu va fi la fel de norocos.

Se trezi întrebându-se ce soartă îl aştepta la întoarcerea pe Ylesia. În trupul său enorm, Teroenza nu avea nici măcar o moleculă de bunătate sau de milă. Avea să se îngrijească să ofere prizonierului său o moarte lentă şi agonică.

Pentru o clipă, Han îşi dori să poată recăpăta controlul propriului corp doar atât cât să alerge spre unul dintre puţurile de aeraj şi să plonjeze în el. Indiferent însă cât s-ar fi străduit să schiţeze o mişcare, nu putea face altceva decât să asculte comenzi.

Han şi răpitorul său păşiră printre navele aflate pe platformă, îndreptându-se spre o destinaţie necunoscută.

Stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept…

Vânătorul de recompense indică şi braţul lui apăru în raza vizuală a lui Han.

— Nava de acolo. Clasa Firespray modificat.

Han o putu zări acum. Vânătorul de recompense nu glumise atunci când spusese „modificată”. Nava de

patrulare şi atac era foarte neobişnuită, evident mult transformată. Spre deosebire de alte vehicule de zbor, asoliza folosindu-se de motoare de propulsie Kuat Engineering Systems F-31. Când motoarele acelea puternice intrau în acţiune, nava care avea o formă aproximativ ovoidală, se „ridica” pe un capăt pentru a zbura. Contrabandistul nu mai văzuse ceva asemănător, dar nava îi reamintea de proprietarul său – puternică şi mortală.

Pentru o clipă, uitând de situaţia sa din cauza interesului faţă de navă, Han îşi dori să poată arunca o privire în interior... pentru ca mai apoi să se oprească imediat, dezgustat. Oricum avea să vadă interiorul. Urma să petreacă mai multe zile la bordul Fiesprayului modificat, care îl va purta spre tortura sigură şi moartea inevitabilă.

Pătrunseră pe intervalul dintre două cargoboturi durosiane uriaşe. Peste câţiva paşi aveau să intre în nava vânătorului de recompense şi totul se va termina. Han ştia bine că era inutil să-şi imagineze că va putea, cumva, să-l doboare pe individ, să preia controlul Firesprayului şi să se salveze.

Îşi dori să-şi poată înghiţi nodul din gât. Avea gura atât de uscată, încât îl durea.

Stâng-drept, stâng-drept, stâng-drept.

Asta-i, gândi Han. Acum s-a terminat cu adevărat...

DRAGOSTE LA PRIMA DECOLARE

Înaintând ţeapăn, Han întrezări cu coada ochiului o ceaţă de mişcare – o siluetă care ieşi dinapoia masivei aripioare stabilizator a cargobotului. Un glas pe care nu-l mai auzise niciodată până atunci, profund, plăcut, dar plin de autoritate, rosti:

— Rămâi nemişcat, vânătorule de recompense. Un gest şi-ai încasat-o.

Mâna care stătuse uşor pe braţul lui Han coborî brusc. Desigur, corellianul nu se putu opri din mers. Continuă să păşească, pătrunzând în porţiunea luminată de soare dintre el şi Firespraiyul modificat, lăsându-şi răpitorul şi necunoscutul salvator în urmă, în umbra navei.

Uşurarea îl învălui. Sunt salvat! Îşi spuse, apoi gândul fu înlocuit de teroare. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la trecerea bruscă de la umbră la lumina solară, văzu că între el şi Firespray se afla un coş de aeraj. Incapabil să se oprească, avea să păşească direct în acesta, prăbuşindu-se în adânc!

Apoi glasul strigă după el:

— Hei, tu! Solo! Opreşte-te!

Han se simţi oprindu-se şi fu din nou cuprins de uşurare. Din fericire, corpul său asculta comenzi de la oricine, nu numai de la necunoscutul vânător de recompense.

— Întoarce-te şi vino înapoi, aici! continuă vocea.

De-a dreptul încântat, Han se conformă.

Mergând spre vânătorul de recompense şi spre salvatorul său, privi concentrat în penumbre, totuşi nu putu distinge mare lucru, decât doar o siluetă care se afla înapoia fostului său răpitor, cu ţeava unui blaster vârâtă sub marginea căştii mandaloriane, astfel încât se înfigea în gâtul bărbatului.

Revenind în umbra aripioarei stabilizatoare a cargobotului, ochii lui Han se adaptară de la lumina solară puternică şi-şi putu examina salvatorul.

Era un om, aproximativ de vârsta lui Han, poate cu vreo doi ani mai vârstnic. Niţel mai scund decât corellianul, era zvelt şi în acelaşi timp vânos. Proaspăt ras, cu păr negru creţ, ochi negri şi pielea de culoarea cafeinei de viţă diluată cu lapte de traladon.

Bărbatul era îmbrăcat după ultima modă: o cămaşă auriu-deschis încheiată cu şiret în faţă, ale cărei guler şi manşete largi erau brodate cu negru şi pantaloni negri şi strâmţi, impecabil călcaţi. O centură brodată şi lată aproape ca un brâu îi punea în evidenţă talia subţire şi abdomenul plat. Purta mocasini negri cu talpă moale, ceea ce explica felul în care se putuse apropia neauzit de vânătorul de recompense. O capă scurtă, tot neagră, îi atârna pe umeri.

Când Han se apropie, bărbatul îi oferi un zâmbet extrem de fermecător, dezvelindu-şi dinţii albi, perfecţi.

— Acum te poţi opri, Solo, zise el oprindu-l pe pilot mult în afara razei de acţiune a fostului său răpitor.

Contrabandistul se opri şi rămase privind degetul mare al salvatorului său deplasându-se pe butonul de activare al blasterului, în timp ce-şi retrase uşor mâna. Simţind cum apăsarea ţevii de pe gâtul său se diminuează, vânătorul de recompense dădu să se întoarcă, ridicând încheieturile braţelor. Purta brăţări mandaloriane, care erau neîndoios încărcate cu săgeţi mici şi ucigătoare!

Corellianul încercă fără succes să strige un avertisment, dar nu era necesar. Celălalt trăgea deja. Raza paralizantă îl izbi pe vânătorul de recompense, iar de la o distanţă atât de mică nici chiar armura sa mandaloriană nu-i mai putea diminua efectul. Se prăbuşi inert şi marginile armurii sale zăngăniră pe permaton.

Salvatorul lui Han îşi puse blasterul micuţ, dar neiertător într-un toc camuflat, ataşat la centura ornată şi făcu un gest spre pilot:

— Ajută-mă să-l ridic.

Evident, Han făcu aşa cum i se poruncise.

Împreună, îl purtară pe vânătorul inconştient spre nava sa. Han se întrebă ce aveau să facă cu el. Nu peste mult timp avea să-şi recapete cunoştinţa.

— Mă întreb cât timp te va afecta drogul ăsta, comentă gânditor salvatorul. Poţi vorbi, Solo?

Han simţi cum buzele i se mişcară.

— Da, spuse el.

Încercă să adauge ceva la afirmaţia aceea simplă, dar îi fu imposibil.

Bărbatul îl privi cu atenţie.

— M-am prins. Poţi răspunde la comenzi, însă numai atât, aşa-i?

— Aşa cred, se pomeni pilotul spunând.

— Te-a injectat cu un drog tare păcătos, spuse necunoscutul. Auzisem de el, dar nu-i văzusem niciodată efectele. Va trebui să mă interesez cum pot pune mâna pe aşa ceva. Poate fi de folos la strâmtoare.

Când ajunseră la rampa care ducea spre ecluza Firesprayului, îl lăsară pe vânătorul de recompense pe permaton. Nou-venitul începu să-i scotocească buzunarele şi compartimentele secrete ale armurii.

— Hopa, ce avem noi aici? exclamă el, când degetele sale iscusite descoperiră câteva fiole în buzunăraşul de la centura vânătorului de recompense.

După ce ridică fiecare fiolă spre lumină, pentru a-i putea citi eticheta, salvatorul lui Han îi aruncă un rânjet ştrengar.

— Eşti norocos, Solo, anunţă el. Ăsta-i drogul cu care te-a injectat – ridică o fiolă albastră iar ăsta-i antidotul.

Îi arătă o fiolă verde.

Han aşteptă nerăbdător în timp ce bărbatul încărcă injectorul cu substanţa antidot.

— Trebuie să merg pe ghicite în privinţa dozajului, zise el. O să-ţi fac mai întâi doza minimă, apoi, dacă nu-i de ajutor, o să încerc ceva mai mult.

Lipi injectorul de trunchiul lui Han şi apăsă trăgaciul.

Aproape imediat după ce ridicase degetul de pe trăgaci şi substanţa îi pătrunse în corp, Han simţi din nou o furnicătură generală. Peste câteva momente, se putea mişca şi vorbi.

— Amice, îţi rămân dator, întinse el mâna necunoscutului. Dacă n-ai fi fost tu... Clătină din cap. Aşadar – cine eşti şi de ce m-ai salvat? Nu te-am văzut în viaţa mea.

Celălalt surâse larg.

— Mă numesc Lando Calrissian. Cât despre motivul salvării, este o poveste mai lungă. Haide mai bine să ne ocupăm de Boba Fett şi apoi vom sta de vorbă. Se încruntă brusc. Hei, Solo, nu te simţi bine?

Han simţea că se învârte pământul cu el. Se lăsă într-un genunchi lângă forma nemişcată a vânătorului de recompense şi clătină din cap.

— Boba... Boba Fett? El este Boba Fett!

Cel mai faimos vânător de recompense din galaxie fusese angajat ca să-l prindă? Simţi cum tot trupul îi tremura la auzul veştii.

— Pe toate creaturile Xendorului... Lando... bolborosi el. Nu ştiusem...

— Acum eşti în siguranţă, Solo, făcu Calrissian plin de voioşie, şi-ţi recomand să te înfiorezi mai târziu. Deocamdată trebuie să vedem ce facem cu maestrul Fett.

Căzu pe gânduri, apoi pe faţă i se lăţi lent un surâs neplăcut. Pocni din degete.

— Asta-i!

— Ce?

Calrissian încărca deja injectorul, de data aceasta cu fiola albastră. Îl scutură pe vânătorul de recompense, care icni şi se foi.

— Se trezeşte, mârâii el, aşa că nu-i vreme de pierdut.

Han, care-şi recuperase blasterul, îl ţinti cu arma pe vânătorul de recompense, în timp ce Calrissian ridică vizorul căştii lui Fett, dezvelindu-i gâtul. Acesta se zbătu brusc, cu violenţă.

— Nu clinti! porunci Han, lipind ţeava armei de cască. Raza nu mai este reglată pe paralizie, Fett, şuieră el. După ceea ce ai fost cât pe-aici să-mi faci, te-aş dezintegra cu plăcere.

Boba Fett rămase nemişcat, iar Calrissian apăsă injectorul de gâtul său şi-l declanşă.

După câteva clipe, Fett se cutremură din tot corpul.

— Rămâi nemişcat, ordonă Calrissian.

Vânătorul de recompense îl ascultă. Han şi Lando îşi zâmbiră reciproc – zâmbete relaxate şi răutăcioase.

— Acum ridică-te, spuse Calrissian.

Boba Fett se conformă.

— Ştii ce ar trebui să facem? începu Calrissian gânditor. Dacă am şti exact cât timp îi rămâne drogul în sistem, l-aş duce vreo două ore la unul dintre barurile locale şi aş încasa bani de la tipi care ar fi gata să plătească sume frumuşele ca să-l umilească pe individul ăsta. A încasat multe recompense şi trebuie să aibă o mulţime de duşmani.

— A zis că efectul va dura câteva ore… nu ştim exact cât anume, îi atrase atenţia Han.

Dacă ar fi fost după el, nu-şi dorea nimic mai mult decât să ajungă cât de departe putea de Fett şi Sclav I. Pentru o clipă se gândi să-i ordone lui Fett să meargă pe permaton până ce întâlnea un puţ de aeraj, totuşi după ce se gândi o clipă înţelese că, deşii s-ar fi putut să fie acţiunea cea mai inteligentă, el nu putea pur şi simplu să dea comanda respectivă. Una era să ucidă pe cineva într-un duel cu blastere, dar cu totul altceva să poruncească cu cruzime unei fiinţe raţionale să se sinucidă – chiar dacă fiinţa aceea era un ticălos de vânător de recompense.

— Este adevărat, încuviinţă Calrissian şi se ridică în picioare. Ei bine, cred că poate prima mea idee este cea mai bună. Scoală-te, Boba Fett! ordonă el.

Vânătorul de recompense se sculă de jos.

— Dezarmează-te! Imediat!

Peste câteva minute, Han şi Lando priveau un morman măricel de arme de toate felurile, aflat înaintea lor pe

permatonul luminat de soare.

— Pe toate creaturile Xendorului, clătină corellianul din cap, individul ar putea deschide un magazin numai cu ceea ce are asupra lui. Ia priveşte brăţările astea mandaloriane. Fac prinsoare că săgeţile sunt otrăvite.

— Există o singură cale pentru a afla, zise Lando. Boba Fett, răspunde-mi. Săgeţile acestea sunt otrăvite?

— Unele, răspunse vânătorul de recompense.

— Care anume?

— Brăţara stângă.

— Ce se află pe vârfurile săgeţilor din brăţara dreaptă?

— Soporific.

— Grozav, făcu Han pipăind brăţările cu grijă. Astea ar trebui să valoreze destul de mult pentru un colecţionar. Şi acum... ce facem cu el?

— Eu zic să-i programăm autopilotul pentru decolare şi să stabilim un curs spre un sistem îndepărtat. După aceea îi poruncim să nu modifice cursul pe care l-am ales. Dacă efectul drogului dispare de abia după câteva ore, până atunci ar putea fi la multe Sectoare distanţă.

Calrissian făcu o pauză, apoi continuă:

— A ucis atâtea persoane, încât aproape că sunt ispitit să-l împuşc pur şi simplu. Totuşi n-am omorât pe nimeni în felul acesta – dezarmat şi neajutorat. Se încruntă, părând aproape stânjenit. Trebuie să recunosc că nu sunt nerăbdător să încep s-o fac de acum.

— Nici eu, zise Han. Ideea ta mi se pare bună. Haide să-l suim la bord.

Ascultător, Boba Fett îşi deschise nava şi cei trei pătrunseră în Sclav I. Han şi Lando îl fixară pe vânător cu centurile într-un fotoliu pentru pasageri.

— Eşti pilot? Întrebă Han.

— Nu, recunoscu Calrissian. De fapt, de asta te şi căutam. Vreau să angajez un pilot.

— M-ai găsit, spuse Han. Orice pot face ca să te ajut. Ţi-am zis, amice, îţi sunt dator.

— O să discutăm despre asta mai târziu. Haide să

scăpăm de prietenul nostru de-aici.

Han programă iute autopilotul pentru decolare şi preînregistră toate răspunsurile necesare pentru ca Sclav I să treacă de controlul de trafic al Sectorului din care făcea parte Nar Shaddaa. După aceea alese un curs care să poarte nava prin spaţiul imperial, într-o serie de salturi derutante prin hiperspaţiu. Cu niţel noroc, Boba Fett nu va putea recăpăta controlul decât după ce se afla la zeci de mii de parseci depărtare.

— Suntem gata, anunţă corellianul în cele din urmă. Decolarea va fi peste trei minute.

— În regulă, făcu Lando şi se întoarse spre vânătorul de recompense neputincios. Fett, ascultă-mă şi fă întocmai ce-ţi spun. Vei rămâne în fotoliul acesta, legat cu centurile, şi nu te vei apropia de comenzile navei până nu vei ajunge la destinaţia stabilită de Solo, sau până ce nu vor trece efectele drogului, indiferent ce va fi mai întâi. Ai înţeles?

— Da, zise Fett.

— Perfect.

Calrissian flutură vesel din braţ spre vânătorul de recompense şi porni spre rampă.

Han îl fulgeră din privire pe Boba Fett.

— Călătorie plăcută, vânătorule. Sper să nu te mai revăd niciodată. Şi-i poţi transmite lui Teroenza din partea mea că data viitoare când mă-ntorc pe Ylesia, este un t’landa til mort. M-ai auzit?

— Da.

— Adio, Fett.

Corellianul auzi motoarele ţiuind şi rampa vibră sub tălpile lui, când alergă pe ea, apăsând în ultima clipă butonul de închidere. Fu nevoit să sară de pe rampă, care se desprinse de la sol, basculând spre uşă.

Lando ridicase deja arsenalul lui Boba Fett şi cei doi tineri porniră în fugă, distanţându-se cât mai mult de locul decolării. Se întoarseră după aceea, ca să vadă cum Sclav I se ridică pe unul dintre capete, apoi decolează, fulgerând din motoarele sale puternice.

De abia când dispăru în depărtare, Han izbuti să inspire prelung şi adânc, pentru ca apoi să expire lent.

— Oho, făcu el, a fost al naibii de-aproape!

— De acord, încuviinţă Calrissian. Ai avut noroc că te-am observat, Solo.

Pilotul aprobă din cap şi-i întinse mâna.

— Spune-mi Han. Îţi sunt dator, Calrissian.

— Spune-mi Lando, făcu celălalt etalându-şi surâsul irezistibil şi luminos. Şi... nu te teme. O să am grijă să te achiţi de datorie.

— Orice doreşti, amice. Habar n-ai ce m-ar fi aşteptat dacă Boba Fett reuşea. Se înfioră, în ciuda căldurii revărsate de razele soarelui. Crede-mă, nici n-ai dori să ştii.

— Pot bănui, făcu Lando. Boba Fett nu-i un vânător de recompense ieftin. Dacă cineva te dorea într-atât de mult, probabil că nu-i vorba despre neplata unei datorii sau altceva mărunt.

— Eşti un tip perspicace, amice, rânjii Han.

Îi făcu semn celuilalt să-l urmeze şi porniră să străbată în sens invers platforma de asolizare.

— Iei micul dejun cu mine? Îmi este realmente foame. Păţesc asta ori de câte ori scap ca prin urechile acului de o soartă mai teribilă decât moartea.

— De acord. Faci cinste?

— Evident!

Până se instalară şi comandară stimceai la o cafenea micuţă cunoscută de Han, corellianul începuse să simtă ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Lando de ani buni, nu doar de o oră.

— Spune-mi acum, zise el terminând ultima feliuţă de lipie, cum m-ai găsit? Şi de ce mă căutai?

— De fapt te-am mai văzut o dată sau de două ori, recunoscu Lando. În vreo două cluburi de noapte, mi-ai fost indicat ca jucător de sabacc bunicel, contrabandist bun şi pilot excelent.

Han se strădui, fără mare succes, să adopte o modestie corespunzătoare.

— Nu-mi reamintesc să te fi zărit, Lando, dar bănuiesc că n-aş fi avut nici un motiv s-o fac. În regulă, aşadar ştiai cum arăt. Ce s-a întâmplat azi dimineaţă?

— Aseară am trecut pe la tine, ca să discutăm şi partenerul tău mi-a spus că nu credea c-o să te mai întorci peste noapte. Lando zâmbi cunoscător. Mi-a mai spus că probabil vei sta cu... o prietenă... la Castelul Norocului. Aşa că după ce mi-am încheiat slujba de noapte, am trecut pe-acolo, în drum spre casă.

— Lucrezi noaptea? Cu ce te ocupi?

— Sunt jucător profesionist, răspunse Lando. Asta în principal, fiindcă mi-am încercat norocul şi în diverse afaceri, după cum s-au ivit.

— Am înţeles. Prin urmare, nu dormiseşi, dar ai trecut pe la Castelul Norocului, în drum spre casă.

— Nu-i chiar aşa departe de mine şi distanţele sunt scurte între cele mai multe cazinouri importante din secţiunea aceea a lui Nar Shaddaa. Oricum, când am ajuns acolo, te-am văzut pe stradă, la oarecare depărtare în faţa mea. Te-am urmărit, intenţionând să te ajung din urmă şi să mă prezint...

— Şi l-ai văzut pe Boba Fett injectându-mă, ghici Han.

— Exact. Nu mă dau în vânt după vânătorii de recompense, aşa că v-am urmărit până am fost aproape sigur încotro vă îndreptaţi. După aceea, am ocolit perimetrul platformei de asolizare şi v-am luat-o înainte – voi mergeaţi destul de încet. Am recunoscut Sclavii, aşa că m-am putut ascunde între voi şi navă, pentru ca apoi să-l surprind pe Fett când a trecut.

Han dădu din cap.

— Mă bucur realmente c-ai făcut-o, amice. Auzi, să nu-i spui lui Chewie despre cele întâmplate, da? Mi-a jurat ceva numit datorie de viaţă, deoarece crede că-mi este obligat. Am avut probleme mari de tot până l-am convins să nu vină cu mine aseară. Era convins că voi da de bucluc...

— Aşa s-a şi întâmplat, chicoti Lando.

— Ştiu asta, recunoscu pilotul fără chef, dar dacă Chewie

află vreodată despre ce s-a întâmplat, n-o să mă mai scape niciodată din priviri. Şi, auzi... sunt momente când un bărbat şi-ar dori şi ceva intimitate, pricepi?

Lando aprobă melancolic.

— Am înţeles ideea. Bine, Han, îţi voi păstra secretul. Se aplecă şi-şi mai turnă stimceai. E drăguţă?

Corellianul încuviinţă.

— Ştiu c-o să-ţi dai seama la ce mă refer, când o să-ţi zic că aproape c-a meritat chestia prin care am trecut în dimineaţa asta.

Lando păru impresionat.

— Poate c-ar trebui să mi-o prezinţi, ca un bun şi vechi prieten.

— Nu cred asta... bunule şi vechiule prieten. Îmi pari un fel de donjuan. Probabil c-ai încerca s-o vrăjeşti şi să mi-o sufli.

Celălalt ridică din umeri şi se lăsă pe spate, zâmbind cu îngâmfare.

— N-ai de unde s-o ştii.

— Cuvintele cheie, rânjii Han, sunt „c-ai încerca”. Spune-mi însă de ce mă căutai, de fapt? Ai amintit că ai nevoie de un pilot.

— Exact. Acum vreo săptămână am jucat sabacc pe Bespin şi unul dintre jucători a plusat cu nava lui. Era o partidă pe miză mare.

— Şi ai câştigat nava, presupuse Han.

— Corect! Totuşi n-am pilotat în viaţa mea. Trebuie să învăţ – mai ales acum, când există posibilitatea ca Boba Fett să-mi ia urma. Intenţionez ca pentru o vreme să pornesc spre păşuni mai verzi şi mese de sabacc noi, şi m-am gândit c-ar fi plăcut să călătoresc în propria mea navă. Ar trebui să angajez un pilot care să mă aducă înapoi, iar asta costă. De aceea, doresc să mă înveţi să pilotez.

— E-n regulă, aprobă Han, pot s-o fac. Când vrei să-ncepem?

Lando strânse din umeri.

— După aventura cu Fett, nivelul adrenalinei mele este

destul de ridicat şi nici nu mi-este somn. Ce-ai zice – chiar acum?

— Sigur că da.

Luară un turbolift orizontal, până la altă platformă pentru asolizare. Umăr la umăr, Lando şi Han traversară suprafaţa de permaton suflată de vânt, printre şirurile de nave parcate, până ce Lando se opri şi arătă.

— Uite-o! Şoimul Mileniului.

Pilotul privi peste permaton, către cargobotul uşor de marfă modificat, fabricat şi echipat de corelliani, model YT-l300 Transport. Văzuse o sumedenie până atunci şi-i plăcuseră mereu – corellianii erau şi ingineri buni, nu doar piloţi iscusiţi.

Uitându-se însă la nava aceasta, cu Han se petrecu ceva straniu. Pe neaşteptate, se simţi brusc şi iremediabil îndrăgostit de ea. Nava îl chema, îi cânta un cântec de sirenă, povestind despre viteză şi manevrabilitate, despre evadări la limită, aventuri şi curse de contrabandă cu câştiguri nemăsurate.

Nava asta va fi a mea, gândi Han. A mea. Şoimul Mileniului va fi al meu...

Îşi dădu brusc seama că rămăsese holbându-se cu gura căscată, iar Lando se uita la el cu ochii mijiţi suspicios. Han închise repede gura şi se strădui din răsputeri să-şi alunge dorul acela neînţeles, năzuinţa care i se cuibărise în minte. Trebuia să se comporte cu grijă. Dacă jucătorul profesionist bănuia cât de mult îşi dorea nava aceasta, cu certitudine i-ar fi urcat preţul.

— Ce zici despre ea? îl auzi pe Lando.

Pilotul clătină din cap.

— Ce mai vechitură! exclamă el, cerându-şi scuze şoimului în minte. Amice, partida aceea nu era pe mize chiar aşa mari cum vrei să mă faci să cred.

— Să ştii că pilotul care m-a adus de pe Bespin a zis că-i o navă a naibii de rapidă, făcu Lando pe un ton defensiv.

— Serios? se încruntă Han a îndoială, apoi ridică din umeri. Adevărul este că nu poţi să ştii până n-o încerci.

Dăm o tură?

— Cum să nu!

Peste câteva minute, Han stătea la comenzile noii achiziţii a lui Lando, savurând răspunsul şoimului, atunci când nava se ridică pe repulsoare, apoi activă propulsia subluminică. Încă nu-i venea să-şi creadă ochilor ce văzuse în compartimentul motoarelor – nava se lăuda cu o hiperpropulsie de grad militar!

Viteza subluminică era de asemenea bună. Han repezi şoimul în sus, pe un vector abrupt. Valul rezultant de putere îl însufleţi, dar se strădui să nu se trădeze.

— Nu-i rău, comentă pe un ton indiferent, dar am văzut şi mai bune. Ia să vedem ce manevrabilitate are…

Purtă iute şoimul în afara atmosferei lui Nar Shaddaa, apoi prin deschiderea din câmpul protector al satelitului, oferind în tot acest timp răspunsurile corecte spre controlul traficului. După ce scăpă de puţul gravitaţional şi de obstacolele plutitoare reprezentate de epavele abandonate, Han execută cu nava o suită de tonouri, lupinguri şi vrile ameţitoare.

— Hei! Protestă Lando, icnind audibil. Ai un pasager aici, nu uita! Vrei să-mi dau afară tot micul dejun?

Han rânjii spre el. Era tentat să-l întrebe cât ar fi dorit pe şoim, dar ştia că ar fi fost mai mult decât şi-ar fi putut permite. Prin minte îi trecură fulgerător combinaţii nebune pentru a-i convinge pe hutti să cumpere nava, pentru ca el să poată zbura mereu cu ea… şi pentru ca după aceea s-o fure într-o bună zi.

Nu voia totuşi ca Jabba sau Jiliac să fie proprietarii şoimului. Ei n-ar fi putut aprecia această frumuseţe, această operă de artă.

Verifică iute arsenalul. Are picioare bune, dar i-ar mai prinde bine nişte muşchi… Un singur tun laser uşor, într-o turelă superioară. Nu-i destul.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Lando rosti:

— Pilotul care m-a adus aici spunea că ar mai avea nevoie de armament, ca să fie realmente bună pentru

contrabandă. Tu ce crezi?

— Dacă ar fi nava mea, aş mai instala o turelă şi nişte lasere cu cuarte, plus un laser cu repetiţie ventral, ca să acopere plecările rapide, răspunse Han gândind Poate şi nişte torpile de şoc.

— Hm, va trebui să iau o decizie în privinţa asta, reflectă Lando. Dar este rapidă, nu?

Corellianul încuviinţă fără chef.

— Da, are picioare bunicele.

Pe furiş, mângâie uşor consola de pilotaj. Scumpa de tine…

Peste alte câteva minute, Lando îşi drese glasul.

— Crezusem că scopul pentru care ai ieşit din atmosferă era să începi să mă înveţi pe mine să pilotez, Han.

— Ah… ah, da, făcu pilotul. Doar am… verificat-o. Ca să te pot învăţa toate şmecheriile şi trucurile ei.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba despre o fiinţă vie.

— Adevărul este că piloţilor aşa le place să se gândească la navele lor. Ele devin ca un… prieten. O să vezi.

— Nu uita că şoimul este nava mea, îi reaminti Lando pe un ton uşor apăsat.

— Bineînţeles, replică Han cât mai nepăsător cu putinţă. Acum, fii atent la mine. Vom începe cu vitezele subluminice. În domeniul ăsta, trebuie să devii specialist în manevre. Vezi maneta asta? Dacă tragi de ea, trecem pe hiperpropulsie, dar nu-ţi doreşti să faci aşa ceva decât dacă ai stabilit deja cursul. Deci… nu pui mâna pe ea. Ai reţinut?

Lando se apleca în faţă, numai ochi şi urechi.

— Am reţinut…

*

La mii de ani-lumină depărtare, Teroenza, Marele Preot al Ylesiei, stătea în mijlocul Coloniei 3, examinând dezastrul lăsat de raidul terorist desfăşurat în zori. Aproape o duzină de cadavre erau răşchirate în jur, cele mai multe aparţinând propriilor săi paznici de securitate. Cicatrice de

blastere brăzdau clădirile fabricii. Uşa spre sala de mese fusese transformată în zgură. O echipă termina de stins un incendiu în clădirea Administraţiei. Mirosul de ars se suprapunea izului de seră dinspre jungla caldă şi umedă.

Marele Preot pufni nervos. Toate astea din partea unui raid pentru sclavi. Nu un raid de obţinere a sclavilor, ci de eliberare a lor.

Atacatorii fuseseră în majoritate oameni. Teroenza le văzuse imaginile pe monitoarele de comunicaţii din sediul general, aflat în Colonia 1. Două nave coborâseră în spirală prin curenţii păcătoşi din atmosfera Ylesiei, dar numai una reuşise să asolizeze în siguranţă. Cealaltă fusese prinsă între două rafale de vânt, care pur şi simplu o forfecaseră.

Asta şi meritase, gândi Teroenza ţâfnos în timp ce privea catastrofa cauzată de cealaltă navă. Aceasta asolizase, după care trupe înarmate, echipate în uniforme verzi şi kaki, ţâşniseră şi atacaseră gărzile ylesiane. Începuse un schimb de focuri, care ucisese peste doisprezece dintre paznicii lui Teroenza.

Atacatorii pătrunseseră după aceea în refectoriul unde pelerinii luau micul dejun. Îi momiseră să vină cu ei, susţinând că se aflau acolo pentru a-i scăpa din sclavie.

Teroenza emise un sunet înfundat care pentru specia sa era echivalentul unui chicotit. Atacatori idioţi! Ce proşti fuseseră să creadă că pelerinii aveau să renunţe la Exultare de dragul libertăţii! Doar doi dintre cei două sute de pelerini aflaţi în sala de mese acceptaseră să se alăture teroriştilor.

Iar apoi – şi Teroenza se înnegură la chip – ea ieşise în faţă pentru a le vorbi pelerinilor. Marele Preot o crezuse moartă de mult timp. Şi-o amintea perfect. Pelerin 921, nume de botez Bria Tharen. O corelliană… şi o trădătoare.

Bria le zisese pelerinilor adevărul despre Exultare. Le spusese că într-o bună zi aveau să-i mulţumească – apoi ordonase trupelor ei să tragă cu raze paralizante în mulţime. Pelerinii căzuseră ca fulgeraţi.

Grupul de corelliani plecase cu aproape o sută de sclavi de mâna întâi. Teroenza blestemă încetişor. Bria Tharen!

Nu putea să decidă pe care corellian îl ura mai mult – pe Bria sau pe blestematul acela de Han Solo.

Marele Preot era îngrijorat în privinţa raidului. Înapoia lui existau bani grei. Navele şi armele costau mult. Indivizii erau bine organizaţi şi eficienţi, ca o adevărată forţă militară. Cine erau ei?

Teroenza auzise despre diverse grupuri de rebeli care se ridicaseră împotriva Imperiului. S-ar fi putut ca detaşamentul care atacase azi Colonia 3 să fi făcut parte dintr-un asemenea grup?

Simţea totuşi un licăr de satisfacţie, imaginându-şi ce nenorociţi aveau să fie eliberatorii, atunci când se vor trezi pelerinii paralizaţi. T'landa til ştiau prea bine cât de dependenţi deveneau cei mai mulţi pelerini după ce erau expuşi zilnic Exultării.

De acum pelerinilor trebuia să le lipsească foarte mult Exultarea. Probabil că ţipau, plângeau şi ameninţau, rugându-se să fie readuşi pe Ylesia. Era chiar posibil să preia comanda navei rebele şi să revină aici, ca nişte adevăraţi credincioşi. Un lucru era cert... în seara asta rebelii corelliani nu vor avea pic de linişte.

Gândul acela îl făcu pe Teroenza să surâdă.

*

La câteva zile după tentativa lui Boba Fett de a-l captura, Han solicită o audienţă la Jabba şi Jiliac, pentru a-i anunţa că va lipsi o vreme de pe Nar Shaddaa. Decisese să accepte oferta lui Xaverri şi să devină asistentul ei pe durata următorului turneu. Presimţea că Boba Fett nu avea să fie uşor descurajat şi n-ar fi fost rău să părăsească Nar Shaddaa în următoarele luni.

Cuvintele i se opriră însă nerostite pe buze. În clipa în care fu adus în prezenţa sa, Jabba îl abordă cu strigăte de nerăbdare, poruncindu-i să pregătească Nestemata stelară pentru un drum imediat spre Nai Hutta. Emisarii trimişi de clanurile Desilijic şi Besadii conveniseră pentru o întâlnire a

kajidicurilor hutte în ziua următoare. Aparent Besadii tărăgănase negocierile, pentru ca apoi, brusc, să facă unele concesii importante în scopul desfăşurării cât mai rapide a reuniunii.

— Azi? repetă Han, gândindu-se că va trebui să-şi anuleze lecţia cu Lando din după-amiaza aceea. Este un anunţ cam neaşteptat, nu-i aşa?

— Aşa este, încuviinţă Jiliac. Nu cunoaştem nici un motiv pentru care situaţia să se fi precipitat, totuşi ceva trebuie să se fi întâmplat.

— Bine, spuse pilotul, dar lăsaţi-mi timp o oră pentru ca să pregătesc nava şi să verific cursul de zbor.

— Şi, căpitane Solo, îl avertiză Jabba, pregăteşte-te să ne oferi zborul tău cel mai lin. Fără turbulenţe! Mătuşa mea se află într-o stare delicată şi nu trebuie zgâlţâită.

Han privi în jur, căutând alt hutt, dar nu-l zări decât pe Jiliac.

— Mătuşa Excelenţei Voastre? Îmi cer iertare, lord Jabba, dar voi avea de transportat trei hutti?

— Nu, omule! exclamă Jabba pierzându-şi răbdarea. Vom fi Jiliac şi eu, ca întotdeauna! Tu n-ai ochi? Nu i-ai văzut textura pielii? Starea ei este evidentă!

Corellianul se uită la Jiliac şi brusc îşi dădu seama că huttul arăta într-adevăr diferit. Excrescenţe verucifere irupseseră pe chipul creaturii, iar pe pielea tăbăcită şi brună alternau petece verzui şi purpurii. De asemenea, Jiliac părea mai mătăhălos şi letargic. Minunat, acum va trebui să fiu şi infirmieră pentru un hutt bolnav? Grozav!

— Lord Jiliac, începu el, nu vă simţiţi…

— Om idiot! se năpusti Jabba asupra lui cu un dispreţ pârjolitor. Nu vezi că lord Jiliac este acum lady Jiliac? Este însărcinată! În starea ei delicată, n-ar trebui, de fapt, să facă efortul acesta, dar noi, cei din clanul Desilijic, ne facem mai întâi de toate datoria!

Ea? Însărcinată? Han rămase cu gura deschisă, iar Chewie mugi încetişor de surpriză.

Pilotul îşi reveni iute şi făcu o plecăciune spre Jiliac.

— Scuzele mele, lady Jiliac. Nu sunt familiarizat cu... ă-ă-ă... obiceiurile reproducătoare ale rasei Excelenţelor Voastre. Nu doresc să vă jignesc.

Jiliac clipi aparent cu sfială spre el.

— Nu-i nici o jignire. Rasa mea se reproduce după dorinţă şi am decis că ar fi timpul s-o fac şi eu. Copilul meu se va naşte peste câteva luni. Voi putea să efectuez voiajul fără nici o problemă, iar nepotul meu este pur şi simplu excesiv de grijuliu. Ar fi totuşi recomandabil un zbor lin.

— Da, lady, se înclină Han. Un zbor lin spre Nai Hutta. Plecarea, după-amiază. Mă ocup imediat.

— Perfect, căpitane. Poţi să pleci. Dorim să decolăm cât mai curând cu putinţă.

Han făcu încă o reverenţă şi ieşi, urmat de Chewie. De îndată ce părăsi raza lor vizuală, clătină din cap. Hutti! Cu cât ajung să-i cunosc mai bine, cu atât sunt mai stranii...

*

O veritabilă maree de hutti unduia şi luneca spre Sala Marelui Consiliu hutt de pe Nai Hutta. Jabba şi Jiliac ondulau unul lângă celălalt, însoţiţi de gărzile de securitate Desilijic. Cei mai mulţi hutti preferau să se deplaseze sub forţa propriilor lor muşchi, dacă o mai puteau face. Era permisibil să trădezi slăbiciune înaintea oamenilor şi a altor făpturi inferioare, dar, în compania celor de o seamă cu ei, huttii preferau să pară puternici şi în formă. Toţi cei din clanul Desilijic mergeau pe jos, iar din clanul Besadii numai Aruk era prea bătrân şi corpolent pentru a fi nevoit să recurgă la sania sa.

Avansând spre sala de consiliu, ei şi gărzile lor treceau prin mai multe dispozitive de scanare şi securitate. Nici un bodyguard nu avea voie să poarte arme şi fiecare participant era scanat, atât la exterior, cât şi la interior, pentru a se asigura că în sală nu se introduceau substanţe periculoase. Huttii nu erau creaturi încrezătoare, mai ales în compania altor hutti... şi din motive perfect întemeiate. Cu

mult timp în urmă, toţi huttii importanţi de pe Nai Hutta fuseseră eliminaţi în masă de un singur asasin ingenios.

Huttii erau decişi ca nimic de felul acela să nu se mai întâmple vreodată.

Sala Marelui Consiliu era o încăpere uriaşă, suficient de mare pentru ca să găzduiască în mod confortabil aproape cincizeci de hutti. În clipa de faţă erau prezenţi douăzeci şi şapte – reprezentanţi ai tuturor clanurilor şi kajidicurilor majore, dar şi ”neutri” din guvernul hutt, care aveau să conducă şi să supravegheze reuniunea.

Planeta-cămin a huttilor era condusă de Marele Consiliu, o oligarhie compusă din reprezentanţii principalelor clanuri – câte unul pentru fiecare clan. În realitate însă puterea sindicatelor criminale – kajidicurile – era mult mai mare decât a Marelui Consiliu.

Jabba şi Jiliac erau însoţiţi de alţi doi membri din Desilijic. Contingentul Besadii era format din Aruk, Durga şi Kibbick, vlăstarul şi respectiv nepotul lui. Jabba observă mulţumit că un t’landa til îl urma pe Kibbick. Jiliac avusese dreptate, Besadii îl chemaseră într-adevăr pe Teroenza.

După ce huttii se dispuseră în cerc în jurul platformei vorbitorului, reuniunea fu deschisă de Mardoc, Secretarul Executiv al Marelui Consiliu. După ce fiecare clan îşi identificase reprezentanţii, Mardoc spuse:

— Camarazi întru putere şi fraţi de profit, v-am convocat azi pentru a discuta unele probleme serioase ivite pe Ylesia, planeta-colonie a clanului Besadii. Îl rog pe lordul Aruk să ia cuvântul.

Aruk îşi apropie sania de platforma vorbitorului, flutură braţele micuţe spre hutti în semn de elocvenţă şi începu:

— Semeni hutti! Acum două zile, Colonia 3 de pe Ylesia a fost atacată de terorişti bine înarmaţi. Kibbick şi supraveghetorul nostru, Teroenza, de abia au scăpat cu viaţă. S-au înregistrat distrugeri importante şi atacatorii au plecat cu aproape o sută de sclavi valoroşi.

Un val de consternare undui prin sală, când huttii reacţionară faţă de veştile aduse de Aruk. Jabba îşi dădu

seama că Aruk privea direct spre el şi Jiliac. Ne judecă reacţia, înţelese şi, pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Jiliac fusese extrem de subtil, aranjând raidul, dar fără să-i sufle lui nici un cuvânt. După o clipă de gândire, respinse totuşi ideea. Mătuşa sa era atât de preocupată de recenta ei sarcină, încât îi mai rămânea prea puţină energie pentru planuri – mai ales pentru raiduri de comando. În plus, Jiliac ocolea în mod normal asalturile directe, preferând să-şi atace duşmanii în moduri mai subtile.

— Fraţi hutti, clanul Besadii cere ca Jiliac, ca şef al clanului Desilijic, să ne asigure personal că acest raid teribil, acest jaf al unor proprietăţi Besadii valoroase, nu a fost pus la cale de Desilijic! În caz contrar, aceasta va însemna război între kajidicurile noastre!

Un icnet colectiv răsună în sală. Provocarea lui Aruk atârna în aer ca fumul din narghilele pe care le pufăiau unii lorzi hutti.

Fără grabă, Jiliac se sculă, părând aproape regală în noua sa demnitate maternală.

— Semeni hutti, începu ea. Desilijic este nevinovat de orice urmă de agresiune în acest caz. Ca garanţie a spuselor mele afirm că dacă va fi descoperită orice conexiune între atacatori şi Desilijic, vom plăti clanului Besadii suma de un milion de credite.

Tăcere de o secundă, apoi Aruk înclină fruntea, în echivalentul hutt al unei plecăciuni.

— Perfect. Nu se va spune niciodată că Desilijic a refuzat să-şi susţină integritatea cu bani. Solicităm Marelui Consiliu să investigheze şi să ne comunice rezultatele peste o lună.

Mardoc fu de acord, dar apoi dădu cuvântul lui Jiliac, când ea făcu semn că mai dorea să vorbească.

— Cu toate acestea, aş dori să pot afirma acelaşi lucru şi despre Besadii. Acum numai câteva luni, nepotul meu aici prezent – arătă spre Jabba – a fost atacat brutal de mercenari. Numai faptul că nu putem preciza exact cine anume i-a trimis ne împiedică să ne acuzăm rivalii! Spre deosebire de Besadii, noi nu facem acuzaţii până nu avem

dovezii în Sala Marelui Consiliu irupse alt vacarm de glasuri şi şoapte.

Aruk se ridică la înălţimea sa cea mai impresionantă, cu ochii bătrâni şi urduroşi tiviţi cu roşu.

— Besadii nu a făcut nimic rău!

— Negi că aţi trimis piraţi drelli pentru a-mi asasina nepotul?

— Da! tună Aruk.

Schimbul de ameninţări, insulte şi cuvinte sforăitoare care urmă îl sili pe Mardoc să anunţe o pauză. Jabba îi privi pe huttii din jurul său discutând în grupuri mici şi începu să se întrebe cine organizase atacul împotriva Ylesiei. Dacă nu Desilijic, cine fusese?

Să fi avut Ylesia un nou rival în comerţul cu sclavi?

*

În decursul şedinţei de după-amiază, huttul Durga stătu lângă părintele său aflat pe sania repulsor. Era îngrijorat în privinţa lui Aruk. Reuniunea începuse de ore şi Aruk fusese permanent în centrul discuţiilor. Durga ştia că părintele său nu era croit pentru un asemenea nivel de stres. Aruk era un hutt foarte bătrân, de aproape o mie de ani.

Tânărul hutt asculta cu atenţie, conştient de faptul că părintele său avea să-l întrebe, punct cu punct, despre cele discutate. Lângă Durga, Kibbick clipea lent, luptându-se evident cu somnul. Durga îşi privi cu dispreţ vărul. Kibbick era un idiot. Nu înţelegea că genul acesta de întâlniri, atacurile şi contraatacurile, paradele şi ripostele constituiau esenţa vitală a societăţii hutte? Nu pricepea că puterea şi profitul însemnau hrana, băutura şi respiraţia rasei lor?

Era prima reuniune huttă care se desfăşura în timpul scurtei existenţe a lui Durga şi huttul era încântat că părintele său îi îngăduise să participe. Durga ştia că din cauza semnului cu care se născuse, unii membri din Besadii puneau sub semnul întrebării calitatea sa de a conduce clanul după decesul lui Aruk.

Durga ştia că el deţinea toate însuşirile esenţiale pentru a conduce Besadii. Era inteligent, viclean, nesincer şi nemilos – trăsături stimate pentru un hutt. Trebuia însă să demonstreze aceste trăsături faţă de Besadii înainte ca Aruk să moară, altfel urma să aibă necazuri în a-i succede părintelui său.

Dacă aş putea eu să răspund de Ylesia în locul lui Kibbick, gândi Durga. Ştia că tatăl său petrecuse o mare parte a serii anterioare, răcnind la Kibbick, deoarece îi îngăduise lui Teroenza să preia conducerea Ylesiei. De asemenea, Aruk îl avertizase cu severitate pe t'landa til să-şi cunoască lungul nasului, dacă nu voia să-şi piardă poziţia de Mare Preot. Teroenza tremurase în faţa bătrânului lord hutt, totuşi Durga crezuse că observase în ochii lui o străfulgerare de mânie. Decisese să fie atent în privinţa lui Teroenza.

Pe de altă parte, Kibbick se mulţumise să scâncească despre greutatea traiului pe Ylesia şi despre strădaniile pe care le depusese acolo. Aruk îl lăsase în pace, după o muştruluială severă. În sinea sa, Durga considera că Aruk ar fi trebuit să-l schimbe din post şi se întrebă într-o doară dacă asasinarea vărului său ar fi fost o idee bună…

Avea totuşi presimţirea că lui Aruk nu i-ar fi plăcut. Iar asta însemna că n-o putea face atâta vreme cât părintele său era în viaţă.

Nu însemna că Durga ar fi dorit moartea lui Aruk. Ţinea realmente la părintele său şi ştia că şi acesta îl iubea. Durga ştia prea bine că-i datora viaţa sa lui Aruk în toate privinţele. Majoritatea părinţilor hutti nu ar fi îngăduit ca un copil cu un semn din născare să fie lăsat în viaţă.

De asemenea, Durga voia ca Aruk să fie mândru de el. Motivaţia respectivă era pentru el chiar mai puternică decât nevoia de a câştiga putere şi profit – ceva despre care ştia că ar fi fost considerată practic un sacrilegiu de alţi hutti, aşa că n-o dezvăluia niciodată.

Îl privi pe Jabba unduind înainte, pentru a lua cuvântul. Despre secundul la comanda clanului Desilijic se spunea că

era un hutt exemplar în multe feluri, totuşi majoritatea huttilor considera că preocuparea lui faţă de femelele umanoide era atât perversă, cât şi inexplicabilă. Ascultându-l vorbind, Durga trebui totuşi să recunoască faptul că Jabba era abil.

— Onoraţi lorzi hutti, v-aş ruga să fiţi atenţi! Besadii afirmă că recentele sale expansiuni pe Ylesia sunt afaceri profitabile, dar trebuie noi să acceptăm ca afacerile bune pentru un kajidic să submineze fundamentele financiare ale planetei noastre? Besadii a preluat o porţiune atât de mare a comerţului cu mirodenii şi cu sclavi, încât ar fi nevoie ca toţi să le atragem atenţia! Cum pot ei crede că au profit prin faptul că îşi umplu seifurile, dacă politica lor comercială aduce dezastru pentru planeta noastră?

— Dezastru? bubui glasul lui Aruk atât de profund şi autoritar, încât Durga simţi un fior de mândrie; părintele său era unul dintre cei mai însemnaţi lideri hutti care existase vreodată! Dezastru, prieteni? Anul trecut profitul nostru a fost de o sută optzeci şi şapte la sută! Cum este posibil ca aşa ceva să nu fie lăudat şi onorat? Te întreb pe tine, Jabba! Cum este posibil?

— Fiindcă o parte din profitul acesta a provenit din seifurile semenilor tăi hutti, sublinie Jabba. Este perfect să iei de la alţii, de la oameni, rodiani şi sullustani, ori de la alte creaturi din galaxie. De aceea există ei – pentru ca noi, huttii, să profităm de pe urma lor. Apare însă pericolul de a-ţi trage prea mult profit de pe Nai Hutta şi de la semenii tăi hutti.

— Într-adevăr? rosti sarcastic Aruk. Şi în ce constă pericolul acela, lord Jabba?

— Prea mult profit însemnat poate să atragă asupra noastră atenţia împăratului sau a favoriţilor săi, aminti Jabba. Nai Hutta este departe de Centrul Imperial. Aici, aproape de Inelul Exterior, noi suntem protejaţi într-o oarecare măsură de distanţă şi protejaţi chiar mai mult de către Mofful Sarn Shild, pe care îl susţinem cu generozitate în stilul cu care el s-a obişnuit. Dar dacă vreunul dintre

clanurile hutte sare în ochi printr-o bogăţie exagerată, asta ne-ar putea aduce pe toţi în atenţia împăratului. Iar aceea, semeni hutti, este o atenţie pe care noi n-o dorim.

Durga îi auzi pe ceilalţi hutti murmurând şi trebui să admită că Jabba atrăsese luare aminte asupra unui aspect important. Atunci când împăratul dovedea atenţie specială faţă de o planetă, aceea o sfârşea întotdeauna prost.

Durga se întrebă cum anume descoperiseră Jabba şi Jiliac faptul că Besadii se afla înapoia atacului piraţilor drelli. Păcat că rataseră ocazia de a scăpa Nai Hutta de Jabba. Fără el, Jiliac ar fi fost uşor de înlăturat. Jabba era un hutt abil, care-şi proteja cu grijă mătuşa. Forţele sale de securitate erau superioare celor ale lui Jiliac.

Lorzii hutti nu izbuteau să ajungă la o concluzie referitor la profiturile exagerate ale lui Besadii. Discuţia divagă, degeneră în insulte personale, apoi se încheie fără să se fi decis ceva.

Aruk luă din nou cuvântul. Continua să fie îngrijorat de recentele violenţe. Jiliac admise că şi ea se simţea alarmată, iar Durga fu surprins că cei doi puteau cădea de acord, indiferent în ce privinţă, în cele din urmă, Desilijic şi Besadii se uniră pentru a supune aprobării o propunere fără precedent.

— Propun, sintetiză Aruk, ca Marele Consiliu să declare un moratoriu asupra violenţei între kajidicuri pe durata cel puţin a următoarelor trei luni standard! Cine mă va susţine în această privinţă?

Jiliac şi Jabba îşi exprimară aprobarea entuziastă, apoi, unul câte unul, reprezentanţii celorlalte clanuri fură de acord. Mardoc declară adoptată propunerea lui Aruk.

Durga îşi privi părintele şi simţi alt val de mândrie. Aruk este un gigant printre huttii.

*

Mult mai târziu în aceeaşi noapte, pe când ambii hutti se pregăteau de culcare în reşedinţa lui Jiliac de pe Nai Hutta,

situată pe o insulă într-o zonă temperată a planetei, Jiliac se întoarse spre Jabba.

— Aruk este periculos. Sunt mai convins ca niciodată de lucrul acesta.

— Da, a fost destul de impresionant atunci când a reuşit să unească clanurile, încuviinţă Jabba. Are… carismă. Poate fi foarte convingător.

— Este cu adevărat o ironie a sorţii că tocmai el a propus ideea mea despre moratoriu. Dar pe măsură ce reuniunea a progresat, mi-am dat seama că dacă speram să-i conving pe ceilalţi de înţelepciunea moratoriului, ideea trebuia să vină de la Aruk.

Jabba încuviinţă din cap.

— Este un orator de forţă, mătuşă.

— Un orator căruia trebuie să i se pună căluş, comentă sobru Jiliac, altfel Desilijic va suferi şi mai mult. Un moratoriu de trei luni referitor la violenţa inter-kajidicuri ne va elibera minţile, astfel ca să putem examina problema lui Aruk fără să fim distraşi.

Jabba clipi din ochii bulbucaţi spre mătuşa sa, care se instală mai confortabil pe platforma ei capitonată destinată odihnei.

— La ce te gândeşti, mătuşă?

Jiliac tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Mă gândesc că acum este ocazia noastră de a lovi punctul slab al lui Aruk.

— Punctul lui slab?

— Da, nepoate. Aruk are un punct slab, care are un nume. Iar numele acela este…

— Teroenza, spuse Jabba.

— Corect, nepoate.

*

Când se îmbarcă în iahtul spaţial al lui Kibbick pentru a reveni pe Ylesia, Teroenza avea o stare de spirit extrem de proastă. Aruk nu le îngăduise să mai zăbovească pentru a

se relaxa pe Nai Hutta, accentuând faptul că trebuiau să revină pe Ylesia ca să supravegheze reconstruirea coloniei distruse de raid.

Teroenza fusese profund dezamăgit, deoarece sperase să-şi vadă perechea, pe Tilenna.

Aruk se împotrivise însă ferm, iar tonul lui fusese atât de sever şi dezaprobator, încât Marele Preot nu mai îndrăznise să întrebe din nou.

Astfel că acum se găsea în navă, avându-l drept tovarăş doar pe idiotul de Kibbick, când ar fi putut să se joace împreună cu frumoasa sa pereche într-o delicioasă şi senzuală tăvălire prin noroi.

Dezgustat, Teroenza tropăi prin cabina spaţioasă şi luxos mobilată, apoi se afundă în hamacul susţinător. La naiba cu Aruk! Lordul hutt devenise iraţional o dată cu vârsta – iraţional şi rău. Mai precis, mai rău decât fusese până atunci.

Marele Preot continua să sufere de pe urma „examinării financiare” la care fusese supus. Aruk se interesase de fiecare cheltuială şi cârtise la fiecare credit suplimentar. Nu se oprise din a repeta într-una că recompensa pusă de Teroenza pe capul lui Solo era complet inutilă.

— Trebuia să-l laşi pe Boba Fett să-l dezintegreze în atomi! mugise el. Dezintegrările sunt mult mai ieftine! Răzbunarea personală este pur şi simplu o slăbiciune inacceptabilă!

Prost dispus, Teroenza se întinse şi-şi activă consola de comunicaţii. Pe ecran apărură cuvinte în huttă, chiar înainte să-şi poată introduce codul personal.

Cu ochi holbaţi, Teroenza citi: „Mesajul acesta va dispărea în şaizeci de secunde. Încercarea de a-l salva va duce la distrugerea consolei de comunicaţii. Memorează următorul comcod şi răspunde.”

Urmă un comcod complicat.

Intrigat, Teroenza îl memoră. Aşa cum avertizase, după şaizeci de secunde, mesajul clipi şi dispăru înlocuit de cuvintele: „Ce-ţi doreşti cel mai mult? Dorim să aflăm.

Poate că ne putem ajuta reciproc.”

Evident, mesajul nu era semnat, dar Teroenza avea o bănuială destul de clară asupra expeditorului. Stând şi privind cum cuvintele clipiră şi apoi dispărură, pentru a fi înlocuite de întâmpinarea standard a consolei sale de comunicaţii şi de solicitarea codului ID, Marele Preot înţelese ce însemna asta.

Avea să răspundă mesajului?

Era un trădător?

Ce anume îşi dorea cel mai mult?

După ce-l readuse pe Jabba pe Nar Shaddaa după importanta reuniune huttă Jiliac decisese să rămână pe Nai Hutta pe toată durata sarcinii, Han îl căută imediat pe Lando Calrissian.

Cât timp fusese plecat pe Nai Hutta, Chewie continuase lecţiile de pilotaj ale jucătorului profesionist şi Han era încântat de progresul noului său prieten.

— Te descurci excelent, îi spuse când Lando, cu buzele încordate de concentrare efectuă o asolizare perfectă. Nava coborâse la dana alocată Şoimului Mileniului, fără cea mai mică legănare. Încă o săptămână şi vei fi gata să zbori de unul singur.

Lando ridică privirea spre el, cu ochii săi negri foarte serioşi.

— Cred că sunt gata de acum, Han. Chestia este că trebuie să fiu gata acum. Plec mâine. Am auzit că în sistemul Oseonian există câteva planete excelente pentru jocuri de noroc şi desfrâu, şi pornesc într-acolo ca să văd cu ochii mei. Sau poate că o să plec spre sectorul Corporate.

— Asta-i mult în afara spaţiului imperial! exclamă Han. Deocamdată nu eşti pregătit să mergi aşa departe cu nava asta! Mai ales neînsoţit!

— Vrei să vii cu mine? îi propuse Lando.

Han căzu pe gânduri şi pentru o clipă fu ispitit. Totuşi îşi dăduse cuvântul lui Xaverri şi... clătină din cap.

— Nu pot. Voi lucra cu Xaverri în următorul ei turneu, l-am promis şi se bizuie pe mine.

— Ca să nu mai amintesc că-i mult mai drăguţă ca mine, adăugă sec Lando.

Corellianul rânjii.

— Atunci... asta-i treaba. Redeveni serios. Mai aşteaptă vreo două zile, Lando. Crede-mă – încă nu eşti gata să mergi atât de departe, mai ales fără copilot.

În sinea sa gândea. Voi pierde şoimul... ce va fi dacă n-o voi mai revedea niciodată?

— Chewbacca mi-a dat nişte lecţii foarte bune, insistă celălalt. Ultima dată când am fost împreună, de abia dacă a fost nevoit să atingă comenzile.

— Dar...

— Nici un „dar”, urmă Lando. Trăiesc pe Nar Shaddaa cu sufletul la gură, Han... şi asta se poate spune şi despre tine. Boba Fett nu-i unul care să uite şi să ierte. Intenţionez să dispar pentru minimum şase luni. Când pleacă Xaverri?

— Săptămâna viitoare. În urma solicitărilor generale, angajamentul de aici a mai fost prelungit cu o săptămână.

— I-ai spus lui Jabba că pleci?

— Da, n-a fost deloc încântat.

Chewie interveni cu un comentariu.

— Ce naiba, făcu Han pe un ton de scuză, Jabba s-a născut ţâfnos. Este unul dintre cei mai supărăcioşi hutti pe care i-am cunoscut... şi asta spune destule.

— I-ai zis de ce trebuie să pleci?

— Îhâm. A fost singurul lucru care l-a calmat. Cred că până şi Jabba poate fi niţel nervos dacă ştie că Boba Fett este pe urmele lui.

— În locul tău, aş şterge-o de aici imediat ce aş putea, zise Lando. Şi până ce n-ai părăsit Nar Shaddaa, ar fi bine să-ţi asiguri spatele.

Nimic din spusele lui Han nu putu schimba decizia lui Calrissian. În dimineaţa următoare, cu inimă grea, corellianul stătu pe platforma de asolizare şi privi şoimul decolând. Cargobotul se legănă puţin când se înălţă spre

cer şi Han clătină din cap.

— Foloseşte stabilizatoarele! rosti el cu glas tare.

Nu-i tocmai pregătit, gândi deprimat. Probabil că nu voi mai revedea niciodată şoimul... sau pe Lando.

*

Bria Tharen stătea înapoia biroului ei din cea mai mare bază militară imperială de pe Corellia, privind ecranul datapadului, în timp ce actualiza listele de alimente necesare pentru toate trupele staţionate în sistemul corellian. Părul ei roşu-auriu, care în ultimii cinci ani crescuse într-o coamă lungă şi ondulată, era pieptănat peste cap, în stil sobru şi oficial, iar femeia purta uniforma sobră destinată funcţionarilor civili – taior şi cizme negre. Culoarea austeră îi punea în evidenţă pielea albă şi trăsăturile fine.

Ochii ei albastru-verzui mijiră, studiind ecranele de date. În mod evident, Imperiul se întărea în Sectorul acesta. Să fi însemnat asta că imperialii anticipau o rebeliune aici, în sistemul corellian?

Se pomeni întrebându-se cât timp ar fi putut să reziste grupul din care făcea ea parte în faţa unui atac în forţă al Imperiului. Două zile? O săptămână?

Ştia că, în cele din urmă, aveau să fie măcelăriţi cu toţii. Micul lor grup de rebeli creştea cu fiecare lună, pe măsură ce creştea nemulţumirea locuitorilor planetei ei natale de a fi striviţi sub călcâiul necruţător al lui Palpatine. Cu toate acestea, deocamdată ei nu erau nici pe departe pregătiţi să atace forţele imperiale.

Totuşi, de la un început foarte firav, progresaseră remarcabil în ultimii trei ani. Mişcarea lor începuse cu nici douăzeci de disidenţi nemulţumiţi, întâlnindu-se clandestin în beciuri, şi crescând în salturi, până ce, acum, aveau celule în majoritatea oraşelor importante de pe planetă. Bria nu ştia câţi rebeli existau pe Corellia, dar trebuiau să fie de ordinul miilor.

Motivul pentru care nu ştia acest amănunt era pur şi simplu faptul că nici nu trebuia să-l ştie. Deşii avea un rang destul de înalt în ierarhia rebelilor, ea nu făcea parte din trupe sau din recrutatori. Informaţiile despre grupurile de rebeli de pe Corellia erau distribuite cu zgârcenie. Numai unul sau doi comandori cunoşteau tabloul de ansamblu. Membrii individuali erau informaţi strict cât trebuia. Cu cât ştiau mai puţine, cu atât mai puţine puteau fi siliţi să destăinuiască sub tortură.

Însărcinarea actuală a Briei era în domeniul contrainformaţiilor. Femeia nu se dădea în vânt după spionaj, dar era pricepută în această direcţie. Ar fi preferat totuşi vechea ei misiune – de a stabili contacte cu grupurile de rebeli de pe alte planete. Pentru ea era evident că dacă rebelii intenţionau cu adevărat să se ridice împotriva Imperiului, trebuiau să fie uniţi.

Deocamdată însă de abia începuseră să stabilească legături cu alte grupuri. Comunicaţiile erau monitorizate, călătoriile erau limitate... era foarte dificil de menţinut conexiuni între grupurile aflate pe planete diferite. În ciuda vitezei cu care grupurile de rebeli inventau coduri, Imperiul le descifra aproape la fel de repede.

Chiar luna trecută, o razie fusese operată în decursul unei întâlniri a unei celule de rebeli de pe continentul estic. Membrii celulei dispăruseră complet şi definitiv, de parcă un dragon krayt şi-ar fi deschis botul şi i-ar fi înghiţit cu totul. Bria se gândea că ar fi preferat să fie înghiţită de vie de un monstru, decât să fie prinsă de forţele de securitate ale împăratului...

Prietena ei Lanah fusese unul dintre cei dispăruţi. Bria ştia că nu avea s-o mai revadă niciodată.

Bria era îngrijorată că întreaga ei planetă natală avea să sfârşească prin a deveni un stat poliţienesc. Corellia fusese dintotdeauna o planetă independentă, o lume mândră care se autoguverna. Împăratul nu numise deocamdată un guvernator imperial pentru a uzurpa puterea corelliană, dar asta nu însemna că nu putea s-o facă într-o bună zi.

Imperiul nu îngăduia manifestările de mândrie sau independenţă pe planetele pe care le revendica.

Unul dintre motivele pentru care Palpatine nu preluase în mod deschis conducerea guvernului corellian îl reprezenta populaţia umană foarte mare a planetei. Imperiul nu ascundea faptul că privea speciile non-umane ca fiind inferioare, incapabile de a se conduce singure.

Două specii extraterestre convieţuiau cu oamenii în sistemul planetelor corelliane – selonianii şi dralii. În cazul în care Corellia ar fi fost populată numai de acele fiinţe non-umane, ea ar fi constituit o ţintă mult mai atrăgătoare pentru represiune, poate chiar ar fi fost decretată lagăr de sclavi, aşa cum se întâmplase cu Kashyyyk. Mândrii wookiee fuseseră capturaţi, înlănţuiţi şi încătuşaţi.

Degetele femeii se încleştară pe marginea biroului. Ura Imperiul, totuşi mai mult decât Imperiul ura sclavia. Deoarece fusese sclavă pe Ylesia deşii la momentul respectiv îşi spunea „pelerin”, Bria era decisă să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a distruge Imperiul care îngăduia sclavia, care avea drept de proprietate şi utilizare asupra fiinţelor raţionale.

După ce avea să termine misiunea aceea, avea să-şi dedice restul vieţii pentru eliberarea tuturor sclavilor din galaxie.

Gura ei cu buze frumoase îşi arcui colţurile în jos, când se gândi la raidul pe care-l condusese pe Ylesia cu şase luni în urmă. Ea şi prietenii ei rebeli izbutiseră să salveze nouăzeci şi şapte de sclavi, în majoritate corelliani, şi să-i aducă înapoi, pe planetele natale, la familiile lor.

În decursul următoarei luni, cincizeci şi trei dintre acei sclavi eliberaţi fugiseră şi se îmbarcaseră spre Ylesia.

Pe de o parte, Bria nu-i putea învinui. Existenţa fără Exultare era dificilă. Ea însăşi avusese nevoie de ani buni pentru a-şi înfrânge setea pentru valul de euforie fericită pe care-l puteau proiecta preoţii t’landa til.

Totuşi patruzeci şi patru dintre sclavii eliberaţi continuă să fie liberi, îşi reaminti Bria cu furie. Şi chiar ieri Rion mi-a

spus că una dintre femei i-a trimis un mesaj, mulţumindu-i că a readus-o alături de soţul şi copiii ei…

Rion era principala legătură a Briei cu comanda rebelilor, acum, după ce ea preluase acest post nou în cartierul general imperial. Lui îi raporta fiecare frântură de informaţie pe care o putea întrezări. Bărbatul prelua datele culese sau deduse de Bria, apoi le transmitea liderilor grupului de rebeli corelliani.

Bria spera că în scurt timp va obţine ceva mai mult decât liste birocratice conţinând ordine pentru solicitări de provizii, pe care să le furnizeze grupului ei. De când ocupase poziţia aceasta, cu o lună în urmă, se îngrijise să etaleze coafurile şi machiajele cele mai atrăgătoare, sperând că aspectul ei va opri atenţia unui ofiţer imperial de rang înalt.

Eforturile începuseră de altfel să dea rezultate. Cu numai o zi în urmă amiralul Trefaren se oprise la biroul ei, ca s-o întrebe dacă îl putea însoţi la o recepţie oferită de guvernul corellian pentru ofiţerii imperiali superiori, la care spunea că vor participa câţiva Moffi de Sectoare. Amiralul o asigurase că va fi o adevărată seară de gală.

Bria coborâse sfios pleoapele, se îmbujorase atrăgător şi suspinase o afirmaţie întretăiată, ca o fetişcană. Amiralul se luminase la faţă, radios, cutele adânci ce coborau vertical pe obrajii lui scofâlciţi păruseră mai mult ca oricând nişte canioane în deşert, şi-i spusese că va trece s-o ia în speederul său cu şofer. După aceea întinsese mâna şi-i atinsese unul dintre cârlionţi, răsucindu-l în jurul degetului.

— Şi, draga mea, adăugase, poartă ceva care să-ţi evidenţieze frumuseţea. Vreau ca ofiţerii ceilalţi să fie geloşi de comoara aurie pe care am descoperit-o.

Bria nu mai trebuise să simuleze răspunsul nearticulat – care-l vrăjise şi mai mult pe Trefaren! – deoarece fusese prea furioasă ca să vorbească limpede. Libidinos bătrân! Gândise ea dezgustată, decizând să nu uite să-şi prindă de coapsă micuţul şi elegantul cuţit cu lamă vibratorie… pentru orice eventualitate.

De obicei însă bărbaţii de vârsta amiralului mai mult vorbeau decât acţionau. Ei îşi doreau cel mai mult, aşa cum Trefaren recunoscuse în chip deschis, ca alţi bărbaţi să-i admire... pe ei şi pe orice tânără pe care reuşiseră s-o atragă cu puterea şi bogăţia lor.

Amiralul Trefaren ar putea fi cheia noastră în a afla mai multe despre noile arme şi nave imperiale despre care n-am auzit decât zvonuri, gândise Bria.

Aşa că, în seara recepţiei, îşi pusese o rochie frumoasă şi elegantă se născuse şi crescuse într-o familie bogată şi ştia cum să se îmbrace pentru a obţine un efect maxim, se coafase şi machiase cu gust şi petrecuse seara surâzând cald spre amiralul Trefaren. Dansase cu el, îl privise admirativ şi ţinuse urechile deschise către orice frântură de informaţie.

Pentru cazul în care ar fi fost nevoită să-i respingă avansurile, Bria se pregătise deja cu o picătură dintr-o substanţă pe care o purta sub una dintre unghiile perfect lăcuite. Nu trebuia decât să atingă vârful unghiei de suprafaţa băuturii amiralului, spre sfârşitul serii, şi bătrânul vrelt s-ar fi simţit rapid atât de obosit, somnoros şi ameţit de băutură, încât ea l-ar fi rezolvat fără greutate.

Bria ar fi putut folosi cuţitul cu lamă vibratorie, şi încă în mod expert, dar nu intenţiona aşa ceva. Armele albe erau pentru amatori. Ea era specialistă în a nu avea nevoie de ele.

Pentru o clipă, duse dorul combinezoanelor de luptă şi greutăţii blasterului prins de coapsă. Ar fi preferat conducerea altui raid înarmat împotriva huttilor de pe Ylesia sau a stăpânilor de sclavi imperiali care erau chiar mai răi decât huttii decât ideea de a se juca de-a tabaga şi vreltul toată seara cu amiralul Trefaren şi prietenii săi.

Când preluase postul actual, îşi predase blasterul lui Rion. Nu era improbabil ca amiralul să dispună scotocirea apartamentului ei, ca parte din verificarea generală pe care o ordonase, pentru a se convinge că femeia era „sigură” să se întâlnească cu el. Bria păstra mereu cuţitul asupra ei,

aşa că nu se temea că va fi găsit.

Cel puţin ştia că ID-urile ei vor face faţă la majoritatea verificărilor de securitate. Cu şase ani în urmă aflase de la un expert tot ceea ce trebuia ştiut despre stabilirea de noi identităţi. Han Solo o învăţase mult mai multe decât să tragă eficient cu blasterul.

Buzele i se curbară într-un surâs vag, îngăduindu-şi un moment de nostalgie pentru zilele acelea. Ea şi Han fuseseră pe fugă, trăind pe muchie de cuţit, neştiind niciodată ce se va întâmpla în clipa următoare.

Acum îşi dădu seama că acelea fuseseră zilele cele mai fericite. Ale vieţii ei. Meritase fiecare moment de încordare, fiecare fior de spaimă, fiecare urmărire dementă, fiecare evadare terifiantă, fiecare salvă de blaster pe care trebuise s-o evite, ca să fie alături de el... ca să fie liberă să-l iubească.

Şi continua să-l iubească.

Când îl văzuse pe Devaron, cu un an în urmă, toate amintirile îi reveniseră viu în minte. După ani de negare, Bria fusese nevoită să admită adevărul – Han Solo era bărbatul pe care-l iubise şi pe care avea să-l iubească mereu.

Însă ei nu puteau fi împreună. Ea trebuise să accepte asta. Han era un pungaş, o haimana, un individ aflat în afara legii care acţiona numai pentru sine. Bria ştia că o iubise profund – chiar o ceruse de nevastă – totuşi nu era genul de bărbat care să abandoneze totul pentru un ideal filosofic.

În lunile pe care le petrecuseră împreună, Bria simţise că într-o bună zi el va avea potenţialul de a îmbrăţişa o cauză, de a se dedica unui ţel, dar trebuia să fie o cauză pe care s-o fi ales el însuşi, la momentul cuvenit. Bria ştia că nu s-ar fi putut aştepta din partea lui să se dedice cauzei ei.

Se întrebă ce făcea Han în clipa aceea. Era fericit? Era cu cineva? Avea prieteni? Când îl zărise pe Devaron, purta hainele neîngrijite tipice pentru călătorii spaţiali... nu o uniformă imperială.

Auzise totuşi că el ar fi absolvit cu onoare Academia. Ce se putuse întâmpla, pentru a-i pune capăt carierei?

Pe de o parte, Bria regreta că visul pe care Han îl urmărise cu atâta perseverenţă se sfârşise în mod evident printr-un eşec răsunător, dar pe de altă parte era bucuroasă să descopere că el nu mai era ofiţer imperial. O torturase gândul că într-o bună zi s-ar fi putut întâlni într-o luptă sau, mai rău, că ea ar fi putut ordona să se tragă asupra unei nave imperiale, provocând fără să ştie moartea lui. Cel puţin despre posibilitatea respectivă nu mai trebuia să-şi facă griji.

Mă întreb dacă-l voi mai revedea vreodată… se gândi femeia. Poate că… poate că atunci când toate astea se vor sfârşi, când Imperiul nu va mai fi…

Bria scutură din cap şi-şi impuse să revină la treabă. Imperiul era ferm instaurat. Dărâmarea lui va necesita mulţi ani şi sacrificiul multor vieţi. Nu-şi putea îngădui să se gândească la ce se va petrece în viitorul îndepărtat şi neclar. Trebuia să se concentreze asupra locului şi timpului prezent.

Decisă, reactivă datapadul şi reîncepu să lucreze.

*

În aceeaşi clipă în care Bria Tharen se întreba despre el. Han nu se gândea la ea. În acelaşi timp însă se simţea mai rănit de o femeie decât fusese vreodată de când îl părăsise Bria.

Stătea încruntat pe marginea unui pat, într-o cameră de hotel de pe Velga, un satelit-staţiune de lux unde bogătaşii veneau să se distreze şi să joace jocuri de noroc, şi citea mesajul lăsat de Xaverri pe datapadul său.

Dragă Solo,

Nu-mi plac despărţirile, aşa că o voi evita pe aceasta pentru amândoi. Turneul s-a sfârşit şi plec pentru o scurtă odihnă, înainte de a reveni pe drumuri. M-am întrebat dacă să-ţi cer să mă însoţeşti, dar cred că-i mai bine să pun

capăt relaţiei noastre acum.

Ultimele şase luni au fost minunate, printre cele mai grozave pe care mi le amintesc. În acest timp am devenit foarte ataşată de tine, dragule. Prea ataşată. De acum, mă cunoşti... Nu-mi pot permite să ţin prea mult la cineva. Ar fi primejdios pentru noi amândoi. Atunci când ţii prea mult la altă persoană, devii moale, vulnerabil. În activitatea mea nu-mi pot permite asta.

Am achitat nota de la hotel până mâine, pentru tine şi Chewbacca. Aţi fost doi dintre cei mai buni asistenţi şi însoţitori pe care i-am avut vreodată. Spune-i lui Chewie că-mi pare rău că nu mi-am putut lua rămas bun. Vă aşteaptă un bonus la filiala locală a Băncii Imperiale, contul numărul 651374, codificat după amprenta retinei tale.

O să-mi lipseşti mai mult decât o pot spune. Dacă va trebui vreodată să iei legătura cu mine, o poţi face prin agenţia artistică Galaxia Stelelor. Poate că într-o bună zi putem reveni toţi împreună, atunci când îmi voi regăsi perspectiva.

Ai grijă de tine, Han. Şi ai grijă de prietenul tău wookiee. Un asemenea devotament este o floare rară.

Cu dragoste, Xaverri

La naiba! gândi Han, fără să fie sigur dacă ceea ce simţea era mânie sau regret profund – bănuia că era vorba despre o combinaţie între ambele. De ce mi se întâmplă întotdeauna aşa?

Pentru o clipă, îşi reaminti suferinţa care-l cuprinsese când Bria îl părăsise, lăsându-i doar un bilet de adio, apoi îşi alungă mintea de la gândul acela. Asta s-a petrecut de mult. Nu mai sunt un puştan...

Îşi dădu seama că va trebui să cumpere bilete pentru el şi Chewie într-o navă de pasageri spre Nar Shaddaa, totuşi asta nu avea să-i consume prea mult economiile, ţinând seama mai ales de bonusul lui Xaverri. Iluzionista plătea bine, dar avea şi pretenţii pe măsură.

În ultimele şase luni, fuseseră mai degrabă parteneri de

afaceri decât patron şi angajat. De fiecare dată când reuşeau o potlogărie cu un ofiţer imperial vanitos sau un birocrat imperial îngâmfat şi superior, Xaverri împărţise câştigul în mod egal cu Han şi Chewie.

Amintindu-şi, colţurile buzelor lui Han se ridicară într-un surâs. Avuseseră parte de momente incitante. Ţinând seama de experienţa pe care o câştigase în înşelarea civililor pe când făcea parte din ”familia” lui Garris Shrike, corellianul crezuse că nu mai avea multe de învăţat în arta escrocării oamenilor. Dar o lună petrecută alături de Xaverri îl convinsese că, prin comparaţie cu ea, Garris Shrike fusese un amator stângaci şi pe alocuri nepriceput.

Planurile femeii variau de la elegant de simple la diabolic de complexe, şi ea întrebuinţa rareori aceeaşi escrocherie de două ori. Prefera să conceapă fiecare plan în funcţie de circumstanţe, utilizându-şi frecvent talentele de iluzionistă pentru a-i păcăli pe încrezuţii imperiali care constituiau victimele ei obişnuite.

De exemplu, episodul în care îşi însuşiseră aproape toate economiile de o viaţă ale secretarului-adjunct al Moffului sectorului D’Aelgoth şi-l făcuseră să fie suspectat de trădare faţă de Imperiu. Zâmbetul lui Han se lăţi, transformându-se într-un rânjet. Individul era un ticălos venal – mai devreme sau mai târziu, ar fi trădat oricum Imperiul.

Desigur, nu toate şmecheriile lor avuseseră succes. Două eşuaseră, iar una se întorsese împotriva lor, silindu-i să fugă de oficialităţile planetare, până ce Chewbacca izbutise să-i localizeze şi recupereze.

Han n-avea să uite niciodată momentele respective în care fugiseră şi ocoliseră, fiind hăituiţi pe câmpuri de droizi urmăritori şi versiunea locală de copoi canide. Singura modalitate în care izbutiseră să-şi ascundă mirosul fusese de a-şi petrece noaptea afundaţi până la gât într-o mlaştină.

Îi plăcuse de asemenea să lucreze şi ca asistent al lui Xaverri. Fusese amuzant s-o ajute să creeze iluziile,

descoperind cum erau de fapt realizate şi efectuând plecăciuni în faţa mulţimilor, seară de seară. Până şi Chewbacca ajunsese să fie încântat de atenţia spectatorilor, iar Xaverri concepuse câteva scamatorii care-i ofereau lui Chewie ocazia de a-şi dovedi puterea wookiee.

Cel mai greu pentru Han fusese să se obişnuiască cu costumul de spectacol, mulat pe piele şi acoperit cu paiete, pe care trebuia să-l poarte. La primele reprezentaţii, se simţise groaznic de stânjenit, iar finalmente se obişnuise cu el şi chiar ajunsese să fie încântat de ţipetele şi fluierăturile unora dintre spectatoare la intrarea lui în scenă.

Xaverri îl tachinase în această privinţă, mai ales atunci când o fată se repezise pe scenă şi-l sărutase direct pe gură, făcându-l să roşească. Han o tachinase la rândul său în legătură cu costumele ei, care adesea erau îndrăzneţe.

Pilotul suspină. Dacă aş fi ştiut că plănuia aşa ceva, aş fi putut discuta cu ea... Deja îi simţea lipsa, prezenţa, surâsul şi afecţiunea. Căldura şi sărutările...

Era o femeie aparte şi Han ştia acum că o iubise. Ar fi schimbat oare cu ceva situaţia, dacă i-ar fi declarat lucrul acesta? Hotărî că nu. Aşa cum spusese în scrisoarea ei, Xaverri nu era o persoană care să dorească dragoste. Ea nu voia să iubească ori să fie iubită. Descoperise că iubirea o făcea prea vulnerabilă.

— Iubirea te face să iubeşti viaţa, îi zisese ea odată. Şi o dată ce iubeşti viaţa, eşti în pericol real. Vrei să te agăţi de ea, iar dorinţa îţi înceţoşează gândirea.

— De ce anume vrei să te agăţi? întrebase Han. De iubire sau de viaţă?

— De ambele. Iubirea este lucrul cel mai riscant din Univers.

Mai mult decât orice altă persoană pe care o cunoscuse Han vreodată, Xaverri însăşi riscase în toate privinţele, cu excepţia dragostei. Dacă n-ar fi fost atât de detaşată şi deliberată în tot ceea ce întreprindea, i-ar fi putut spune nesăbuită, totuşi femeia nu era aşa. Pericolul nu însemna mare lucru pentru ea, deoarece nu se temea de moarte.

Han o văzuse privind moartea în faţă fără să clipească.

Odată o complimentase în privinţa curajului, dar ea clătinase din cap.

— Nu, Solo, îi spusese. Eu nu sunt curajoasă, ci tu eşti curajos. Mie pur şi simplu nu-mi pasă. Nu-i acelaşi lucru.

Bărbatul oftă din nou şi se ridică de pe pat. Xaverri dispăruse. De acum, nava ei, Fantasma, decolase demult de pe Velga.

Bine, făcu el întinzându-se către haine, spectacolul s-a terminat. E timpul să revin în lumea reală.

Cel puţin el şi Chewie aveau acum destui bani ca să ia în leasing propria lor navă. Pentru prima dată după mult timp, Han se întrebă cum mergeau lucrurile pe Nar Shaddaa.

Când ajunseră pe Satelitul Contrabandiştilor, Han fu surprins să-şi dea seama că încerca sentimentul revenirii acasă. El şi Chewie porniră mai întâi să-l caute pe Mako. Îl găsiră pe acesta şi pe Roa, bând într-o tavernă. Han intră în local, surâse şi flutură din braţ.

— Salut, Mako! Roa!

Ambii bărbaţi se întoarseră, auzindu-se strigaţi şi chipurile li se destinseră în zâmbete largi.

— Han! Chewbacca!

— Ce mai faceţi? se interesă corellianul. Cum merge treaba?

— Nu tocmai rău, răspunse Mako. Jabba îţi duce dorul, puştiule.

— Cum să nu, sunt sigur, chicoti Han. Jiliac şi-a născut pruncul?

— Habar n-am, făcu Roa. Totuşi n-am mai văzut-o pe-aici, aşa că poate că n-a născut. Tu ce faci, puştiule? Ai lipsit de atâta vreme, încât am crezut că Boba Fett a pus mâna pe tine!

— Nu încă, rânjii Han. A mai fost pe-aici?

Mako privi în jur cu un gest reflex.

— Se zice că a fost pe Nar Shaddaa, acum câteva zile, căutându-te pe tine, totuşi în ultima vreme nu l-a văzut nimeni.

— E bine. Ţineţi-mă la curent, zise Han. Auziţi... l-a văzut cineva pe Lando? Se strădui să păstreze un ton nepăsător. Mai are rabla aia a lui, şoimul Mileniului?

— Ah, da, răspunse Roa, o mai are. Şi o să-ţi zic o chestie de n-o să-ţi vină să crezi. Calrissian a dat lovitura în sistemul Oseon. A pus mâna pe un transport de biocristale şi le-a vândut frumuşel. Ghici cu ce se ocupă acum?

Han emise o sugestie licenţioasă şi Roa şi Mako izbucniră în hohote de râs.

Chewie mugi o întrebare.

— A cumpărat o afacere cu nave uzate! anunţă Mako. A luat-o cu totul. De la un duros care a decis să se întoarcă pe Duro şi să se ocupe de ferma familiei.

— Ei bine, zise Han pe mine mă interesează să iau o navă în leasing. Cred c-o să-i fac o vizită, să văd ce are de oferit.

— Mai întâi treci pe la Jabba, îl sfătui Mako. A anunţat peste tot să te prezinţi la el, imediat cum te întorci.

— Bine, încuviinţă corellianul, o să mă duc. Lando unde-şi are afacerea?

După ce primi adresa, Han îi salută cu un gest voios şi părăsi taverna. Constata că se simţea fericit să se afle înapoi. Perioada petrecută alături de Xaverri fusese plăcută şi profitabilă, dar adevărata lui chemare era contrabanda şi de abia aştepta s-o reia.

Jabba fu atât de încântat să-l revadă, încât chiar coborî de pe podiumul său şi undui spre pilot.

— Han, băiete! Te-ai întors!

Han aprobă din cap şi decise să nu facă o plecăciune. Era evident că Jabba îi simţise lipsa.

— Salut, Jabba... Excelenţa Voastră. Cum merg afacerile?

Huttul suspină teatral.

— Afacerile ar merge mult mai bine dacă Besadii ar învăţa că ei nu sunt unica destinaţie cuvenită a creditelor din galaxie. Han... trebuie să recunosc că ţi-am simţit lipsa. Am pierdut o navă în Foale şi asta i-a costat mult pe Desilijic. Avem nevoie de tine.

— De data asta va trebui să mă plătiţi mai mult, rosti

pilotul decis. Chewie şi cu mine suntem pe punctul de a lua în leasing o navă. Va fi mai bine pentru ambele părţi – voi nu vă veţi mai risca navele, iar eu nu voi fi nevoit să mă mulţumesc cu mai puţin fiindcă mă folosesc de echipamentele voastre.

— Bine, bine, încuviinţă Jabba. Este perfect din punctul nostru de vedere.

— În plus, trebuie să-ţi mai spun un lucru. Recompensa aceea a rămas în continuare pusă pe capul meu. Probabil că Teroenza i-a convins pe Besadii să ofere o sumă importantă. Mă pot ocupa fără probleme de majoritatea vânătorilor de recompense, dar dacă aud că Boba Fett a revenit pe urmele mele, am şters-o imediat de aici. O să operez din Vizuina Contrabandiştilor. Nici chiar Fett nu-i atât de disperat după bani ca să se aventureze acolo.

— Han, băiete, păru îndurerat Jabba, avem nevoie de tine! Desilijic are nevoie de tine! Eşti unul dintre cei mai buni!

Pilotul rânjii, plăcându-i senzaţia de a fi pe o poziţie mai apropiată de cea a lordului hutt.

— Jabba, eu sunt cel mai bun, preciză el. Şi o voi dovedi.

Chewie mugi şi Jabba arătă spre wookiee.

— Ce-a zis?

— A zis „Noi suntem cei mai buni”, explică Han, şi are dreptate, în curând, o vor şti toţi.

Următoarea oprire a corellianului fu, aşa cum promisese, la depozitul de nave uzate al lui Lando. El şi Chewie se îndreptară direct spre birou, unde găsiră un droid mic cu multe braţe şi un singur ochi roşu-rubiniu.

— Unde-i Lando? se interesă Han.

— Stăpânul meu nu este deocamdată aici, domnule, răspunse droidul. Vă pot ajuta cu ceva? Sunt asistentul lui, Vuffi Raa.

Han se uită spre Chewbacca, care-şi dădu peste cap ochii albaştri.

— Vreau să vorbesc cu Lando, zise pilotul. Unde este?

— În depozit, răspunse Vuffi Raa, dar... domnule! Staţi!

Accesul în depozit nu este permis, decât dacă a fost autorizat de stăpânul Calrissian! Domnule! Întoarceţi-vă! Domnule!

Corellianul continuă să meargă, dar Chewbacca se opri. Când micul droid se apropie de el, agitând din braţe, wookieeul emise un mârâit care crescu rapid la nivelul unui muget asurzitor. Vuffi Raa se opri atât de iute, încât fu cât pe aici să se răstoarne pe spate, apoi dispăru în goană, strigând plângăreţ:

— Stăpâne! Stăpâne!

Han îl găsi pe Lando în curtea-depozit din spate, alături de şoim. Nu ştiu pe care dintre ei era mai fericit să-l revadă. Constată încântat că şoimul continua să fie nevătămată.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse, jucătorul profesionist nu era spilcuit. Han fu surprins să-l vadă purtând o salopetă unsuroasă de mecanic, cu palmele murdare, şi ţinând o cheie hidraulică.

— Lando! strigă el.

Prietenul lui se întoarse şi trăsăturile sale chipeşe se luminară.

— Han, pirat bătrân! Când te-ai întors?

— Chiar azi, răspunse corellianul strângându-i mâna.

Se îmbrăţişară, bătându-se pe spinare, apoi se dădură un pas înapoi şi se examinară, surâzând larg.

— Han, mă bucur tare mult să te văd!

— Şi eu!

Înainte de sfârşitul zilei. Han şi Chewie luaseră în leasing o navă de la Lando. Era un cargobot micuţ SoroSuub, din clasa Starmite, mult modificat. Nava era cam două treimi din şoimul Mileniului şi avea prova boantă şi rotunjită, aripi groase, butucănoase, şi fuzelajul cilindric, îngustându-se spre secţiunea aplatizată a pupei. Pe ansamblu, semăna cu o picătură de lichid, nu însă tocmai hidrodinamică, şi, aşa cum avea, mai târziu, să-i spună lui Han una dintre cunoştinţele sale quarren, aducea cu „ceva ce noi creştem pentru hrană”. Ambele aripi se terminau printr-o turelă de artilerie, adăpostind două tunuri laser fixe; de asemenea

pilotul putea să controleze un set de tunuri laser montate pe botul navei.

Han o boteză Bria.

*

— Lord Aruk doreşte să vă vadă, excelenţă, anunţă Ganar Tos, majordomul lui Teroenza. Vă aşteaptă în cabinetul dumneavoastră.

Marele Preot se încordă. Nu cred că-i mai pot suporta criticile! gândi el, ridicându-se nemulţumit din hamac.

Lordul Aruk şi urmaşul său, Durga, sosiseră în urmă cu două zile pe Ylesia pentru inspectarea amănunţită a operaţiunilor de pe planetă. Teroenza fusese mândru să le arate progresul pe care-l înregistraseră, noile fabrici, pelerinii productivi, stocurile tot mai mari de mirodenii valoroase pe care le expediau spre alte destinaţii extraplanetare. Putuse chiar să le arate terenul nou defrişat care avea să găzduiască cea mai recentă Colonie – a opta.

Cu toate acestea, cu cât Teroenza se mândrise cu mai multe, cu atât lordul hutt fusese mai chiţibuşar. Marele Preot începuse să se simtă ajuns în pragul disperării.

Acum, înaintând greoi pe coridorul clădirii Administraţiei din Colonia 1, Marele Preot era preocupat să pregătească replici pentru posibilele acuzaţii pe care i le-ar fi putut aduce Aruk. Producţia creştea. Muncitorii erau eficienţi. Se explorau posibilităţi noi de export... de exemplu, broaştele de arbori nala.

În decursul vizitei sale, broaştele acelea începuseră să-i placă destul de mult lui Aruk, în urma insistenţelor lui Kibbick de a le încerca. Durga le gustase de asemenea şi anunţase că nu era impresionat, dar lui Aruk îi plăcuseră batracienii urâţi şi-i poruncise lui Teroenza să-i trimită câte un stoc de broaşte vii cu fiecare navă care făcea legătura între Ylesia şi Nai Hutta.

Teroenza pătrunse în cabinetul său, străduindu-se să nu-şi trădeze nervozitatea.

— Am sosit, Excelenţa Voastră, se adresă el lui Aruk.

Lordul hutt era însoţit doar de Durga. Ridică ochii spre Teroenza.

— Trebuie să stăm de vorbă, Mare Preot, vorbi el morocănos.

Oh, nu, îşi spuse Teroenza, va fi mai rău decât îmi imaginasem.

— Da, Excelenţa Voastră.

— Îţi anulez concediul, Mare Preot, începu Aruk. Doresc să rămâi aici şi să-l pui la curent pe Kibbick cu toate operaţiunile ylesiane. Nivelul lui de ignoranţă este ruşinos şi e numai vina ta, Teroenza, ai uitat cine sunt adevăraţii stăpâni ai Ylesiei. Ai devenit arogant şi te consideri la comandă. Aşa ceva nu este admisibil. Trebuie să-ţi cunoşti lungul nasului, Mare Preot! Atunci când vei învăţa să slujeşti, să-ţi joci rolul inferior în guvernarea acestei planete, vei fi răsplătit. Numai atunci vei putea reveni pe Nai Hutta.

Teroenza rămase tăcut pe durata tiradei lui Aruk. După ce lordul hutt sfârşi, se trezi dorindu-şi să demisioneze, să părăsească pur şi simplu întreaga operaţiune ridicolă. Kibbick era un idiot şi, indiferent cât de mult l-ar fi instruit secundul său, tânărul hutt ar fi rămas tot un idiot!

În plus, Marele Preot nu-şi mai văzuse perechea, pe Tilenna, de un an. Dacă ea decidea să se împerecheze cu altcineva, fiindcă el lipsea de atâta vreme? Cum se putea aştepta să-i rămână credincioasă în asemenea circumstanţe?

Resentimentele fierbeau în t'landa til, dar, printr-un efort de voinţă, izbuti să-şi tăinuiască reacţia.

— Va fi aşa cum ziceţi, Excelenţa Voastră, murmură el. Mă voi strădui pe cât voi putea mai bine.

— Ai grijă să te ţii de cuvânt, hurui Aruk pe tonul său cel mai adânc şi mai ameninţător. Eşti liber, Mare Preot.

Furia fierbinte a lui Teroenza dădea în clocot, când reveni spre apartamentul său, totuşi, o dată ajuns acolo, redevenise calm. Un calm straniu, de gheaţă. Se lăsă în

hamacul susţinător şi-i făcu semn majordomului să plece.
Dacă gândurile sale ar fi putut fi exprimate printr-un singur cuvânt, acesta ar fi fost: Ajunge!
După câteva minute de gândire, Marele Preot se întinse spre comunicator. Codul pe care-l memorase cu atâtea luni în urmă apăru imediat de sub vârfurile degetelor, atunci când îl tastă. După aceea, scrise următorul mesaj ”Doresc să discutăm. Ce aveţi de oferit?”
Apăsă triumfător, sălbatic cu degetul său delicat pe tasta EXPEDIERE.
După aceea se lăsă pe spate în hamacul susţinător şi, pentru prima dată după şase luni, se simţi împăcat cu Universul.

UMBRA IMPERIULUI

Bărbatul în armură mandaloriană pătrunse ferm în holul întunecat şi cavernos al intrării în palatul lui Jabba de pe Tatooine. Odată, cu ani în urmă, bărbatul fusese Calfă Protector şi purtase numele „Jaster Mereel”. Asta se întâmplase înainte ca să ucidă un om şi să plătească preţul crimei sale.

Acum nu avea alt nume în afara celui pe care şi-l atribuise singur – Boba Fett – şi în ultimii zece ani devenise cel mai cunoscut şi mai temut vânător de recompense din Imperiu. Nu era un vânător de recompense imperial, deşii în câteva rânduri lucrase pentru Imperiu. Nu era nici un vânător de recompense al Ghildei, cu toate că prelua cu regularitate misiuni de la Ghildă şi-şi achita dările. Nu, Boba Fett era un vânător de recompense independent. Avea programul său personal, îşi selecta propriile misiuni şi trăia conform propriilor sale reguli.

Se opri la jumătatea scării ce ducea la sala tronului lui Jabba pentru a examina ceea ce se întindea în faţa lui. Sala uriaşă era întunecoasă ca o grotă şi răsuna de muzică asurzitoare. Peste tot viermuiau şi se legănau trupuri. Privirea lui Fett urmări mişcările câtorva dintre umanoidele dansatoare ale lui Jabba, admirându-le supleţea agilă, totuşi, vânătorul de recompense nu era un individ dedat plăcerilor sibarite ale cărnii. Boba Fett deţinea un autocontrol mult prea strict pentru a căuta satisfacţia carnală. Bucuria vânătorii constituia unica sa plăcere, lucrul pentru care trăia. Creditele reprezentau ceva suplimentar, un bonus necesar, un mijloc prin care să-şi atingă scopul, însă hăituirea era cea care-l alimenta, care-l menţinea puternic, focalizat şi încrezător în sine.

Când coborî treptele ce duceau spre sala de audienţe a lui Jabba, majordomul twi’lek al lordului hutt, Lobb Gerido, se repezi spre el, plecându-se onctuos şi bolborosind

saluturi de bun venit în bazica lui şovăitoare. Fett îl ignoră.

Înţelegând că nu i se va îngădui niciodată să se apropie de Jabba cu carabina sa BlasTech EE-3; Fett o aşeză grijuliu pe treapta cea mai de jos a scării. Continua să fie suficient de periculos înarmat pentru a-l ucide pe hutt şi a distruge complet sala de audienţe, iar Jabba ştia probabil foarte bine lucrul acesta, dar în acelaşi timp cunoştea reputaţia lui Boba Fett în ceea ce privea onestitatea. Jabba îl plătise ca să vină aici şi să discute cu el, iar pentru Fett ar fi însemnat o violare a protocolului vânătorilor de recompense să accepte o asemenea întâlnire, dacă pe capul grotesc al lui Jabba ar fi fost pusă o recompensă.

Lăsându-şi carabina blaster pe scară, Fett porni direct spre podiumul lui Jabba. Lordul hutt stătea culcat deasupra mulţimii, destul de sus pentru a beneficia de cea mai bună imagine asupra festivităţilor degenerate. Chiar şi dinapoia măştii faciale mandaloriane, Boba Fett putea adulmeca izul pătrunzător degajat de hutt. O combinaţie între mucegai vechi şi gunoi...

La un gest al lordului hutt, formaţia muzicală amuţi. Fett se opri în faţa lui Jabba şi înclină imperceptibil din cap.

— Ai trimis după mine? întrebă el în bazică.

— Da, bubui Jabba în huttă. Mă înţelegi, vânătorule de recompense?

Fett aprobă din capul cu cască.

— Perfect. Lobb Gerido, evacuează sala, apoi dispari.

— Da, stăpâne, bolborosi twi’lekul apoi se repezi, fluturând din cozile cefalice, şi îndepărtă toţi sicofanţii şi paraziţii din sala de audienţe.

În cele din urmă, cu o ultimă reverenţă, dispăru el însuşi.

Jabba privi înjur, pufăi din narghilea, după care, când fu convins că rămăseseră singuri, se aplecă înainte, confidenţial.

— Vânătorule de recompense, îţi mulţumesc că ai venit. Cele cinci mii de credite îţi vor fi transferate în cont înainte de a părăsi această sală a tronului.

Fett încuviinţă din cap fără un cuvânt.

— Am discutat deja cu reprezentantul Ghildei din Sectorul acesta şi am aranjat o donaţie generoasă către ei, urmă Jabba. Mi-a spus însă că tu nu faci parte din Ghildă, deşii uneori preiei misiuni ale lor.

— Corect, spuse Fett.

Începuse să devină curios. Dacă Jabba dorea să ucidă pe cineva, de ce mai era necesar tot scenariul acesta complicat? La ce dorea să ajungă umflatul?

Jabba pufăi gânditor din narghilea timp de aproape un minut, reflectând şi clipind din ochii bulbucaţi cu pupilele ca nişte fante.

— Ştii de ce te-am chemat aici, vânătorule de recompense?

— Presupun că doreşti să fixezi o recompensă, ca să urmăresc şi să ucid pe cineva, zise Fett. De obicei, acesta este scopul pentru care sunt contactat.

— Nu, făcu Jabba. Lăsă narghileaua din mână şi-l privi direct pe Fett, pregătindu-se în mod evident să ajungă la subiect. Vreau să te plătesc ca să nu ucizi pe cineva.

Vizorul macrobinocular încorporat în casca mandaloriană a lui Fett includea posibilitatea de vedere în spectru infraroşu, plus senzori fonici şi de mişcare. Vânătorul de recompense îl putea zări literalmente pe Jabba încordându-se şi schimbându-şi culoarea. Este ceva important pentru el, îşi dădu seama surprins. Cei mai mulţi hutti erau fiinţe atât de uluitor de egoiste, încât nu auzise niciodată despre unul doritor să-şi rişte capul pentru cineva.

— Expune-ţi oferta, rosti el.

— Există o recompensă frumoasă de douăzeci de mii de credite pentru un om care s-a dovedit util pentru mine. Sunt de acord să-ţi plătesc douăzeci şi cinci de mii de credite ca să ignori recompensa respectivă până la alte dispoziţii.

Fett nu pronunţă decât un cuvânt.

— Cine?

— Han Solo. Este un pilot bun… cel mai bun. Ne transportă mirodeniile la termen şi imperialii nu-l pot prinde

niciodată. S-a dovedit extrem de valoros pentru Desilijic. Te voi plăti ca să te opreşti din a-l urmări.

Boba Fett rămase tăcut, gândindu-se.

Pentru prima dată după atâţia ani, vânătorul de recompense se găsea în dilemă, sfâşiat între datorie, nevoia de credite suplimentare şi propriile sale dorinţe personale. Oferta lui Jabba era tentantă din multe puncte de vedere. Sclav I, nava lui Boba Fett, fusese recent avariată într-un câmp de asteroizi şi trebuia să întreprindă reparaţii destul de costisitoare pentru a readuce sistemul de armament la întreaga lui capacitate.

Pe de altă parte, de abia aşteptase să pună mâna pe Solo după mult timp, de când el şi prietenul său, jucătorul profesionist Calrissian, îl capturaseră, drogaseră şi jefuiseră. Boba Fett nu le putea permite unor haimanale spaţiale să-l biruie şi să mai trăiască...

Pe de altă parte, cu o săptămână în urmă, lordul Aruk al clanului Besadii îl contactase pe Boba Fett într-o holocomunicaţii interstelară şi-l anunţase că nu mai dorea să plătească recompensa de vârf pentru Solo. Pusese însă o recompensă prioritară pentru livrarea în viu a unei femei corelliane, Bria Tharen. Ridicase de asemenea preţul pentru aceasta – cincizeci de mii de credite. Iar recompensa pusă pe capul lui Solo fusese redusă la zece mii de credite, cu permiterea dezintegrării. Din câte înţelesese Fett, Teroenza nu ştia nimic despre modificarea respectivă.

Cincizeci de mii de credite reprezentau recompensa cea mai mare aflată pe lista lui Boba Fett, aşa că începuse imediat s-o caute pe Tharen, pe care Aruk o descrisese ca fiind una dintre liderii mişcării rebele corelliane. Lordul Besadii afirmase că ea condusese un raid pe Ylesia pentru a elibera sclavi şi era suspectată de asemenea de conducerea altor raiduri spaţiale întreprinse pentru eliberarea sclavilor trimişi de pe Ylesia spre minele de pe Kessel.

Fett îşi verificase sursele şi urmărise femeia până în Corellia, apoi într-un Sector din Inelul Exterior, dar după

aceea ea dispăruse complet. Exista o pistă posibilă care o asocia unui iaht privat ce se îndrepta spre Coruscant, dar deocamdată era numai un zvon neconfirmat.

Totuşi... Fett detesta ideea de a nu-l preda pe Solo pentru a avea parte de un sfârşit umilitor şi dureros în mâinile Marelui Preot Teroenza. Vânătorul de recompense torturase captivi, atunci când fusese necesar pentru a obţine informaţii. Nu-i plăcea nici să tortureze... nici să omoare, atunci când nu o cerea recompensa.

Însă pentru Han Solo era gata să facă o excepţie.

— Ei bine? bubui glasul profund al lui Jabba, smulgându-l din reflecţii. Ce spui, vânătorule de recompense?

Boba Fett gândi rapid şi în cele din urmă socoti că ajunsese la o soluţie care era cea mai bună în circumstanţele acelea. Îi îngăduia să-şi menţină integritatea de vânător de recompense şi în acelaşi timp îi permitea să facă ceea ce era practic.

— Bine, zise el. Voi lua cele douăzeci şi cinci de mii de credite.

Oricum, îşi spuse, Aruk doreşte ca prioritatea să fie Tharen, aşa că voi îndeplini dorinţa clientului. Iar recompensa pentru Tharen este de cincizeci de mii, aşa că atunci când o voi preda îi voi restitui lui Jabba cei douăzeci şi cinci de mii ai săi, după care-l voi urmări şi ucide pe Solo. Onoarea îmi va fi spălată, îmi voi îndeplini misiunile şi voi avea ocazia de a-l vedea pe Solo murind.

Fett decise că era un compromis bun. Toţi, cu excepţia lui Teroenza, aveau să fie satisfăcuţi şi de altfel Boba Fett nu lucra oficial pentru Marele Preot, ci pentru lordul Aruk. Recompensa era plătită de Aruk şi lordul Besadii accentuase că dorea pur şi simplu dispariţia lui Solo.

Simplu şi profitabil. Fett se simţi mulţumit.

— Perfect, bubui Jabba evident încântat şi făcu o însemnare pe un datapad de mărimea palmei. În contul tău au fost transferate treizeci de mii de credite.

Fett înclină capul, într-un salut care nu era tocmai o plecăciune.

— Pot pleca şi singur, anunţă el.

— Nu, nu, îl opri Jabba grăbit. Lobb va trebui să-ţi deschidă uşile blindate.

Apăsă un buton de pe datapad şi twi'lekul apăru peste câteva clipe, cu cozile cefalice unduind în urma sa, făcând plecăciuni repetate.

— La revedere, Fett, rosti Jabba. Îmi voi aminti de tine pentru orice alte misiuni pe care le va avea Desilijic.

Boba Fett nu-i răspunse, ci se întoarse şi-l urmă pe majordom afară, oprindu-se pe drum pentru a-şi lua carabina blaster.

Nisipurile arzătoare de pe Tatooine păreau de două ori mai strălucitoare după bezna din sala tronului lui Jabba, dar casca mandaloriană a lui Boba Fett filtra în mod automat razele dăunătoare, permiţându-i să vadă limpede.

După ce se îmbarcă în Sclav I, decolă, verificând vectorul de plecare şi survolând la joasă înălţime deşertul torid. Fett privi spre întinderea lipsită de orice trăsături caracteristice, către dunele ce unduiau aproape ca valurile unui ocean. Fusese rareori pe Tatooine şi nu se putea închipui revenind acolo. Ce loc dezolant! Ştia că în pustiuri trebuia să existe şi viaţă, însă aici nu trăia nimic. Nu se zărea decât nisipul.

Deşii... ce era acolo?

Fett se aplecă mai mult spre videoecran, când Sclav I trecu peste o groapă imensă care se căsca pe fundul unei depresiuni în nisip. I se păruse că zărise ceva mişcându-se în interiorul gropii... ramuri spinoase sau poate tentacule.

Mă întreb ce poate fi? gândi el ridicând nava în atmosferă. Bănuiesc că în deşertul acela trebuie totuşi să trăiască ceva.

Peste câteva clipe, planeta cafenie şi stearpă se afla mult înapoia vânătorului de recompense, atât de departe încât nu mai era nici măcar o amintire.

La o săptămână după ce luase Bria de la Lando, Han Solo blestema micul cargobot, pe el însuşi, pe Lando şi Universul în general.

— Chewie, pufni el într-o clipă de onestitate

intransigentă, am fost un idiot c-am ales nava asta. Nu-i nimic altceva decât un ghimpe în talpă.

— Hrrrrrrrnnnnnn, mârâii Chewie în deplin acord.

Aproape din capul locului, descoperiseră că Bria necesita reparaţii considerabile. Nava se comportase remarcabil în decursul voiajului de „testare”, dar imediat ce contractul fusese finalizat, probleme irupseseră ca gheizerele pe sateliţii de metan ai lui Thermon. Prima dată când plecaseră cu noua lor achiziţie într-o cursă de contrabandă, nava funcţionase perfect... apoi stabilizatorul pupa se scurtcircuitase şi fuseseră nevoiţi s-o remorcheze înapoi pe Nar Shaddaa cu raza de tractare. Reparaseră stabilizatorul, ajutaţi de micul droid cu tentacule al lui Lando, Vuffi Raa care, se părea, era pe atunci pilotul principal al Şoimului Mileniului, şi porniseră din nou.

De data aceea explodase stabilizatorul prova.

Han şi Chewie reparaseră iarăşi Bria, asudând şi blestemând, apoi încercaseră încă o dată. Şi încă o dată. Uneori micuţul lor SoroSuub Starmite funcţiona perfect, iar alteori erau norocoşi dacă se puteau întoarce târâş-grăpiş la atelierul lui Lando pentru reparaţii.

Navicalculatorul Briei avea amnezie şi hiperpropulsia pleca în vacanţă. În zilele bune ale navei, Han era un pilot atât de iscusit încât putea obţine o viteză frumuşică din partea ei, dar aproape de fiecare dată când o scotea într-o cursă de testare, apăreau alte probleme.

Han i se plânse lui Lando, care se mulţumi să sublinieze că în contractul pe care-l semnase se menţiona ”aşa cum se găseşte” şi că el nu oferise garanţii despre calităţile navei. De asemenea, Lando atrase atenţia – în mod corect – că-i oferise un preţ foarte rezonabil pentru micuţa Starmite.

Corellianul nu avea ce să comenteze în privinţa aceea, totuşi nu-l ajuta cu nimic când Bria înceta pur şi simplu să mai funcţioneze, aşa cum se întâmplase în cel puţin jumătate dintre cazuri.

Îi povestise lui Mako despre necazurile sale şi acesta îi prezentase alta dintre numeroasele sale cunoştinţe.

— Maestrul mecanic de nave spaţiale, pilot şi tehnician de reparaţii Shug Ninx... Han Solo şi partenerul lui, Chewbacca... Ei au o navă ce necesită reparaţii.

Shug Ninx era umanoid, dar, deşii părea mai degrabă om, Han îşi putuse da seama imediat că avea şi moştenire genetică extraterestră. Era înalt, cu păr ţepos blond-castaniu şi ochi albastru-spălăciţi. Pielea de pe jumătatea inferioară a feţei era presărată de pete albicioase, iar palmele aveau doar două degete, plus o articulaţie suplimentară în degetul opozabil. Îi conferea o dexteritate excepţională în lucrul cu maşinăriile.

Din expresia prudentă a individului, Han îşi dădu seama că Shug Ninx era frecvent privit cu suspiciune din cauza originii sale mixte. Probabil că majoritatea dispreţului respectiv provenea din partea oficialilor imperiali, care priveau orice ”metis” ca fiind un cetăţean de clasă inferioară.

— Încântat de cunoştinţă, Shug, spuse Han şi îi întinse mâna zâmbind. Crezi că mă poţi ajuta să fac tinicheaua asta să funcţioneze?

— În tot cazul putem încerca, replică Shug relaxându-se vizibil. Adu-o azi la depoul meu şi o s-o verific.

Pentru a ajunge la atelierul lui Shug, Han trebui să coboare cu Bria într-un abis îngust, între turnurile verticale şi înalte a două complexe de clădiri gigantice şi cu aspect învălmăşit. Când Han şi Chewie ajunseră la „depou”, un imens garaj-doc spaţial aflat în adâncul labirintului de pe Nar Shaddaa, rămaseră impresionaţi de ceea ce văzură acolo.

— Oho-ho, făcu Han privind navele din jur aflate în diverse stări de asamblare, locul ăsta-i mai tare decât orice doc spaţial imperial pe care l-am văzut vreodată. Aici ai aproape tot ce ţi-ai dori.

Echipamente erau înşiruite pe lângă pereţi şi îngrămădite în colţuri. La primă vedere, locul părea un talmeş-balmeş haotic, dar, aşa cum avea să descopere Han destul de repede, Shug Ninx putea localiza imediat orice piesă şi-ar fi

dorit din atelierul său.

— Mda, făcu mândru mecanicul, încântat în mod evident de admiraţia deschisă a celuilalt. Am strâns bani mult timp ca să cumpăr locul ăsta.

După ce verifică nava corellianului, Shug clătină posac din cap.

— Han, jumătate dintre problemele tale cu Bria provin din faptul că a fost modificată, folosind piese şi componente non-SoroSuub! Toată lumea ştie că sorosuubii îşi protejează foarte bine echipamentele!

— Ne poţi ajuta s-o punem pe picioare?

Shug încuviinţă.

— N-o să fie uşor, dar o să-ncercăm.

În următoarele săptămâni, Han şi Chewie îl ajutară pe Shug Ninx să le repare nava. Cei doi contrabandişti munceau zilnic până la epuizare, meşterind şi învăţând complexităţile reparaţiilor navelor spaţiale de la maestrul mecanic.

Han se simţea atât de obosit de toată munca aceea, încât fu aproape gata s-o abandoneze, dar într-o seară, mânat de un impuls, se opri pentru un păhărel într-o tavernă pe care o frecventa în districtul corellian. La Lumina Albastră se serveau numai băuturi tari şi era mai degrabă o speluncă, dar pilotului îi plăcea locşorul acela aproape neiluminat, care afişa pe pereţi holopostere cu oraşe corelliane şi minuni naturale. Desigur, era prea întuneric pentru a le vedea bine... mai ales după ce beai câteva păhăruţe, totuşi lui i se potrivea mai bine decât localurile sclipitoare.

În timp ce stătea la bar şi sorbea dintr-o bere alderaanană, o încăierare izbucni în partea din spate a tavernei. Han sări în picioare auzind înjurătura unei femei, urmată de mormăitul unui beţiv:

— Păpuşico, doamnele nu vorbeşte aşa!

— Eu nu sunt doamnă, replică femeia cu glas coborât şi furios.

Mijind ochii în semiîntuneric, corellianul putu distinge

două siluete încleştându-se, auzi sunete de luptă şi apoi plesnetul unei palme.

— Pun io mâna pe tine, bagaboando! mârâii beţivul.

Femeia înjură din nou şi Han auzi zgomotul înfundat al unui pumn care-şi atinsese ţinta. Beţivul urlă, apoi se repezi mânios. Pe când se grăbea spre cei doi zurbagii, Han văzu picioarele bărbatului desprinzându-se de podea – femeia îl azvârli cât colo, folosind un singur şfichi al umărului, care fu însoţit de sunetul unei articulaţii dislocate. Beţivul răcni, scurt şi retezat, apoi căzu bubuind pe podea şi rămase nemişcat, scâncind şi smiorcăindu-se.

Când ajunse în partea din spate a localului întunecos, Han găsi un contrabandist şi bătăuş mercenar, scund şi fusiform, pe care-l cunoştea numai după porecla „Jumpp”, gemând şi zvârcolindu-se la picioarele unei femei înalte. Când tovarăşul lui Jumpp care fusese îndeajuns de înţelept să nu intervină în conflict îl ajută pe acesta să se ridice, Han văzu că braţul bătăuşului atârna sub un unghi nefiresc, evident dezarticulat din umăr. Femeia îi privea, cu mâna pe patul blasterului din toc, cu ochii mijiţi, fără măcar să gâfâie.

Îl simţi pe Han apropiindu-se şi se întoarse fulgerător spre el.

— Vezi-ţi de treaba ta, omule!

Sub fulgerele furioase ale ochilor ei chihlimbarii, pilotul se retrase un pas. Era la fel de înaltă ca el, cu pielea de aceeaşi culoare ca Lando şi cârlionţi negri neorânduiţi, care se revărsau ca o coamă de brelet. Părea mai dură decât neutroniumul şi, în mod evident, stăpânită de furie.

Corellianul ridică iute ambele braţe în semn de pace.

— Nici prin gând nu-mi trece să intervin. Mi se pare că situaţia a fost rezolvată.

— Îmi pot purta şi singură de grijă, îl repezi femeia, trecând pe lângă el spre ieşire.

Călcâiele cizmelor îi ţăcăniră pe podeaua scrijelită. Purta o fustă lungă, cafenie, o bluză maro de mătase şi o semicarapace de armură neagră, festonată cu ţinte

metalice. Blasterul îl ţinea sus pe şold şi după plăselele tocite Han putea spune că necunoscuta ştia precis ce să facă cu el.

Intrigat, se grăbi spre tejgheaua barului din Lumina Albastră, având grijă să nu se interpună între femeie şi uşă, şi făcu semn spre două taburete goale.

— Chiar... trebuie să te grăbeşti? întrebă el. Îţi pot oferi ceva de băut?

Ea îl studie pe îndelete şi mânia i se topi încetişor. Înapoia lor, scâncetele lui Jumpp nu se mai auziră, după ce mardeiaşul fu scos de prietenii săi prin uşa din spate.

— Poate că da, încuviinţă femeia şi întinse mâna înmănuşată. Mă numesc Salla Zend.

— Han Solo, se prezentă bărbatul.

Îşi strânseră mâinile, apoi Han trecu un picior peste taburetul cel mai apropiat şi întrebă:

— Ce bei?

— Mrelf „Turbat”, sec, răspunse Salla aşezându-se.

— Perfect, încuviinţă Han având grijă să nu trădeze nici o reacţie.

El unul n-ar fi băut nici mort Mrelf „Turbat” – abundau istoriile despre spaţiali care începuseră să bea lichiorul acela şi sfârşiseră în lagărele imperiale de muncă silnică... sau mai rău.

Stătură de vorbă şi Han descoperi că Salla era de asemenea contrabandist şi că de abia venise pe Nar Shaddaa.

— Am o navă, zise ea. Călător pe Inel, dar ar trebui îmbunătăţită. Aş vrea să-i aduc nişte modificări.

— Auzi, făcu Han, ştiu un loc excelent pentru asta. Propria mea navă este în reparaţii, iar tipul care se ocupă de ea face realmente minuni. Se numeşte Shug Ninx.

— Şi eu mă pricep destul de bine, spuse Salla. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe amicul tău.

— Mâine dimineaţă, mă duc să lucrez la Bria. Dacă vrei, putem să ne întâlnim mâine şi să mergem împreună la depoul lui Shug.

Salla îl cântări din priviri, apoi îi oferi un surâs lent şi amuzat.

— Am o idee mai bună. Vino la mine acasă în seara asta. Poţi să găteşti?

Han se holbă la ea. Auzi, auzi! Ce-nseamnă să fii direct!

Îi zâmbi, în stilul său pieziş şi lipsit de grabă, şi-şi dădu seama că nici chiar Salla nu era imună la surâsul lui... sau poate că şi băutura juca un rol important.

— Cum să nu, îi răspunse. Una dintre prietenele mele cele mai bune era bucătăreasă.

Salla izbucni în râs.

— Auzi, decuplează-ţi farmecele şi lasă-mă să respir. Vrei să-mi frângi inima?

— Nu. Bărbatul întinse braţul şi-i atinse cu un deget dosul mâinii. Vreau să-ţi pregătesc cina. Mi se pare o idee excelentă. Îţi place friptura de traladon?

— Da, încuviinţă ea imediat. În sânge.

— O să ţin minte, promise pilotul.

După ce-şi terminară băuturile ieşiră pe strada sordidă de pe Nar Shaddaa şi Salla îl prinse pe Han de braţ.

— Mă bucur că te-am găsit. Eu nu pot să fac nici măcar un ceai, aşa că nu mai încerc să gătesc. Mă încântă ideea unei cine preparate acasă.

Han îi zâmbi iarăşi, străduindu-se să-şi etaleze tot farmecul personal.

— Cina este ca şi rezolvată. Apoi... poate şi micul dejun.

Ea râse şi clătină din cap.

— Eşti o puşlama, nu-i aşa?

— Mă străduiesc, răspunse corellianul modest.

— Nu-ţi forţa norocul, scumpule, îl avertiză Salla surâzând pentru a-i da de înţeles că n-o jignise. Pot avea grijă şi singură de mine.

Amintindu-şi cum se descurcase cu Jumpp, Han fu de acord, încuviinţă din cap şi decise să păstreze expectativa... deocamdată.

În următoarele câteva săptămâni, Han şi Salla continuară să se întâlnească, iar relaţia lor se dezvoltă, apropiindu-i.

După ce trecuse o lună de când se cunoscuseră, Han îi pregătea într-adevăr micul dejun şi toată lumea îi recunoştea ca fiind o pereche.

Aveau multe în comun şi lui Han îi plăcea să petreacă timpul împreună. Salla era o femeie incitantă, plină de viaţă, inteligentă, senzuală şi directă. Pe măsură ce ajunse s-o cunoască mai bine, Han descoperi că avea şi o latură sensibilă, deşii aceasta se manifesta rareori.

I-o prezentă lui Shug şi cei doi se împrieteniră imediat, fără însă a duce lucrurile mai departe. Se dovedi că Salla era o mecanică specialistă, mai pricepută decât majoritatea contrabandiştilor în manipularea laserului pentru tăiat. Le povesti că înainte de a reuşi să cumpere Călătorul pe Inel fusese tehnician într-un transportor corporativ. Ocazional transporta mirodenii, totuşi prefera armele ca încărcătură. Era expertă în contrabanda cu armament, eficientă şi netemătoare.

În scurt timp, Salla deveni o prezenţă obişnuită în depoul lui Shug, unde se adunau o mulţime de contrabandişti, pentru a-şi repara navele, a face schimb de istorii şi a se provoca unul pe altul în stabilirea de noi recorduri. Han descoperi că, mai devreme sau mai târziu, majoritatea contrabandiştilor oameni şi mulţi non-umani ajungeau în depoul lui Shug. Apărură mulţi dintre prietenii lui din Vizuina Contrabandiştilor, ba chiar, într-o ocazie notabilă, Wynni.

Zeen, „Puştiul”, un contrabandist şi hoţ pe nume Rik Duel, „Vânoasa” Ana Blue, Roa şi Mako... toţi se simţeau de minune în atelierul lui Shug. Acesta avea numai trei reguli: fără nici un fel de băuturi sau droguri, plata pe loc pentru utilizarea sculelor sau serviciilor lui ori ale mecanicilor săi, şi curăţenia după ce ţi-ai terminat treaba.

În cele din urmă, Han i-o prezentă pe Salla lui Lando, iar cei doi se împrieteniră de asemenea. Corellianul îşi dădu seama că între ei exista o atracţie, totuşi Salla dăduse clar de înţeles că Han era alegerea ei... pentru moment.

Într-o zi, când Han era cocoţat pe fuzelajul Briei şi lucra la

deflectorul principal, Chewbacca mormăii spre el, cerându-i să coboare, fiindcă îl căuta cineva. Contrabandistul coborî scara şi găsi un adolescent arătos cu păr castaniu şi ochi căprui, care îi reamintea de propria sa imagine la aceeaşi vârstă.

— Han Solo, rosti adolescentul întinzându-i mâna. Este o onoare să vă cunosc. Eu sunt Jarik. Jarik Solo.

Han îi strânse mâna, iar ochii i se holbară automat.

— Solo? repetă el inexpresiv.

— Da, încuviinţă Jarik, Solo. Cred că suntem rude. Şi eu sunt tot corellian.

Deoarece Han ştia că avea doar două rude şi nu se dădea în vânt după nici una – mătuşa Tion era o paranoică sihastră, iar fiul ei, Thrackan Sal-Solo, vărul lui Han, era un nemernic sadic... presupunând că cei doi mai trăiau, nu fu sigur cum să răspundă.

— Serios? făcu el în cele din urmă. Interesant... Din ce linie te tragi?

— Păi... cred că unchiul meu Renn a fost văr de-al doilea cu tatăl dumneavoastră, răspunse prompt Jarik.

Renn era un nume răspândit pe Corellia şi Han surâse.

— S-ar putea. Vino să stăm de vorbă.

Îl conduse pe tânăr în biroul aglomerat al lui Shug şi umplu ceşti cu stimceai pentru amândoi. Chewie apăru şi Han îl prezentă pe wookiee. Chewie hârâi spre tânăr, iar pilotul înţelese că-l plăcea.

— Ia spune, întrebă Han, de ce m-ai căutat?

— Mi-ar plăcea să-nvăţ să pilotez, şi am auzit că sunteţi cel mai bun. O să muncesc, dacă mă-nvăţaţi, domnule. Vă promit c-o să trag din greu.

— Ei bine – Han privi scurt spre wookiee – cred că ne-ar fi de folos o mână de ajutor în repararea Briei. Te pricepi să foloseşti cheia hidraulică?

— Da, domnule! încuviinţă Jarik. Absolut!

— O să vedem...

La început îi ceru tânărului doar să privească ce făceau ei, fără să atingă nimic, deoarece voia să fie cu ochii pe el.

Han nu credea că Jarik era de pe Corellia. Pur şi simplu, cumva nu arăta aşa cum ar fi trebuit. Îl întrebă pe Roa, în calitate de contrabandist vechi, dacă ştia ceva despre un adolescent pe nume Jarik.

După o lună, Roa izbuti să descopere că Jarik era un copil al străzii, născut şi crescut în adâncurile lui Nar Shaddaa. Făcuse orice pentru fiecare îmbucătură şi pentru fiecare credit, muncind oriunde găsea ceva. Nu se ştia care-i erau părinţii şi probabil că el însuşi nu avea habar. Fusese dintotdeauna cetăţean al lui Nar Shaddaa şi se învârtise prin districtul corellian. Era posibil ca măcar unul dintre părinţii lui să fi fost corellian.

Când Han ştiu cu certitudine că adolescentul îl minţise, se gândi să-l expedieze, dar, deja, se învăţase să-l aibă prin preajmă. Jarik îi asculta fiecare cuvânt, apărând oriunde îi îngăduia pilotul. Atenţia idolatrizatoare era măgulitoare. Şi, la urma urmelor, gândi Han, nici el nu spusese întotdeauna adevărul pentru a-şi strecura piciorul în uşă…

Jarik se dovedi un ucenic care prindea repede. Han îl învăţă să opereze turela tunului babord al Briei şi adolescentul demonstră reflexe excelente şi calităţi de ţintaş. Deoarece în ultima vreme activităţile piratereşti în spaţiul hutt se înmulţiseră, Han sfârşi prin a-l lua cu el în majoritatea curselor sale. După ce discută chestiunea cu Chewbacca, decise să nu-i spună lui Jarik că ei ştiau că nu-l chema „Solo”. Chewie îi atrase atenţia că, în mod evident, pentru adolescent era foarte important să aibă finalmente un nume de familie. Wookiee erau foarte orientaţi spre familie, iar lui Chewie îi părea rău pentru Jarik.

La scurt timp după ce Han şi Salla îşi începuseră relaţia, Bria fu gata de zbor. Modificările efectuate de Shug îi sporiseră viteza, până ce devenise o navă micuţă, dar foarte respectabilă. Continua totuşi să fie, aşa cum spusese Jarik, „o doamnă complet imprevizibilă”.

Într-o cursă, Bria se comporta perfect, dar în următoarea… iritările care-i cuprindeau pe Han, Chewie şi Jarik în culoarele spaţiale păreau că nu se mai sfârşesc. Han

învăţă un întreg vocabular nou de înjurături wookiee, în timp ce el şi Chewie asudau pentru a-şi repara nava recalcitrantă.

Odată alimentatorul subluminic se scurtcircuitase tocmai când treceau pe lângă ciorchinii de găuri negre ai Foalelor. Episodul acela fu interesant. Un timp, Han crezuse că nu vor mai putea reveni niciodată la Nar Shaddaa. Dacă Chewie n-ar fi depanat avaria în viteza cea mai mare şi dacă Han însuşi n-ar fi fost un pilot expert, cargobotul ar fi fost aspirat într-o gaură neagră.

Han găsi pentru ei un apartament nou, mai mare, într-o secţiune mai răsărită a districtului corellian. În majoritatea timpului nu era însă acasă, ci la Salla, aşa că îi îngăduia lui Jarik să-şi petreacă nopţile cu Chewbacca.

Viaţa, reflecta Han atunci când avea timp de reflecţii, ceea ce nu se întâmpla foarte des, era bună. Trecuseră cel puţin două luni de când nu mai apăruse nici un vânător de recompense şi nici nu se mai auzise nimic despre Boba Fett. El şi Chewie câştigau atât cât să-şi permită un trai decent şi aveau propria lor navă. Pilotul avea prieteni, plus o persoană specială în viaţa lui, cineva care putea vorbi graiul contrabandiştilor. Han era pe cât de fericit fusese vreodată.

*

Într-o regiune îndepărtată a spaţiului, între sisteme stelare, două nave hutte se întâlniră într-o locaţie ale cărei coordonate erau strict secrete. Ambele aparţineau unor membri ai kajidicului Desilijic, dar nici una dintre ele nu era pilotată de Han Solo. O navă era iahtul lui Jabba, Nestemata stelară, iar cealaltă iahtul lui Jiliac, Perla dragonului.

Manevrate de către piloţi prin acţionări scurte ale jeturilor direcţionale, navele se apropiară tot mai mult, până ajunseră în raza de andocare reciprocă. Un tub ombilical se extinse din ecluza Nestematei stelare până atinse şi se ancoră de ecluza Perlei dragonului. Iahturile

hutte atârnau suspendate în spaţiu, ataşate unul de celălalt prin intermediul tubului.

Jabba şi Jiliac se aflau la bordul Nestematei stelare. Confortabil instalată în salonul luxos al iahtului, Jiliac îşi legăna vlăstarul în braţe. Când aparatura navei indică încheierea cu succes a operaţiunii de joncţiune, Jiliac puse pruncul hutt neformat lângă fanta marsupiului şi-i permise minusculei creaturi să se târască înăuntru. Pruncii hutti trăiau în marsupiul mamei în cea mai mare parte a primului lor an de viaţă.

Pe când cei doi hutti aşteptau, auziră câteva rânduri de paşi apropiindu-se pe coridor. Uşa se deschise şi intră Teroenza, Marele Preot de Ylesia.

Uriaşa creatură cu coarne părea aproape pitică pe lângă huttii enormi asemănători limacşilor, totuşi Jiliac observă că Teroenza nu părea tocmai impresionat. Gesticulă spre hamacul de susţinere t' landa til pe care-l instalase în mod special.

— Bun sosit, Teroenza, îi spuse. Te rog, simte-te ca la tine acasă. Să înţeleg că ai izbutit să-ţi camuflezi absenţa de pe planeta ta?

— Timpul de care dispun este limitat, anunţă Teroenza. Am plecat de dimineaţă într-o avionetă de sol, cu un pilot gamorrean, comunicând intenţia de a efectua o inspecţie personală a stadiului de construcţie a Coloniei 8. La jumătatea drumului, în adâncul junglei, am năucit pilotul şi am programat avioneta să se ciocnească de un arbore gigantic. După aceea, am azvârlit în epavă un detonator termal şi, când ardea în flăcări, am aruncat pilotul înăuntru. Nava voastră aştepta exact acolo unde aţi garantat că va fi. Mâine mă poate aduce în regiunea respectivă şi, după ce mă voi murdări şi învineţi corespunzător, voi apărea, împleticindu-mă din junglă, la timp pentru a mă întâlni cu una dintre echipele de căutare. Aruk nu va suspecta nimic.

— Bine gândit, încuviinţă Jiliac, dar, aşa cum ai observat chiar tu, nu dispunem de mult timp. Să trecem direct la afaceri. Aruk a devenit... o bătaie de cap. O pacoste de care

am dori să scăpăm.

— Indiferent cât de mare ar fi producţia, pufni Teroenza, tot nu va fi mulţumit. Eu nu mi-am mai văzut perechea de peste un an. Îmi interzice complet să-mi vizitez casa, fie numai şi pentru scurt timp. În plus, a redus recompensa pusă pe capul lui Han Solo şi a modificat-o în „ucidere la vedere, se acceptă şi dezintegrarea”! Mi-a interzis s-o mai suplimentez, chiar dacă aş plăti-o cu creditele mele. A spus că sunt obsedat de Solo! Când a făcut asta, nu l-am mai putut suferi. Gândul la moartea lentă a golanului acela de corellian spaţial este unica mea plăcere de luni întregi. Când îmi amintesc cum…

Marele Preot continuă cu litania plângerilor împotriva lui Han Solo.

În decursul tiradei sale, Jabba şi Jiliac schimbară priviri. Jiliac ştia că Jabba încheiase o înţelegere cu Boba Fett, pentru ca Solo să poată continua să lucreze pentru ei fără să se mai teamă de vânătorii de recompense, dar nu era o informaţie pe care Teroenza trebuia s-o cunoască.

Peste câteva clipe, Marele Preot sfârşi şi făcu o plecăciune.

— Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele Voastre. Aşa cum aţi spus… să vorbim de afaceri.

— Mai întâi, trebuie să determinăm un preţ pentru… ajutorul tău, spuse Jabba.

T’landa til numi o sumă.

Jiliac şi Jabba se priviră. Nici unul nu scoase un cuvânt.

După două minute, Teroenza spuse a doua sumă, semnificativ mai redusă. Deşii continua să fie mare, nu era iraţională. Jiliac luă un crustaceu mic dintr-o tavă de lângă estrada pe care se odihnea şi-l contemplă câteva secunde.

— Bine, anunţă ea şi azvârli hrana în gură după care continuă pe un ton degajat. Nu vreau însă ca nimeni să suspecteze o crimă. Trebuie să fie subtil…

— Subtil… murmură Teroenza, mângâindu-şi absent cornul care arăta deja ca şi cum fusese proaspăt uns. Prin urmare, nu trebuie să fie un atac cu mână armată.

— Nici vorbă de aşa ceva, zise Jiliac. Securitatea Besadii este aproape la fel de bună ca a noastră. Trupele noastre ar trebui să-şi croiască drum înăuntru, folosind arme de foc şi toată Nai Hutta ar şti cine a început. Fără atacuri cu mână armată!

— Un accident? reflectă Jabba. Poate cu barja lui fluvială? Ştiu că lui Aruk îi plac excursiile de după-amiază şi adesea oferă petreceri pe râu.

— Posibil, încuviinţă Jiliac, totuşi un asemenea accident este greu de controlat. Ar putea să-l ucidă şi pe Durga, ori eu nu doresc asta.

— De ce, mătuşă? Durga este inteligent şi ar putea fi o ameninţare la adresa noastră, atrase atenţia Jabba.

Teroenza răspunse înaintea lui Jiliac. Aşezându-se mai confortabil în hamacul de susţinere. Marele Preot luă un gândac cu guler de pe un platou şi-l gustă.

— Deoarece, spuse el gânditor, Durga va avea probleme în a controla Besadii. În kajidic există mulţi care apreciază că el nu ar trebui să conducă, din cauza semnului din naştere. Ei spun că poartă un stigmat nefast şi ca atare soarta lui va fi nefastă. Dacă Durga dispare, kajidicul se poate uni mult mai puternic înapoia noului conducător.

Jiliac aprobă din cap spre Teroenza.

— Judeci ca un hutt, Mare Preot, rosti ea.

Teroenza fu încântat.

— Îi mulţumesc Excelenţei Voastre.

— Nici atac, nici accident, murmură Jabba. Atunci... ce?

— Am un plan posibil, începu Jiliac. O substanţă care poate fi ingerată de Aruk. Avantajul este că-i aproape nedetectabilă în ţesuturi. Acţiunea ei este de a reduce şi încetini procesele de gândire, astfel încât victima ia decizii necorespunzătoare. Dacă Aruk va lua decizii necorespunzătoare, va fi în avantajul nostru.

— De acord, mătuşă, zise Jabba, dar... otravă? Noi, huttii, suntem foarte rezistenţi la otrăvuri. Dacă unul dintre noi, chiar un bătrân ca Aruk, ingerează destulă otravă ca să moară, faptul va fi sesizat cu certitudine.

Jiliac clătină din capul masiv, un tic pe care-l deprinsese de la oameni.

— Nu, dacă vom proceda aşa cum m-am gândit eu, nepoate. Când este introdusă în corp, această substanţă otrăveşte gradat victima, concentrându-se în ţesuturile cerebrale ale formelor de viaţă superioare. După o perioadă îndelungată de ingerare, victima devine realmente dependentă de otravă, astfel încât întreruperea bruscă a administrării ei va cauza simptome de sevraj atât de severe, încât vor duce fie la deces, fie la o distrugere a creierului într-atât de gravă încât Aruk nu va mai reprezenta o ameninţare pentru noi.

— Şi puteţi obţine substanţa aceasta? se interesă Teroenza surescitat.

— Este foarte scumpă şi rară, dar... da, pot procura cantităţi suficiente.

— Şi cum procedăm pentru ca Aruk s-o ingereze? întrebă Jabba.

— Excelenţele Voastre, asta pot face eu! Teroenza ţopăia în hamacul său aidoma unui puşti care se joacă. Broaştele de arbori nala! Cu siguranţă, ele vor avea succes!

— Explică, Mare Preot, îi ceru Jiliac.

Teroenza povesti despre predilecţia lordului Besadii pentru broaştele de arbori nala.

— De când a revenit acasă, acum două săptămâni, a cerut ca un acvariu de broaşte vii să-i fie trimis cu fiecare încărcătură de mirodenii procesate pe care le expediem pe Nai Hutta!

T'landa til îşi frecă aţâţat mânuţele delicate.

— Şi cum le vom folosi?

— Broaştele de arbori nala sunt departe de a fi forme de viaţă superioare. Practic, ele nu au creier. Mă îndoiesc că vor fi ucise dacă vor consuma substanţa toxică.

— Aşa ar fi din ceea ce ştiu despre ea, încuviinţă Jiliac. Spune mai departe!

— Le-aş putea creşte în apă în care am adăugat otrava, explică Teroenza. Încă din stadiul de mormoloci, ar înota în

apa care conţine substanţa. Ţesuturile lor ar fi saturate cu otravă, iar Aruk le va consuma cu lăcomie! Lună de lună, voi creşte concentraţia otrăvii din apă şi, treptat, Aruk va înghiţi tot mai multă otravă. Cu timpul va deveni dependent de ea şi atunci...

Teroenza reteză brusc aerul cu tăişul palmei.

— Gata cu otrava! Broaşte curate!

— Iar el va muri în agonie, încheie Jiliac, sau va suferi leziuni cerebrale permanente. Oricare dintre cazurile acestea va sluji trebuinţelor noastre.

Jabba se aplecă în faţă.

— Eu zic să trecem la fapte. Planul lui Jiliac este exact ceea ce ne trebuie.

— Voi transfera prima rată din plata ta, zise Jiliac. Să-mi spui unde vrei să primeşti creditele.

Ochii bulbucaţi ai lui Teroenza sclipiră viclean.

— În loc de credite, aş dori mai degrabă obiecte pentru colecţia mea. În felul acesta, pot camufla plăţile. Dacă voi avea nevoie de credite, pot vinde o piesă şi nimeni nu va şti nimic.

— Perfect, aprobă Jiliac. Să ne furnizezi o listă de obiecte acceptabile. Dacă nu le vom putea găsi, îţi vom transfera creditele. Vom încerca totuşi să facem rost de piesele pentru colecţia ta.

— Excelent, spuse Teroenza. Am încheiat afacerea.

— Un toast! strigă Jabba. Pentru alianţa noastră şi pentru sfârşitul lui Aruk!

— Un toast! repetă Teroenza, ridicându-şi cupa ornată. Primul fel în care-mi voi folosi noile bogăţii va fi să pun o recompensă atât de mare pe capul lui Han Solo, încât toţi vânătorii de recompense din galaxie vor fi pe urmele lui!

— Pentru moartea lui Aruk! zise Jiliac, ridicându-şi cupa.

— Moartea lui Aruk! încuviinţă Jabba.

Teroenza şovăi o fracţiune de secundă, apoi spuse cu hotărâre:

— Moartea lui Aruk... şi a lui Solo.

Toţi trei băură.

După ce Teroenza plecă, pentru a fi transportat pe Ylesia la bordul Perlei dragonului, Jabba şi Jiliac începură să-şi pună la punct strategia. După dispariţia lui Aruk, aveau să preia treptat operaţiunea Ylesia. Aveau să-i elimine pe rând pe membrii Besadii, până ce clanul decimat avea să decadă în sărăcie şi obscuritate.

Ideea respectivă îi umplea de încântare.

Buna dispoziţie le fu însă stricată de Lobb Gerido, care apăru, frângându-şi mâinile.

— Excelenţele Voastre... tocmai am recepţionat o transmisiune video de la unul dintre operativii de pe Regolith Prime. Veşti alarmante de pe Centrul Imperial! Pilotul le-a înregistrat. Dacă Excelenţele Voastre vor deschide holoproiectorul...

Încruntându-se, Jiliac activă echipamentul de redare a hologramelor. Scena tridimensională se înfiripă în faţa lor şi huttii îşi recunoscură Mofful local, pe Sarn Shild. În mod evident, era vorba despre o conferinţă de presă oficială. În spatele lui se vedea linia de orizont familiară a Centrului Imperial, planeta care anterior se numise Coruscant.

— Cetăţeni ai Teritoriilor Inelului Interior şi Exterior, rosti el. Trăsăturile palide îi erau încruntate sub părul negru, slinos. Preamăritul şi înţeleptul nostru împărat a fost silit să înăbuşe altă insurecţie din spaţiul imperial. Folosind armament care a fost depistat ca provenind din Sectorul nostru, rebeli ticăloşi au atacat un amplasament imperial de pe Rampa II, rănind şi ucigând numeroşi soldaţi imperiali.

Replica împăratului a fost imediată şi rebelii au fost urmăriţi şi capturaţi. Multe vieţi civile au fost pierdute, deoarece măcelarii rebeli şi-au întors armele împotriva unor cetăţeni nevinovaţi. Continuarea acestor atrocităţi nu mai poate fi îngăduită!

Împăratul nostru apelează la toate Sectoarele care-i sunt loiale, pentru a-l ajuta în stoparea contrabandei cu arme ilegale. Cu mândrie, vă anunţ că am răspuns imediat la solicitarea sa. Ştim cu toţii că sursa majorităţii traficului

ilegal de arme şi droguri se află în spaţiul hutt. De aceea, fac apel la toţi cetăţenii Sectorului nostru să mă susţină pentru a distruge calamitatea huttă! Intenţionez să pun capăt contrabandei şi să-i îngenunchez pe lorzii hutti ai crimelor!

Shild făcu o pauză scurtă, parcă amintindu-şi deodată că huttii nu aveau genunchi.

— Ă-ă-ă… desigur, vorbind figurativ.

Îşi drese glasul.

— În vederea atingerii acestui scop, sunt autorizat să folosesc forţa extremă. Huttii vor afla că nu pot batjocori legea imperială, fără să fie pedepsiţi. Ridică pumnul şi-l agită într-un gest milităros. Legea şi ordinea vor fi reinstaurate în Teritoriile noastre!

Holograma se destrămă în timpul ultimelor cuvinte răsunătoare ale lui Shild. Cei doi hutti se priviră câteva momente prelungi.

— Nu sună bine, mătuşă, vorbi în cele din urmă Jabba.

— Deloc, nepoate, încuviinţă Jiliac şi blestemă încetişor. De unde şi-a putut găsi Shild curajul de a se ridica împotriva noastră?

— În mod vădit, acum se teme de Palpatine mai mult decât de noi.

— Va trebui să-i dăm o lecţie, pronunţă fără grabă Jiliac. Nu putem îngădui ca Nai Hutta să fie condusă de împărat şi de mizerabilii lui de lingăi.

— Aşa este, aprobă Jabba.

Jiliac căzu pe gânduri.

— Cu toate acestea, ca un compromis…

— Da, mătuşă?

— Poate că reuşim să negociem cu Shild. Să-l cumpărăm. Să-i lăsăm lui pe Nar Shaddaa şi contrabandiştii. Noi putem găsi oricând alţii…

Jabba îşi trecu limba peste marginile gurii fără buze, ca şi cum ar fi degustat ceva foarte dulce.

— Îmi place cum gândeşti, mătuşă.

— Trebuie să-i trimitem lui Shild un mesaj, decise Jiliac. Şi

daruri... scumpe, pentru ca să fie atent. Ştii cât este de lacom. În mod cert, va învinge... raţiunea.

— În mod cert, aprobă Jabba. Dar cine va duce mesajul?

Jiliac se gândi o clipă, apoi colţurile gurii sale uriaşe se ridicară.

— Ştiu eu pe cineva...

JUCĂRII PENTRU MOFF

Han Solo rămase holbându-se înaintea podiumului lui Jiliac. Gura i se căscă.

— Ce vrei să fac?

— Atenţie, căpitane Solo, îl preveni Jabba. Trebuie să te adresezi cu respect lui lady Jiliac.

Han îl ignoră.

— Dar... dar... se bâlbâi el, este o nebunie! Este ca şi cum mi-aţi cere să îndrept o armă spre propriul meu cap şi să apăs pe trăgaci! L-am auzit cu toţii pe Shild cum îi înfiera pe contrabandişti. Stimată lady, în caz că nu ştii, eu sunt contrabandist – îndreptă degetul mare spre pieptul său – şi dacă mă prezint în faţa lui Sarn Shild ca să-i aduc darurile şi mesajul vostru, acela va fi ultimul meu drum în libertate! Nu! Nu fac aşa ceva!

În sinea sa, Han era uşor surprins de propria sa temeritate de a se adresa astfel celor doi puternici conducători hutti, dar solicitarea senină a lui Jiliac îl scosese din sărite. Cine se credeau huttii?

— Calmează-te, căpitane Solo, rosti Jiliac fără să se arate ofensată de cuvintele sau tonul pilotului. Îţi vom asigura haine noi, cele mai bune ID-uri false şi una dintre propriile noastre nave de mesageri. Nimeni nu va şti că eşti Han Solo, contrabandist, ci doar un trimis diplomatic de pe Nai Hutta, autorizat şi însărcinat să ne transmită mesajul şi cadourile.

Han inspiră adânc. Într-un asemenea caz, poate...

— Cât credeţi că merită efortul meu de a livra mesajul? întrebă el în cele din urmă.

— Zece mii de credite, răspunse Jiliac fără să clipească.

Han icni. Atât de mult?! Numai pentru a merge la Coruscant şi înapoi!

Se zgâi o clipă la cei doi hutti, apoi se întoarse spre Chewbacca.

— Tu ce crezi, amice?

În mod evident, Chewie era la fel de sfâşiat de îndoieli ca şi el. Uriaşul wookiee mârâii şi hurui, iar în cele din urmă observă că, cu banii aceia, ar fi putut începe să economisească pentru o navă pe care s-o cumpere. Totuşi, adăugă, era în joc pielea lui Han, aşa că el trebuia să decidă.

Corellianul mai reflectă un moment, apoi reveni către Jiliac şi Jabba.

— Bine, încuviinţă el. O voi face pentru zece mii, dar vreau toţi banii în avans.

Jabba începu să protesteze, însă Jiliac îl opri cu un gest.

— Perfect, căpitane. Zece mii în avans. Când poţi să pleci?

— Dacă-mi puteţi face rost azi de ID-uri şi nave, rânjii Han, mâine dimineaţă am plecat.

— Aşa va fi, aprobă Jiliac.

*

Huttii se ţinură de cuvânt. Până a doua zi dimineaţă, Han primise ID-uri excelent falsificate, care-l identificau drept Jobekk Jonn, emisar diplomat oficial al huttilor. Nava era un curier corellian micuţ şi rapid, numit Argintul viu. Han mai căpătă un costum mai bun decât orice haine îmbrăcase vreodată – sacou şi pantaloni din lână de tomuon, croiţi după ultima modă.

La sugestia lui Chewie, corellianul îşi lăsă o barbă scurtă pe durata zborului spre Coruscant. Când andocară la unul dintre numeroasele docuri spaţiale ale Coruscantului, Han îşi pieptănă părul pe spate şi rămase surprins cât de schimbat părea. Costumul gri spilcuit îl făcea să semene cu un birocrat, ştergând complet orice urmă a contrabandistului.

— Fără blaster, mă simt în pielea goală, mârâii el, dar au interzis accesul armelor pe Coruscant... vreau să zic pe Centrul Imperial. În plus... bănuiesc că emisarii diplomaţi nu

poartă aşa ceva.

Chewie comentă cu tristeţe că Han nu mai arăta ciufulit, în maniera apreciată de wookiee. Dimpotrivă, acum arăta lustruit şi strălucitor ca piatra lapi.

— Crede-mă, amice, mărturisi Han, de abia aştept să revin la adevărata mea persoană.

După aceea, luându-şi pachetul cu daruri şi holocubul cu mesajul de la Jiliac şi Marele Consiliu de pe Nai Hutta, părăsi Argintul viu şi luă o navetă spre Centrul Imperial.

Revenirea pe planeta-capitală a Imperiului îi readuse o mulţime de amintiri, majoritatea neplăcute. Bria îl părăsise pe Coruscant... Aici fusese vânat de Garris Shrike pe acoperişuri şi terase... Judecata în faţa Curţii Marţiale se ţinuse în sediul Flotei Imperiale...

Han căpătase deja adresa Moffului. Sarn Shild avea multe reşedinţe pe diverse planete, dar în prezent se afla pe Centrul Imperial, participând la întruniri şi conferinţe despre legea şi ordinea în Imperiu.

Pilotul ajunse la rezidenţa Moffului, un apartament de lux într-una dintre cele mai elegante clădiri ale oraşului. După ce trecu de multiple controale de securitate, îşi întinse scrisorile de acreditare majordomului, un bărbat vârstnic, apoi luă loc în anticameră. Doar un efort serios de voinţă îl oprea să nu se foiască.

Majordomul reveni după aproape trei sferturi de oră.

— Stăpânul meu, anunţă el, îţi poate acorda numai câteva minute, în seara aceasta pleacă spre Velga Prime.

Frumos, gândi Han. Velga Prime era cel mai opulent planetoid destinat jocurilor de noroc din galaxie.

Îl urmă pe majordom printr-o suită de coridoare mochetate, memorând în mod automat drumul, pentru eventualitatea în care situaţia scăpa de sub control şi era nevoit să se retragă rapid.

În cele din urmă, majordomul deschise uşa unui cabinet mai spaţios decât apartamentul lui Han de pe Nar Shaddaa.

— Excelenţa Voastră, domnul Jobekk Jonn de pe Nai Hutta, intonă bătrânul.

Mofful Sarn Shild era un bărbat înalt, palid, cu aspect ascetic, cu păr negru pomădat şi mustaţă subţire cu vârfuri ascuţite. Era atât de slab încât lăsa impresia emacierii şi avea mâini albe, cu aspect îngheţat, cu degete lungi.

Nu purta nici un obiect de podoabă, cu excepţia unei perle negre de dragon krayt în lobul unei urechi. Costumul său era negru opalescent, la fel ca bijuteria.

Cu un gest repezit, indică un scaun.

— Mă tem că trebuie să fiu concis, Jonn. Ştiu că huttii au fost… generoşi faţă de administraţia mea în trecut, dar împăratul şi-a exprimat clar dorinţa. Sunt cu mâinile legate.

— Nu vă pripiţi, Excelenţa Voastră, rosti Han urmărindu-şi cu grijă dicţia şi vocabularul. În mod reflex, revenise la şabloanele de vorbire din timpul când fusese ofiţer imperial. Cred că veţi găsi interesante ofertele şi mesajul huttilor. Îmi permiteţi?

Shild încuviinţă scurt din cap şi Han aşeză grijuliu pachetul pe masă.

— Vă rog să-l desfaceţi, spuse el.

— Perfect, zise Mofful.

Deschise cu atenţie pachetul şi, din felul în care îi sclipiră ochii, corellianul înţelese că lorzii hutti îi cunoşteau perfect gusturile.

O pipă micuţă din argint, încrustată cu pietre semipreţioase. Un holoproiector atât de miniatural încât încăpea în palma unui om. Un colier din fire de aur şi platină, încrustate cu pietre corusca aurii.

— Pentru doamna dumneavoastră, susură Han.

— Mda, îi va plăcea cu certitudine… mormăi Mofful.

O linie îi apăru între sprâncene, când scană rapid mesajul holocubului a cărui afişare o declanşase graţie amprentei de retină.

— Uite cum stau lucrurile, Jonn, vorbi el după ce termină de citit. Aş dori să pot oferi mai multe asigurări lui Nai Hutta, dar, aşa cum ţi-am spus mai devreme, nu am alternativă. Împăratul a cerut tuturor planetelor imperiale să combată contrabanda, traficul de arme şi alte activităţi

ilegale. Sectorul meu conţine spaţiu hutt şi, din păcate, reputaţia huttilor pentru necinste este atât de binecunoscută încât pur şi simplu nu pot să-i acopăr. Cu toate acestea, promit lui Nai Hutta că nu vor exista represalii armate, dacă va exista cooperare.

— Ce înţelegeţi prin cooperare?

— Huttii să se străduiască să devină cetăţeni loiali ai Imperiului, care se supun legilor.

N-o să apuci ziua aia, gândi Han.

— Ce se va întâmpla cu Nar Shaddaa? Nu se putu el abţine să întrebe.

Teama pentru el şi pentru prietenii săi îi uscase gâtlejul.

— Cu Nar Shaddaa va trebui să dau un exemplu, replică Shild. Când voi încheia socotelile cu Satelitul Contrabandiştilor, el nu va mai susţine industria de contrabandă. Locuitorii lui vor trebui să se considere norocoşi dacă va mai susţine formele de viaţă.

Han se strădui să-şi camufleze şocul. Ce ne vom face!

Shild clătină din cap.

— Iar acum mă tem că trebuie să plec. Regret că a trebuit să străbaţi un drum atât de lung pentru o întrevedere atât de scurtă, dar i-am prevenit pe stăpânii tăi hutti că nu voi putea să... cedez... în această privinţă.

Se sculă şi Han îl imită în mod automat.

— Sarn? Se auzi un glas dinapoia uşii care ducea în camera alăturată.

Han încremeni în vreme ce se întorcea spre ieşire. Vocea asta!

— Aici sunt, scumpo, răspunse Shild. Tocmai îl conduceam pe emisarul diplomat de pe Nai Hutta.

Uşa se deschise şi apăru o femeie, care surâdea larg.

— Sarn, scumpule, spuse ea, trebuie să ne grăbim. Naveta aşteaptă pe terasă. Mai întârzii mult?

Han întoarse capul şi ochii lor se întâlniră... pentru prima dată după şase ani.

Bria Tharen. De data aceasta, nu se putea înşela. Bria stătea în prag, purtând o rochie lungă, mătăsoasă şi

unduitoare, care o făcea să pară altă podoabă preţioasă din apartamentul regesc al lui Shild. Rochia cu decolteu adânc avea culoarea turcoaz, la fel ca ochii femeii. Era ameţitor de frumoasă.

Ea îl privi pe Han, clipi şi păli uşor, totuşi surâsul nu îi tremură pe buze.

E pricepută, gândi pilotul. Ştia că el îşi trădase surpriza, dar, din fericire, Shild nu-l privise. Îşi reveni grăbit, încremenindu-şi trăsăturile într-o mască neutră, de politeţe.

Mofful schiţă un gest spre Bria.

— Domnul Jobekk Jonn de pe Nai Hutta şi... nepoata mea... Bria.

Bria întinse mâna calm şi rosti gutural:

— Încântată de cunoştinţă, domnule Jonn.

Doar anii de partide de sabacc îl salvară pe Han, care fu în stare să-i ia vârfurile degetelor şi să se plece deasupra lor cu un surâs suav.

— Plăcerea este a mea, replică el. Excelenţa Voastră, sunteţi cu adevărat un om norocos să aveţi o... nepoată aşa frumoasă.

Văzu o roşeaţă uşoară colorând obrajii Briei la înţepătura aceea.

— Îmi păreţi familiar, domnule, rosti ea. Ne-am mai întâlnit?

Glasul îi era rece şi dezinteresat.

Han ştia că îl tachina.

— Poate pe afişele CĂUTAT, murmură el atât de încet încât Shild nu-l putu auzi.

Flegmatic, se aplecă din nou peste mâna Briei, după care îi dădu drumul – deşii nu-şi dorea nimic altceva decât să o ia şi s-o ia cu el! – şi-l salută oficial din cap pe Moff.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, Excelenţa Voastră.

Se răsuci şi părăsi cabinetul cu pas decis.

*

Mult mai târziu în aceeaşi seară, Bria Tharen zăcu întinsă în cuşeta ei micuţă de la bordul iahtului Moffului, înăbuşindu-şi suspinele în pernă. De fiecare dată când îşi reamintea privirea din ochii lui Han, îi venea să plângă în hohote.

În mod evident, el crezuse despre ea tot ce putea fi mai rău – că era concubina lui Shild. Suspinele o zgâlţâiau. La urma urmelor, asta şi trebuia să creadă. Asta dorea Sarn Shild să creadă toţi.

În realitate, preferinţele sexuale ale Moffului nu includeau femelele umane. Bria călătorea împreună cu el ca o podoabă ce trebuia etalată înaintea oficialilor imperiali, la fel cum Shild ar fi etalat orice trofeu.

Ea avea grijă de detaliile administrative, îl asculta, atunci când Mofful dorea să stea de vorbă cu cineva, supraveghea personalul, atât casnic, cât şi secretarial, şi în general elimina orice surprize şi neplăceri din viaţa Moffului Sarn Shild.

Cu toate acestea, nu împărţiseră niciodată acelaşi pat, ceea ce era unicul lucru care făcea ca misiunea ei actuală să fie suportabilă.

Iar acum... acum Han o văzuse şi crezuse tot ce era mai rău. Nici chiar informaţiile pe care Bria izbutise să le furnizeze mişcării rebele de pe Corellia nu puteau diminua durerea şi ruşinea resimţite de femeie.

Perna îi era udă. Bria o întoarse pe partea cealaltă, apoi rămase privind în beznă, în timp ce iahtul Moffului pătrunse în hiperspaţiu.

— Han... murmură ea distrusă. Han...

ORDINELE AMIRALULUI

Pe drumul de întoarcere la Nar Shaddaa, Chewbacca pilotă cu competenţă nava curier huttă, dar mintea sa nu era complet atentă la ceea ce făceau braţele. Wookieeul arunca priviri furişe spre partenerul său, omul căruia îi jurase datorie de viaţă, iar ochii lui albaştri erau îngrijoraţi. Han stătea cufundat inert în scaunul copilotului, privind încruntat spre vidul de linii stelare al hiperspaţiului. Avea starea aceea de câteva zile, mai exact de când se îmbarcase în Argintul viu, după ce încheiase misiunea în reşedinţa Moffului de pe Coruscant. Vorbea rar, iar când spunea ceva, critica şi emitea comentarii sarcastice.

Şi critica totul – mâncarea, viteza micuţei nave curier, pilotajul lui Chewie, plictiseala zborului spaţial, lăcomia huttilor... oricare ar fi fost subiectul pe care wookieeul încercase să-l abordeze, Han avea de spus o mulţime de lucruri negative despre el.

Pentru prima dată de când îl cunoscuse pe corellian, Chewbacca se întrebă realmente dacă nu ar fi putut să existe circumstanţe în care să fie onorabil să renunţi la o datorie de viaţă. Mai onorabil, să zicem, decât să ucizi persoana faţă de care aveai datoria...

— Nava asta merge ca un hutt de o mie de ani, mârâii Han. Dacă te uiţi la motoarele ei, ai zice c-ar prinde ceva viteză... crezi c-am merge mai repede, dacă aş ieşi şi i-aş da un brânci?

Chewbacca se stăpâni şi comentă că de acum nu mai aveau mult până la Nar Shaddaa.

— Pentru mine tot nu-i destul de puţin, făcu amar Han.

Se sculă şi se plimbă nervos prin cabina micuţă. Când se răsuci brusc, se lovi cu capul de un montant scund şi se lansă într-un potop de înjurături deocheate.

În cele din urmă, când începuse să se repete, bombăni şi se trânti înapoi în scaunul copilotului.

— După ce le dăm huttilor cutia asta de conserve, cred că va trebui să pornim spre Vizuina Contrabandiştilor. Asta dacă Br... – păru să se înece cu cuvântul, după care se corectă – nenorocita aia de navă a noastră va traversa câmpul de asteroizi.

Chewbacca se interesă de ce trebuiau să pornească spre Vizuina Contrabandiştilor. Atrase atenţia că Wynni avea să se găsească probabil acolo şi era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit s-o vadă. Wookieeul nu avea certitudinea că-i va mai putea accepta mult timp labele nepotolite.

— Ascultă, amice, replică Han cu glas plin de sarcasm, în cazul în care nu ţi-ai dat seama, lucrurile s-au terminat pentru Nar Shaddaa. Probabil că Mofful Sarn Shild a ordonat deja flotei sale să se adune lângă Teth. Ne scuturăm pentru totdeauna de praful nenorocitului ăla de satelit.

Chewbacca fu curios despre ce flotă era vorba.

— Fiecare Moff imperial are propria lui escadră „de menţinere a păcii", explică Han trântindu-şi nepăsător picioarele pe consolă, fără măcar să se uite unde le aşeza.

Chewie fu uşurat să vadă că trecuse pe lângă comanda de decelerare. Decelările bruşte în hiperspaţiu nu reprezentau o manevră recomandabilă.

— Mai mult ca sigur că şi Shild are aşa ceva. Poate că flota lui n-o fi cea mai bună, dar în tot cazul nu-i trebuie altceva pentru misiunea asta.

Wookieeul era derutat. De ce n-ar fi beneficiat Mofful de cea mai bună flotă?

— Păi aşa merg lucrurile în Flota Imperială. Fiindcă spaţiul hutt este aici, pe Inelul Exterior, departe de „civilizaţie" – adică de Coruscant – fac prinsoare că Sarn Shild a primit toate navele şi arsenalele vechi, în timp ce chestiile cele mai noi şi mai bune au pornit spre Rampa 1 şi Rampa 2.

Rampa 1? Chewie crezuse că doar pe Rampa 2 izbucnise o revoltă.

— Aşa a fost la început, dar după ce populaţia de pe Rampa 1 a auzit ce se întâmplă s-a răsculat şi ea, spuse

Han. Deşii mă-ndoiesc că-i va folosi la ceva.

Chewie comentă că el detesta Imperiul care-l înrobise şi-şi dorea să poată ajuta la doborârea lui.

— Auzi, amice, pufni corellianul, nu-ţi face iluzii. Palpatine are mai multe arme şi nave stelare decât are nevoie. Orice rebeliune împotriva Imperiului este sortită pieririi.

Wookieeul nu credea afirmaţia partenerului său şi anunţă lucrul acesta. I se părea firesc ca, la un moment dat, planetele imperiale, chinuite de pumnul de fier al lui Palpatine, să se alieze şi să se răscoale.

Han scutură din cap, amar.

— N-o să se întâmple niciodată, Chewie. Şi chiar dacă ar face aşa, ar fi sortite distrugerii. La fel cum va păţi Nar Shaddaa.

Chewie îi atrase atenţia că wookiee nu dădeau bir cu fugiţi dinaintea unei lupte. Han nu dorea să lupte împotriva flotei imperiale? El avea certitudinea că tot contrabandiştii erau piloţi mai buni – şi cu certitudine, ţintaşi mai buni – decât imperialii. Poate că ar fi putut respinge atacul imperial.

Han se mulţumi să hohotească sonor.

Iritat, Chewie îşi dezveli colţii şi mârâii spre partenerul om.

Corellianul se îndreptă rapid în scaun, părând surprins. Chewie se înfuria rareori pe el, iar mânia unui wookiee nu era ceva care să fie tratat superficial.

— Auzi, făcu el, nu trebuie să te enervezi! N-am ce face dacă Nar Shaddaa n-are nici o şansă! Nu-i vina mea!

Wookieeul hurui în adâncul gâtlejului.

— Bine, bine, îl linişti Han. Sigur c-o să-i avertizez, ca s-o poată şterge. Imediat ce-i raportăm lui Jiliac, o să vorbesc cu Mako în privinţa asta, de acord?

Chewbacca reveni cu atenţia asupra pilotării, totuşi wookieeul continua să se gândească şi să pună lucrurile cap la cap. Comentă în legătură cu indispoziţia lui Han.

— Cum adică, e greu de trăit alături de mine? se indignă partenerul său. Nu s-a-ntâmplat nimic!

Comentariul lui Chewbacca fu scurt şi la obiect.

Han se învăpăie la faţă.

— Ce vrei să zici că are legătură c-o femeie? întrebă el revoltat. Ce te face să crezi asta?

Chewie enumeră o listă de motive, apoi anunţă cine credea el că era femeia care-l dăduse peste cap pe Han.

Contrabandistul blestemă, pufni, iar în cele din urmă se gârbovi şi-şi acoperi faţa cu palmele. Îşi frecă fruntea şi gemu sonor.

— Ai dreptate, bolborosi el. Ea era. Bria. Cu Sarn Shild. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Cum se poate?

Chewbacca observă că uneori aparenţele puteau fi înşelătoare.

Corellianul scutură din cap.

— Nu şi de data asta, comentă el jalnic. I-a spus „Sarn, scumpule”.

Wookieeul întrebă dacă n-ar fi fost posibil ca Bria să fie măritată cu Mofful.

— Nu, oftă Han. Nu era o... relaţie chiar atât de... oficializată. Chewie, nu-mi vine să cred că ea a putut face una ca asta! Mi se pare atât de... murdar!

Chewbacca se strădui să-l consoleze, reamintindu-i că uneori indivizii erau siliţi să facă lucruri care nu le plăceau, deoarece acestea erau necesare. Poate că şi în cazul Briei existau circumstanţe atenuante.

Han se chinui să surâdă.

— Mulţumesc, amice. Mi-aş dori să pot spune că cred că ai dreptate, dar...

Clătină din cap şi se cufundă în muţenie.

Zborul până la platforma de asolizare de pe Nar Shaddaa fu unul foarte tăcut.

*

Han şi Chewie se prezentară la Jiliac şi Jabba imediat ce ajunseră pe Nar Shaddaa. Huttii nu fură încântaţi să audă că Sarn Shild nu mai era în solda lor.

— Va trebui să efectuăm nişte investigaţii despre flota aceasta şi despre situaţia creată, comentă Jiliac. Căpitane Solo, revino peste două ore.

Han ridică din umeri şi încuviinţă. Înainte de a fi decolat de pe Nar Shaddaa, îşi verificase contul şi văzuse că cele zece mii de credite îi fuseseră transferate, aşa că era de acord să-i mai slujească o vreme pe hutti. În plus, în cele două ore, ar fi trebuit să-l poată găsi pe Mako şi să-i transmită avertismentul.

Când auzi situaţia, vechiul său coleg fu şi mai neliniştit decât Jiliac şi Jabba.

— Nu răspândi zvonul, Han, rosti el încetişor privind peste tendele şi pasarelele de pe Nar Shaddaa. Se aflau pe micuţul balcon al apartamentului său dărăpănat. Dacă află cetăţenii, va urma panică în masă. O flotă imperială nu-i ceva de joacă.

— Dar dacă ar fi preveniţi din timp, poate c-ar reuşi să se evacueze… începu Han însă celălalt îl opri scuturând din cap.

— Nici o şansă. Cei mai mulţi dintre ei n-au încotro să se-ndrepte. Ia-l de exemplu pe puştiul ăla, Jarik Solo, care făcea curse cu tine şi cu Chewie. Este un şobolan de pe străzile din adânc, născut şi „crescut” – asta nu-nseamnă că l-ar fi crescut cineva anume – aici, pe Nar Shaddaa. Ca el sunt multe milioane, iar dacă imperialii vor să dea o lecţie, atunci vor muri foarte mulţi locuitori.

Convorbirea cu Mako fu ca un duş rece pentru Han. Până atunci, nu se gândise la situaţie în termenii aceia. Îşi dădu seama cât de norocoşi erau el şi Chewbacca fiindcă puteau să se suie în nava lor şi să o şteargă din calea pericolului. Decise că dacă se va întâmpla aşa ceva, îl va lua pe Jarik cu el. Ajunsese să-l placă pe tânăr.

Ce se va petrece însă cu ceilalţi locuitori ai satelitului… care nu vor putea fugi? Nar Shaddaa avea câmpuri protectoare, dar acestea n-ar fi putut rezista mult timp unui bombardament imperial. Han avu viziunea bruscă şi viu colorată a turnurilor din jur năruindu-se în flăcările

turbolaserelor imperiale. Cei de pe Nar Shaddaa aveau să fugă, umplând străzile, ţipând, ghemuindu-se, strângându-şi copiii la piept. Rodiani, sullustani, twi'leki, wookiee, gamorreani, bothani, chadra-fani... şi mulţi alţii. Ca să nu mai amintească de oameni. Mulţi oameni. Districtul corellian era ticsit...

Când reveni în sala de audienţe a lui Jiliac, pilotul era profund tulburat.

Conducătorul hutt îl fixă cu o privire posomorâtă.

— Spusele tale sunt adevărate. Am discutat cu sursele noastre de pe Teth şi într-adevăr Mofful a ordonat reunirea flotei lui discreţionare. Deoarece unele nave se află în misiuni de patrulare, va dura o săptămână, poate chiar două ca toate navele să ajungă la Teth, iar apoi minimum câteva zile pentru a pregăti un atac asupra lui Nai Hutta. Luăm măsuri pentru a ne garanta securitatea pe Nai Hutta.

Şi Nar Shaddaa? se întrebă Han. Ar fi fost gata să pună prinsoare că huttii egoişti nici măcar nu aveau să se gândească la Satelitul Contrabandiştilor, prin comparaţie cu protejarea securităţii lor şi a planetei pe care trăiau.

— Am aflat că flota lui Shild se află sub comanda amiralului Winstel Greelanx. Căpitane, ai fost ofiţer imperial. Îl cunoşti?

— Nu, răspunse Han, n-am auzit niciodată de el, dar Flota Imperială este mare.

— Adevărat, încuviinţă Jiliac. Sursele noastre ne-au asigurat că amiralul Greelanx, deşii este un ofiţer competent, nu s-a sfiit în trecut să-şi sporească bogăţia personală, atunci când se ivea ocazia. A condus câteva escadre imperiale în operaţiuni de patrulare vamală şi ni s-a confirmat că în anumite circumstanţe poate fi mituit.

Han dădu din cap, fără să fie prea surprins şi cu atât mai puţin şocat. Solda unui ofiţer imperial nu era chiar grozavă. Când servise în Flotă, auzise despre destule cazuri similare.

— Ţinând seama de asta, dorim să te întâlneşti cu el, căpitane, continuă Jiliac. Vrem să negociezi cu el în numele nostru.

— Eu?

Gândul de a pătrunde în mijlocul unei escadre imperiale nu era atrăgător. Iar tentativa de mituire a unui ofiţer imperial era sancţionată cu pedeapsa capitală, dacă erai prins.

— Dar...

— Căpitane Solo, zise Jiliac, eşti opţiunea noastră cea mai bună.

— Dar...

— Fără nici un „dar”, Han, băiete, interveni Jabba cu tonul excesiv de prietenos pe care-l adoptase în ultima vreme. Poţi rezolva misiunea aceasta mai bine ca oricare altul. Ai fost ofiţer imperial. Vei căpăta o uniformă, instrucţiuni false şi ID militar. Poţi pătrunde ca să vorbeşti cu Greelanx şi să-i înmânezi un mic „cadou” din partea noastră. Tu vorbeşti limba lui, Han. Poţi să discuţi cu el în termeni pe care-i va înţelege.

— Termenii pe care-i va înţelege sunt creditele, comentă Han. Foarte multe credite.

— Am fost delegaţi să acţionăm în numele întregii Nai Hutta, preciză Jiliac. Banii nu reprezintă o problemă dacă ne asigurăm de... cooperarea amiralului.

— Totuşi... făcu Han gândind cu iuţeală, nu vă puteţi aştepta ca el să nu atace. Mofful va observa că nu i-a îndeplinit ordinele. Va fi adus înaintea Curţii marţiale. Iar apoi va fi trimisă o escadră şi mai mare, care să ne radă definitiv!

— Iar următorul amiral numit s-ar putea să nu fie influenţat de... convingerile noastre, încuviinţă Jiliac aprobator din capul masiv. De aceea dorim ca amiralul Greelanx să rămână la comandă. Totuşi trebuie să existe vreo modalitate prin care să reuşim înfrângerea imperialilor.

Han se încruntă. Direcţia permanentă a instruirii pe care o primise în Academia Imperială fusese de a asigura victoria Imperiului.

— Nu ştiu... vorbi el incert.

— Nu l-am putea plăti pe amiral să-şi pună navele în poziţii eronate, astfel încât să nu poată trage corespunzător, sau ceva similar? se interesă Jiliac. Căpitane, noi, huttii, nu suntem fiinţe cu mintea orientată spre militărie. Ce fel de lucruri ar determina rezultatul pe care-l dorim? O înfrângere imperială, fără a fi prea evident că l-am plătit pe Greelanx.

— Ei bine... Han se gândi febril, poate că ne va vinde planul lui de luptă. Având aşa ceva, am putea concepe o defensivă care să ne pună toate navele în poziţiile corespunzătoare pentru – poate – a-i învinge pe imperiali. Poate... Mai ales dacă Greelanx a fost plătit să-şi ia tălpăşiţa imediat ce poate să justifice o retragere.

— În ce circumstanţe n-ar trebui să angajăm o luptă cu imperialii? întrebă Jiliac.

— Dacă flota lui Shild are un distrugător din clasa Victory – sau, mai rău – un distrugător spaţial imperial, nici să nu vă gândiţi la luptă, Excelenţa Voastră. Totuşi imperialii au tendinţa de a repartiza nave mai vechi aici, în Inelul Exterior. Aşa că poate că există o şansă.

În mod evident, Jabba era impresionat de cunoştinţele lui Han.

— Un alt motiv pentru care eşti persoana cea mai potrivită pentru această misiune, Han, băiete. Vei putea să evaluezi puterea flotei Moffului, aşa cum puţini alţii ar fi în stare.

Han îl privi pe Chewbacca. Chiar şi fără să-l întrebe pe wookiee, îşi dădea seama că Chewie era pentru acţiunea respectivă – dorea să facă orice ar fi putut în ajutorul satelitului lor de adopţie. Han se gândi la atelierul lui Shug şi la momentele minunate pe care le petrecuse acolo cu prietenii săi. Bineînţeles, visase să ducă o viaţă respectabilă, să devină un ”cetăţean” adevărat... dar visele acelea rămăseseră în trecut. Acum era un contrabandist şi probabil că asta avea să fie de-a pururi. Îi plăcea să fie contrabandist.

Viziunea turnurilor incendiate de pe Nar Shaddaa, a

măcelăririi fiinţelor inocente îl decise.

— Bine. Mă voi duce să-l caut pe Greelanx şi să vorbesc cu el.

— Subliniază faptul că este o ofertă pe care nici o fiinţă cu capul pe umeri n-ar putea s-o refuze, zise Jiliac. Vom plăti bine.

— Mă voi asigura că înţelege, spuse Han.

— Când poţi să pleci? dori Jabba să ştie. Timpul nu este de partea noastră.

— Faceţi-mi rost de uniformă şi ID, şi voi pleca diseară, rosti Han. Nu trebuie decât să mă tund...

*

Peste trei zile, când înainta degajat peste permatonul bazei imperiale de pe Teth, Han decise că se simţea foarte straniu să fie din nou în ţinută militară. Încercă să nu se foiască prea mult în uniforma lui cenuşie, cu însemnele roşu-albastre de locotenent. I se părea nelalocul său să poarte şi chipiul cu cozoroc scurt, şi ducea dorul cizmelor vechi. Cele noi erau niţel prea mici şi nici nu fuseseră uzate deocamdată. Îl băteau în vârfurile degetelor.

Santinela de la poartă îi scanase ID-ul, apoi privise doar în treacăt peste ordinul de deplasare al lui Han, înainte de a-l saluta şi de a-i face semn să intre.

Han căuta un grup special de ofiţeri tineri. În după-amiaza aceea, navetele trebuiau să facă drumuri dus-întors, suind spre nava amiral, cuirasatul Destin imperial, şi purtând ofiţeri şi soldaţi, care se prezentau după ultimele ore de învoiri.

Aveau să petreacă următoarea săptămână pregătind nava cea mare pentru misiunea împotriva corpurilor cereşti populate de hutti. Din câte reuşise Han să observe pe când se apropiase de flotă, forţa lui Greelanx consta din trei cuirasate imperiale – Destin imperial, Mândria Senatului şi Păstrătorul păcii – patru crucişătoare grele, plus aproape douăzeci de nave vamale şi de patrulare, printre care

câteva crucişătoare uşoare din clasa Guardian, şi două crucişătoare uşoare din clasa Carrack. Desigur, în calele navelor grele existau nenumăraţi vânători TIE.

Cu certitudine, destulă putere de foc pentru a distruge complet Nar Shaddaa, totuşi nu chiar atât de rău pe cât s-ar fi putut. Han nu văzuse nici un distrugător spaţial şi ar fi fost gata să pună rămăşag că dacă escadra lui Greelanx includea aşa ceva, acela ar fi fost nava sa amiral.

Mergând, corellianul zări un grup de ofiţeri tineri ce formase un şir în faţa unei navete imperiale. Asta-i, gândi el, îndreptându-se decis într-acolo şi aşezându-se la rând. Revenit în uniformă, umerii îi erau în mod automat mai drepţi, paşii mai precişi, privirea cutezătoare.

Tinerii se îmbarcau şi se aşezau pe scaunele navetei, fixându-şi centurile. Colegul de scaun al lui Han îl salută printr-o înclinare amabilă din cap. Han îi răspunse în acelaşi chip şi-i zâmbi. Echipajul unui cuirasat număra 16024 de membri, de aceea era foarte improbabil că cineva avea să-şi dea seama în viitorul apropiat că locotenentul „Stew Manosk” era un intrus.

Zborul până la cuirasat fu lipsit de evenimente. Ofiţerul de lângă Han adormi şi contrabandistul surâse în barbă. Erau oare de vină învoirile prea numeroase?

După ce andocară în Destin, Han coborî din navetă şi se îndreptă spre cel mai apropiat datapad neocupat. Cuirasatul era suficient de mare pentru ca nimeni să nu fie prea surprins, văzându-l cum apela schiţele generale ale punţilor.

Asta-i destinaţia… nivelul 4, secţiunea 3…

Porni iute spre cel mai apropiat turbolift. Sui în cabină, iar la puntea următoare fu împins aproape până la perete de un val de militari ce intră în turbolift. Han rămase cu privirea fixată drept înainte, când, brusc, îşi dădu seama spre groaza sa că îl cunoştea pe ofiţerul tânăr de lângă uşă!

Era Tedris Bjalin, tânărul locotenent care-i smulsese, cu atâta grijă, însemnele rangului de pe uniformă, după verdictul Curţii Marţiale.

Cu prudenţă, corellianul se deplasă cât putu de mult spre dreapta, înapoia unui bărbat mai înalt, rugându-se cerului ca Tedris să nu se întoarcă. Locotenentul nu se întoarse şi coborî la următoarea oprire.

Han oftă de uşurare, prelung şi neauzit. Dintre toate blestematele de coincidenţe, unul dintre puţinii tipi care mă pot identifica! De fapt, coincidenţa nu era chiar aşa stranie, deoarece Tedris provenea din Teritoriile Inelului Exterior. Deloc surprinzător atunci să fie detaşat aici, întrucât cunoştea aceste coridoare spaţiale. Trebuie să fiu însă atent să nu dăm nas în nas…

Ajuns la nivelul 4, Han porni grăbit, privind spre coridorul către secţiunea 3. Îl găsi, coti pe el şi merse până la capăt. Întotdeauna, ofiţerii de rang superior aveau un birou de lucru cu videoecran – era unul dintre privilegiile rangului.

Han găsi uşa pe care o căuta, apoi şovăi, îşi îndreptă umerii şi pipăi cadoul huttilor pe care-l avea în buzunar. Era un inel bărbătesc frumos şi destul de preţios, din platină, purtând o sclipiatră bothană, mare şi fără nici un cusur.

În anticameră se afla un droid argintiu, care şedea la un birou şi introducea date pe un datapad. La intrarea lui Han, ridică ochii.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule locotenent?

— Trebuie să-l văd pe amiralul Greelanx, spuse Han.

— Aveţi fixată o audienţă, domnule locotenent?

— Nu, nu tocmai. Ştiu însă că va dori să mă vadă. Am pentru el… anumite informaţii. Ştii la ce mă refer?

Rânjii larg, apoi făcu cu ochiul, încercând în mod deliberat să supraîncarce circuitele „deductive” din programarea droidului.

Ochii verzi ai droidului argintiu pâlpâiră scurt, când încercă să interpreteze spusele contrabandistului. În cele din urmă, se foi.

— Scuzaţi-mă, domnule locotenent, dar poate că ar trebui să staţi de vorbă cu secretarul domnului amiral.

— Sigur că da, încuviinţă Han.

Droidul se grăbi în odaia alăturată şi Han îl putu auzi,

îndepărtat, obiectând cu cineva. În cele din urmă, reveni, urmat de un locotenent major cu chip foarte iritat. Han luă poziţia de drepţi şi salută rigid.

— Ce se-ntâmplă aici, locotenente? se răsti noul venit.

— Domnule locotenent-major, locotenentul Stew Manosk solicită aprobarea de a-l vedea pe amiral!

— Expune-ţi problema, locotenente, ordonă bărbatul al cărui ecuson de pe piept îl identifica drept „Kern Fallon”.

— Domnule locotenent-major, am un mesaj pentru domnul amiral. Este un… mesaj… personal, domnule.

Han îşi asuma riscul calculat că Greelanx era la fel de corupt ca mulţi dintre ofiţerii superiori pe care-i cunoscuse. Dacă individul accepta mită, exista o posibilitate însemnată să nu fie un ascet sexual.

Fallon înălţă o sprânceană.

— Ce vrei să spui, locotenente?

Han simţi că era pus la încercare şi nu-şi schimbă câtuşi de puţin expresia feţei.

— Domnule locotenent-major, doamna mi-a spus să predau mesajul numai domnului amiral.

— „Doamna”? Glasul lui Fallon scăzu la dimensiunile unei şoapte. Te referi la Malessa?

Han se prefăcu uluit şi riscă.

— Domnule locotenent-major, mesajul acesta este de la lady Greelanx! rosti el pe un ton şocat. Cine este Malessa?

Dacă Malessa este numele lui lady Greelanx, am încurcat-o, se gândi.

Avu însă noroc. Locotenentul-major Fallon holbă ochii.

— Lady Greelanx, bineînţeles! La ea mă refeream, dar m-a… luat gura pe dinainte, Malessa este soţia mea. M-a… luat gura pe dinainte, te asigur, tocmai mă gândeam la ea… aşteaptă numai o clipă…

Fallon se repezi înăuntru şi Han îşi îngădui un zâmbet infatuat. Sabcicc curat, gândi el. Mizase cu destulă certitudine pe faptul că dragul de amiral Greelanx avea una sau două amante…

Peste câteva momente se afla în cabinetul mare al

amiralului, cu mobilierul său elegant şi videoecranul care-i permitea acestuia să-şi admire navele de pe orbită.

Greelanx era un bărbat îndesat de înălţime mijlocie, cu păr grizonat rar şi mustăcioară pătrăţoasă. Când Han intră, se afla înapoia biroului şi părea oarecum alarmat.

— Da, locotenente? Îmi aduci un mesaj de la soţia mea?

Han inspiră adânc şi răspunse:

— Domnule amiral, ceea ce am să vă transmit trebuie făcut în totală confidenţialitate.

Greelanx îl privi o clipă, apoi îi făcu semn să se apropie şi apăsă un buton de sub tăblia biroului.

— Ecranele de protecţie şi bruiaj sunt activate, anunţă el. Spune-mi acum despre ce este vorba.

Han îi întinse inelul.

— Domnule amiral, vă aduc un cadou din partea lorzilor hutti de pe Nai Hutta. Doresc să negocieze.

Ochii lui Greelanx scânteiară la vederea bijuteriei preţioase, însă n-o atinse.

— Văd, spuse el, dar nu pot zice că sunt surprins. Limacşii nu vor să li se tulbure vieţile confortabile, ticsite de delicte, aşa-i?

Corellianul încuviinţă din cap.

— Cam aceasta este ideea, domnule amiral. Iar ei sunt gata să plătească bine pentru acest privilegiu. Discutăm aici despre toţi lorzii de pe Nai Hutta. Sunt pregătiţi să fie foarte generoşi.

Greelanx îşi îngădui în cele din urmă să ia inelul şi să-l examineze, apoi îl puse pe deget. I se potrivea perfect.

— Vă vine bine, domnule amiral, comentă contrabandistul.

— Aşa-i, încuviinţă acesta şi se jucă cu inelul, deplasându-l înainte şi înapoi pe deget, gânditor. Trebuie să recunosc, oferta huttilor mi se pare… ispititoare, mai ales fiindcă intenţionez să mă retrag la anul. Ar fi interesant să am ocazia de a-mi… spori… pensia.

— Sunt cu totul de acord, domnule amiral.

— Totuşi ordinele mele sunt clare şi nu mă pot împotrivi

lor, spuse Greelanx scoţându-şi inelul şi întinzându-l spre Han. Mă tem că nu putem discuta, tinere.

Han se încordă, dar se strădui să rămână calm. Putea spune că Greelanx era foarte ispitit.

— Care sunt ordinele dumneavoastră, domnule amiral? întrebă el. Poate că ne putem gândi la ceva care să fie în beneficiul reciproc, dar în acelaşi timp să înlăture orice acuzaţii posibile îndreptate împotriva dumneavoastră.

Greelanx râse amar, un hohot scurt, întrerupt.

— Nu cred, tinere. Ordinele mele sunt să pătrund în sistemul hutt, să execut ordinul Bază Delta Zero asupra Satelitului Contrabandiştilor, Nar Shaddaa, apoi să blochez Nai Hutta şi Nar Hekka, până ce huttii sunt de acord să accepte inspecţii vamale complete şi prezenţă militară pe planetele lor. Mofful nu doreşte să paralizeze huttii, dar vrea ca Nar Shaddaa să fie transformat în ruine.

Han înghiţi un nod dureros, simţindu-şi gâtul uscat. Baza Delta Zero era un ordin care atrăgea după sine distrugerea unui corp ceresc – toate formele de viaţă, toate navele, toate sistemele, până şi droizii trebuiau capturaţi sau distruşi. Împlinirea celui mai teribil coşmar al său.

— Domnule amiral... aţi încheiat planul de luptă?

— Statul-major a făcut-o, răspunse Greelanx, iar acum eu îl revizuiesc. De ce?

— Huttii ar dori să cumpere planul detaliat, domnule amiral. Numiţi un preţ.

În mod vădit, Greelanx era intrigat de afirmaţia lui Han.

— Să cumpere planul de luptă? repetă el şi tonul vocii exprimă uimirea. La ce le-ar ajuta?

— Poate că ne va oferi o şansă să luptăm, domnule amiral.

— „Ne”? Spuse amiralul, privindu-l cu atenţie. Eşti unul dintre ei? Un contrabandist?

— Da, domnule amiral.

Greelanx strânse din umeri.

— Sunt surprins, recunoscu el. Porţi uniforma ca un adevărat ofiţer.

— Vă mulţumesc, domnule amiral, răspunse sincer Han.

Greelanx porni să se plimbe fără grabă prin cabinet, gândindu-se în mod evident, aruncând inelul în aer şi prinzându-l. În cele din urmă, se opri din nou în faţa contrabandistului.

— Vrei să spui că huttii îmi vor plăti oricât le-aş cere pentru planul de luptă?

— Da, domnule amiral. Pentru planul de luptă şi pentru a profita de cea dintâi oportunitate rezonabilă şi justificabilă strategic de a vă retrage escadra. De restul ne vom ocupa noi.

— Hmmmmmm...

Amiralul căzu iarăşi pe gânduri, după care, ca şi cum ajunsese la o decizie, puse inelul înapoi pe deget.

— Perfect, tinere, batem palma, rosti el. Vreau plata în pietre preţioase... mici, uşor de manipulat şi nu foarte lesne de urmărit. Îţi voi face o listă de tipuri de pietre şi carate.

— Perfect, domnule amiral. Aştept.

— Ia loc, acolo, indică Greelanx spre canapeaua aflată în partea opusă a cabinetului. Termin cu planul de luptă şi apoi îţi întocmesc lista.

Han încuviinţă din cap şi se aşeză. Era uşor surprins că fusese aşa simplu. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să fie suspicios în privinţa lui Greelanx, dar bărbatul părea realmente motivat de lăcomie. În acelaşi timp mai exista ceva... ceva ce Han nu putea preciza...

Greelanx lucră timp de aproape două ore, apoi, finalmente, se ridică şi-i făcu semn corellianului să revină în câmpul de protecţie şi bruiaj.

— Asta este, rosti el. Nimic teribil de inspirat, tactică imperială standard, dar aplicabilă în cel mai înalt grad. Mă tem că ar trebui să facem bucăţele orice flotă de contrabandişti.

— Aceasta este problema noastră, zise Han. Dumneavoastră doar să nu vă abateţi de la el, domnule amiral – indică planul de luptă – şi să retrageţi escadra atunci când aveţi justificarea cuvenită. Mă voi întoarce

pentru a vă plăti.

— Eşti pilot, nu-i aşa?

— Bineînţeles, domnule amiral, rânjii Han. Veţi regreta că n-am fost de partea dumneavoastră.

— Obrăznicuţ, nu-i aşa? chicoti amiralul. Aşa sunt mereu piloţii cei mai buni. Perfect atunci, o navetă te va aştepta la coordonatele următoare. Adăugă un rând pe foliplastul care conţinea planul de luptă. Poartă uniforma aceasta. Toate codurile de andocare necesare vor fi în navicalculator. Te aştept exact la o săptămână din ziua şi ora atacului. Ai înţeles?

— Da, domnule amiral, încuviinţă Han. Mă voi întoarce, puteţi fi sigur. Huttii ştiu prea bine în ce pericol se află. Vor plăti fără să comenteze.

Cel puţin tu nu vei auzi comentariile, adăugă în gând.

— În regulă, atunci înţelegerea noastră s-a parafat, spuse Greelanx. Deşii, tinere, cred că eşti exagerat de optimist faţă de şansele voastre împotriva escadrei mele.

— Am reţinut, domnule amiral, dădu contrabandistul din cap. Noi nu dorim însă decât posibilitatea de a lupta.

— Veţi avea parte de ea, dar în acelaşi timp ar fi bine să fiţi pregătiţi pentru apărare. Atacul meu nu va fi o simulare.

— Da, domnule amiral, îl salută Han.

După aceea execută o întoarcere perfect regulamentară şi părăsi încăperea.

STAŢII DE BĂTĂLIE

Colţurile gurii mari şi fără buze ale huttului Aruk se curbară în jos, când miji ochii protuberanţi spre raportul de expediţie afişat pe datapad. De obicei îi făcea plăcere să parcurgă datele şi cifrele – rapoartele trimestriale, semestriale şi anuale, declaraţiile de profit ylesian, prospectele pentru companii noi, propria sa declaraţie de venit net şi toate celelalte rapoarte de la vastele şi diversele activităţi financiare ale kajidicului Besadii – dar în ultima vreme îi venea tot mai greu să se concentreze asupra lor.

Absent, se întinse spre altă broască de arbori nala pe care Teroenza i-o expediase de pe Ylesia. T'landa til se ţinuse de cuvânt şi-i trimitea lordului său hutt cele mai mari, mai gustoase şi mai proaspete broaşte.

Degetele lui Aruk se strânseră în jurul broaştei şi creatura înspăimântată i se zbătu sălbatic în pumn. Deschizând gura, Aruk azvârli îmbucătura vie înăuntru, apoi o plimbă pe limbă şi-i savură un minut sau chiar două zvârcolelile frenetice, înainte s-o înghită cu totul.

Delicios... gândi Aruk suspinând mulţumit.

Se încruntă iarăşi spre datapad. Rapoartele acestea puteau să aştepte. Poate că va moţăi niţel, deşii ştia că de fapt n-ar fi trebuit s-o facă. Medicul său şi droizii medicali insistaseră să facă mai multă mişcare, în fiecare zi în care Aruk nu cobora din sanie şi nu se deplasa prin forţa propriilor săi muşchi, ei se lamentau şi-i ţineau prelegeri. De fiecare dată când mânca hrană grasă sau fuma narghilea, se agitau, insistând că-şi punea în pericol sistemul cardiovascular. Aruk ştia că spuneau adevărul, că avea probleme de circulaţie – îşi putea da seama.

De asta după faptul că petele verzui de pe pielea sa groasă se întunecaseră.

Era însă bătrân, ce naiba, şi la vârsta lui ar fi trebuit să

fie lăsat să facă ceea ce-i plăcea – adică să fumeze, să mănânce ceea ce dorea şi să nu facă mişcare. Şi... să nu citească rapoarte financiare neinteligibile.

Aruk decise să-i dea raportul financiar lui Durga. Era timpul ca tânărul să ia o parte din poveri de pe umerii părintelui său.

Bătrânul lord hutt luă altă broască de arbori nala ca s-o savureze, apoi, suspinând, îşi închise ochii bulbucaţi pentru o siestă delicioasă.

*

— Gata, toată lumea, staţi jos! răcni Mako Spince.

Glasul său amplificat reverberă din pereţii auditoriului larg de la Castelul Norocului, locul unde Han o văzuse prima dată pe Xaverri evoluând într-un spectacol. Cazinoul-hotel oferise cu generozitate spaţiul, atunci când Mako convocase o reuniune a reprezentanţilor din toate enclavele, umanoide şi non-umanoide, de pe Nar Shaddaa.

— Am zis, staţi jos!

Treptat, mulţimea se potoli. Mako aşteptă, până îi fu acordată atenţia generală, apoi începu:

— Prieteni, nu sunt politician, aşa că nu ştiu să ţin discursuri. Tot ce pot face este să vă spun direct faptele, aşa cum le cunoaştem. Este bine?

Participanţii la reuniune indicară aprobarea faţă de cuvintele lui prin aplauze în surdină. Un gotal aflat în primul rând răcni:

— Dă-i drumul!

— Perfect. Mako ridică mâna dreaptă şi, folosindu-se de cea stângă, începu să bifeze pe degete. Unu: Prieteni şi cetăţeni ai Nar Shaddaa... ne confruntăm cu probleme grave. Peste o săptămână, o escadră de nave imperiale va sosi dinspre Teth, trimisă de propriul nostru Moff iubit, Sarn Shild. Escadra aceasta are misiunea de a ne desfiinţa. Nu să ne umple nasul de sânge, ori să ne distrugă nişte nave. Imperialii se vor strădui ca de pe Nar Shaddaa să nu se mai

desfăşoare nici un fel de contrabandă... niciodată! Satelitul va fi o ruină fumegând.

Susure de teamă străbătură auditoriul, pe când contrabandiştii adunaţi înăuntru se străduiră să asimileze cuvintele lui Mako.

— Doi, urmă acesta, în cazul de faţă am rămas pe cont propriu. Huttii tocmai au cheltuit o mulţime de credite pentru a instala ecrane deflectoare planetare nou-nouţe, pentru a se putea ascunde înapoia lor pe Nai Hutta, în vreme ce flota imperială va trage în noi. După câte ştim, huttii au angajat o flotă micuţă de mercenari care să-i apere, dar strategia lor primară este de a-i lăsa pur şi simplu pe imperiali să distrugă Nar Shaddaa, sperând că asta îi va satisface.

Huiduieli, fluierături şi zbierete de tot felul umplură sala, acoperindu-l pe Mako. Contrabandiştii răcneau de furie, ameninţându-i şi blestemându-i pe hutti. De abia după vreo cinci minute Mako reuşi să se facă auzit din nou.

— Da, da! Sunt şi eu mânios, prieteni, dar ce puteţi face? Sunt hutti, aşa că la ce v-aţi fi aşteptat? Oricum, aceasta este ideea finală. Indiferent cum vom proceda în cazul acesta, totul cade pe umerii noştri. Limacşii nu ne vor ajuta.

Mârâind, mulţimea se potoli.

— Atunci – trei: Prieteni, de fapt nu suntem tocmai neajutoraţi. Din surse autorizate, ştim că escadra imperială nu are nici o navă cu putere de foc extraordinară. Nu are nici un distrugător spaţial. Asta-i o veste bună pentru noi, fiindcă înseamnă că ne putem lupta cu ei!

Murmure de consternare se amestecară cu răcnete decise:

— Da! Vom lupta! Le dăm şuturi în dos! Vrem să luptăm! Imperialii ăia nu nimeresc nici o poamă acră! Nu fugim de nişte imperiali! O să-i facem să regrete că ne-au atacat!

— Prieteni, rânjii Mako, exact aşa consider şi eu. Intenţionez să lupt împotriva acestei flote, iar dacă nu voi fi decât eu singur şi nava mea în spaţiu – asta este. Nimeni nu mă desfiinţează fără luptă! Nimeni!

De data aceasta uralele mulţimii fură asurzitoare.

— Da! Mako! Condu-ne, Mako! Da, vom lupta!

Mako gesticulă, cerând linişte.

— Perfect, cei care vor să lupte ridicaţi mâinile, labele, tentaculele sau ce altceva aveţi de ridicat. Cei care nu vor să lupte – vă sugerez să vă luaţi bunurile şi familiile şi s-o ştergeţi imediat. În scurt timp, situaţia va fi foarte nesigură aici.

Han, care urmărea din culisele scenei, fu surprins să vadă că marea majoritate a celor din auditoriu optă să rămână. Doar vreo douăzeci de fiinţe se sculară şi plecară.

Mako aşteptă să le vadă ieşind, apoi urmă:

— Bun! În primul rând, cei care au beneficiat de experienţă de luptă să vină aici, în faţă. Nu mă refer la lovirea unui pirat care s-a apropiat prea mult, ci la experienţă de luptă spaţială reală, mai ales împotriva imperialilor. Haideţi, veniţi!

În următoarele câteva minute, în faţa scenei apărură cam patruzeci de fiinţe, în majoritate umanoide.

— Mai departe, urmă Mako, pentru a organiza o contraofensivă avem nevoie de un conducător. Se oferă cineva voluntar?

Unul dintre umanoizi, un bothan, arătă spre contrabandist.

— Tu, Mako! răcni el. Tu să fii conducătorul nostru!

Mulţimea reacţionă entuziast faţă de sugestie şi incantaţia pornită de cineva spori repede.

— Ma-ko! Ma-ko! Ma-ko! MA-KO!

Răcnetele deveniră atât de asurzitoare, încât Han simţi nevoia de a-şi acoperi urechile cu palmele. Mako flutură din braţe şi se făcu linişte.

— Bine! Bine! zise el, cu dinţii sclipind într-un surâs larg. Sunt realmente măgulit, prieteni şi vă jur că voi face pentru voi tot ce ştiu mai bine. V-o jur!

Urale bubuitoare irupseră din nou.

— Încă ceva, după care o să vă trimit acasă deocamdată, zise Mako. Vreau să-l cunoaşteţi pe cel care este mâna mea

dreaptă. Mulţi dintre voi îl ştiţi ca un contrabandist cu o navă supărăcioasă şi un amic îmblănit. Han Solo, vino-ncoace!

Han ieşi din culise. El şi Mako se aşteptaseră ca Spince să fie solicitat să conducă forţele de pe Nar Shaddaa şi lucrurile se întâmplau exact aşa cum anticipaseră.

Izbucniră alte ovaţii asurzitoare şi scandări:

— Ma-ko! Han! Mako! Han!

Han flutură din braţe spre mulţime, simţind cum îi iau foc obrajii. Niciodată până atunci nu mai văzuse mii de oameni care să strige numele lui. În perioada când fusese asistentul lui Xaverri, ieşise la rampă alături de ea, dar nu fusese la fel ca acum. Auzindu-i pe toţi oamenii aceştia aplaudându-l era o experienţă stranie… şi plăcută.

— Mulţumesc, prieteni, făcu Mako cerând linişte. Îi voi ruga pe veteranii de bătălii de aici – îi indică pe cei din faţa scenei – să ţină legătura strâns cu noi şi să vină în fiecare dimineaţă aici, la Castelul Norocului. Pe uşa auditoriului vom afişa anunţuri ale reuniunilor sau şedinţelor de antrenament, aţi reţinut? Acum, haideţi să-i aplaudăm pe curajoşii noştri voluntari!

Uralele răsunară. Era evident că mulţimea de fiinţe de diverse rase se simţea cu moralul mult ridicat, ştiind pur şi simplu că avea să facă ceva, în loc să aştepte resemnată să fie măcelărită.

După ce majoritatea participanţilor plecase, Mako se adresă veteranilor:

— Uitaţi cum stă treaba. Azi şi mâine, Han şi cu mine vom pune la punct un plan de apărare, apoi vi-l vom aduce la cunoştinţă şi vom începe antrenamentele de luptă. Până ce imperialii ajung aici, toţi vor şti cu exactitate ce să facă – vă promit asta. Dacă voi cunoaşteţi şi pe alţii cu experienţă în confruntări armate, aduceţi-i la şedinţele de informare. Înţeles?

Veteranii aprobară.

— Perfect, încuviinţă Mako. În următoarele două zile, puneţi-vă navele la punct pentru luptă. Ecranele

deflectoare complet încărcate, blindajele ranforsate, toate laserele încărcate... ştiţi şi voi lista. Trebuie ca toate navele noastre să funcţioneze la capacitate maximă. Aşadar, să-i dăm drumul, da?

— Da! răcniră ei.

După plecarea lor, Mako şi Han se îndreptară spre una dintre săliţele de întruniri din spatele cazinoului, unde li se alăturară ceilalţi contrabandişti, „Comandamentul Superior” aşa cum îi porecliseră Mako şi Han. Chewbacca, Roa, Shug, Ninx, Salla Zend, Lando Calrissian, Rik Duel şi „Vânoasa” Ana Blue alcătuiau forţa de elită a contrabandiştilor experimentaţi ai lui Mako.

Mako şi Han nu intenţionau să spună nimănui, doar Comandamentului Superior, că deţineau planul de luptă al imperialilor. Ei apreciaseră că contrabandiştii ar fi putut deveni exagerat de încrezători în sine, ceea ce putea să fie dezastruos. De asemenea existau printre ei unii care şi-ar fi vândut şi mama pentru destule credite, ori nu-şi puteau îngădui nici o breşă de securitate.

După ce Han se aşeză lângă el, Mako apelă pe datapad o schemă holografică şi o proiectă deasupra tăbliei mesei. Toţi cei prezenţi se aplecară înainte pentru a studia planul.

— Priviţi! Mako folosi un indicator laser pentru a specifica micile reprezentări holografice ale navelor respective. Navele imperiale grele vor ieşi din hiperspaţiu aici şi vor avansa spre Nar Shaddaa. Şaisprezece nave uşoare, crucişătoare vamale din clasa Guardian, vor ieşi din hiperspaţiu dispuse în formaţie pentru a înconjura Nar Shaddaa. Mai există apoi două nave de linie pentru recunoaştere, aceste crucişătoare din clasa Carrack, câte unul de fiecare parte... aici şi aici. A văzut toată lumea?

— Am văzut, încuviinţă Rik Duel.

— După care, aici în spate, dispuse în triunghi, sunt cele trei cuirasate şi cele patru crucişătoare grele... navele periculoase. Nu uitaţi că fiecare cuirasat are câte doisprezece vânători TIE, iar fiecare crucişător uşor din clasa Ccirrack are câte patru TIE de recunoaştere. Asta

înseamnă că vom avea de a face cu minimum patruzeci şi patru de TIE.

Membrii „Comandamentului Superior” al lui Mako se priviră între ei cu expresii îngrijorate.

— Vizuina Contrabandiştilor începe să pară din clipă în clipă mai sigură, comentă „Vânoasa” Ana Blue. Imperialii n-ar fi niciodată atât de nebuni să trimită o flotă într-un câmp de asteroizi.

Han se grăbi să-i liniştească.

— Hei, insistă el, ne putem descurca uşor cu vânătorii TIE! Nu uitaţi că nu au ecrane deflectoare. Este adevărat, sunt al naibii de rapizi, dar o simplă atingere de fascicul de turbolaser sau laser în cuarte şi…

Deschise larg braţele şi emise un „bum” prelung.

Mako aprobă din cap.

— Han a pilotat TIE în situaţii de luptă, iar eu m-am instruit în navetele astea de vânătoare pe când eram în Academie. Singurul motiv pentru care suntem acum aici este că n-am mai făcut-o. Piloţii TIE-urilor sunt foarte, foarte buni… dar asta nu-i opreşte pe cei mai mulţi dintre ei să sfârşească foarte, foarte morţi.

— Bine, interveni Lando, aşadar ştim acum în ce constă forţa imperială şi în ce fel ne va ataca. Întrebarea mea este cum vom riposta noi, folosind cargoboturi şi câteva navete de vânătoare de o persoană, aşa cum este cea pe care o construieşte Roa?

Toţi întoarseră privirile spre contrabandistul cel vârstnic.

— Da, aprobă acesta, aproape că am terminat-o. O să fie mică şi minunat de pilotat.

— Cum o numeşti? se interesă Blue cu un rânjet ştrengăresc.

Roa îi surâse la fel de larg.

— Lwyll, bineînţeles, replică el.

De peste zece ani, Roa şi iubita sa, Lwyll, constituiau un subiect la modă pe Nar Shaddaa. Toţi o cunoşteau pe Lwyll. Frumoasa blondă era una dintre puţinele persoane de pe Satelitul Contrabandiştilor care ducea o viaţă perfect

legală, câştigându-şi creditele zilnice din muncă cinstită. Roa îi făcuse curte de ani de zile şi o invitase să trăiască împreună, dar Lwyll nu fusese niciodată de acord. Se întâlnea cu el, însă şi cu alţi bărbaţi, iar Roa se simţea rănit de fiecare dată.

Cu toate acestea, nu fusese niciodată în stare să facă gestul final şi s-o ceară de soţie. Han şi ceilalţi contrabandişti îl tachinaseră despre indecizia aceea. Toţi prietenii lui Roa puteau spune că Lwyll era lucrul cel mai bun de care avusese parte el.

— Vrei să zbori în Lwyll împotriva vânătorilor TIE? întrebă Mako. Adevărata Lwyll ce are de spus în privinţa asta?

Roa oftă, apoi le zâmbi trist prietenilor săi.

— Să ştiţi că a avut destule de spus. Poate că n-o să vă vină să credeţi... dar aseară am cerut-o în căsătorie.

În jurul mesei se auziră murmure de surprindere.

— Nu ne mai ţine în suspans! strigă Blue. Ce ţi-a răspuns?

— A refuzat, răspunse Roa şi trăsăturile lui largi şi deschise se pleoştiră. A zis că nu vrea să ajungă văduvă.

— N-o pot învinui, comentă Lando.

Nici unul dintre contrabandiştii din săliţa aceea nu era căsătorit, şi nu întâmplător. Trăind pe muchie de cuţit, le era imposibil să menţină ceva cât de cât apropiat de o viaţă de familie normală.

Chewbacca se întoarse spre Han şi vorbi cu sinceritate. Corellianul le traduse celor care nu înţelegeau graiul wookiee.

— Roa, Chewie spune că dacă ai fi wookiee, ar fi timpul să te stabileşti la casa ta. El crede că Lwyll este prea bună ca s-o pierzi. Îi place de ea.

— Are dreptate, surâse Roa, este prea bună ca s-o pierd şi de aceea bătălia asta este ultima mea apariţie în calitate de contrabandist. Dacă-i supravieţuiesc, mă retrag din activitate şi-ncep o viaţă nouă.

Toţi fură uimiţi să audă aşa ceva din partea vârstnicului contrabandist, ştiind cât de mult iubea viaţa pe care şi-o

alesese.
— Da, da, insistă el, o voi face. Iar Lwyll a zis că dacă mă ţin de cuvânt, se mărită cu mine.
— Ei bine... felicitări! făcu Lando. Este o veste grozavă. Ai pus mâna pe o femeie minunată, Roa.
Toţi ceilalţi încuviinţară spusele jucătorului profesionist.
— Ştiu, aprobă Roa. Aşa că... nu trebuie decât să supravieţuiesc bătăliei ăsteia...
— La care ar trebui să ne întoarcem cu atenţia, zise Mako. Şi să ne gândim la o cale prin care să-i învingem pe imperiali.
— Dispunem de un atu important, aminti Roa. Elementul surpriză.
Mako îl fixă cu privirea.
— Noi ştim când sosesc ei, aşa că în privinţa asta nu poate fi vorba de nici o surpriză. Dar... ei ne atacă pe noi. Cum i-am putea surprinde?
Roa zâmbi voios şi ridică braţul spre tavan.
— Gândiţi-vă, prieteni, gândiţi-vă! Ce-i acolo sus?
— Un câmp deflector care are nevoie de multe reparaţii, răspunse Mako încruntat.
— Trecem de el.
— Balize de trafic, zise Han.
— Mai departe, insistă Roa.
Han căzu pe gânduri, apoi un surâs îi înflori lent pe chip. Salla izbucni în râs.
— M-am prins! Epavele spaţiale! Zeci... sute... de nave stricate şi de subansamble.
Roa încuviinţă din cap spre contrabandista înaltă.
— Exact! În centura din jurul lui Nar Shaddaa există atâtea sfărâmături spaţiale, încât navele se pot ascunde înapoia, dedesubtul sau în umbra lor... pentru ca apoi să ţâşnească şi să ia prin surprindere flota imperială.
— Hrrrrnnnnnnnn! emise sonor Chewie.
Fu rândul lui Mako să aprobe surescitat:
— Cred că-i o idee excelentă, Roa. Şi s-ar putea să dea roade. Mai ales dacă aranjăm ca vreo două nave să

gonească disperate ca şi cum ar vrea să se pună la adăpost, cargoboturi, despre care imperialii vor crede că sunt civile şi le vor urmări, până ajung acolo unde dorim noi să fie, pentru ca apoi – lovi cu pumnul în aer – bum! Ieşim din ascunzători şi-i frigem!

Incitat, tastă pe datapad operaţiunea sugerată de Roa. „Comandamentul Superior" privi cum inelul de sfărâmături din jurul lui Nar Shaddaa apăru în imagine holografică deasupra mesei. Când navele imperiale de luptă se apropiară, urmărind două cargoboturi mici ce se îndreptau spre emisfera din dreapta dacă stăteai cu faţa spre Nai Hutta, o mulţime de cargoboturi diverse şi alte nave se ridicară pe neaşteptate din ascunzătorile lor din centura de epave şi se repeziră, trăgând din lasere asupra navelor imperiale.

— Bun, în felul ăsta am putea rezolva mare parte din navele uşoare, comentă Han. Ce ne facem însă cu cele de recunoaştere şi cu navele din clasa Capital dispuse în triunghi... cuirasatele şi crucişătoarele grele?

Se lăsă o tăcere sumbră. În cele din urmă, Mako rosti:

— Ştiu că huttii angajează o forţă de mercenari – probabil piraţi – ca să apere Nai Hutta. Pe limacşi nu-i interesează defel Nar Shaddaa, prin comparaţie cu pielea lor preţioasă, dar în cazul în care căpitanul mercenarilor are cât de cât minte, îşi va da seama că noi i-am putea spori în mod apreciabil puterea de foc. Poate că l-am putea convinge, indiferent cine ar fi el, să participe la luptă. Merită cel puţin să încercăm.

Lando privea morocănos imaginea holografică a crucişătoarelor grele şi cuirasatelor ce se apropiau de Nar Shaddaa.

— Probabil că piraţii aceia au putere de foc superioară, nu?

— Da, încuviinţă Mako. Bănuiesc că dispun de nave imperiale capturate pe care le-au modificat. Este posibil să aibă şi arme grele, de exemplu torpile protonice, totuşi muniţiile lor vor fi limitate. Este greu să cumperi pur şi

simplu torpile protonice, ca să înarmezi nave imperiale aflate în mâinile piraţilor. Imperialilor nu le place ca propriile lor nave să fie utilizate împotriva lor.

Rosti ultimele cuvinte pe un ton atât de sec, încât toţi cei de la masă chicotiră.

Han studia formaţia triunghi a navelor grele.

— Toate navele astea, observă el, au tunurile principale orientate frontal. Păcat că nu le putem ataca din flancuri, dar pur şi simplu nu avem atâtea nave pentru aşa ceva, dacă majoritatea flotei noastre va fi angajată în luptă cu navele uşoare şi vânătorii TIE.

— Poate că în direcţia asta i-am putea convinge pe mercenari să ne ajute, reflectă Mako gânditor. Dacă ei atacă flancul imperialilor, au şanse reale de a avaria una dintre navele mari şi ar fi vorba despre o navă pe care ar putea s-o sechestreze după bătălie. Aşa ceva le-ar plăcea!

— Mda... cu condiţia ca noi să putem crea o diversiune, pentru ca piraţii să poată ataca din flanc, zise Han.

Rik Duel îşi mângâie gânditor bărbuţa scurtă şi elegantă.

— Ne-ar trebui, aprecie el, altă flotă, care să se năpustească frontal spre ei.

— Nu avem suficiente nave, pentru a ne divide într-atât forţele, le reaminti Roa. Dacă procedăm în felul acesta, este foarte probabil să pierdem totul.

— Dacă n-o facem, este foarte probabil să pierdem Nar Shaddaa, îi atrase atenţia Lando. Nu sunt un fost ofiţer imperial ca Han, dar mi se pare că trebuie să întreprindem tot ce-i posibil pentru a opri navele grele să tragă în ecranele deflectoare ale satelitului. Sunt vechi şi nu-i nevoie de multe salve ca să le scoată din funcţiune. După aceea, imperialii ne-ar face una cu pământul.

— Lando are dreptate, aprobă Shug Ninx. Trebuie să facem ceva ca să ţinem ocupate navele grele, astfel ca mercenarii – sau altcineva – să poată ataca din flanc. Poate că reuşim... nu ştiu cum... să le distragem într-un fel atenţia.

— În mod cert, spuse Salla, o formaţie de nave care vine

frontal spre ei le-ar monopoliza atenţia, dar întrebarea este de unde să le luăm? Vom avea de lucru până peste cap aici – indică afişajul holografic – luptându-ne cu navele uşoare şi cu TIE-urile.

Han examina afişajul holografic, gândindu-se cât de reală părea flota, detaliind până şi TIE-urile minuscule. Păcat, gândi el, că nu putem proiecta o hologramă spre imperiali şi să-i facem să creadă că sunt atacaţi...

Ideea i se formă brusc în minte.

— Asta-i! strigă el. Asta ar putea să meargă!

Conversaţiile din jurul mesei încetară şi toţi se holbară spre corellian. Han surâse surescitat spre prietenii săi.

— Cred că s-ar putea să ştiu pe cineva care ne poate asigura o forţă de atac frontal. Ar fi vorba despre o diversiune, care să dureze suficient pentru a distrage crucişătoarele grele!

În mod vădit, Chewbacca urmărise direcţia gândirii lui Han, fiindcă izbi cu pumnul în masă şi mugi aprobator.

Restul grupului rămase însă zgâindu-se la Han, confuz, fără să înţeleagă despre ce era vorba.

— Ce? făcu Lando. Cine? Cum?

Han îl ignoră. Sărind în picioare, se adresă lui Mako.

— Trebuie să fac imediat un apel... managerul de aici are o consolă de comunicaţii spaţiale?

Managerul Castelului Norocului fu cât se poate de fericit să-l lase pe corellian să-i folosească aparatul. Toate marile cazinouri ştiau că un raid imperial major le va afecta major afacerile.

VISE ŞI COŞMARURI

Bria Tharen stătea alături de Sarn Shild pe platforma de observaţie a staţiei spaţiale de pe orbita planetei Teth. În majoritate, platforma era protejată de câmpuri de forţă, aşa că între ei şi vidul înconjurător nu se zărea nimic. Bria putea privi drept înainte, în stânga, în dreapta şi deasupra, fără să vadă altceva decât spaţiul pustiu sau forma masivă şi rotitoare a planetei. Tânăra îşi înfrână un fior, gândindu-se la bezna îngheţată şi fără aer aflată la nici un metru depărtare.

În ciuda neliniştii, surâsul scânteietor şi adorator de pe faţa ei nu pălea niciodată. Atunci când acceptase misiunea aceasta, Bria era deja o actriţă destul de bună, capabilă să-şi ascundă automat adevăratele sentimente.

De acum, gândi ea mohorât, cred că merit şi un premiu. Păcat că nu există un trofeu pentru „Cel mai bun agent sub acoperire al anului”...

Ideea era atât de ridicolă, încât o făcu să zâmbească în mod autentic pentru o fracţiune de secundă. Moff Shild puse un braţ în jurul ei şi-i strânse umerii, indicând:

— Uite, scumpo! Vin!

Micul contingent de VIP-uri de pe platforma de observaţie începu să aplaude când flota imperială deveni vizibilă.

Bria zâmbi şi aplaudă, pe măsură ce navele uşoare, navele de recunoaştere, crucişătoarele grele şi cuirasatele lunecară lin spre platforma de observaţie. Vânătorii TIE ţâşneau şi coborau în picaj în jurul navelor mai mari, aidoma unor insecte micuţe, pornite să se hrănească de pe o turmă de rumegătoare.

Shild surâdea extaziat, privindu-şi escadra. O strânse din nou pe Bria pe după umeri, iar ea se strădui printr-un efort de voinţă să nu se smucească îndărăt.

— Ziua de azi marchează începutul unei noi ere a legii şi ordinii în Teritoriile Exterioare, draga mea! rosti el cu glasul

său „politic” şi adăugă aproape imediat cu o şoaptă conspirativă: şi începutul altei vieţi pentru noi înşine, Bria!

Femeia îl privi întrebător.

— Chiar aşa, Sarn? În ce fel?

Mofful îşi menţinu glasul scăzut, totuşi îl păstră intens, încă puternic.

— O dată ce flota mea va distruge Nar Shaddaa şi-i va aduce pe hutti în... mă rog, în călcâie, puterea mea în acest Sector nu va mai fi contestată. Iar când voi recurge la bogăţia huttilor – cel puţin, clanurile mai mici şi Desilijic – voi fi capabil să-mi îngădui să-mi sporesc forţele militare până ce voi putea ataca şi duşmani mai importanţi decât o gloată de contrabandişti hoţi.

De ce întotdeauna sună ca şi cum ar vorbi într-o campanie electorală? se întrebă Bria, apoi vorbi cu voce tare:

— Desilijic? De ce nu şi Besadii?

— Într-o transmisiune privată, împăratul a subliniat că Besadii va rămâne neatins, zise Shild. Este un clan util pentru el, asigurând Imperiului sclavi instruiţi. Besadii trebuie să continue să prospere.

Bria reţinu informaţia ca pe ceva ce putea fi trimis lui Rion imediat ce era posibil. Palpatine s-a infiltrat chiar şi în politica internă a huttilor? Există ceva ce împăratul nu încearcă să aducă în avantajul lui personal!

Cu glas tare, rosti:

— Ah, da, are sens.

— Da, continuă Shild aproape în şoaptă, împăratul este un individ şiret. Dar... poate... nu îndeajuns de şiret.

Bria era nedumerită.

— Ce vrei să spui, Sarn?

El îşi afişă zâmbetul „public”, dar în ochii săi exista ceva ce o neliniştea pe femeie.

— Mă tem că iubitul nostru împărat s-a întins prea mult între rebeliunile ce se îndesesc pe planetele interioare şi gâlcevile politice interne din eşaloanele de vârf. Îşi pierde autoritatea în Teritoriile Inelului Exterior. Forţele imperiale

sunt atât de extinse în aceste Sectoare, încât un lider impetuos sprijinit de o forţă militară puternică s-ar putea pur şi simplu… separa de Imperiu.

Bria se holbă şocată la el. Vorbea despre sediţiune! Nu-şi dădea seama de asta?

Shild îi confundă expresia cu una de uimire apreciativă. Îi surâse radios.

— Ah, să nu crezi că nu m-am gândit la asta, scumpo. Nu există nici un motiv pentru care Teritoriile Inelului Exterior să nu poată deveni alt sector Corporate, care să nu aibă legături sau loialităţi faţă de Imperiu. Dacă aş avea suficientă putere militară, aş putea conduce Inelul Exterior spre independenţă şi prosperitate – ar fi glorios!

Bria fu nevoită să încleşteze din fălci ca să nu rămână cu gura căscată. Pe toate creaturile Xendorului, ce l-a apucat? Ştiusem dintotdeauna că era arogant, dar acum parcă a luat-o razna!

Era oare posibil ca Mofful să fi căzut pradă unei… influenţe? Bria ştia că existau specii de extratereştri telepaţi, dar nu auzise de nici una care să fi fost capabilă de asemenea rezultate. Poate că Shild înnebunise pur şi simplu. Era o explicaţie posibilă.

Totuşi scânteia din ochii negri ai bărbatului nu aparţinea unui nebun, ci unui om cu o chemare.

— Iar după ce aş conduce Teritoriile Inelului Exterior spre glorie, scumpa mea – îi strânse iarăşi umerii cu un braţ – este posibil să-mi întorc atenţia… ei bine, spre regiuni să spun aşa mai populate ale galaxiei. Aici, în Imperiu, există planete nefericite, care caută o conducere nouă. Eu le-aş putea oferi conducerea aceea.

Nu-mi vine să cred că aud aşa ceva! Vorbeşte despre revoltă împotriva împăratului!

Bria era îngrozită până să şi stea acolo şi să-l asculte pe Shild. Palpatine avea urechi peste tot. Cu certitudine, împăratul va descoperi ambiţiile nelegiuite ale Moffului şi-l va elimina cu indiferenţa cu care ea ar fi ucis o insectă pişcătoare.

Escadra imperială trecea acum magnific pe lângă ei, cu viteză de paradă. Shild îşi îndepărtă braţul de pe umerii femeii şi înaintă, oprindu-se chiar pe marginea platformei, zvelt şi elegant în uniforma de Moff. Îşi salută trupele ce lunecau prin faţa lui.

Bria se retrase puţin, până lângă intrarea platformei, simţind cum îi sporeşte înfrigurarea, sentimentul de panică, până ce nu mai fu capabilă decât să stea locului, să nu fugă pur şi simplu, abandonându-l pe Shild să se confrunte cu consecinţele ambiţiilor sale egoiste.

O să aflu ce intenţionează, dacă pot, îşi promise ea, apoi o s-o şterg.

Îl scrută pe Moff, dându-şi seama că acum îl privea aşa cum s-ar fi uitat la un om bolnav de o maladie teribilă şi incurabilă. Un mort umblător. Constată că-i părea realmente rău că Shild contractase „maladia” aceasta, setea de putere. O tratase întotdeauna bine şi misiunea ei ar fi putut să fie mult mai neplăcută.

Pentru un moment nebunesc, se gândi să încerce să discute cu el pentru a-l convinge să renunţe, dar abandonă repede ideea. Mofful ştia că ea era inteligentă şi aprecia lucrul acesta, totuşi avea destulă aroganţă masculină ca să nu asculte niciodată o femeie pe care o utiliza drept paravan pentru a-şi camufla înclinaţiile sexuale.

Flota trecuse de acum aproape complet de tribuna lor improvizată. Peste câteva minute, îndată ce ieşeau din puţul gravitaţional, navele aveau să sară în hiperspaţiu în prima etapă a lungii călătorii spre sistemul Y’Toub. Pe Inelul Exterior, sistemele erau mult mai îndepărtate între ele decât în porţiunile centrale ticsite ale galaxiei.

Aşa cum se întâmpla de multe ori, Bria se pomeni gândindu-se la Han. Cu siguranţă, el nu mai era pe Nar Shaddaa. Se întorsese la stăpânii săi hutti, le comunicase avertismentul lui Shild, apoi decolase. Han era priceput în arta supravieţuirii. Nu avea să încerce nimic nebunesc, de pildă să încerce să lupte împotriva escadrei imperiale, nu era aşa?

Nu era aşa!

Bria îşi simţi gâtlejul teribil de uscat. Îşi linse buzele, se sili să înghită un nod, apoi se întoarse prin uşile masive, în salonul de recepţie magnific dinăuntru, căutând o cupă de stimceai.

Sorbind din cupă, se strădui din nou şi din nou să se convingă că Han plecase de mult de pe Nar Shaddaa şi nu se găsea în pericol din partea amiralului Greelanx şi a trupelor sale.

În adâncul sufletului, nu credea însă asta. Bria retrăi brusc şi plin de viaţă amintirea corellianului atunci când fuseseră pe punctul de a fi abordaţi de negustorii de sclavi, şi-l reaminti scoţând blasterul şi strângând din maxilare... şi-l reaminti jurând „N-o să pună mâna pe mine fără luptă!”.

Atunci fuseseră depăşiţi numeric în proporţie de aproximativ patruzeci la trei.

Mâinile Briei tremurau atât de rău, încât fu nevoită să pună cupa pe o masă. Închise ochii, luptându-se să-şi păstreze controlul. Şi dacă încearcă să lupte? Dacă îl vor ucide? Nu voi şti probabil niciodată...

Iar gândul acela era cel mai teribil dintre toate.

*

Căpitanul Soontir Fel stătea pe puntea cuirasatului Mândria Senarului, pregătindu-se să-şi urmeze comandantul în hiperspaţiu. În uniforma sa cenuşie, cu tuşele de culoare ale decoraţiilor şi însemnelor de rang, Fel era o prezenţă impunătoare ce inspira încredere în aceia pe care-i conducea.

Înalt şi musculos, cu umeri laţi, şi deosebit de puternic, Fel era unul dintre cei mai tineri ofiţeri din toate timpurile care ajunsese căpitan în Flota Imperială. Părul şi ochii negri şi trăsăturile dure, aproape chipeşe, îl făceau să pară desprins dintr-un holoposter de recrutare al Flotei Imperiale.

Fel era un ofiţer bun şi conştiincios, iubit de subordonaţi. Avea o camaraderie specială cu piloţii săi de TIE-uri. Cândva, făcuse el însuşi parte dintre ei, iar reuşitele şi faptele lui de vitejie erau aproape legendare.

Pe de o parte, Fel îşi dorea să poată fi acum din nou. Printre piloţii navetelor TIE, relaxându-se, glumind şi bând stimceai cu ei. Nu-l încânta deloc misiunea actuală.

În primul rând, cuirasatul lui era o hărăbaie veche şi greu de manevrat, mai ales prin comparaţie cu noile distrugătoare spaţiale imperiale. Fel ar fi dat aproape oricât pentru a putea comanda una dintre navele acelea!

Era totuşi decis să facă tot ce putea mai bine cu Mândria şi spera doar să capete ocazia respectivă. Studiase planul de luptă al amiralului Greelanx şi nu fusese impresionat. Desigur, totul era ca la manual, totuşi Fel îl considera prea rigid şi depinzând prea mult de câteva ipoteze pe care căpitanul le intuia ca fiind ori nefondate, ori de-a dreptul eronate.

În primul rând, Greelanx avea certitudinea că contrabandiştii nu erau altceva decât o şleahtă dezorganizată, care n-ar fi putut pune la cale un atac organizat. Soontir Fel comandase nave vamale de patrulare ca şi Greelanx şi ştia cu certitudine că mulţi piloţi contrabandişti erau egali cu orice pilot imperial care absolvise cursurile speciale. Aveau reflexe rapide, ţinteau excelent şi dovedeau un curaj nesăbuit care-i făcea inamici foarte periculoşi în luptă.

Erau duri şi independenţi, însă Fel considera că dacă găseau pe cineva care să-i conducă în mod inteligent, ar fi putut pune la punct o defensivă apreciabilă.

În al doilea rând, Greelanx credea că nu avea rost să apeleze la factorul surpriză, întrucât contrabandiştii nu puteau în nici un caz să reprezinte o ameninţare faţă de flota imperială. Planul amiralului era ca escadra să iasă din hiperspaţiu în domeniul de acţiune al senzorilor de pe Nar Shaddaa.

Fel considera că presupunerea respectivă se datora unui

exces de încredere în sine, atât şi nimic mai mult. Iar într-o confruntare excesul de încredere în sine ducea frecvent la dezastru.

Din punctul său de vedere, problema cea mai gravă era implementarea ordinului Bază Delta Zero pe Nar Shaddaa.

Fel ştia că nu era vina lui Greelanx, ci că ordinul sosise direct de la Mofful Sectorului, totuşi în locul amiralului, Fel ar fi încercat măcar să-l determine pe Sarn Shild să modifice instrucţiunea respectivă. Directiva împăratului fusese de a pune capăt operaţiunilor de contrabandă de pe Nar Shaddaa şi din alte locuri, cu accentul asupra traficului de arme. Directiva nu pomenise nimic despre distrugerea întregului satelit. Fel avea o experienţă de luptă considerabilă şi ştia că, atunci când trebuiau să-şi protejeze căminele şi familiile, membrii celor mai multe specii vor lupta aidoma vreltilor corelliani încolţiţi.

Pe Nar Shaddaa trăiau milioane de fiinţe, dintre care multe erau doar tangenţial implicate în contrabandă. Fiinţe vârstnice, copii... Soontir Fel schiţă o grimasă.

Acesta avea să fie primul său masacru din ordin imperial. După cum mergeau treburile, fusese norocos că evitase un asemenea ordin de atâta vreme.

Fel avea să execute ordinul, dar asta nu însemna că era încântat în privinţa sa. Ştia că imaginile clădirilor incendiate aveau să-l obsedeze la fiecare comandă de declanşare a focului. Iar după aceea... trebuiau să trimită navete pe sol cu trupe pedestre, care să termine treaba, iar el, Fel, fiind un comandant conştiincios, va trebui să supravegheze operaţia.

Imagini de ruine fumegând presărate de cadavre carbonizate îi umplură mintea şi Fel inspiră adânc. Termină, îşi porunci sever. Nu poţi să faci nimic în privinţa asta. Nu câştigi nimic, dacă te torturezi.

Pe când privea, Destinul imperial acceleră brusc şi puternic, apoi dispăru din vedere, activându-şi hiperpropulsia. O urmă Păstrătorul păcii.

Fel se simţi uşurat să poată face ceva, orice care să-l

distragă de la gânduri. Întoarse capul spre navigatorul său.

— Cursul este stabilit, comandante?

— Da, domnule căpitan.

— Perfect. Comandante Rosk, pregăteşte-te pentru saltul la viteza luminică... la comanda mea.

— Da, domnule căpitan.

Fel privi coordonatele pâlpâind pe consolele de navigaţie, apoi rosti:

— Activează hiperpropulsia.

— Da, domnule căpitan.

Stelele se alungiră brusc şi, pentru prima dată, la bordul uriaşei nave se percepu senzaţia unei viteze teribile.

Misiunea distrugerii lui Nar Shaddaa pornise la drum.

*

Winstel Greelanx stătea pe puntea cuirasatului său, privind liniile stelate ale hiperspaţiului. Amiralul avea propriile lui griji legate de misiune, nelinişti cu totul diferite de ale căpitanilor săi Reldo Dovlis şi Soontir Fel.

Greelanx era conştient de faptul că Fel nu-i privea cu ochi buni strategia plănuită. Dovlis era un ofiţer mai vârstnic, mai puţin imaginativ, care se mulţumea să execute ordinele fără să pună întrebări, aşa că din partea lui nu se aştepta să întâmpine probleme. Pe de altă parte, Fel... aici puteau apărea necazuri.

Amiralul suspină. Dacă misiunea aceasta ar fi fost pe atât de simplă şi directă pe cât părea la suprafaţă! Mergi la Nar Shaddaa, rade-i pe nenorociţii de contrabandişti şi blochează sistemul Y'Toub. Lucrurile erau însă mult mai complicate.

La mai puţin de o zi după ce Mofful Shild îl chemase în biroul său de pe Teth pentru a-i înmâna ordinul de luptă, amiralul primise un mesaj în cel mai secret cod imperial, expediat „strict personal”, pe comunicatorul său de maximă securitate.

Codul mesajului fusese atât de restrictiv, încât amiralul

nici măcar nu îndrăznise să ceară decodificarea de către vreun membru al echipei sale, nici chiar de principalul asistent administrativ sau de droidul secretarial. Nu, Greelanx se aşezase personal la masă, luase cheia codului şi tradusese totul el însuşi, scriind de mână pe un foliplast.

Aşa cum fusese instruit, nu păstrase nici o copie a mesajului, ci distrusese foliplastul imediat ce-l citise cu foarte multă atenţie.

Greelanx verificase şi reverificase codurile, gândindu-se că trebuia să existe vreo greşeală, dar totul concorda. Mesajul provenea de la eşalonul superior al contrainformaţiilor imperiale. Excomm era ramura securităţii imperiale care răspundea direct doar înaintea împăratului sau a mâinii drepte a acestuia, lord Vader.

În toată cariera sa, amiralul nu mai primise niciodată un asemenea mesaj... şi servea de peste treizeci de ani în Flotă.

Memorase comunicarea, iar asta fusese simplu, deoarece nu era lungă. Conţinea următoarele paragrafe:

Pentru amiralul Winstel Greelanx,
strict personal, a se distruge după citire.
Referitor la misiunea Nar Shaddaa/Nai Hutta.

Spre binele Imperiului vostru, sunteţi sfătuit să atacaţi inamicul şi să suferiţi o înfrângere strategică. Minimizaţi pierderile imperiale şi retrageţi-vă în ordine.

Repetăm: trebuie să fiţi ÎNFRÂNŢI, amirale. Nu încercaţi să confirmaţi acest ordin. Nu-l discutaţi cu nimeni. Pentru neîndeplinirea lui, nu vor fi acceptate scuze.

ÎNDEPLINIŢI-L.

Ce însemnau toate astea? se întrebase Greelanx. Cineva situat într-o poziţie de vârf dorea ca incursiunea ordonată de Sarn Shild împotriva huttilor să dea greş. Cine? Şi de ce?

Fără să fie un individ foarte imaginativ sau inteligent, Greelanx era totuşi îndeajuns de ager ca să-şi dea seama

că dacă i-ar fi pomenit lui Sarn Shild despre ordinul acela, ar fi părut un nebun. Nu avea nici o dovadă că l-ar fi primit. Mesajul codat fusese „sensibil temporal” – imposibil de copiat, decât numai manual, şi conceput pentru autodistrugere la câteva minute după descărcare.

Apoi apăruse mita huttilor. Ce ironie a sorţii, ţinând seama de circumstanţe! Ocazia de a-şi mări de o mie de ori, poate chiar mai mult, banii puşi deoparte pentru vremea pensionării. Chiar dacă n-ar fi primit ordinul secret, lui Greelanx i-ar fi fost foarte greu să refuze oferta huttilor.

Se întrebă dacă între cele două evenimente putea să fi existat vreo legătură. Sau nu era decât o coincidenţă extraordinară?

Nu dispunea de nici o modalitate prin care să răspundă la întrebările acelea.

Amiralul era ţâfnos şi nervos în privinţa întregii misiuni. Prin minte îi goneau tot felul de planuri, pe care le abandona ca fiind prea riscante. Ar fi trebuit să încerce să contacteze Comandamentul Superior? Să-i spună Moffului? Să ducă Destinul imperial într-o locaţie îndepărtată şi apoi s-o şteargă într-o navetă?

Ultima opţiune părea cea mai probabilă pentru a-i garanta continuarea existenţei. Poate că s-ar fi putut refugia în sectorul Corporate. Undeva hăt, hăt departe.

Dar dacă ar fi procedat aşa, îşi dăduse repede seama Greelanx, familia sa ar fi plătit pentru această evadare. Fiul şi fiica lui, soţia... Poate chiar şi cele două amante.

Greelanx nu era deosebit de ataşat de soţia lui, totuşi nu dorea ca aceasta să păţească ceva. Îşi iubea copiii, care erau de acum mari şi căsătoriţi. Era pe punctul de a deveni bunic.

Nu, decise amiralul, nu putea să rişte soarta lor. Dacă ar fi păstrat foliplastul şi i l-ar fi arătat Moffului, ştia că ar fi semnat condamnarea sa şi a celorlalţi la moarte. Forţele imperiale de securitate erau iuţi şi nemiloase. Greelanx şi familia lui puteau să fugă până la capătul Universului – în cele din urmă, trupele de şoc i-ar fi găsit.

Tot ce putea face era să asculte şi să spere că totul va fi bine.

Stând pe puntea navei sale, Winstel Greelanx se gândi la tânărul contrabandist care-i adusese oferta huttilor. O ofertă pe care nu fusese în stare s-o refuze. Oare tânărul acela simţise că situaţia era mai complexă decât spusese Greelanx?

Păruse un individ inteligent. Amiralul ar fi fost gata să pună prinsoare că, anterior, purtase o uniformă imperială. De ce părăsise serviciul pentru a deveni un proscris?

Detesta să creadă că tânărul contrabandist ar fi putut să fie unul dintre cei pe care trebuia să-i ucidă pentru ca atacul său asupra lui Nar Shaddaa să pară real.

Greelanx privi liniile stelare, se gândi... şi se îngrijoră. Cum am intrat în chestia asta? se întrebă el. Şi, în numele a tot ce este sfânt, cum o să ies de aici?

*

Huttul Durga lucra în cabinetul său, când un servitor droid rulă grăbit înăuntru.

— Stăpâne! Stăpâne! Lordul Aruk s-a îmbolnăvit! Veniţi, vă rog!

Tânărul lord hutt îşi abandonă datapadul şi undui iute după droid, prin interminabilele coridoare din gigantica enclavă Besadii. Îşi găsi părintele zăcând inert, cu ochii daţi peste cap, răşchirat pe sania repulsor. Medicul său personal, un hutt pe nume Grodo, acţiona asupra liderului Besadii inconştient, ajutat de doi droizi medicali.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Durga cu glas întretăiat, ondulând spre ei, propulsându-se cu ajutorul cozii în glisări iuţi şi prelungi. A păţit ceva rău?

— Încă nu ştim, domnule, răspunse scurt medicul.

Lucra din greu asupra huttului nemişcat, împungându-l cu un injector, apoi administrându-i oxigen. O unitate stimulatoare cu pompă recirculatoare era ataşată de toracele lui Aruk, expediind în mod automat şocuri slabe în

trupul masiv, pentru a menţine ritmul cardiac regulat.

Limba verzuie cu mucozităţi a lui Aruk îi atârna flasc din gură. Imaginea îl îngrozi pe Durga. Tânărul hutt se sili să se oprească la câţiva metri depărtare, nedorind să stea în calea cuiva.

— După cum a raportat droidul, vorbea cu scribul lui, transmiţându-i un ordin, când s-a prăbuşit pur şi simplu pe neaşteptate.

— Care crezi că a fost cauza? întrebă Durga. Nu ar trebui să chem securitatea, ca să sigileze palatul?

— Nu, domnule, răspunse Grodo. Este vorba despre un atac de apoplexie, datorat, bănuiesc, circulaţiei defectuoase. Ştiţi că l-am prevenit pe părintele dumneavoastră despre...

— Da, da, îmi amintesc.

În tulburarea sa, Durga prinsese marginea unei măsuţe scunde, incrustate, şi-şi dădu seama că o răsucise abia atunci când lemnul masiv i se rupse în mâini.

Peste câteva minute, Aruk clipi, se foi, apoi se ridică lent, părând foarte derutat.

— Ce-i? croncăni el cu glas gros şi răguşit. Ce s-a-ntâmplat?

— V-aţi prăbuşit, lord Aruk, răspunse Grodo. A fost un tip de atac cerebral, despre care bănuiesc că a fost provocat de lipsa de oxigen a creierului.

— Fără îndoială, din cauza proastei circulaţii, grohăi Aruk. Acum mă simt bine. Atât doar că-mi bubuie capul.

— Vă pot administra ceva uşor pentru dureri, lord Aruk, rosti medicul declanşându-şi injectorul.

După câteva clipe, huttul oftă uşurat.

— Mult mai bine.

— Lord Aruk, zise sever medicul, doresc să-mi promiteţi că vă veţi îngriji cu mai multă atenţie. Episodul acesta să fie un avertisment pentru dumneavoastră.

Aruk mârâii adânc în pieptul masiv.

— La vârsta mea, ar trebui să fiu capabil să...

— Te rog, tată! izbucni Durga. Ascultă-l pe Grodo!

Trebuie să-ţi modifici obiceiurile!

Lordul Besadii bombăni, apoi suspină.

— Bine. Promit că voi exersa zilnic cel puţin câte o jumătate de oră. Şi voi renunţa la narghilea.

— Şi la mâncarea grasă! strigă medicul triumfător, prinzând momentul.

— Bine, mormăi Aruk. La toate, cu excepţia favoritelor mele, broaştele de arbori nala. La ele, nu voi renunţa.

— Cred că-i putem permite Excelenţei Sale o plăcere, spuse Grodo care în lumina victoriei sale accepta acum să fie mărinimos. Dacă renunţaţi la toate celelalte alimente grase, puteţi mânca zilnic destule broaşte.

Durga fu atât de uşurat să-l vadă pe Aruk revenindu-şi, încât lunecă lângă părintele său şi-şi puse mâna micuţă pe gâtul lui masiv.

— Trebuie să ai grijă de tine, tată. Voi face exerciţii alături de tine. Va fi mult mai plăcut în felul acesta.

Privindu-şi odrasla, colţurile gurii largi a lui Aruk se ridicară.

— Perfect, copilul meu. Mă voi îngriji mai atent.

— Besadii are nevoie de tine, zise Durga. Eşti conducătorul nostru cel mai de seamă, tată!

Aruk mai mormăi în surdină, totuşi Durga îşi putea da seama că era încântat de preocuparea urmaşului său.

Tânărul lord hutt îşi lăsă părintele în grija medicului personal şi a droizilor ajutoare şi reveni puternic zguduit în cabinetul său.

Pentru o clipă, crezuse că Aruk murea şi că el va sfârşi prin a încerca să conducă singur Besadii. Durga avusese parte de o revelaţie înspăimântătoare – nu era pregătit pentru aşa ceva.

Mai ales în apropierea acestui moment de criză, se gândi el. Se poate ca Flota Imperială să fi pornit deja ca să atace Nar Shaddaa.

Aruk îi spusese urmaşului său să nu se îngrijoreze, fiindcă imperialii nu aveau să facă nici rău lui Besadii sau Ylesiei.

— Le furnizăm sclavi, explicase liniştitor bătrânul hutt.

Imperiul are nevoie de sclavi şi de aceea are nevoie de Besadii.

Durga spera cu sinceritate că părintele său nu se înşela.

MAGIE ŞI ILUZIONISM

Han, Chewbacca şi Salla Zend stăteau laolaltă pe platforma de asolizare bătută de vânt, privind rampa Fantasmei care se extindea din navă. După câteva clipe, o siluetă cu păr lung apăru şi porni să coboare rampa. Zărindu-l pe Han, flutură din braţ.

— Ea este, haideţi! exclamă corellianul.

Chewie ţopăia deja înainte, mârâind saluturi prieteneşti.

— Solo! strigă nou-venita. Chewie!

— Ce mai faci, Xaverri! exclamă contrabandistul, alergând spre ea.

Se bucura realmente s-o revadă.

Când ajunseră unul lângă celălalt, bărbatul o prinse de umeri, dar ea îl cuprinse în braţe şi-l strânse cu putere. Han îi răspunse în acelaşi fel, dar fu atent s-o sărute pe frunte, nu pe buze. După ce Xaverri îl salută pe Chewie, îmbrăţişându-l şi ciufulindu-i părul în stilul wookiee, reveni spre Han şi Salla.

— Xaverri, îţi fac cunoştinţă cu Salla Zend, rosti Han, contrabandistă şi mecanică expertă.

— Încântată de cunoştinţă! spuse Salla şi întinse braţul.

— Plăcerea este de partea mea, îi strânse mâna Xaverri. Orice prieten al lui Solo este prietenul meu.

Han se simţea extrem de stânjenit. Până acum, gândi el, nu s-a mai întâmplat să mi se întâlnească două iubite. Corellianul se întrebă dacă Xaverri ar fi dorit să reia relaţia lor din locul unde o întrerupseseră cu luni în urmă. Ştia că Salla n-ar fi privit cu entuziasm lucrul acela.

Totuşi, ce naiba, doar nu sunt proprietatea ei, se apără el. Doar nu ne-am căsătorit sau aşa ceva.

Cu toate acestea, după ce luă bagajele lui Xaverri şi porniră peste permatonul platformei de asolizare, avu grijă să meargă alături de Salla.

Ceva mai târziu, în timp ce mâncau lipii şi aperitive din

brânză de traladon în birtul corellian favorit al lui Han, el îşi explică planul lui Xaverri.

După ce termină, femeia îl privi cercetător.

— Lasă-mă să rezum, pentru a vedea dacă am înţeles bine. Vrei să creez holoiluzia unei flote de nave de contrabandişti care se îndreaptă direct spre navele imperiale din clasa Capital. Vrei ca iluzia să fie îndeajuns de reală şi să dureze suficient de mult pentru ca imperialii să fie păcăliţi să deschidă focul asupra flotei false. Aşa este?

— Exact, încuviinţă Han.

Ascultând-o, îşi dăduse seama el însuşi ce-i cerea. Până atunci Xaverri nu mai crease niciodată un act de iluzionism la o asemenea scară. Probabil că n-o făcuse nimeni...

Xaverri clătină din cap şi părul ei lung şi negru îi lunecă într-o parte şi cealaltă a umerilor.

— Nu-mi ceri mare lucru, aşa-i, Solo?

— Auzi, făcu el străduindu-se să zâmbească, gândeşte-te la asta ca la o provocare. Cea mai mare scamatorie pe care ai făcut-o vreodată!

— Orice holoiluzia necesită proiectoare, îi reaminti ea. De unde avem aşa ceva?

— Mă gândisem că am putea lua toate proiectoarele 3D de la cazinouri. Ştii care – cele folosite ca să proiecteze spectacole pe ecranele din sălile de jocuri, astfel ca să te poţi şi distra în timp ce-ţi pierzi cămaşa de pe tine.

— Poate c-ar merge, se încruntă Xaverri. Dar chiar dacă am putea crea imaginea flotei, senzorii imperiali i-ar anunţa imediat că-i vorba despre o iluzie şi ar ignora-o.

— Nu le-am putea bruia senzorii? întrebă Salla. La urma urmelor, transmisiile spre exterior pot fi bruiate. Nu există vreo cale să bruiem şi transmisiile spre nave?

Iluzionista îi privi pe contrabandişti şi ochii i se măriră încetişor.

— Ştiţi ceva, spuse ea, cred c-am o idee...

— Da? făcu Han aplecându-se înainte. Ce anume?

Xaverri sorbi din pahar, reflectă câteva clipe, apoi răspunse:

— Cred că am putea folosi balizele pentru controlul traficului ca să trimitem date false spre imperiali. În felul acesta, ei vor vedea holoiluzia, în acelaşi timp în care senzorii receptează date care le confirmă realitatea imaginilor văzute!

Salla era surescitată.

— Grozav! Sună perfect!

Xaverri zâmbi spre ea.

— Voi avea însă nevoie de ajutor ca să construiesc toate astea. Sintezori, care să ajute la reprogramarea balizelor pentru controlul traficului, mecanici pentru construirea proiectoarelor... Ştiţi sintezori şi mecanici buni?

Salla îi răspunse printr-un surâs similar şi, cu un gest impulsiv, întinse braţul. Cele două femei îşi strânseră mâna deasupra mesei.

— Să fii sigură că ştiu, încuviinţă contrabandista înaltă. Te vom ajuta eu şi Shug.

Chewbacca emise un urlet puternic şi stăruitor, care-l făcu pe un chelner droid care trecea pe lângă ei să-şi scape tava cu mâncare şi să se refugieze în bucătărie.

— Chewie zice să-l includeţi şi pe el, rânjii Han oferindu-le traducerea. Xaverri... ştiu că probabil ai renunţat la câştigurile frumoase ale unui turneu, ca să vii aici şi să ne ajuţi. Vreau să ştii că eu... noi cu toţii apreciem gestul tău.

— Ce naiba, Solo, replică iluzionista, este o ocazie de a le face rău imperialilor. Cum aş fi refuzat aşa ceva?

*

Când Han şi Chewie ajunseră la promisa informare majoră a piloţilor, îi găsiră pe cei mai mulţi contrabandişti, piloţi şi echipaje, adunaţi în auditoriul de la Castelul Norocului. Mako se afla deja pe estradă, schimbând glume şi împunsături cu publicul său. Când îi zări pe Han şi wookiee, contrabandistul bătu cu încheieturile degetelor în pupitru, pentru a cere să se facă linişte.

— Gata – toată lumea, atenţie la mine! strigă el.

Se făcu tăcere.

— Ascultaţi cu atenţie, derbedei spaţiali, începu Mako cu mândrie şi afecţiune în glas privindu-şi luptătorii şi înlăturându-şi din glas orice urmă de ironie, deoarece s-ar putea să fie puse în joc vieţile voastre şi ale celor cu care veţi zbura.

Tăcu şi-i scană cu privirea, văzând că toţi erau numai ochi şi urechi.

— Uite cum vom face şmecheria de acum. Nu putem avea o certitudine asupra momentului când vor ataca imperialii, dar avem o idee destul de bună despre planul de luptă pe care-l vor utiliza. Asta fiindcă Flota Imperială are planuri de luptă standard pentru aproape toate situaţiile posibile şi ofiţerii sunt instruiţi să le urmeze, indiferent care ar fi situaţia de luptă reală. Han a fost ofiţer imperial şi îmi va da dreptate în privinţa asta. Aşa-i, Han?

Corellianul păşi pe scenă şi încuviinţă din cap cu un gest exagerat.

— Mako are dreptate! răcni el, deoarece nu avea microfon.

Fostul său coleg de Academie îi făcu semn să i se alăture la pupitru şi Han se conformă.

— Planul standard pentru genul acesta de operaţii constă în joncţiune şi desfăşurare de la o distanţă destul de mare de obiectiv. Dacă avem noroc, s-ar putea ca senzorii noştri să detecteze ieşirea imperialilor din hiperspaţiu. Dacă nu, va trebui să băgăm viteză mare, ca să ne îmbarcăm. Sunteţi toţi pregătiţi pentru aşa ceva?

Aproape simultan, contrabandiştii aprobară prin răcnete.

— Perfect, aprobă Han. Aşadar, imperialii se vor desfăşura şi vor rezolva eventualele probleme de ultimă oră. După aceea ar trebui să efectueze un microsalt prin hiperspaţiu, ca să ajungă destul de aproape de emisfera lui Nar Shaddaa care este opusă lui Nai Hutta, dar în acelaşi timp în afara razei de acţiune a oricăror tipuri de arme. Până atunci, noi trebuie să fim deja îmbarcaţi şi să ne lansăm. Fiecare navă se va îndrepta spre ascunzătoarea ei,

printre sfărâmături, ori se va încadra în traficul spaţial regulat. Doi vânători mai mici, dintre care unul este Roa în Lwyll, vor executa acţiunea de recunoaştere. Navele mai mari vor zbura cu coduri transponder false, iar navetele de vânătoare se vor afla fie în calele cargoboturilor mari, fie fixate magnetic de fuzelajele lor. Noi ceilalţi vom fi simpli şi inocenţi civili spaţiali, care vom intra firesc în panică atunci când vor apărea imperialii. S-a înţeles, gaşcă?

— Da! Este! zbierară toţi, încântaţi de ideea de a lua prin surprindere aroganta Flotă Imperială.

Mako trecu din nou la microfon.

— Perfect, în etapa respectivă imperialii îşi vor trimite pichetele ca să arunce o privire scurtă în jur.

Unul dintre căpitanii din primul rând agită o labă cu gheare.

— Ce-i aia „pichete”, Mako?

Han şi Mako schimbară priviri şi suspinară.

— Îmi cer scuze, făcu Mako, este jargonul din Academie. Pichetele sunt navele mari de recunoaştere împreună cu navetele lor de vânătoare TIE. Ne aşteptăm să existe două asemenea nave, probabil crucişătoare uşoare din clasa Carrack. Fiecare poate transporta patru TIE-uri de recunoaştere. Privite ca ansamblu, sunt numite „pichete”. Este clar?

— Este! urlă contrabandistul.

Mako rânjii răutăcios.

— Imperialii nu se aşteaptă însă să le opunem vreo rezistenţă organizată, iar noi nu dorim să-i dezamăgim, aşa-i, prieteni?

— Nu! Aprobară toţi în cor.

— Perfect, atunci. Dorim să-i menţinem pe imperiali acolo unde vrem noi să fie, corect?

— Corect!

— Bine, atunci. Pentru ca să facem asta, trebuie să le arătăm exact ceea ce se aşteaptă ei să vadă. În felul acesta, putem să prezicem ce vor face, deoarece vor respecta acele linii tactice călăuzitoare despre care v-am

spus. Când amiralul imperial îşi va trimite navele de recunoaştere şi apoi pe cele uşoare, care le vor urma după câteva minute, se va aştepta ca noi să credem că acela este marele atac.

El va rămâne cu navele grele din clasa Capital în formaţia triunghi, aşteptându-se ca hoarda dezorganizată de prostovani să se năpustească la atac cu tot ce au, fiindcă nu sunt îndeajuns de inteligenţi ca să se poată stăpâni. Amiralul bănuieşte că noi vom crede că pichetele – navele de clasa Carrack – şi navele uşoare – cel mai probabil corvete vamale – constituie toată forţa lui de atac.

— O să le-arătăm că nu suntem idioţi! zbieră un contrabandist din spate.

— Exact, asta le vom arăta. Ne vom preface că atacăm primele nave imperiale care vin spre Nar Shaddaa cu toate forţele de care dispunem. Acelea vor fi navele de recunoaştere şi, apropiindu-se mai lent, navele uşoare. Priviţi aici – vă vom arăta.

Mako încuviinţă din cap spre Han, care preluă cuvântul, în timp ce prietenul său se folosi de o imagine holografică şi un indicator pe uriaşul ecran tridimensional, ca să ilustreze planul lor de luptă.

— Aşa cum vedeţi din imaginea lui Mako, începu corellianul, ne vom diviza navele în două grupuri – Primul Val şi Valul Principal. Primul Val va conţine toate navele mici care nu sunt dotate cu armament foarte greu, plus doi căpitani care au nave de patrulare vamale modificate. Acum, ascultaţi cu atenţie. Eu voi citi numele navelor şi căpitanilor din Primul Val, iar Mako va afişa numele pe display.

După ce citi lista, continuă:

— În felul ăsta, fiecare va şti unde trebuie să meargă, ce are de făcut şi când va acţiona. Aşa cum am spus, azi vă vom arăta tuturor ce roluri veţi juca în planul general.

Mako îi întinse indicatorul lui Han şi trecu el la microfon.

— Acum, despre Valul Principal. Aici vor fi toate navele noastre mari, plus cargoboturile cu armament greu şi

escadrilele de vânători stelari. Avem şase Y-interceptoare, câţiva vânători Cloak-shape şi diverse tipuri de Z-95 Headhunter. Iată lista!

Pe când Mako citea lista Valului Principal, Han actualiza displayul holografic. În scurt timp giganticul ecran tridimensional din auditoriul cazinoului prezenta o configuraţie complicată de linii drepte şi curbe diferit colorate, amestecate cu reprezentările 3D ale navelor.

— Bun, acum fiecare ştie cărui Val îi aparţine. Mai este cineva nelămurit?

Câţiva nou-sosiţi ridicară braţele, labele sau tentaculele şi fură alocaţi rapid unuia sau altuia dintre Valuri. Mako reluă după aceea prezentarea:

— Cel dintâi va ataca Primul Val, aşa cum o indică şi denumirea. Vă rog să rămâneţi în perechi, după cum s-a stabilit! Două nave care acţionează împreună se pot acoperi reciproc şi sunt de peste două ori mai eficiente decât dacă acţionează independent!

Han se aplecă peste microfon.

— Încă ceva, pentru toată lumea – atenţie la turbolaserele crucişătoarelor imperiale. Vă pot face praf dintr-o singură lovitură. Ori de câte ori vă aflaţi în raza lor de acţiune, deplasaţi-vă permanent în zigzag. Aţi înţeles?

— Da! răcniră piloţii.

— Prieteni, reluă Mako, nu uitaţi că alături de navele imperiale uşoare şi de recunoaştere vor fi zeci de vânători TIE. Ei sunt rapizi, al naibii de rapizi, şi au lasere bune, dar sunt fragili. O lovitură bine ţintită şi i-aţi făcut fărâme. Sunt prea rapizi ca să-i fixaţi pe automat, aşa că va trebui să ochiţi manual. Nu vă grăbiţi şi ţintiţi cu atenţie. Cele mai multe cargoboturi au măcar o armă dorsală – folosiţi-o ca să ţineţi TIE-urile la distanţă, atunci când atacaţi pichetele. M-aţi urmărit până aici?

— Da! urlă mulţimea. Radem TIE-urile!

— Perfect. Ne aflăm însă de abia la începutul luptei. Vom ataca pichetele cu ceea ce imperialii vor crede că-i tot ce avem. Cu niţel noroc, o să alungăm vreo două pichete, o să

distrugem nişte TIE-uri de recunoaştere şi poate chiar vom scoate din luptă o navă din clasa Carrack, deşii Lando n-ar miza pe posibilitatea noastră de a face asta.

Mako se opri o clipă, lăsând să se stingă hohotele generale de râs ocazionate de remarca aceea.

— Lando, răcni cineva spre jucătorul profesionist, la ce cotă ne evaluezi şansele?

— Cam undeva pe aici, vorbi Han, comandantul imperial va ordona navelor uşoare să mărească viteza la maximum şi să atace, deoarece va crede că a văzut tot ceea ce avem noi şi va dori să ne vină de hac. Probabil că va menţine în expectativă crucişătoarele grele, plănuind să le folosească atunci când va bombarda Nar Shaddaa. Când vă vor angaja în luptă pichetele şi apoi navele uşoare, este absolut important ca toţi să vă păstraţi poziţia atribuită! De acolo aveţi şansa cea mai mare să-i loviţi cu putere din flanc, astfel încât să supraîncărcaţi un ecran deflector. După aceea voi sau partenerul vostru puteţi cauza ceva stricăciuni, după care s-o ştergeţi amândoi! Cei care au torpile sau rachete pot realmente să avarieze corvetele vamale uşoare.

Corellianul se opri şi-i privi prelung şi serios pe cei adunaţi în auditoriu.

— Amicii mei, de acum situaţia va fi destul de confuză acolo sus, cu navele civile, care, prinse la mijloc, vor încerca să fugă de acolo, şi cu toate navele noastre uşoare, mai puţin vânătorii, angajate în luptă cu imperialii. Nu pierdeţi din vedere nimic din ceea ce se întâmplă! Menţineţi-vă poziţia! Fiţi concentraţi! Asiguraţi-vă că cineva din nava voastră deserveşte comunicatorul, pentru instrucţiuni în cazul în care va trebui să vă modificăm poziţiile atribuite. Aţi înţeles?

— Da, am înţeles! Se auziră câteva voci.

Han adoptă o expresie şocată şi duse mâna pâlnie la ureche.

— Alo, îmbătrânesc şi surzesc, sau ce se-ntâmplă? V-am întrebat dacă aţi înţeles?

— Da! AM ÎNŢELES! urlară ei în forţă.

— Aşa-i mai bine, reveni Mako la microfon. Bun, atunci să-i dăm drumul. Să fiu sincer, prieteni, ne aşteptăm din partea voastră să curăţaţi pichetele şi navele uşoare – vom avea avantajul numeric, iar aici suntem pe terenul nostru. Ne aşteptăm să distrugem cel puţin jumătate din ele, ceea ce-l va surprinde rău de tot pe amiralul ăla imperial. Dar când îşi va reveni din şoc şi nemulţumire… şi va fi câştigat ceva mai mult respect pentru noi…

Mako făcu o pauză dramatică şi în sală se auziră strigăte:

— Da, da!

— O să-l învăţăm adevăratul respect!

— Să fiţi siguri! răcni şi Han, apoi se retrase, lăsându-l pe Mako să continue.

— Nu-mi place să v-o spun, dar acest amiral imperial n-o să rămână mult timp cu gura căscată. Nu; şi o să-şi spună „Cum ÎNDRĂZNESC una ca asta?!”, apoi va trimite navele grele din clasa Capital. Ne putem aştepta la minimum două-trei crucişătoare grele, poate şi unul sau două cuirasate, care să le ajute. Navele astea masive vor avea deflectoare mai groase şi blindaje, plus tunuri mai multe şi mai mari. Să fiu sincer, prieteni, noi n-avem decât o mână de nave care sunt măcar capabile să le facă faţă, nu vorbesc de a le avaria.

O linişte considerabil mai gravă se lăsă peste piloţi şi echipaje. Han se temuse că în punctul acela i-ar fi putut pierde, totuşi, spre uşurarea sa, nimeni nu se ridică pentru a pleca.

— Dar, urmă Mako, acum vine şmecheria. Dacă putem realmente avaria măcar una sau două dintre navele grele, imperialii se vor retrage aproape sigur, deoarece nu-şi vor putea duce planul de luptă la bun sfârşit, iar tactica imperială standard este că dacă nu poţi învinge, trebuie să-ţi limitezi pierderile la maximum şi să te retragi.

— Şi atunci cum îi lovim, Mako? întrebă un om.

— Asta-i o întrebare bună. Noi am elaborat o strategie despre care credem că va reuşi. Ascultaţi cu atenţie,

prieteni! Când tipii ăia mari vin spre noi, ne vom preface că dăm bir cu fugiţii. Eu voi da semnalul pe comunicator să ne retragem între Nar Shaddaa şi Nai Hutta. Dar, pe căpăstrul lui Doellin, să nu vă-ntoarceţi cu toţii deodată şi s-o ştergeţi în grup în clipa în care atacă crucişătoarele imperiale! Nu, trebuie să fim cât mai realişti, altfel imperialii vor intra la bănuieli!

— Şi atunci ce facem? zbieră un bothan glumeţ. Ne-nvârtim pe-acolo şi-i invităm la un păhărel?

Mako îl fulgeră cu privirea.

— Fii serios, bufonule! Ceea ce vă spunem noi este să vă retrageţi, dar s-o faceţi ca şi cum ar fi ideea voastră, nu de parcă aţi urma un ordin. Vă-ntoarceţi şi o luaţi la fugă ca o gloată îngrozită – aşa-i perfect. Noi dorim ca ei să vă urmărească. V-aţi prins?

— Da! se auziră răcnete aprobatoare.

— Hei, continuă glumeţul, o să fie uşor să ne prefacem speriaţi, mai ales că o să fim!

Hohotele de râs reverberară prin auditoriu.

— Bun, făcu Mako, să trecem mai departe. Cam pe aici – folosi indicatorul pentru a arăta un punct apropiat de Nar Shaddaa pe o linie dreaptă între satelit şi planeta sa – îi vor aştepta navele noastre mari. Şi avem o surpriză pentru amicii noştri imperiali.

Se răsuci şi făcu un gest spre culise.

— Xaverri, vino, te rog.

Xaverri apăru pe scenă, purtând o salopetă de pilot. Îşi prinsese părul negru în codiţe, strânse de cap, şi era foarte puţin machiată. Han sugerase să poarte costumul de iluzionistă pentru această parte a prezentării, dar ea se împotrivise.

— Nu, Han. Pentru ca ei să aibă încredere în mine şi în ceea ce pot face, vreau să par ca una dintre ei.

— Piloţi şi echipaje… doresc să v-o prezint pe Xaverri! Ea este cea care ne va câştiga bătălia. Unii dintre voi o cunosc deja. Pentru ceilalţi, vreau să vă spun că este cea mai bună din galaxie în specialitatea ei. Iar specialitatea ei sunt

efectele speciale. Xaverri?

Cu un gest graţios din mână, femeia făcu luminile din auditoriu să pâlpâie, apoi, fără nici un avertisment, aerul se umplu de fluierici kayveni. Iluzia făcea parte din spectacolul ei, dar până şi Han, care se aştepta la ceva de felul acela, fu cât pe aici să se ferească atunci când una dintre zburătoarele ostile se năpusti direct spre ochii săi.

Contrabandiştii din sală răcniră şi-şi plecară capetele, apoi când Xaverri îi făcu pe fluierici să dispară printr-un al doilea gest al mâinii, izbucniră în aplauze spontane.

Mako îngădui mulţimii să ovaţioneze şi să tropăie în semn de apreciere. Xaverri rămase locului, zâmbind senin, dar fără să facă obişnuita plecăciune din faţa spectatorilor ei.

— Xaverri este pricepută, prieteni, zise Mako, iar pentru noi şi numai pentru noi îşi va crea capodopera. Când navele imperiale mari vor fi aici – indică din nou locul respectiv pe displayul holografic Xaverri va crea iluzia că o flotă cu adevărat de proporţii vine spre imperiali dinspre Nai Hutta. După aceea, când navele imperiale vor deschide focul cu bateriile frontale asupra acestei flote fantomă, noi îi vom lovi din flanc şi din spate cu tot ce avem la dispoziţie!

Dinspre mulţime se ridicară strigăte de aprobare.

Când vacarmul se stinse, Han făcu un pas înainte.

— Pentru ştiinţa voastră, căpitanul Renthal şi navele ei mari vor aştepta alături de Mako şi Valul Principal. Căpitane Renthal – se întoarse şi întinse mâna spre femeia înaltă şi masivă, cu piele albă şi păr cu dungi roşu-aurii tuns scurt, care stătea în primul rând – ridică-te, te rog!

Contrabandiştii o aplaudară, ceea ce era oarecum surprinzător, deoarece unii dintre ei intraseră neîndoios în conflict cu Pumnul lui Renthal, ori cu alte nave din flota de piraţi.

— Căpitane Renthal, navele tale mari vor trebui să deschidă drumul pentru Y-interceptoarele voastre, ca şi pentru vânătorii şi navele noastre de atac. Ţintele tale vor fi oricare dintre micile crucişătoare imperiale aflate între forţa

noastră şi flancurile navelor din clasa Capital. Turbolaserele voastre grele şi torpilele protonice ar trebui să le scoată din luptă. Nu putem să atacăm crucişătoarele grele, dacă vom fi siliţi să eschivăm mai multe guri de foc care trag simultan asupra noastră din direcţii diferite, rosti Mako de fapt pentru informarea celor din sală.

El şi Han trecuseră deja de multe ori în revistă toate etapele planului de luptă, alături de Renthal.

Drea Renthal aprobă din cap.

— Îmi voi îndeplini rolul, rosti ea cu glas alto limpede şi puternic. Am fost angajată să-i opresc pe imperiali să se apropie de Nai Hutta. După ce v-am văzut planul de luptă, am fost de acord că aceasta este modalitatea cea mai bună prin care o voi putea face. Se răsuci spre contrabandişti. Puteţi să contaţi pe mine şi pe flota mea că vom lupta până la capăt!

Alte ovaţii. Renthal lovi cu pumnul în aer şi mulţimea explodă de-a dreptul.

— Perfect, spuse Han când hărmălaia mai conteni, vânătorii fără rachete sau torpile vor sluji ca escortă. Voi trebuie să ţineţi TIE-urile la distanţă pe durata atacului nostru. Indică după aceea spre restul contrabandiştilor. Ceilalţi vom ataca unul sau două dintre crucişătoarele grele. La momentul potrivit, Mako o să vă dea detaliile individuale. Va trebui să ne apropiem cât putem de mult de spatele lor şi să tragem concentrat asupra motoarelor. Nu faceţi economie – loviţi-i cu absolut toată puterea de foc de care dispuneţi!

Aclamaţiile se ridicară din nou în auditoriu. În mod vădit, aflarea faptului că vor fi ajutaţi de efectele speciale ale lui Xaverri şi de o flotă bine înarmată de piraţi ridicase moralul contrabandiştilor.

— Încă un lucru, prieteni, zise Mako. Dacă reuşeşte ceea ce încercăm aici, ştergeţi-o rapid! Dacă explodează, crucişătoarele acelea sunt teribil de periculoase. Nu cred că vreţi să fiţi prinşi de explozie, nu?

— Nu! aprobară ei la unison.

— Şi... încheie Mako, dacă nu reuşeşte... Ridică din umeri. Ei bine, va trebui să-ncercăm din nou. Nu putem să renunţăm pur şi simplu şi să plecăm.

Mulţimea îi ascultă cu atenţie şi în acelaşi timp cu seriozitate ultimele cuvinte.

Han reveni pe podium.

— Acesta este planul, rosti el. Îl vom repeta, până ce vi l-aţi fixat perfect. Există întrebări?

Spre uimirea lui Han, Xaverri şi Salla deveniră cele mai bune prietene în zilele următoare. El şi Mako erau ocupaţi cu organizarea de exerciţii repetate de luptă pentru piloţii şi echipajele din escadrila defensivă a lui Nar Shaddaa, aşa că nu beneficia de prea mult timp ca să ajungă pe la atelierul lui Shug, dar de fiecare dată când trecea pe acolo le găsea pe cele două femei lucrând umăr la umăr pentru a crea ”capodopera” iluzionistei.

— Solo, îl avertiză Xaverri, trucul va fi bun numai pentru o distragere de două-trei minute. Imperialii vor vedea navele năpustindu-se spre ei şi apropiindu-se foarte mult, iar instrumentele lor vor recepta date ce corespund observaţiilor vizuale. Eu intenţionez însă ca navele mele să apară foarte aproape, astfel ca reacţia lor să fie de a-şi întoarce navele, ca să beneficieze de puterea de foc a bateriilor frontale. În felul acesta, vor fi vulnerabile la atacul vostru din flanc.

Sorbi din cana de stimceai pe care-l pregătise pentru Shug, Salla, Chewie, Jarik şi ceilalţi mecanici voluntari care lucrau pentru a transforma iluzia lui Xaverri în „realitate”.

— Dar, urmă ea, navele mele vor fi ameninţătoare, fiindcă vor fi aproape. După vreo două minute, când imperialii îşi vor da seama că nici unul nu a fost lovit de salvele pe care le văd pornind dinspre ele, îşi vor da seama că este o înşelătorie.

Han aprobă din cap.

— Xaverri, tot ce-ţi putem cere sunt două-trei minute. Îţi vom fi realmente recunoscători pentru diversiunea aceea.

Am discutat cu Drea Renthal, căpitanul piraţilor angajaţi de hutti. Nava ei amiral, Pumnul lui Renthal, se va ascunde „înapoia” lui Nar Shaddaa – adică în partea emisferei dinspre Nai Hutta – împreună cu restul flotei. Când navele din clasa Capital vor ocoli satelitul, se vor întoarce pentru a se confrunta cu flota ta falsă, şi atunci ea şi Mako îi vor lovi cu putere.

Jarik Solo îşi şterse obosit chipul murdar cu o palmă chiar şi mai murdară.

— Han, care-i puterea flotei mercenare? Ne va fi de real ajutor?

— Da, încuviinţă Han. Pumnul lui Renthal este o corvetă corelliană mult modificată şi înarmată până-n dinţi. Are chiar şi lansatoare frontale de torpile protonice. Singura problemă este că nu dispune de prea multe torpile. Renthal nu-şi poate îngădui să dea greş.

— Care sunt celelalte nave? se interesă Xaverri.

— Renthal mai are un cargobot greu, Vise aurii, care a fost transformat pentru a transporta navete de vânătoare. Apoi un transportor mediu SoroSuub – o navă mare, dar nu prea grozav ecranată. Îşi va lansa navetele de vânătoare Z-95 Headhunter, însă va rămâne în expectativă, lăsând Pumnul lui Renthal să poarte atacul. După aceea, Prea târziu acum şi Minestra. Prea târziu acum este o navă de patrulare capturată de la imperiali. Renthal a înlocuit una dintre turelele laser cu un tun ionic, aşa că sperăm că va putea avaria un crucişător greu. Minestra este o corvetă uşoară Rendili Stardrive. O navă frumoasă, modificată, care deţine torpile de şoc şi tunuri ionice, alături de turelele laser.

— Mi se pare o flotă bunicică, încuviinţă Xaverri. Desigur, eu de abia cunosc diferenţele dintre un tun ionic şi o torpilă de şoc.

— Când am început primele curse de contrabandă, nici eu nu le prea deosebeam, chicoti Salla. Dar când patrulele imperiale încep să tragă în tine, te trezeşti că devii cunoscător foarte rapid.

Cele două femei îşi surâseră. Han continua să fie derutat de viteza cu care se împrieteniseră şi, ca să fie cinstit, era niţel gelos. Din multe puncte de vedere, Salla şi Xaverri păreau mai apropiate una de cealaltă decât fuseseră vreodată faţă de el. Se întrebă dacă discutau despre el... Poate că făceau schimb de impresii.

Gândul acela îl făcu să se învăpăieze la faţă. Din fericire, Jarik se dovedi o distragere binevenită.

— Auzi, Han... putem discuta câteva minute?

Han înghiţi ultima sorbitură de stimceai şi se sculă.

— Bineînţeles. Vrei să mergem în biroul lui Shug, ca să fim singuri?

— Da, încuviinţă tânărul. Dacă încercăm să vorbim aici, este imposibil să nu ne lovească cineva cu vreun ridicător anti gravitaţional, ori cu altceva!

Atelierul era un furnicar de activitate. Peste tot, contrabandiştii îşi puneau la punct navele, în unele cazuri modificându-le pentru a încerca să stoarcă un plus de viteză din motoare, sau montau lasere cu cuarte ori lansatoare de rachete suplimentare.

Han şi Jarik trecură pe lângă Călătorul pe Inel al Sallei şi fluturară din braţe spre Shug, atunci când acesta îşi ridică vizorul protector, ca să se şteargă de transpiraţie. Han se opri, duse palmele pâlnie la gură şi strigă către expertul mecanic:

— Arată bine! Tu şi Salla o să le oferiţi o surpriză tare neplăcută imperialilor!

Atunci când nu o ajutau pe Xaverri să-şi creeze iluzia-capodoperă, Salla şi Shug, împreună cu Rik Duel, modificaseră Călătorul pe Inel, instalând la pupa o pereche de lansatoare cu torpile de şoc. Nava de contrabandă a Sallei era un cargobot uşor CorelliSpace din clasa Gymsnor-4 şi, ca practic toate vehiculele ce aparţineau contrabandiştilor, suferise transformări masive. Semăna mai degrabă cu un planor sau – dacă doreai să fii răutăcios şi să capeţi un pumn în nas de la Salla – cu un mynock. Călătorul pe Inel era o navă rapidă şi manevrabilă, iar Salla

un pilot excelent. Han se baza mult pe capacităţile ei în bătălia care avea să urmeze.

Ştia că Salla avea să deţină posibilităţi mult mai însemnate decât el de a avaria serios navele imperiale. Bria era o navă micuţă şi onorabilă, dar nici nu se putea compara din punctul de vedere al vitezei cu şoimul Mileniului ori cu Călătorul pe Inel. De asemenea, era dotată cu un arsenal mai uşor.

Când Han şi Jarik ajunseră la biroul lui Shug, fură nevoiţi să îndepărteze de pe scaune o mulţime de componente unsuroase de echipamente, înainte de a se putea aşeza. După ce luară loc confortabil, Han suspină.

— Mă bucur c-ai vrut să stăm de vorbă, puştiule. Se pare că asta-i prima ocazie din ziua de azi când am reuşit să mă aşez. Organizarea bătăliei ăsteia ne-a ţinut mereu în priză pe mine şi pe Mako.

— Da, aprobă Jarik, şi eu am fost ocupat. Când n-o ajutam pe doamna Xaverri, îl ajutam pe Chewie cu Bria sau pe Shug cu Călătorul pe Inel.

— Shug mi-a spus c-o să ajungi un mecanic destul de bun. În acelaşi timp, devii un pilot şi tunar onorabil. Voi fi încântat să mă însoţeşti ca tunar. Chewie ţinteşte bine, totuşi doi tunari sunt de două ori mai buni ca unul singur.

— Han… asta-i… despre asta doream să discutăm. Trăsăturile tinere şi chipeşe ale lui Jarik erau adumbrite. Eu… eu n-am mai fost niciodată într-o luptă.

Înghiţi un nod şi continuă:

— Azi-noapte, am adormit în timp ce curăţam urmele de electrozi de pe Bria şi am… am avut un vis. Un coşmar, mai precis.

— Da? Despre ce era vorba?

— Am visat că ne luptam cu imperialii şi… – înghiţi iarăşi un nod – … am fost loviţi. Eu aveam un TIE în cătare şi am… am paralizat. Nu am tras în el. După aceea am văzut raza verde a salvei de laser venind drept spre mine, dar nu puteam să fac nimic. Am visat că… muream.

Tânărul se schimonosi la faţă şi se înfioră.

— Han... mi-e frică. Nu ştiu dacă am bravura necesară. Dacă o să dau greş şi toţi vor muri din cauza mea, aşa cum s-a întâmplat în vis?

— Jarik, rosti Han, mi-aş face griji în privinţa ta dacă nu ai fi speriat. Prima dată când am intrat în luptă, ca pilot de TIE, eram atât de îngrozit încât am fost cât pe aici să vomit în cască. Din fericire, mă prinsesem deja cu centurile în carlingă şi eram în vid, aşa că ştiam că dacă fac aşa ceva o să mă înec şi o să mor. Aşa c-am reuşit să mă abţin. După aceea cineva a tras în mine şi, fără măcar să mă gândesc la ceea ce fac, m-am pomenit răspunzându-i focului. Antrenamentul mi-a declanşat pur şi simplu... reacţiile instinctive.

— Serios? Jarik părea ca şi cum n-ar fi ştiut dacă să considere sau nu liniştitoare istoria relatată de corellian. Dar, Han... toţi spun că tu eşti curajos. Este primul lucru care se spune despre tine... „Este curajos!” Nimeni nu mi-a spus vreodată că aş avea curaj. Dacă sunt un laş? Cum pot să risc şi să vă decepţionez?

Han îl privi îndelung şi măsurător.

— Jarik, te confrunţi cu ceva cu care trebuie să ne confruntăm toţi. Aici, pe Nar Shaddaa, noi nu suntem cetăţeni. Trăim în afara legii şi asta-i periculos, prin definiţie. Laşii nu rezistă pe Nar Shaddaa, sunt mâncaţi de vii.

— Da, recunoscu Jarik, mă descurc cu un cuţit cu lamă vibratorie, ori într-o încăierare cu pumnii goi, dar nu-i acelaşi lucru cu a fi vaporizat. Bum! – şi aparţii trecutului.

— Puştiule, te-am urmărit, şi-ţi pot spune doar că eu cred că ai calităţile necesare. De acord, oamenii paralizează câteodată în luptă, dar tocmai de aceea Mako şi eu insistăm pentru şedinţe repetate de antrenamente, similare bătăliei.

Ridică din umeri şi continuă:

— La fel făceam şi când eram de partea imperialilor. Te antrenezi şi iar te antrenezi, iar motivul acestor antrenamente permanente este tocmai faptul că oricine

poate să paralizeze atunci când intră într-o luptă adevărată. Până şi veteranii bătăliilor. Dacă însă te antrenezi susţinut, există posibilitatea însemnată ca, chiar dacă ţi-ar paraliza creierul, mâinile şi corpul să acţioneze instinctiv. Ele vor funcţiona pe autopilot, executând ceea ce te-ai antrenat în mod repetat să faci, în ciuda faptului că mintea ta nu mai le furnizează nici o instrucţiune vreme de câteva clipe. Însă dacă te-ai antrenat bine şi-ţi cunoşti perfect îndatoririle – şi, puştiule, tu-ţi cunoşti îndatoririle, te-am urmărit – atunci creierul va reîncepe să-ţi funcţioneze. Teama nu va dispărea, dar vei putea s-o depăşeşti, s-o ocoleşti. Nu te va mai încetini. Vei continua să faci ceea ce trebuie să faci. Şi nu vei păţi nimic.

Jarik îşi umezi buzele.

— Dar… dacă nu se va-ntâmpla aşa? Poate c-ar trebui să-ţi iei alt tunar, Han. Mai bine mor, decât să te las descoperit.

— Dacă tu vrei asta, aşa voi face, puştiule, însă eu te-aş prefera pe tine. Te cunosc şi am lucrat bine împreună. Ne-am antrenat împreună. Totuşi, decizia îţi aparţine. Tot ce te rog este să mă anunţi din timp, bine?

Tânărul aprobă din cap.

— Mulţumesc. O să… mă gândesc… la asta.

Han se ridică, trecu pe lângă el şi-l bătu pe umăr.

— Du-te şi culcă-te, puştiule. Cu toţii suntem niţel obosiţi.

Jarik îi surâse şters.

— Bine, Han.

*

Lando Calrissian detesta să se murdărească, dar începuse să se obişnuiască şi cu asta. Pregătirea şoimului Mileniului pentru o luptă serioasă era o muncă amănunţită, defel curată, totuşi cineva trebuia s-o facă. Cu o săptămână în urmă, Shug îl ajutase să găsească şi să monteze o „nouă” turelă de tun la tribordul şoimului, la pupă faţă de carlingă şi imediat deasupra rampei de îmbarcare. Mai

rămăseseră totuşi destule de terminat. Ştia că Han, Chewie şi Salla l-ar fi ajutat, dar erau ocupaţi fie cu pregătirea holoiluziei lui Xaverri, fie cu punerea la punct a propriilor lor nave.

Lando înţelesese că relaţia dintre Xaverri şi Han aparţinea de acum trecutului. Utilizând o cheie hidraulică pentru a strânge şuruburile de pe şasiul noului laser cu cuarte, jucătorul profesionist se trezi gândindu-se la Xaverri. Erau adevărat o femeie deosebită, inteligentă, atrăgătoare, elegant îmbrăcată, cu simţul umorului – toate fiind calităţi pe care Lando le considera irezistibile. Se întrebă dacă ar fi interesat-o să continue cu el relaţia pe care o avusese cu corellianul. În mod evident, era atrasă de bărbaţi aflaţi la limita legii, altfel n-ar fi trăit şase luni cu Han.

Poate că ar trebui să-mi las mustaţă, gândi Lando. S-ar putea să-mi dea un... aer mai... şmecheresc. Colţurile gurii sale se ridicară. Poate că Xaverri ar fi fost interesată să-l însoţească, după ce se termina episodul acesta.

Lando se gândise să revină în sistemul Oseon; dorea să încerce vreo două planuri de îmbogăţire, pe care le dezvoltase în minte. Şi trebuia să-şi şlefuiască talentele la sabacc, deja considerabile. Peste vreo şase luni, în Oraşul Norilor de pe Bespin urma să se ţină un campionat de sabacc pe mize mari, la care dorea neapărat să participe. Pentru înscriere trebuia însă să strângă o sumă considerabilă, iar modul cel mai simplu şi mai rapid de a o face era să revină în Oseon. Lucrurile erau mai libere pe acolo...

Şi ar fi fost foarte plăcut, decise el, să călătorească alături de o doamnă încântătoare.

Singura problemă era... oare Xaverri continua să-l mai iubească pe Han? Şi ce ar fi simţit Han, dacă fosta lui prietenă s-ar fi însoţit cu cel mai bun amic al său?

De fapt, preciză Lando, cel mai bun amic uman al său. Neîndoios, Chewbacca era prietenul cel mai bun al lui Han.

Cufundat în fantezii în care el şi Xaverri câştigau şi cinau

în cele mai luxoase staţiuni din sistemul Oseon, Lando izbuti să se pocnească serios cu cheia hidraulică peste încheieturile degetelor de la cealaltă mână. Blestemând, duse palma spre gură, ca să-şi sugă locul lovit, apoi abandonă ideea, când văzu cât era de murdar.

— Stăpâne? rosti Vuffi Raa, ieşind de sub pântecele şoimului.

Micul droid purta diverse scule în cele cinci braţe cu degete-tentacule. Unicul său ochi roşu se fixă asupra lui Lando.

— Stăpâne, ce s-a întâmplat?

Încă dorindu-şi să-şi poată suge falanga zdrelită, Lando scrâşni:

— Vuffi Raa, de câte ori ţi-am spus să nu-mi mai zici „stăpâne”?

— De cinci sute şaizeci şi două de ori, stăpâne, răspunse prompt droidul micuţ.

— Tocmai mi-am tras una peste degete, morman de fier vechi ce eşti, mârâii Lando. N-o să păţesc nimic. Înapoi la muncă! Până diseară, trebuie ca şoimul să fie gata de decolare. Mako a anunţat alt exerciţiu de antrenament.

— Foarte bine, zise Vuffi Raa.

— Auzi, Vuffi Raa, spuse Lando.

Aflat deja pe spate sub navă, droidul se opri.

— Da, stăpâne?

De data aceasta, Lando ignoră apelativul.

— Eşti sigur că n-o să păţeşti nimic dacă vei pilota şoimul în bătălia asta?

— Stăpâne, îmi va solicita bineînţeles circuitele, deoarece, după cum ştii, sunt programat să nu pricinuiesc vreun rău fiinţelor vii – în mod deosebit oamenilor. Cu toate acestea, deoarece tu vei fi cel care va acţiona armele, cred că voi putea pilota. Cu condiţia de a nu-mi cere să lovesc altă navă, pe post de berbec. Atunci nu mă voi putea conforma ordinului.

— Sper că nu va fi cazul de aşa ceva! exclamă Lando. În regulă, carcasă de aspirator, înapoi la treabă.

— Da, stăpâne.

*

Han şi Mako nu spuseseră aproape nimănui momentul când intenţiona să atace Greelanx. O parte dintre contrabandiştii din „Comandamentul Superior” ştiau că ei doi cunoşteau graficul temporal al operaţiunii, dar acceptaseră decizia foştilor cadeţi imperiali că ar fi fost mai bine pentru toţi ceilalţi să nu aibă habar.

Lando, Shug, Rik Duel şi Jarik... toţi erau conştienţi că în una dintre decolările pricinuite de exerciţiile de antrenament aveau să se confrunte cu bătălia reală. Ceilalţi nu bănuiau nimic.

Han şi Mako avuseseră grijă în instruirea echipajelor. Nu doreau ca, din cauza prea multelor antrenamente, contrabandiştii să devină plictisiţi şi vlăguiţi. Pe de altă parte, ştiau că escadrila lor avea nevoie de foarte multe repetiţii. Singura lor şansă de a învinge flota imperială era să respecte întrutotul planul de luptă conceput de Mako şi Han.

Contrabandiştii de pe Nar Shaddaa erau toţi indivizi duri şi independenţi, care nu erau obişnuiţi să facă parte dintr-un grup mare, orchestrat.

— Este ca şi cum ai încerca să pui laolaltă nişte feline vro, se plânse Han, obosit, lui Xaverri. Consideră mereu că ei ştiu mai bine şi comentează orice nenorocită de decizie pe care o luăm. Este al naibii de obositor!

— Totuşi ultima dată când aţi exersat adunarea în formaţie, îi aminti femeia încercând să-l încurajeze, şi-au ocupat poziţiile într-o treime din timpul care le-a trebuit prima dată.

— Aşa-i, încuviinţă el fără entuziasm şi oftă. Dar îmi scot peri albi, iubito.

Xaverri zâmbi şi se prefăcu că-i inspectează scalpul, tuns încă foarte scurt după ce-l vizitase pe amiralul Greelanx.

— Nu, îl anunţă după un minut, nu văd nici unul.

Han îi surâse obosit.

— Atunci înseamnă că-mi ies peri albi pe dinăuntru.

— Nu-ţi mai face griji, îl bătu ea pe mână. O să trecem cu bine de momentul ăsta.

— Sper din toată inima. Xaverri, scumpo...

— Da?

— Vreau să-ţi mulţumesc fiindcă ai venit să ne ajuţi. Fără tine, n-am fi avut nici o şansă.

Xaverri îi aruncă un zâmbet şmecheresc.

— N-aş fi ratat aşa ceva pentru nimic în lume. De altfel, a meritat simplul fapt că am cunoscut-o pe Salla.

— Da, încuviinţă precaut bărbatul, am văzut că voi două aţi devenit prietene bune. De fapt... despre ce vorbiţi voi, când râdeţi şi lucraţi împreună?

Femeia chicoti.

— Solo, eşti un vagabond spaţial egoist! Crezi că vorbim despre tine, aşa-i?

Han clătină din cap.

— Despre mine? Nici vorbă!

— Ba da, ba da! izbucni ea în râs, văzându-i stânjeneala. Recunoaşte!

Corellianul refuză cu încăpăţânare să admită aşa ceva. În acelaşi timp, nu contenea să se întrebe dacă, după ce totul avea să se termine, el va mai putea relua relaţia cu Salla din acelaşi punct în care o întrerupsese. Îl văzuse pe Lando trăgând cu ochiul la ambele femei şi ştia că n-ar fi şovăit să-i facă avansuri Sallei, dacă ar fi considerat că aceasta intenţiona să-şi schimbe partenerul.

Oare Salla ţinea realmente de el? Aşa cum ţinuseră Xaverri şi Bria? Nu ştia. Ei doi nu discutaseră vreodată despre asemenea lucruri. Se simţiseră agreabil, se distraseră şi lucraseră bine împreună. Han bănuia că, datorită unui consens mut, nu vorbiseră niciodată despre sentimente intime sau posibilitatea unui viitor laolaltă.

De fapt, ce simţea el despre Salla?

Corellianul nu avea o certitudine. În majoritatea timpului era prea ocupat ca să acorde vreo atenţie subiectului. Ştia

cu certitudine că nu era pregătit să calce pe urmele lui Roa...

Pe când stătea în atelierul lui Shug, Chewie se apropie de el şi-i mârâii o aducere aminte.

— Ah! ridică ochii Han. Şedinţa de informare? Am pierdut noţiunea timpului!

Se grăbi împreună cu wookieeul spre auditoriul din Castelul Norocului. Sosise ora altei repetiţii, pentru a se asigura că fiecare contrabandist îşi cunoştea rolul în strategia generală.

Peste două ore, pe când contrabandiştii se revărsau din auditoriu, Han îl ajunse din urmă pe Shug, care păşea alături de Salla. Când Han ajunse lângă ei, Salla îl prinse de braţ şi i-l strânse, apoi îl sărută pe obraz.

— Ai fost grozav, spuse ea. Eşti întotdeauna grozav, Han. Îţi jur, eşti un conducător înnăscut.

— Cine, eu? rânjii corellianul, uşor stingherit.

— Când este următorul antrenament? se interesă Shug pe când mergeau.

— Nu ştiu, minţi Han. Mako îl va anunţa. Călătorul pe Inel este gata? Holoproiectoarele sunt amplasate? Balizele de trafic au fost pregătite?

— Totu-i gata, confirmă Shug. Îţi spun, Han, când se va termina totul, dacă n-o să mor, vreau să dorm o săptămână.

Salla îşi lovi uşor prietenul în braţ.

— Nu mai vorbi aşa! Aduce ghinion!

— Ţi-ai găsit tunar dorsal? întrebă Han.

— Da, Rik s-a oferit voluntar să manipuleze lansatoarele alea de rachete. Zice că-i un tunar bun.

— Are dreptate, spuse Han. Totuşi... nu-l lăsa singur în nava ta, nu-i împrumuta bani şi nici nu-i da codurile de securitate de acces la nimic care-i valoros pentru tine, ai înţeles?

— Da, zâmbi femeia, am fost avertizaţi despre el. Are mâncărimi de degete chiar şi cu cei asemenea lui, nu?

— Asta ca să vorbim politicos, preciză Han. V-am zis că

avem şi nişte veşti bune?

— Nu, despre ce-i vorba?

— Mako intenţionase să dirijeze defensiva de la bordul Pumnului lui Renthal, dar acum două zile ne-am dat seama că avem baftă. Ia ghiciţi cine a fost atât de preocupat de maternitate, încât a uitat să trimită un pilot ca să-i aducă iahtul înapoi pe Nai Hutta? Şi ghiciţi cine-i persoana ale cărei apeluri spre piloţii ei favoriţi n-au izbutii cumva, să-şi atingă ţinta, întrucât comunicaţiile între Nai Hutta Nar Shaddaa sunt atât de supraîncărcate în ultimele zile?

Salla începu să surâdă larg.

— Vrei să spui că Perla Dragonului se află încă aici?

— Da. Şi, spre deosebire de nepotul ei, Jabba, Jiliac este foarte conştiincioasă în pregătirile pentru posibilitatea unei confruntări armate. Are şase Headhunter şi le-am verificat pe toate – sunt în stare perfectă. Avem şi piloţi pentru ele, plus un echipaj de tunari pentru Mako. Am convins-o pe Blue să piloteze: nava ei este prea lentă ca să ne fie de mare folos, iar ea e un pilot prea bun ca să n-o folosim. În felul acesta, Mako se poate concentra asupra ecranelor lui tactice, urmărind toate acţiunile.

Shug fluieră încetişor.

— Iahtul ăla ne va fi de mare ajutor. Nu are un blindaj prea grozav, dar armament excelent şi deflectoare bune.

— Însă dacă va fi lovit, pielea cuiva va împodobi peretele salonului lui Jiliac... reflectă Salla. Totuşi, cred c-ar trebui să ne asumăm riscul ăsta. Avem nevoie de tot arsenalul disponibil.

— Vom trece sub tăcere numele celor care vor fi la bordul Perlei Dragonului, zise Han. Iar dacă Mako va fi nevoit să-şi ia o vacanţă lungă în Vizuina Contrabandiştilor până-i trece furia lui Jiliac, el zice că-i pregătit s-o facă. Rânjii. Blue i-a promis că-i va face şederea... interesantă.

Shug clătină din cap, iar Salla pufni:

— Fac prinsoare că i-o va face!

*

Îmbrăcat în costumul de zbor presurizat al piloţilor, Roa stătea pe permatonul platformei de asolizare, privind femeia blondă şi frumoasă cu ochi înlăcrimaţi din faţa lui.

— Încetişor, Lwyll, spuse el. Nu-ţi face griji. Voi fi atent.

— Te rog... zise ea prinzându-l cu mâinile de antebraţe, te rog, întoarce-te la mine, Roa! Viaţa nu va însemna prea mare lucru fără tine.

— Îţi promit că mă voi întoarce, jură bătrânul contrabandist. Lwyll este o navă bună. Va avea grijă de mine, aşa cum ai fi avut chiar tu. De aceea am botezat-o aşa.

Se apleca şi o sărută.

— În plus, nu-i decât alt exerciţiu de alarmă, iubito. Până acum ai venit aici şi m-ai sărutat, luându-ţi rămas bun, de opt ori, şi de fiecare dată m-am întors după cel mult o jumătate de oră. Şi de data aceasta va fi la fel.

Ea încuviinţă din cap, însă o lacrimă îi lunecă pe obraz.

— Te iubesc, Roa.

— Şi eu te iubesc, Lwyll. O să mă-ntorc, iubito. Voi merge pe drumul cel drept. Şi ne vom căsători. O să vezi! Va fi în regulă.

— Bine, aprobă femeia iarăşi din cap. Atunci, du-te, nu mai pierde vremea.

— Exact, nu vreau să-ntârzii la exerciţiu!

Surâzând larg, Roa îşi ridică silueta mătăhăloasă în carlinga lui Lwyll, o navetă de cercetare din clasa Redthom modificată, iute şi manevrabilă, dar cu armament uşor, având numai un laser triplu frontal. Naveta semăna cu un cilindru terminat printr-un vârf ascuţit ca un ac, cu o aripă delta butucănoasă. Aproape la fel de rapidă ca un vânător TIE, deţinea însă un atu copleşitor într-o luptă aeriană – era echipată cu ecrane deflectoare.

Roa îşi coborî ochii spre viitoarea soţie, care-i făcea cu mâna de pe permaton, şi-i zâmbi, apoi ridică degetul cel mare în sus.

După aceea îşi verifică instrumentele, îşi fixă centurile şi-

şi puse casca. Ca să aibă viteză şi putere maximă pentru armament, optase pentru a tăia alimentarea cu energie a sistemului biogen.

Apăsând maneta de admisie, activă jeturile ventrale şi-şi porni naveta în sus, tot mai sus şi mai departe. Privi spre sol şi încercă să distingă capul blond al lui Lwyll, dar acesta nu se mai zărea în depărtare.

Roa se îndreptă rapid spre coordonatele unde trebuia să se prezinte. Era unul dintre puţinii piloţi căruia nu i se atribuise un partener, deoarece misiunea lui era de a se folosi de viteza deosebită a lui Lwyll pentru a efectua misiuni de recunoaştere a manevrelor flotei imperiale, îi fusese alocată o frecvenţă specială, care-i permitea să-i raporteze direct lui Mako.

Pe măsură ce atmosfera se rarefie în jurul lui şi culoarea cerului se preschimbă din albastru-cenuşiu în cobalt şi apoi în negru împestriţat cu stele, Roa se relaxă. Dintotdeauna îi plăcuse să zboare, iar Lwyll era o minunăţie de pilotat, rapidă şi uşor manevrabilă.

Trecu pe lângă bordul lui Nar Shaddaa şi în numai câteva minute ajunse la coordonatele ce-i fuseseră atribuite. Pe măsură ce se apropia de poziţia prevăzută, se pregăti să audă căştile audio înviind cu mesajul lui Mako pe care-l auzise de atâtea ori până atunci: „Către toate navele – reveniţi la bază! A fost un exerciţiu de alarmă. Toate navele să revină la bază după încheierea manevrelor de antrenament...”

Peste câteva secunde, aşa cum se aştepta, contrabandistul vârstnic auzi glasul lui Mako:

— Atenţie! Atenţie! Către toţi derbedeii spaţiali, atenţie! A sosit momentul! Imperialii au apărut pe ecranele senzorilor noştri. A sosit momentul! Acesta nu este un exerciţiu de alarmă. Repet, nu este un exerciţiu de alarmă. Acum este de-adevăratelea, băieţi. Pregătiţi-vă să intraţi în luptă cu inamicul.

Ochii lui Roa se holbară. Cum? Nu este un exerciţiu de alarmă?

Pe măsură ce vocea lui Mako i se stingea în auz, Roa privi, rigid de spaimă, navele imperiale ce se iveau din hiperspaţiu.

BĂTĂLIA DE LA NAR SHADDAA

Primul lucru pe care amiralul Winstel Greelanx îl văzu când Destinul Imperial ieşi din microsaltul prin hiperspaţiu fu o navetă cercetaş, care se întorcea cu o sută optzeci de grade şi o lua la goană din faţa lui. Amiralul rânjii reţinut. Azi mă aştept să văd des imaginea asta...

Gândul îl deprimă. Avea să fie foarte greu să reuşească să piardă în faţa gloatei acesteia dezorganizate. În numele galaxiei, cum avea s-o poată face?

— Domnule amiral, escadra a ieşit din hiperspaţiu, îl informă locţiitorul său, comandorul Jelon.

Rutina intră în acţiune şi Greelanx se pomeni comandând în mod automat:

— Ordonă desfăşurarea escadrei.

Greelanx ştia ce se întâmpla şi nu se sinchisi să privească. Cele şapte nave din clasa Capital se aranjau în formaţiunea triunghi stipulată de el, cu Destinul în vârful triunghiului. Urmau după aceea două crucişătoare grele, Interdictorul şi Lichidatorul, urmate de Păstrătorul păcii şi Mândria Senatului. Ultimele două crucişătoare grele, Coercitivul şi Inexorabilul, se aflau în ariergardă. Cuirasatele îşi lansară vânătorii TIE, care se deplasară şi înconjurară triunghiul.

Cele două nave de recunoaştere din clasa Carrack, Avanpostul şi Vigilenţa, înaintară în faţa escadrei şi-şi lansară vânătorii TIE de recunoaştere. Cele şaisprezece nave uşoare, corvete navale din clasa Guardian, alcătuiseră deja formaţia lor de tip tor, gata să blocheze orice evadare de pe Satelitul Contrabandiştilor.

Totul se petrecu rapid şi lin, fără hopuri. Greelanx îşi instruise bine comandorii în toate amănuntele planului de luptă.

— Domnule amiral, escadra a fost desfăşurată conform ordinului, anunţă Jelon după numai câteva minute.

— Perfect. Ordonă pornirea în conformitate cu planul.
— Am înţeles, domnule amiral.
Escadra înaintă cu vitezele specificate: pichetele avansau spre Nar Shaddaa cu viteza flancului, linia de nave uşoare cu viteza de croazieră, iar navele grele cu viteza flancului.
Greelanx privi pe videoecranul punţii, apoi verifică scanerele cu rază lungă şi văzu că Nar Shaddaa era înconjurat de sute, poate mii de bucăţi de epave. Nu avea să-şi poată purta navele Capital prin încâlceala aceea, mai ales în cazul în care contrabandiştii opuneau rezistenţă. Când aveau să ajungă în vecinătatea satelitului, trebuia să le comande să-şi modifice înaintarea rectilinie, pentru a ocoli pe departe sfărâmăturile plutitoare.
Amiralul stătu cu mâinile la spate, privind punctul minuscul de pe displayul tactic „repetor” ce reprezenta nava micuţă şi speriată pe care o zărise la ieşirea din hiperspaţiu. Când nava cercetaş se apropie de epavele ce pluteau în derivă, alte două nave mici, probabil cargoboturi, i se alăturară în goana îngrozită.
Greelanx oftă. Planul său de luptă aprecia ca întreaga bătălie să se încheie în mai puţin de cincisprezece minute. Ar fi fost bine să nu mai piardă timpul, ci să se gândească în ce fel avea să reuşească să piardă.

*

Pentru primul minut, sau cam aşa, Roa izbutise doar să nu se panicheze ca să se refugieze în hiperspaţiu. Vederea escadrei imperiale apărând din hiperspaţiu îl zguduise puternic. Chiar dacă ştiuse în mod raţional că flota imperială va conţine zeci de nave, dintre care unele atât de mari încât aveau să depăşească cu foarte mult orice navă în care zburase el vreodată, tot nu fusese pregătit pentru ciocnirea aproape directă cu ele.
Aproape fără să ştie ce făcuse, Roa se pomenise virând şi revenind spre Nar Shaddaa cu viteză maximă. Se silise să inspire adânc de câteva ori şi să-şi alunge spaima. Pe

măsură ce Lwyll se îndepărta, exerciţiile de antrenament îi reveniră treptat în minte. Să raportez... Trebuie să raportez contactul. Eşti cercetaş, ai uitat?

Îşi activă comunicatorul pe frecvenţa specială codificată pe care o stabiliseră.

— Centrala Defensivă, aici Lwyll. Răspunde Centrala.

— Te auzim, Lwyll, se auzi în cască glasul lui Mako. I-ai zărit?

— Afirmativ, Centrala. Roa îşi verifică senzorii şi displayul tactic posterior. S-au desfăşurat şi avansează.

— Perfect, nu uita că asta-i ceea ce dorim. Continuă să-i atragi. Redu puţin viteza, dacă o poţi face fără să-ţi trădezi intenţiile. Voi trimite Interludiul elegant şi Călătorul stelar ca să te ajute să atragi cel puţin unul dintre pichete acolo unde dorim să ajungă.

— Am înţeles, Centrala.

Roa încetini puţin, străduindu-se s-o facă gradat. Fu surprins de rapiditatea cu care se apropiau navele de clasa Carrack. Sunt al naibii de rapide! Gândi el. Era mulţumit că Mako trimisese cele două nave ca să-l ajute. Amândouă erau iuţi, iar Danith Jalay şi Renna Stergo erau căpitani experimentaţi.

Inspiră adânc. Teama continua să dăinuie acolo, undeva în adânc, dar de acum nu-i mai ameninţa procesele de gândire.

Aşezându-se mai bine în scaun, Roa se concentră asupra misiunii imediate.

*

Pe puntea Perlei Dragonului, Mako Spince privea afişajele senzorilor şi tactice, de abia cutezând să clipească. Perla era prea mare ca să se poată ascunde realmente printre epavele şi sfărâmăturile plutitoare, aşa cum o puteau face unele dintre navele mici, dar îi comandase lui Blue s-o poziţioneze astfel încât navele din clasa Carrack să n-o poată observa până ce imperialii nu ajungeau unde doreau

ei.

Mako văzu că Avanpostul, una dintre navele din clasa Carrack, îşi modificase cursul pentru a se apropia de cealaltă emisferă a lui Nar Shaddaa, în timp ce Vigilenţa continua spre locul ambuscadei. Era logic, deoarece Greelanx nu putea şti unde anume aveau să intre în luptă contrabandiştii. După ce atacul lor avea să se declanşeze, probabil că Avanpostul avea să aştepte pur şi simplu aici, în loc să intre în luptă, gata de intervenţie şi, posibil, gata să se ocupe de orice contrabandişti care ar fi încercat să scape de asaltul imperial.

Cealaltă navă din clasa Carrack, al cărui ID emis o identifica drept Vigilenţa, continua să avanseze spre locaţia lui Mako.

Aproape c-a ajuns, gândi contrabandistul ştergându-şi de pantaloni palmele asudate. Aproape...

*

Fain Iniro era corellian, iar prietenii lui îi spuneau adesea că era pripit şi năvalnic. Iniro replica la această critică, explicând că rapiditatea sa în a acţiona era de obicei o virtute, oferindu-i frecvent startul prompt pentru afacerea cea mai convenabilă, marfa cea mai de calitate, mâna cea mai bună de sabacc.

Aflat acum la bordul cargobotului său uşor din clasa YT-1210, botezat „Ia-o!”, Iniro era iritat de aşteptare. La naiba, se gândea, ce se-ntâmplă?

Era frustrant să fie nevoit să se ascundă aici, în umbra unui cargobot avariat, fixat de flancul său printr-o gheară magnetică. Iniro îşi verifică iarăşi instrumentele, însă de data aceasta ceva îi atrase atenţia. Ceva cu adevărat mare avansa spre ei. Se apropiase mult, realmente mult.

Trebuie să fie unul dintre ei, gândi Iniro. Pentru o clipă, regretă că nu-şi instalase senzori noi, moderni, cu capacitate de identificare superioară.

— Gadaf, se adresă el tunarului său rodian, am detectat

ceva pe senzori. Fii gata să deschizi focul.

— În regulă, căpitane, încuviinţă rodianul. Sunt cu ochii-n patru.

Unii dintre ceilalţi contrabandişti comentaseră că Ia-o! Nu avea suficient armament ca să atace o navă imperială, dar Falan Iniro era convins că talentul său de pilot – care era remarcabil – va compensa din plin faptul că avea un singur laser, montat într-o turelă în partea de sus a navei.

— Îmi pare rău doar că... se auzi vocea rodianului încărcată de regrete.

— Ce-ţi pare rău?

— Că n-am avut timp să calibrăm cătarea laserului, şefule. Trebuie să compensez într-una, fiindcă trage mult spre dreapta.

Iniro nu manifestă deloc simpatie pentru el.

— Asta-i simplu de compensat, Gadaf. Eu nimeresc mereu cu laserul ăla.

— Ştiu, şefule, încuviinţă rodianul. Nici eu nu mă descurc chiar rău.

— Mda...

Iritat, Iniro se foi. Când naiba o să primim blestematele alea de ordine!

Conform senzorilor lui, forma cea mare şi necunoscută – indiferent ce ar fi fost ea – aproape că depăşise pe Ia-o!.

Haide odată, haide! Ce mai...

Trupul lui Iniro se încordă, auzind un glas în căşti. Era vocea lui Mako Spince, distorsionată de depărtare şi de nenumăratele sfărâmături dintre ei, totuşi lesne de recunoscut.

— Primul Val, aici Centrala Defensivă. Pregătiţi-vă să...

Iniro chiui şi-şi dădu apoi seama că nu auzise ultimul cuvânt. ”Atacaţi”, nu-i aşa? Era aproape sigur de asta.

Pentru o clipă se gândi să activeze comunicatorul şi să ceară Centralei să repete, dar n-o făcu. Ceilalţi ar fi râs de el şi ar fi rămas în urmă, în timp ce ei atacau!

— Îi dăm drumul! răcni el şi dezactivă ancora magnetică.

Coborând dinapoia epavei avariate care fusese

ascunzătoarea sa, Iniro văzu că era însoţit de alte două nave. Numai două? Pe toate creaturile Xendorului, unde erau celelalte?

Iniro nu avu timp să cadă pe gânduri, fiindcă aproape imediat se pomeni ţinta atacului unui vânător TIE.

O salvă îi lovi deflectorul frontal. Iniro compensă şi simţi nava vibrând, când Gadaf trase în TIE. Rodianul rată clar, nimerind prea mult în stânga.

Idiotul a compensat prea mult! gândi Iniro. Execută cu Ia-o! Un viraj larg, apelând pentru motoare toată energia de care dispunea.

— Rade-l, Gadaf! zbieră el.

O salvă roşie ţâşni, ratând de puţin TIE-ul care vira şi efectua un tonou.

Iniro înjură şi porni în urmărire. Nu era deloc uşor printre numeroasele resturi spaţiale. Trebuia într-una să-şi răsucească nava pe o parte sau să recurgă la alte manevre, chiar mai drastice, pentru a evita ciocnirile.

— Se apropie… cale pentru foc direct! urlă Iniro. Fii… gata!

Aşa cum promisese, în clipa următoare vânătorul TIE şi Ia-o! Se aflau în linie dreaptă, fără nici un obstacol între ei. Un alt fascicul roşu sfredeli vidul şi de data aceasta se înfipse în TIE-ul de recunoaştere, drept în centru!

Pentru o clipă, explozia înflori galbenă, apoi albă, dilatându-se într-una.

După aceea TIE-ul dispăru şi se zăriră numai scântei de resturi în flăcări şi cenuşă plutind prin spaţiu.

Înainte însă ca Iniro să-şi poată sărbători victoria, ochii îi fură atraşi de displayul tactic. Forma cea mare se apropia de el! Peste o secundă, avea să fie chiar deasupra lui!

Căpitanul Iniro se smuci disperat în scaunul de pilot, lovind comenzile şi străduindu-se deznădăjduit să scape, căutând să vadă duşmanul. Reuşi să-l întrezărească doar cu coada ochiului. Pe toate creaturile Xendorului, este atât de…

Falan Iniro nu mai avu timp să-şi încheie gândul.

Turbolaserele grele ale crucişătorului uşor din clasa Carrack scăldară micuţul cargobot într-o revărsare de foc verde, distrugând complet pe Ia-o! În mai puţin timp decât ar fi avut nevoie un om ca să clipească din ochi.

Peste alte zece secunde, nu mai rămăsese nici măcar praful spaţial.

*

La câteva secunde după ce o urmase pe Ia-o! a lui Falan Iniro, ieşind din ascunzătoare, Niev Jaub ştiu că făcuse o greşeală teribilă. Micul sullustan îşi pilota cargobotul uşor modificat, bineînţeles, botezat BnefNlle, iar când o văzuse pe Ia-o! ţâşnind din adăpostul ei, crezuse că nu auzise bine ordinul lui Mako şi o urmase. Imediat ce ieşise în câmp „deschis”, constatase că îi însoţea doar o singură altă navă. În mod evident, atacul nu fusese încă declanşat, iar ei porniseră prea devreme.

Pentru un moment, Jaub se gândi să încerce să vireze şi să se ascundă din nou, dar era prea târziu. O salvă verde dinspre un vânător TIE apropiat fu cât pe aici să-i pârlească favoriţii. Jaub îşi trimise micul cargobot care semăna destul de mult cu una dintre reptilele cu cochilii de pe planeta sa natală într-un derapaj disperat spre dreapta, într-o manevră de evitare.

Spre deosebire de majoritatea apărătorilor lui Nar Shaddaa, Jaub era un negustor onest, care făcea întâmplător afaceri pe Satelitul Contrabandiştilor, livrând alimente exotice la hotelurile-cazinouri cândva elegante. Pe Nar Shaddaa exista o enclavă sullustană de dimensiuni considerabile şi el avea acolo prieteni şi rude, aşa că, atunci când Mako lansase apelul pentru ajutor, se gândise că responsabilitatea sa ar fi fost să răspundă. Nu-şi putea lăsa amicii şi neamurile să fie răniţi, fără să încerce să-i ajute!

Şi acum ce faci se întrebă el, trăgând spre un TIE. Nu mă pot compara cu piloţii ăştia! În viaţa mea n-am mai tras în

nimeni, decât în ţintele de antrenament!

De acum însă nu mai putea să bată în retragere. Crucişătorul uşor din clasa Carrack intrase în luptă. Ochii mari ai lui Jaub se holbară şi mai mult atunci când o văzu pe Ia-o! străpunsă de o rafală de foc de turbolaser.

Simţind că i se face rău, privi cum nava corelliană fu vaporizată.

Dacă Jaub ar fi crezut că ar fi putut să întreacă în viteză oricare dintre navele acelea, poate că ar fi încercat s-o facă. El însă ştia prea bine adevărul. Se gândi că tot ce putea încerca era să rămână în viaţă şi, poate, să reuşească o lovitură norocoasă. Mako ar fi trebuit să ordone adevăratul atac dintr-o clipă în alta!

Jaub făcu alt viraj, când un TIE se năpusti pe lângă el, aparent din senin. Manevra de evitare îl aduse în raza de foc a turbolaserelor navei din clasa Carrack. Pilotul sullustan chiţăi pur şi simplu terorizat, când marginea valului verde trecu pe lângă el fără să-l atingă.

N-am păţit nimic, nu m-a atins, nu m-a atins, nu m-a… oh, zeilor… m-a atins… gândi sullustanul.

Indicatorii săi energetici coborau. Rafala de abia îl ştersese, dar probabil că-i distrusese deflectoarele pupa şi-i avariase motoarele. BnefNlle continua să avanseze doar în virtutea inerţiei, însă motoarele nu-i mai răspundeau la comenzi.

Jaub îşi testă jeturile de manevrare şi constată că funcţionau. Nu putea nici să frâneze, nici să accelereze, dar putea vira.

Privi în jur şi văzu două TIE-uri care i se apropiau din spate. Peste câteva secunde aveau să-l ajungă şi să-l transforme în atomi.

În mod evident, nava din clasa Carrack era mulţumită că nu trebuia să-şi irosească turbolaserele grele pe un cargobot micuţ şi avariat. Uriaşa navă imperială se deplasa senină, paralel cursului de zbor al lui Jaub şi niţel înapoia sa.

Secunde… mai am la dispoziţie doar câteva secunde.

Trebuie să le fructific la maximum, gândi Jaub. Nu se considera un individ deosebit de curajos, dar se ştia că sullustanii erau o rasă practică.

Folosindu-se cu brutalitate de jeturile de manevrare, Jaub îşi trimise nava într-un tonou, aducând-o în mod deliberat într-o rotaţie scăpată de sub control. Stelele şi resturile spaţiale se rotiră ameţitor pe videoecran, ridicându-i stomacul spre gură.

— BnefNlle, toată lumea! răcni el, repezindu-se spre flancul navei din clasa Carrack.

În sullustană, „BnefNlle” însemna „mult noroc”.

La început, Jaub crezu că n-avea să reuşească, că nava din clasa Carrack se deplasa prea rapid, dar apoi avu la dispoziţie o ultimă secundă pentru a-şi da seama că, într-adevăr, se va izbi în deflectoarele babord ale covertei.

Bucuria îl umplu, apoi totul fu numai foc…

*

— Fir-arai naibii de proşti idioţi! De ce nu mi-au aşteptat ordinele? răcni Mako privindu-şi ecranul tactic.

De ce au pornit mai devreme!

Poate că-l înţeleseseră greşit. El spusese „Pregătiţi-vă să evitaţi” şi nici nu terminase de vorbit, când cele trei cargoboturi impetuoase ieşiseră de la adăpost. Mako se holbase la ecran, înjurând monoton în multe graiuri, şi privise cum două dintre navele neascultătoare fuseseră transformate în vapori.

Cel puţin al doilea pilot, indiferent cine ar fi fost el, făcuse ca distrugerea lui să aibă o valoare. Până şi idiotul care pornise toată catastrofa nimicise un TIE de recunoaştere.

Acum a treia navă gonea direct spre el, urmărită înverşunat de un TIE.

— Grozav! urlă Mako. Condu-i exact spre ascunzătoarea noastră! Dac-o să mai supravieţuieşti, o să te caut personal ca să te strangulez!

— Poate c-o să ţină, dacă noi nu întreprindem nimic,

comentă Blue încordată.

— Ar trebui să-l las pe tâmpit să plătească pentru greşeala lui, mârâii Mako.

O ultimă verificare a ecranelor tactice îl convinse însă că nava din clasa Carrack intrase destul de mult în centura de sfărâmături ca să nu se poată întoarce rapid şi să iasă din raza de acţiune. Destul de aproape, gândi el.

— Bine, se adresă lui Blue şi echipei de tunari, haideţi să-i salvăm pielea mizerabilă!

Îşi activă comunicatorul şi rosti:

— În regulă, începeţi atacul! Primul Val, atacaţi acum – băieţi şi fete! Radeţi TIE-urile şi treceţi spre clasa Carrack. Pregătiţi-vă să-mi acoperiţi spatele! O să-l frigem pe nemernicul ăla!

Blue scoase Perla Dragonului din ascunzătoare, iar cargobotul care fugea îi zări şi viră spre ei, aidoma unui copil care aleargă pentru a se ascunde înapoia fustei mamei. Blue emise un ordin scurt spre echipa de tunari şi cele şase turbolasere puternice ale iahtului hutt trimiseră fascicule verzi de distrugere pentru a nimici vânătorul TIE.

Naveta inamică explodă spectaculos.

— Muniţie irosită aiurea, mârâii Mako. Navele astea idioate n-au nici măcar ecrane deflectoare.

De acum Perla avansa spre nava din clasa Carrack, care abia în acest moment îşi dădu seama că era provocată la luptă.

— Blue, răcni Mako, lansează-i pe Headhunter!

— Am făcut-o deja de două minute! răspunse femeia tot strigând. Nu mă mai învăţa ce trebuie să fac!

Vigilenţa viră spre iaht şi cele două nave se angajară în luptă.

În înfruntarea aceea, clasa Carrack deţinea desigur avantajul. Avea un blindaj mai greu decât iahtul, era mai bine ecranată şi dispunea de mai multe arme. În plus, era mai iute, deşii nu cu mult.

Cu toate acestea, echipajul lui Mako avea două avantaje majore faţă de Vigilenţa. Spre deosebire de pilotul navei din

clasa Carrack, Blue era obişnuită să manevreze prin norul de sfărâmături de pe orbita lui Nar Shaddaa, iar în al doilea rând iahtul hutt era mai mic şi astfel mult mai agil.

Blue exploată avantajele acelea pe cât putea mai bine, apropiindu-se rapid pentru a trage, apoi punând la încercare şi ultimul nit al navei în încercarea de a scăpa de salvele de răspuns.

După ce fu azvârlit pe podea, atunci când gravitaţia artificială se întrerupse pentru o secundă în urma unei lovituri directe, Mako se prinse cu centurile de scaun. Din centrul său de comandă, vedea rafale colorate reflectate din videoecran de fasciculele laser şi turbo-laser care erau deviate de ecranele deflectoare, dar n-o zărea pe Vigilenţa.

Fusese îngrijorat că nava inamică ar putea fi unul dintre modelele noi şi îmbunătăţite, care erau echipate cu raze de tractare, dar se părea că nu era cazul.

Iahtul hutt se cutremură o dată, apoi încă o dată sub lovituri şi Blue anunţă încordat:

— Pierdem deflectorul tribord. Încă o lovitură acolo şi...

BUM!

Perla se clătină îngrozitor, ca un animal rănit târât de ghearele unui prădător. Blue înjură violent.

— Foc! Loviţi-i din nou!

Iahtul lui Jiliac vibră, când turbolaserele traseră din nou, şi din nou.

Mako suferea că nu se poate scula pentru a vedea cu ochii săi ce se întâmpla, însă nava se legăna atât de violent, încât ar fi fost periculos. Asta i-ar fi mai trebuit – să-şi rupă vreo mână... sau gâtul.

BUM-BUM!

— La naiba! făcu Blue. Am pierdut trei socluri de turbolasere.

— Ba chiar patru.

— Blue, urlă Mako peste vuietul următoarei salve, ce se-ntâmplă acolo? I-am lovit măcar o dată?

— Mda, mormăi ea. I-am lovit. Foc, băieţi! Din nou!

Fără să mai poată rezista suspansului, Mako îşi desfăcu

centurile şi porni legănându-se peste podeaua mişcătoare, pentru a vedea ce se întâmpla.

— Deflectoarele lui babord sunt slăbite, îl anunţă Blue, iar noi le-am pierdut pe cele de la tribord.

Manevră iahtul hutt, astfel ca ecranele prova relativ intacte să fie îndreptate spre Vigilenţa.

— Motoarele sunt lente, comentă Mako simţind cum nava se căznea să se mişte.

— Nu-mi mai aminti, se răsti Blue.

Perla trase iarăşi, şi iarăşi, şi...

Mako emise un răcnet de încântare, văzând cum pe flancul blindat al navei din clasa Carrack apare o urmă adâncă de arsură, în loc ca salvele de turbolaser să fie respinse de un deflector.

— Deflectoarele babord sunt distruse!

— La fel ca ale noastre de la tribord, pufni Blue.

— Da, fetiţă, dar acum l-am prins şi Abandonează lupta!

Mako reveni grăbit la consola sa de comunicaţii.

— Atenţie, atenţie! Prea târziu acum! Minestra! Aici Centrala Defensivă! Răspundeţi!

Se adresa celor două nave de mercenari cărora ştia că le fuseseră alocate aceste coordonate. Prea târziu acum era o navă de patrulare imperială capturată şi modificată, iar Minestra era o corvetă uşoară imperială capturată. Ambele nave afişau acum însemnele ”ghearei înflăcărate”, care le desemna ca aparţinând piraţilor.

— Aici Minestra, te auzim Mako, rosti o voce.

— Prea târziu acum, recepţie.

— Atenţie, băieţi, veşti bune! Tocmai am distrus deflectoarele babord ale Vigilenţei!

— Am pornit deja să-i venim de hac, se auzi glasul căpitanului Minestrei. Mako, am văzut ce aţi încasat. Ar fi mai bine s-o ştergeţi de aici până nu apar alţi imperiali.

— Nu avem nimic împotrivă, încuviinţă Blue şi Perla Dragonului se îndepărtă cu încetineală dureroasă.

Mako îşi privi senzorii de diagnoză şi blestemă. Nu mai există deflectoare tribord, motoarele subluminice sunt

avariate, fuzelajul este afectat şi ne depresurizăm. Jiliac va fi al naibii de nemulţumită de asta...

Cele două nave ale piraţilor sosiseră de acum şi, împreună cu cargoboturile, înconjurau Vigilenţa avariată, aidoma animalelor de pradă în jurul unei prăzi rănite. Mako văzu cum nava din clasa Carrack încasă lovitură după lovitură, până ce, finalmente, blindajul nu mai putu rezista şi o gaură imensă se deschise în flancul babord. Contrabandiştii îi ţintiră motoarele, apoi puntea, şi în câteva minute Vigilenţa plutea neajutorată prin spaţiu. Capsule de salvare se lansară din ea, pe măsură ce o parte din echipaj începu abandonul navei.

Mako rânjii cu toată gura.

— V-aţi descurcat excelent, băieţi! Bun, nava mea a încheiat socotelile, cel puţin până putem face o evaluare a avariilor, aşa că pornesc spre Punctul Amăgirii înainte de termen. Voi continuaţi.

Navele uşoare trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!

*

Amiralul Greelanx se holbă la comandorul Jelon, luat prin surprindere de raportul subordonatului său.

— Vigilenţa e scoasă din luptă? Căpitanul Eldon a murit?

— Da, domnule amiral. Regret că trebuie să v-o spun.

— Ce s-a întâmplat cu TIE-urile lui?

— Toate au fost distruse, domnule amiral.

Greelanx era prea disciplinat ca să înjure cu glas tare, însă o făcu în gând.

— Ordonă viteză maximă pentru navele uşoare. Să fie însoţite de două escadrile de TIE-uri. Anunţă-i că pot angaja inamicul în luptă după voie.

— Am înţeles, domnule amiral!

Pentru o clipă Greelanx se gândi să aducă în luptă Avanpostul, cealaltă navă din clasa Carrack, apoi se răzgândi. Avanpostul putea fi necesar mai târziu, pentru curăţirea terenului. Nu dorea să-şi rişte singura navă de

recunoaştere care-i mai rămăsese.

O să le arătăm noi nenorociţilor ăştia de criminali, gândi el furios, uitând complet pentru moment că ar fi trebuit să piardă bătălia.

*

Căpitanul Soontir Fel privi micuţa siluetă holografică a amiralului Greelanx, care părea cocoţată pe consola de comunicaţii a Mândriei Senatului, şi avu senzaţia că cineva îl lovise cu pumnul în plex.

— Eldon este mort?

Greelanx încuviinţă scurt din cap.

— Din păcate, da.

— Am înţeles, domnule amiral. Îmi permiteţi să raportez?

— Dă-i drumul, făcu Greelanx cu un glas lipsit de orice căldură.

— Poate că ar trebuii să-i privim cu ceva mai multă... seriozitate pe aceşti contrabandişti, domnule amiral. Se pare că sunt capabili să organizeze un atac coordonat, spre deosebire de simple atacuri aleatorii.

— Observaţia ta a fost înregistrată, Fel. Greelanx, terminat!

Mica siluetă holografică dispăru brusc.

Soontir Fel rămase, o clipă, cu capul plecat. Căpitanul Darv Eldon îi fusese coleg de clasă în Academie. Timp de aproape zece ani, fuseseră prieteni apropiaţi. Moartea lui era ca o rană produsă de un cuţit cu lamă vibratorie.

Înghiţi un nod, apoi îşi îndreptă umerii. Avea timp să jelească mai târziu. Deocamdată, misiunea lui era de a ucide cât mai mulţi contrabandişti.

La început, Han Solo constată că-i venea teribil de greu să tragă în vânătorii TIE, în loc să-i piloteze. Imediat ce Mako ordonase atacul Primului Val, Han, cu Chewie şi Jarik aflaţi în turelele de tunuri montate pe aripile Briei, porniseră şi angajaseră lupta cu câteva TIE-uri. Han distrusese doi vânători şi acum gonea prin inelul de

sfărâmături, căutând alţii.

Bria avea un deflector posterior slăbit, ceea ce-i punea motoarele în pericol în eventualitatea în care ar fi fost lovită puternic în zona respectivă, dar altfel nu păţise nimic, în mare parte graţie talentului de pilot al lui Han.

Han era unul dintre puţinii contrabandişti care zburau fără partener. Mako dorise ca el să fie liber, pentru a supraveghea flota şi a merge acolo unde era nevoie de susţinere, fără a fi împiedicat de existenţa unei nave pereche. Han îşi dăduse seama că decizia fostului său coleg însemna recunoaşterea capacităţilor sale de pilotaj şi se simţise extrem de încântat.

Privi spre turela de pe aripa stângă a Briei şi-l văzu pe Jarik în scaunul pivotant, cu casca pe cap. Deocamdată, puştiul nu se descurcase bine. Fusese excesiv de surescitat, nervos şi izbutise să rateze tot ceea ce ţintise. Han începuse să-şi spună că n-ar fi trebuit să-l încurajeze să-l însoţească.

Chewbacca făcuse o treabă incomparabil mai bună, lovind un TIE şi trimiţându-l neajutorat în derivă. Peste câteva secunde, vânătorul se izbise de o epavă şi explodase.

Han însuşi distrusese alt TIE cu laserele gemene de la prova.

Glasul lui Mako îi răsună în căşti.

— Atenţie! Navele uşoare sosesc şi atacă după voie! Toată lumea să fie cu ochii-n patru!

Corellianul tocmai decisese să plece în căutarea uneia dintre navele uşoare, când pe neaşteptate un vânător TIE se năpusti spre ei, trăgând din lasere.

— Chewie, Jarik! răcni pilotul. Atenţie!

În mod reflex, eschivă salvele şi trase cu tunurile prova.

Rată clar şi înjură sonor.

Alt TIE se repezea spre ei, dorind să prindă Bria în foc încrucişat. Han trase către el, în timp ce vira şi-l văzu clătinându-se. Îl nimerise!

Celălalt TIE reveni; de data aceasta, Chewbacca îl avea în

cătare şi trase, trase...

Urletul neaşteptat de furie şi frustrare al wookieeului aproape că-l asurzi pe Han. Am fost loviţi fu primul lui gând şi răsuflarea i se opri în gât, dar când privi în dreapta îl văzu pe Chewie, legănându-se în sus şi în jos în scaunul pivotant, urlând, blestemând şi fluturându-şi braţele lungi şi îmblănite, evident mânios... însă teafăr.

Ce l-a apucat? se întrebă Han, apoi se uită mai atent şi văzu ce se întâmplase.

Chewie strângea în labe manşa de comandă a tunului, din care atârnau sârme. În entuziasmul său de a nimeri TIE-ul, wookieeul uitase să-şi cenzureze forţa uriaşă şi smulsese manşa din soclul tunului!

Acum fu rândul lui Han să blesteme.

— Chewie, lăţos mare şi tâmpit! Uite ce-ai făcut!

Chewbacca scrâşni în căşti, anunţându-l pe Han că ştia prea bine ce făcuse. Pilotul nu-şi mai auzise niciodată prietenul folosind un asemenea limbaj.

Bum! O salvă dinspre TIE lovise deflectorul din mijlocul Briei.

Hei, Solo! Concentrează-te asupra pilotării, altfel ai mierlit-o! Han scutură din cap şi-şi dădu seama că de acum înainte va fi nevoit să se considere paralizat pe partea dreaptă şi s-o protejeze cât putea mai bine.

— Jarik, rosti el în laringofon, fii atent, puştiule! Chewie a rupt manşa de comandă a nenorocitului de tun din turela dreaptă! Rămâne acum în grija ta să loveşti TIE-urile!

Glasul lui Jarik se auzi slab şi tremurat.

— M-m-m-m... eu?

— Da, tu! Acum, fii cu ochii-n patru! Se apropie din nou!

*

Jarik se ghemui în scaunul pivotant din turela stângă, încremenit de teroare. Cel mai groaznic coşmar al meu se transformă în realitate! Din cauza mea, vom muri toţi!

Se sili să se îndrepte şi roti scaunul, căutând TIE-ul. Grila

de ţintire atârna în faţa lui. Va fi oare capabil să ochească ceva? Nu ştia. Până atunci, ratase în mod jalnic.

Unde este, unde este...

Brusc, îl văzu. Cobora de deasupra într-un luping care avea să-i îngăduie să se întoarcă brusc şi apoi să tragă spre prova Briei.

N-o pot face... dacă n-o s-o pot face? urlă mintea lui Jarik, dar, cumva, mâinile sale acţionară, iar apoi trupul le urmă, pivotând o dată cu scaunul. Avea în faţă grila de ţintire, acolo era TIE-ul şi brusc... cele două imagini se contopiră.

Fără să acţioneze în urma unui act de voinţă conştientă, degetul mare al lui Jarik apăsă butonul de declanşare a focului.

O rază roşie ţâşni, lovind TIE-ul în mijlocul fuzelajului micuţ.

Într-o tăcere magnifică, naveta de vânătoare explodă.

Jarik rămase nemişcat, privind şocat. Eu am făcut asta?

Vocea lui Han se auzi în căşti.

— Excelent tras, puştiule! Haidem s-o mai facem o dată!

Eu am făcut asta? Eu am făcut-o! Eu am făcut-o! O pot face!

Jarik „Solo” zâmbi larg şi simţi un val de satisfacţie şi mândrie.

— În regulă, Han!

Îşi verifică încărcătura tunului, apoi când Bria viră larg, porni să privească în jur, căutând alte ţinte.

*

La bordul Călătorului pe Inel, Salla Zend îşi verifică locaţia, apoi privi iute pe videoecran, pentru a se asigura că partenerul ei de zbor se afla în poziţia corectă. Deoarece Călătorul pe Inel avea aceeaşi viteză cu Şoimul Mileniului, ea făcea pereche cu Lando şi neaşteptatul său pilot droid.

Salla trebuia să-i recunoască lui Vuffi Raa meritul respectiv. Până atunci, nu mai auzise de un droid care să poată pilota, dar înţelesese că Vuffi Raa era un tip special,

dintr-o parte cu totul diferită a galaxiei.

În mod clar, nu era un astromec obişnuit. Din clipa în care-şi ocupaseră poziţiile, Vuffi Raa nu numai că menţinuse formaţia cu ea, ci uneori se dovedise chiar mai iscusit în manevre!

Femeia vorbi în laringofon:

— Vuffi, detectezi pe senzorii tăi vreuna dintre navele uşoare?

— Deocamdată nimic, lady Salla, răspunse micul droid. Şi, vă rog, numele meu este Vuffi Raa.

— Nici o problemă, Vuffi Raa, replică ea. De fapt, ce înseamnă numele tău?

— În limbajul celor care m-au programat, este un număr, lady Salla.

— Mda.

Zburând printre sfărâmături, Salla efectuă o inspecţie vizuală. Momentan nu zărea nici o navă uşoară, totuşi senzorii ei arătau un grup mare de nave deplasându-se prin ”norul” de resturi spaţiale din jurul lui Nar Shaddaa. Era o simplă chestiune de timp.

— Lando, fii atent la tunuri! Văd imperiali peste tot.

— Am înţeles, Salla.

— Rik, Shug? Este posibil să avem musafiri dintr-o clipă în alta. Sunteţi pregătiţi?

— Sunt gata, Salla, replică Rik.

— Gata, domniţă frumoasă, confirmă şi Rik Duel într-o manieră pe care şi-o închipuia cuceritoare.

Femeia făcu o strâmbătură şi dădu ochii peste cap.

— Las-o baltă, Rik! Fii atent! Nu-i momentul pentru vrăjeli.

— Salla, exclamă el pe un ton care simula jignirea, n-am ce-i face dacă-ţi văd frumuseţea! Să ştii că fraierul ăla de Solo nu te apreciază la valoarea ta. Meriţi ceva mai mult decât jegul ăla corellian. Eşti o femeie clasa-ntâi, pe când el…

— Termină cu flecăreala, Rik, se răsti ea plictisită de tachinările lui. Şi înfrânează-ţi hormonii. Poantele tale sunt

cam răsuflate.

— Dar, Salla… protestă bărbatul cu un glas care părea teribil de rănit, mi-ai căzut cu tronc din clipa în care…

— Lady Salla! interveni Vuffi Raa. Se apropie!

Salla îşi verifică senzorii şi codurile ID ale navelor. Paza Liannei, un crucişător uşor vamal din clasa Guardian! Îşi modifică traiectoria, pentru a apărea frontal în faţa crucişătorului şi fu impresionată de iuţeala cu care Vuffi Raa îi imită manevra.

Peste câteva clipe, Paza Liannei apăru năpustindu-se spre ei şi trăgând din tunurile laser. Salla receptă o lovitură minoră, însă ecranele deflectoare o deviară. Nava imperială era rapidă şi la fel de manevrabilă ca şi cargoboturile – de fapt, era o navă vamală de patrulare, destinată opririi contrabandiştilor.

Shug trase cu laserele sale cu cuarte, dar rată clar, deoarece pilotul imperial eschivase rapid. Este bun de tot! gândi Salla. Dar o să-l doborâm. Avem avantajul numeric.

Fusese atât de ocupată cu angajarea în luptă a Pazei Liannei, încât nu observase cele trei punctuleţe imperiale de pe senzorii ei, care se apropiau cu o viteză incredibilă.

— Lady Salla! chiţăi Vuffi Raa. Vânători TIE!

Salla receptă o salvă în prova, dar ecranele deflectoare rezistară. Shug trăgea într-una acum, la fel ca Lando. Un TIE fu lovit şi explodă imediat. Salla nu-şi dădu seama cine-l nimerise.

Manevră de evitare! Salla răsuci Călătorul pe Inel pe o parte, însă fu oricum lovită. Deflectoarele ei respinseră mare parte din energia impactului, totuşi cargobotul vibră violent.

— Rade TIE-ii ăia! urlă femeia.

— Încerc! se auziră simultan glasurile lui Lando şi Shug.

Salla înjură crunt. Unde-i Paza Liannei? În vârtejul luptei, pierduse urma navei din clasa Guardian.

Călătorul pe Inel se cutremură din nou. Salla se luptă să păstreze controlul navei care se smucea, evitând ca prin minune impactul cu o bucată uriaşă din epava unei nave.

Fuseseră nimeriţi în flanc şi deflectoarele ei erau slăbite acolo. Ţinând seama de forţa salvei, trebuia să fi provenit de la nava de patrulare, nu de la un TIE.

— Essssteeee! răcni Lando în căşti şi femeia văzu alt TIE distrus.

Doi la doi. Raportul numeric era mult mai convenabil!

Bun, şi acum... unde era Paza Liannei? Înapoia lui Lando? Nu! Venea direct în urma ei!

— Manevră de evitare, Salla! Se auzi glasul încordat al lui Lando.

— Nici vorbă! bubui ea. Asta aşteptam! Rik, fi-ţi-ar pielea a naibii, frige-l!

*

Căpitanul imperial Lodrel al Pazei Liannei rânjii nemilos, în vreme ce nava lui se năpustea spre pupa cargobotului în formă de mynock. Te-am prins! gândi el îngâmfat şi deschise gura pentru a da ordinul de distrugere a navei neajutorate.

Înainte însă de a putea pronunţa un cuvânt, Lodrel observă ceva ciudat la pupa navei CorelliSpace. Două saborduri de tunuri camuflate tocmai se deschiseseră în pupa inamicului!

În loc să ordone „Foc!”, Lodrel răcni:

— Manevră de evitare!

Cele două torpile de şoc porniseră însă deja spre el. Nu-i cinstit! gândi Lodrel indignat.

Fu ultimul lui gând.

*

— Hooo-hooooooo! răcni Salla, când văzu pe senzorii posteriori cum nava de patrulare era vaporizată. L-am ras! Excelent tras, Rik!

— Asta-nseamnă c-o să mă săruţi, când ne-ntoarcem la bază? făcu bărbatul.

— Nici o şansă, replică voios Salla, dar o să-ţi fac cinste c-un rând!

— Felicitări, lady Salla, rosti Vuffi Raa cu tonul său pedant şi excesiv de afectat.

— Grozav, Salla! strigă Lando. În nebunia asta, uitasem complet de lansatoarele alea de rachete. Shug, eşti cel mai tare!

— Da, Shug, încuviinţă Salla, îţi suntem toţi datori.

— A fost amuzant, chicoti Shug. Vreţi s-o mai facem o dată?

— Sigur că da! încuviinţară în cor Salla şi Lando.

Mako Spince oftă uşurat când Perla Dragonului avariată izbuti să ajungă la Punctul Amăgirii şi la protecţia relativă oferită de navele mai mari din flota mercenarilor de sub comanda lui Drea Renthal. Începu să-şi controleze senzorii, ascultând în tot acest timp rapoartele dinspre navele sale.

Contrabandiştii se descurcau bine împotriva navelor uşoare imperiale. Sufereau totuşi pierderi – nave pe care nu-şi puteau permite să le risipească. Mako se încruntă, când începu să verifice navă cu navă. Pierd o mulţime de prieteni azi, gândi el trist. Au pierit prea multe nave bune şi prea mulţi oameni buni…

Rulă o verificare de stare. Aproape douăzeci şi cinci la sută dintre navele contrabandiştilor săi… nu mai existau. Chiar dacă ar fi câştigat bătălia, operaţiunile de contrabandă pornite de pe Nar Shaddaa aveau să fie afectate pentru multă, multă vreme.

Însă imperialii pierduseră probabil jumătate din TIE-uri şi aproape cincizeci la sută din navele uşoare.

Întrebarea decisivă, gândi Mako, este când va arunca Greelanx navele grele în luptă? Acestea se apropiau, dar se aflau încă în afara razei de acţiune propriu-zisă.

Îşi privi nervos senzorii şi văzu două nave uşoare convergând spre nava unui contrabandist. Oh, nu! În cască sa irupse un glas panicat:

— Centrala Defensivă! Nu-mi poţi trimite ajutoare? Sunt

avariat şi...

Vocea crescu într-un urlet de agonie şi încetă brusc. Mako văzu cum punctul luminos de pe senzori se stinse. Înjură în şoaptă, neajutorat.

*

— Comandor Jelon, rosti amiralul Greelanx, ordonă TIE-urilor rămase să se desfăşoare şi să atace după voie.

— Da, domnule amiral.

Navele imperiale mari se aflau acum la mai puţin de cinci sute de kilometri de învelişul de sfărâmături spaţiale al lui Nar Shaddaa. Greelanx sorbi din stimceai, apoi verifică din nou senzorii. Zări cele douăsprezece TIE-uri rămase repezindu-se spre câmpul de luptă.

— Comandor, anunţă triunghiul navelor grele să se pregătească pentru apropierea de satelit din exteriorul planului orbital. Vom evita sfărâmăturile acelea.

— Da, domnule amiral.

— Şi să accelereze la viteză maximă. Declanşăm atacul.

— Am înţeles, domnule amiral!

Greelanx reverifică statutul escadrei. Era impresionat de tenacitatea contrabandiştilor. Se aşteptase ca de acum să fi rupt rândurile şi să fi fugit, dar ei continuau să lupte şi să aducă pagube considerabile navelor sale uşoare.

Cu toate acestea, avea să-i fie destul de greu să piardă. De acord, contrabandiştii se luptau cu bravură, totuşi micile lor cargoboturi nu se puteau compara cu navele sale din clasa Capital. Greelanx oftă. Era posibil să fie nevoit să ordone uneia dintre nave să execute o manevră care să-i garanteze distrugerea.

Amiralul înghiţi altă gură de stimceai şi simţi o gheară încleştându-se în jurul gâtului. Mai trimisese de multe ori trupe la moarte, însă niciodată în mod deliberat. Nu era convins că o putea face…

Dar ce alternativă avea?

*

S-au pus în mişcare! Accelerează la viteza de atac! Îşi dădu seama Mako privind senzorii. Deschise comunicatorul pe o frecvenţă privată, specială.

— Han, aici Mako. M-auzi?

— Da, Mako, răsună glasul prietenului său, distorsionat, dar inteligibil. Te-aud. Care-i treaba?

— Greelanx şi-a pus în mişcare navele grele. Voi ordona retragerea, îmi faci un serviciu, amice?

— Normal.

— Tu şi Chewie asiguraţi ariergarda pe durata retragerii. Staţi mai în urmă şi mânaţi-i de la spate pe derbedeii spaţiali, în regulă? Ţine-i pe calea cea bună, Han. Nu le permite să meargă prea încet, dar ai grijă să n-o zbughească prea repede. Vrem ca imperialii să vină imediat în urma voastră.

— În regulă. Cum ne descurcăm?

— Pe ansamblu nu-i rău, însă am pierdut nişte prieteni.

— Ştiu, încuviinţă Han sumbru, am văzut rămăşiţe.

— Mako, terminat.

Mako comută pe altă frecvenţă specială.

— Căpitanul Renthal?

— Aici Renthal.

— Sunt pe punctul să anunţ retragerea. Fiţi pregătiţi.

— Suntem pregătiţi. Voi rechema Minestra.

— Ce-i cu Prea târziu acum?

— Nu mai există.

— Oh...

— Renthal, terminat.

Mako trecu pe frecvenţa generală.

— Băieţi şi fete, aici Centrala Defensivă. V-aţi descurcat bine, derbedei spaţiali, şi acum este timpul să părăsim petrecerea. Toate navele se vor retrage pe vectorul alocat. Amintiţi-vă exerciţiile de simulare. Repet – vă veţi retrage pe vectorul alocat, începând din clipa asta. Centrala Defensivă, terminat.

*

Xaverri stătea într-o secţiune izolată din atelierul lui Shug Ninx, concentrată asupra displayului tactic pe care primea date retransmise de Perla Dragonului. Văzu cum contrabandiştii se întoarseră şi fugiră din faţa navelor grele imperiale şi a navelor uşoare care supravieţuiseră.

Prietenii ei păreau că gonesc în panică, dar în realitate era vorba despre o retragere de sub foc, atent coordonată şi repetată. Mako şi Han exersaseră mereu şi mereu distanţa la care trebuiau să rămână faţă de navele imperiale – amăgitor de aproape în raza de acţiune a arsenalelor, astfel că ”fugarii” trebuiau să execute manevre de evitare permanente, pentru a nu se întâmpla să fie loviţi de salve norocoase ale imperialilor.

Iluzionista îşi umezi buzele, anticipativ, gândindu-se că aceea era marea ei ocazie, şansa de a ucide dintr-o lovitură mai mulţi imperiali decât avea probabil să mai reuşească vreodată.

Aşa, gândi ea privind triunghiul care se apropia tot mai mult de coordonatele Punctului Amăgirii. Aşa, veniţi, urmăriţi-i, da, urmăriţi-i până-n capcană…

Încordată ca un vânător togorian, privea cu atâta concentrare în displayul tactic, încât simţi cum o usturǎ ochii şi fu silită să clipească repede.

Când vederea i se limpezi, îi văzu! Întregul triunghi al navelor grele se afla exact în centrul coordonatelor PA!

Pe buzele lui Xaverri înflori un rânjet carnivor, care nu avea nimic plăcut în el. Îşi activă comunicatorul şi vorbi pe o frecvenţă specială:

— Mako, sunt Xaverri.

— Aici, Mako. Recepţie!

— Activez iluzia… acum, spuse ea şi întrerupse contactul.

După aceea, fără grabă, cu un gest deliberat, apăsă butonul cel mare şi roşu de pe consola ei, etichetat A NU SE ATINGE DECÂT DE XAVERRI!

— Acum – muriţi, şopti ea.

*

Destinul Imperial ocoli bordul lui Nar Shaddaa, descriind un arc larg, aşa cum i se ordonase pentru a evita sfărâmăturile plutitoare ce înconjurau Satelitul Contrabandiştilor. Când o făcu, amiralul Greelanx putu în sfârşit să vadă Nai Hutta, masivă chiar de la distanţa de peste 123000 kilometri. Nava sa amiral conducea atacul împotriva contrabandiştilor care fugeau, iar navele grele se deplasau în formaţie perfectă, al cărei triunghi era flancat de vânătorii TIE şi navele uşoare supravieţuitoare.

Greelanx stătea pe punte şi-i privea cum se apropie de prada lor; văzând dârele roşii şi verzi lăsate de laserele şi turbolaserele imperiale ce trăgeau spre mulţimea pestriţă de cargoboturi, se întrebă din nou cum avea să reuşească să aranjeze o înfrângere şi retragere cât mai realistă.

Contrabandiştii luptaseră cu bravură, trebuia s-o recunoască, totuşi vederea navelor sale grele îi îngrozise în mod evident, îi înspăimântase în aşa hal, încât le pierise orice spirit de luptă pe care-l avuseseră.

Acum fugeau ca vreltii corelliani înaintea unei haite de canoide.

— Domnule amiral, rosti agitat operatorul de la senzori. Receptez ceva, dar de unde... Suntem atacaţi, domnule amiral!

Greelanx aruncă o privire scurtă spre senzori, apoi se întoarse către videoecran. Ochii i se holbară.

Direct spre ei din direcţia lui Nai Hutta veneau sute de nave de contrabandişti de diverse dimensiuni – printre care câteva corvete corelliane! Mercenari, gândi Greelanx. Contrabandiştii nu au ceva atât de mare!

— De unde au apărut? îl întrebă Jelon pe operatorul senzorilor. De ce nu le-ai depistat?

— Probabil că tocmai au decolat de pe Nai Hutta, domnule comandor! Eu eram concentrat să urmăresc flota

contrabandiştilor, aşa cum mi se ordonase.

Greelanx se încruntă. Instinctele sale, şlefuite după decenii petrecute în Flota Imperială, îl făceau să se întrebe dacă nu putea fi vorba despre un truc.

— Scanare senzorială completă! se răsti el.

— Am înţeles, domnule amiral!

După câteva clipe, operatorul senzorilor afişă rezultatele verificării. Greelanx le studie. Probabil că huttii i-au ţinut pe mercenarii aceştia în rezervă, apoi i-au lansat ca ultimă acţiune disperată, decise el.

Îşi drese glasul.

— Comandor Jelon, ordonă triunghiului şi vânătorilor noştri să execute o întoarcere de o sută zece grade pe axa Y şi să angajeze lupta cu nou-veniţii. După ce şi-au încheiat manevra, foc de voie!

*

Mako Spince răcni triumfător, privind apariţia flotei fantomă şi văzând cum navele imperiale începeau să se întoarcă.

— Da! Au muşcat momeala! Activă comunicatorul. Căpitane Renthal!

— Văd totul, încuviinţă sec femeia. Până acum nu crezusem că va reuşi, dar trebuie să recunosc... Atac, cu viteză maximă!

— Porneşte şi rade-i!

*

Aşa cum îi ceruse Mako, Han Solo rămăsese în urmă, înapoia tuturor contrabandiştilor, în vreme ce aceştia se strecurau, ieşind dintre sfărâmături, în timpul retragerii. După ce trecu de bordul lui Nar Shaddaa, Han le ordonase să vireze larg şi să iasă dintre resturile epavelor. În felul acela, Greelanx îi putea vedea clar cum fugeau şi avea să-şi continue urmărirea, intrând drept în cursa lor.

Când ieşi finalmente din centura de sfărâmături, Han se trezi practic în urma flotei imperiale. O văzu în faţa sa şi se gândi să încerce să o depăşească la viteză maximă, ca să poată participa la atacul care fusese planificat la coordonatele PA.

Drept în faţă, distingea pe senzori două nave şi fu surprins când le verifică ID-urile şi constată că perechea neascultătoare erau Lando şi Salla în Călător pe Inel şi şoim.

Se întrebă dacă vreunul dintre ei fusese rău lovit şi dacă avea nevoie de ajutor. Îşi activă comunicatorul şi vorbi:

— Centrala Defensivă, aici Han. Răspunde, Mako!

Glasul lui Mako se auzea mai limpede acum, după ce ieşise din câmpul de sfărâmături.

— Aici Mako. Imperialii aproape că au ajuns la punctul PA.

— Îi detectez pe Salla şi pe Lando pe senzori şi ne aflăm cu toţii înapoia flotei imperiale.

— Da, le-am cerut s-o ia mai încet, gândindu-mă că s-ar putea să ai nevoie de ajutor, dacă dai peste vreo navă uşoară rătăcită.

— În regulă, deci ei n-au păţit nimic?

— Nimic, din câte ştiu eu.

— Vrei, te rog, să-mi faci legătura cu ei?

— Sigur că da.

Pentru a păstra frecvenţele cât mai libere cu putinţă, toate comunicaţiile fuseseră dirijate prin Mako, cu excepţia perechilor pre-stabilite, aşa cum erau Lando şi Salla. După câteva clipe, Han auzi vocea lui Lando.

— Han, ce faci, amice?

— Sunt înapoia ta şi mă-ntreb cum să trec de flota imperială, ca să pot reveni în miezul acţiunii.

— Salla şi cu mine ne-ntrebam acelaşi lucru. Nu vreau să scap ocazia de a rata alte câteva lovituri în navele uşoare imperiale. Salla şi cu mine am avariat destule, rosti mândru jucătorul profesionist.

— Trei crucişătoare uşoare din clasa Guardian, interveni

Salla.

— Felicitări!

— Stăpâne, se auzi tonul precis şi inconfundabil al lui Vuffi Raa, doreşti să virez, pentru a putea reveni la bătălie împreună cu căpitanul Solo?

— Da, Vuffi Raa, fă asta. Ah, şi... nu-mi mai spune „stăpâne”.

— Da, stăpâne.

Han se apropiase acum suficient de mult de prietenii săi, pentru a-i vedea în depărtare, ranversând pentru a se întoarce alături de el. Corellianul chicoti.

— În numele galaxiei, de unde ai cules droidul ăla, Lando?

— Este o istorie lungă.

După alte câteva secunde, cele trei nave zburau laolaltă. Han se simţea extrem de mulţumit că erau împreună, uniţi împotriva imperialilor.

Îşi activă iarăşi comunicatorul.

— Ia ziceţi, cum o să trecem de flotă ca să ajungem la PA?

Brusc, Chewie, care-şi abandonase inutila turelă de tunar şi venise pentru a sluji în calitate de copilot şi la manevrarea tunurilor frontale ale Briei, mârâii insistent şi gesticulă spre senzori.

Han privi şi văzu cum triunghiul de nave grele pornit în urmărirea contrabandiştilor încetineşte şi apoi începe să execute o întoarcere greoaie, menţinând tot timpul formaţia perfectă.

— Aşa, Xaverri! strigă el, apoi activă comunicatorul. Lando şi Salla! Priviţi senzorii frontali!

De acum navele imperiale erau dincolo de raza vizuală. Han se trezi, dorindu-şi cu ardoare să le poată ajunge din urmă şi să le cauzeze cât mai multe stricăciuni.

— Ele pot vedea iluzia, comentă Lando, dar noi de ce n-o vedem?

— Fiindcă ne aflăm în urmă, explică Han. Este ceva legat de unghiul sub care sosesc razele de lumină. Destul de

complicat, dar, crede-mă, imperialii văd o flotă mare care se năpusteşte spre ei!

Flota imperială continua să-şi execute virajul. Detest să fiu izolat aici, fără posibilitatea să acţionez! îşi spuse Han.

Brusc, văzând direcţia în care se întorcea flota, fu străbătut de o idee. Activă comunicatorul.

— Lando şi Salla! Suntem destul de aproape de triunghi ca să putem executa un microsalt hiperspaţial de două secunde, exact în mijlocul iluziei. Dacă ne modificăm uşor vectorul de apropiere, imediat înainte de salt, vom ajunge pe cursul corect de apropiere pentru a însoţi fantomele acelea, trăgând din plin! Să punem nişte dinţi reali flotei lui Xaverri!

— Han, protestă Salla, în caz că n-ai observat suntem în mijlocul unui puţ gravitaţional!

— Ba suntem destul de aproape de locul în care cele două corpuri cereşti se anulează reciproc, insistă Han. O putem face! Haideţi! După mine!

Îşi modifică puţin vectorul de zbor şi fu încântat să vadă că şoimul şi Călătorul pe Inel îl urmară.

— Bun, suntem pregătiţi cu toţii! rosti corellianul încordat. Acum, microsaltul!

— Han, protestă Lando, iluzia va dura numai două minute! Nu avem vreme să stabilim cursul pe navicalculator!

— M-am gândit la toate, îl contrazise Han. Comandă droidului ăla şmecher al tău să ne calculeze microsaltul şi să ne ducă exact în linia întâi a flotei fantomă. Poate să ne descarce coordonatele în navicalculatoare prin intermediul comunicatorului. Nu poţi, Vuffi Raa?

— Sunt un droid de clasa a doua şi, desigur, pot să fac un calcul atât de elementar, răspunse Vuffi Raa, părând jignit că îi erau puse sub semnul întrebării capacităţile. Dar, căpitane Solo, trebuie să atrag atenţia că ceea ce propui prezintă un risc considerabil.

Din felul cum vorbea micuţul droid, Han şi-l putea imagina contorsionându-şi tentaculele la simpla idee.

— Lando, haide! Ordonă-i s-o facă!

Chiar şi în comunicator, Han îl putea auzi pe Lando suspinând.

— Bine, corellian nebun. Vuffi Raa, inteligenţă mecanică, fă ce-ţi spune Han!

Peste nici câteva clipe, Vuffi Raa rosti cu glas subjugat:

— Cursul a fost stabilit.

— Băgaţi-l! răcni Han şi în acelaşi moment apăsă maneta pentru saltul în hiperspaţiu.

Stele se alungiră pentru o clipită, apoi pilotul se pomeni gonind direct spre flota imperială!

Privi într-o parte şi în cealaltă, şi văzu că Lando şi Salla continuau să păstreze formaţia alături de el. Înapoia lor, şi de ambele părţi, se întindea iluzia lui Xaverri. Han o putea zări bine acum şi, cu toate că fusese pregătit pentru ceva mare, rămase impresionat.

— În regulă! urlă el. Mulţumesc, Vuffi Raa!

Pe măsură ce flota fantomă se apropie de triunghiul imperial, navele grele începură să tragă. Han îşi dădu seama imediat că faptul că făcea parte dintr-o iluzie reprezenta un avantaj imens. Cu atâtea nave în care se putea ochi, existau destule şanse ca nici una dintre cele trei nave reale să fie ţintită.

Cu toate acestea, se pregăti rapid pentru manevre de evitare.

— Jarik, eşti gata, puştiule?

— Da, Han!

— Chewie, eşti la laserele gemene?

— Hrrrrrrnnnnnnnn!

Han alese o ţintă – cuirasatul cel mai din stânga, cel mai apropiat de el.

— Mă îndrept spre cuirasatul aflat chiar în faţa noastră, anunţă el în comunicator şi trase cu ochiul spre ID-ul navei. Păstrătorul Păcii.

— Te însoţim, spuse Lando. Ne putem acoperi reciproc.

— Perfect! Han nu se simţise mai bine în viaţa lui. Nu-i a-ntâia, tipilor?

— Ce intenţionezi să faci? se interesă Salla neliniştită.

— Mă gândisem să trec pe lângă puntea Păstrătorului Păcii şi să-l salut pe căpitan, chicoti vesel corellianul. O mică vizită de curtoazie...

— Han, protestă Salla, aş fi preferat să scăpăm cu viaţă din bătălia asta!

— Corellian nebun... murmură Lando.

— Hei, făcu Han, ce vă tot faceţi atâtea griji? Ăsta-s eu!

*

Căpitanul Reldo Dovlis, comandantul cuirasatului Păstrătorul Păcii, clătină dezgustat din cap.

— Opriţi focul! se răsti el. Nu-i real. Nu poate să fie. Salvele noastre n-au lovit nici măcar o navă. Şi nici una dintre salvele lor nu ne-a făcut cel mai mic rău. Nu facem decât să ne irosim muniţia şi timpul.

Operatorul senzorilor înălţă privirea.

— Domnule căpitan, senzorii continuă să indice că imaginile pe care le vedem sunt reale.

— Atunci, senzorii mint, pufni Dovlis. Studie reţeaua tactică şi văzu mai multe nave care se îndreptau rapid spre pupa Păstrătorului Păcii. Nave se apropie din spate, anunţă el. Întoarceţi, ca să le primim cu bateria frontală de turbolasere. Încărcaţi şi armaţi. Fiţi gata să deschideţi focul la ordinul meu.

Lent, nava cea mare porni să se întoarcă. Dovlis privea atent navele inamice şi fu uşurat să vadă că avea vreme să lanseze câteva salve în direcţia lor. După mărimea lor, ar fi trebuit să...

Pilotul scoase un strigăt înăbuşit şi Păstrătorul Păcii se cutremură. Raze roşii de laser se sparseră pe deflectorul frontal al navei.

Peste numai o secundă, o navă trecu pe lângă ei, atât de aproape de videoecranul punţii, încât până şi Dovlis scoase un ţipăt şi se aplecă în mod reflex. Nava, un mic cargobot SoroSuub uzat, execută un luping perfect şi reveni pentru

alt atac.

Nu toate sunt fantome! înţelese Dovlis.

— Întoarceţi! strigă el. Foc asupra acestei nave!

Păstrătorul Păcii începu o mişcare în sens invers. Dovlis privi din nou flota contrabandiştilor şi icni, văzând cât de aproape ajunsese.

Alte două cargoboturi vechi şi uzate deschiseră foc asupra Păstrătorului Păcii.

— Ţintiţi navele acelea, ordonă căpitanul. Foc!

*

Echipajul lui Mako Spince reuşise să încropească nişte reparaţii la Perla Dragonului, astfel că iahtul hutt avea acum ecranare parţială la tribord, iar spărturile din fuzelaj fuseseră etanşate. Vitezele subluminice continuau să fie afectate, totuşi Mako era gata să rişte şi să revină în bătălie. Căpitanul Renthal îi alocase un Y-interceptor, care să-l însoţească şi naveta puternică şi iute se deplasa acum paralel cu Perla, pregătindu-se să-i apere tribordul slăbit împotriva oricăror atacuri.

Scanând reţelele tactice şi de senzori, Mako văzu că ajunsese de acum în raza ţintei sale, crucişătorul greu Lichidatorul. Imperialii rămăseseră cu pupa spre navele de contrabandişti şi piraţi care se apropiau, continuând să fie vulnerabili înaintea atacului lor.

— Mako, rosti Blue, suntem în bătaia armelor lor.

El încuviinţă din cap spre frumoasa contrabandistă pilot.

— Perfect! Y-interceptorul va ataca primul, apoi va fi rândul nostru. Transmite-le tunarilor să ţintească deflectorul posterior stânga, exact deasupra sălii maşinilor. Va trebui să lovim în acelaşi loc în care a tras şi Y-interceptorul.

— Am înţeles, murmură Blue şi transmise ordinul.

Mako era mulţumit că avea Y-interceptorul să-i acopere tribordul. Mica navetă de vânătoare, modernă şi iute, era echipată nu numai cu lasere, ci şi cu torpile protonice, care

aveau să fie extrem de folositoare.

Activă comunicatorul şi se adresă piratului tunar din Y-interceptor.

— Aici Mako. Sunteţi pregătiţi?

— Suntem pregătiţi.

— Daţi-i drumul!

Se uită după aceea pe senzori, privind Y-interceptorul. Naveta atacă, trimiţând patru torpile protonice în ţinta desemnată, înainte de a se îndepărta.

— Gata, Mako, anunţă tunarul, descriind un cerc pentru a reveni lângă iaht, deflectoarele fie că sunt descărcate, fie că de abia mai rezistă. E rândul vostru!

— Plăcerea mea!

Mako se întoarse spre Blue şi aprobă din cap. Femeia crescu la maximum viteza care tot nu însemna foarte mult şi porni spre Lichidator, trăgând cu turbolaserele.

De la prima salvă, Mako ştiu că deflectoarele crucişătorului greu erau deja descărcate de energie. Tunarii Perlei traseră nemilos în ţinta lor cu cele două turbolasere rămase, înainte ca greoaia navă imperială să se poată răsuci spre ei cu tunurile de la prova.

Peste câteva clipe, flancul drept al Lichidatorului şi sala maşinilor dinapoia blindajului se transformaseră în ruină. Nava imperială se roti lent în spaţiu, neajutorată, depresurizându-se.

*

Căpitanul Drea Renthal se aplecă în faţă în scaunul de comandă, surescitată. În sfârşit! Pot să acţionez niţel şi pe cont propriu! Dirijarea flotei în bătălie fusese provocatoare, dar nu în asemenea măsură. Acum zbura cu propria ei navă şi se pregătea să facă ravagii.

Ţinta era alt crucişător greu, Interdictorul. Navele acestea erau demodate, greoaie şi insuficient ecranate. Prin comparaţie cu Interdictorul, Pumnul lui Renthal era o maşină de distrugere rapidă şi înarmată până în dinţi. Pe

lângă cele două turbolasere gemene din turelele dorsală şi ventrală, corveta corelliană avea patru turele cu lasere gemene pe flancuri, împotriva navetelor de vânătoare, iar frontal, sub punte, o pereche de lansatoare de torpile protonice pentru nave grele.

Aşa cum prevăzuse Han, rezerva de torpile protonice era limitată – mai exact, nava dispunea de numai patru bucăţi. Torpilele acelea erau foarte greu de procurat.

Apropiindu-se de Interdictor, Renthal era însă decisă să le utilizeze la maximum pe toate.

În clipa când intră în bătaia de foc a armamentului, se adresă echipei de tunari:

— Pregătiţi-vă pentru lansarea torpilelor 1 şi 2. Ţintiţi pupa. Mi-ar plăcea să văd o supraîncărcare de reactor!

— Am înţeles, domnule căpitan!

Renthal surâse larg. O încânta să i se spună „domnule”.

Când Pumnul lui Renthal descrise un viraj larg în apropierea ţintei, ea răcni:

— Foc!

Nava îi vibră uşor, o dată şi încă o dată, când torpilele protonice ţâşniră într-o revărsare de foc albastru.

Prima torpilă distruse deflectoarele crucişătorului. A doua sfredeli blindajul fuzelajului, provocând avarii importante.

— Turbolaserele, foc! ordonă Renthal, când se întoarseră pentru al doilea atac.

De acum Interdictorul se cutremura sub impacturi. Turbolaserele pătrundeau şi mai adânc în măruntaiele navei, căutându-i inima – reactorul care alimenta motoarele cu energie.

Renthal nu ştiu niciodată ce anume o avertiză. Probabil instinctul dezvoltat după douăzeci de ani de bătălii. Viră brusc şi violent şi acceleră, îndepărtându-se cu viteză maximă.

Înapoia ei Interdictorul explodă la fel de total şi distrugător ca orice TIE fragil.

Renthal surâse serafic. Asta zic şi eu distracţie!

*

Mako ovaţionă, privind cinci dintre Y-interceptoarele lui Renthal care bombardau intens pupa cuirasatului Păstrătorul Păcii, ochindu-i zona vulnerabilă a motoarelor şi lansând salve de torpile protonice.

Cuirasatele erau ţinte mult mai dificile decât crucişătoarele grele şi stângace, totuşi el credea că s-ar fi putut să aibă posibilitatea de a-l distruge pe acesta.

Se părea că Han, Salla şi Lando reuşiseră o manevră nebunească, tipică pentru ei, pentru a distrage Păstrătorul Păcii până se puteau apropia Y-interceptoarele. Mako le distingea punctuleţele pâlpâitoare pe display, urmând Y-interceptoarele şi aşteptând ca torpilele protonice să distrugă deflectoarele înainte de a irosi muniţie asupra navei celei mari.

Contrabandistul se trezi făcând calcule mintale, în timp ce Y-interceptoarele trăgeau în cuirasatul imperial. Câte două salve de două torpile fiecare, de la cinci Y-interceptoare... asta înseamnă douăzeci de torpile!

Părea foarte mult, dar Mako se instruise la bordul unui cuirasat imperial şi ştia cât de rezistente erau vechile nave.

Deci prima salvă... zece torpile... zece lovituri...

Făcu nişte calcule aproximative şi ajunse la concluzia că ecranele pupa ale Păstrătorului Păcii ar fi trebuit să aibă probleme majore de acum.

Când Y-interceptoarele trecură în al doilea raid, găuri întunecate începură să apară în tribordul cuirasatului, acolo unde erau localizate motoarele masive ale navei.

După căderea deflectoarelor, alţi contrabandişti atacau în forţă pupa cuirasatului. Mako îşi dădu seama că nava încerca să se întoarcă pentru a trage în ei, dar era deja lentă şi răspundea cu întârziere la comenzi.

Apoi, brusc, la tribord se zări o pâlpâire strălucitoare, după care luminile motoarelor Păstrătorului Păcii se stinseră.

Mako fluieră încetişor. Cred c-au dat de bucluc...

*

— Domnule căpitan, reactorul tribord s-a supraîncărcat! Sistemele de securitate l-au decuplat! Raportă secundul lui Reldo Dovlis. Nu mai avem energie pentru motoare!

Dovlis privi în jur, simţindu-se disperat. Fără motoare, nu putea să mai scape. Navele contrabandiştilor erau mult prea mici ca să-l avarieze repede, dar, în timp, îl puteau face bucăţele, începând de la pupa tribord, care era neprotejată, şi suind spre punte, distrugând treptat deflectoarele şi sfredelindu-i nava cu laserele lor mici.

— Trebuie să repornim motoarele, altfel am încurcat-o, rosti el ştiind că spunea adevărul. Treci pe comandă manuală şi anulează sistemele de securitate. Avem nevoie de energie!

— Dar, domnule căpitan...

Chipul tânărului era cenuşiu de spaimă. Dovlis nu-l putea învinui. Reactoarele nu erau ceva cu care să te joci, totuşi ce alternativă avea? Toate celelalte nave imperiale erau angajate în luptă – era improbabil ca un apel spre Greelanx să-i aducă ajutor suficient de repede.

Dovlis se bizuia pe faptul că supraîncărcarea reactorului fusese proiectată astfel încât decuplarea să se declanşeze cu mult înainte de pericolul real al unei explozii.

Îşi fixă subordonatul cu o privire de oţel.

— Ţi-am dat un ordin, secund.

— Da, domnule căpitan!

Dacă ar ţine motoarele doar atât cât să ne apropiem de celelalte nave! gândi Dovlis. Rămas fără posibilitate de control, Păstrătorul Păcii ar fi fost treptat atras de forţa gravitaţională a lui Nar Shaddaa.

Auzi motoarele activându-se, tensionându-se, şi i se rupse inima, gândindu-se ce trebuia să le facă. Însă în joc erau vieţile lor, ale tuturor.

Păstrătorul Păcii se încordă, se cutremură, apoi începu să înainteze foarte lent...

... şi se cutremură apoi iarăşi, în agonie, când motorul tribord explodă. Motorul babord continua totuşi să funcţioneze şi impulsul inegal trimise cuirasatul într-o rotaţie ameţitoare!

— Opriţi motoarele! răcni Dovlis, dar secundul îi anticipase deja ordinul.

Acum Păstrătorul Păcii se rotea în tăcere, dându-se într-una peste cap.

Gravitaţia artificială continua să funcţioneze, graţie acumulatoarelor de avarie, care nu erau totuşi suficiente pentru a alimenta jeturile de manevrare ale navei. Nu aveau nici o posibilitate de a pune capăt rotirii aceleia. Dacă ar fi reactivat motorul babord, nu ar fi făcut altceva decât să crească viteza de rotaţie.

Reldo Dovlis privea de-a dreptul îngrozit, cum stelele se învolburau în jur, apoi văzu suprafaţa lui Nar Shaddaa, înceţoşată din cauza câmpului deflector al satelitului, apoi iar stelele, iar satelitul...

Fă ceva! urlă mintea sa. Suntem atraşi de gravitaţia satelitului! În mai puţin de un minut, vom lovi câmpul defensiv energetic al lui Nar Shaddaa!

Şi ce mai explozie avea să fie atunci!

Stele... satelit... stele... satelit...

Rotindu-se într-un vârtej ameţitor, rotindu-se, învârtindu-se, iar el era complet neajutorat în a le opri...

Stele... satelit... stele... satelit... stele... satelit foarte apropiat acum...

Dovlis se strădui să-şi recapete demnitatea. La urma urmelor, era un ofiţer imperial.

— Are cineva vreo idee care poate fi utilă? întrebă el, păstrându-şi glasul calm şi egal.

Echipajul de pe punte îl privi în tăcere. În cazul acesta, legea gravitaţiei era la fel de crudă şi inexorabilă ca oricare dintre cele impuse de împărat.

Stele... satelit... stele... satelit şi mai apropiat acum...

Stele... satelit...

Iar apoi văzură numai satelitul, prinzându-i în atracţia sa,

trăgându-i în câmpul său defensiv.

După care nu mai fu nimic…

*

Unul dintre contrabandiştii care se apropiase pentru a trage în Păstrătorul Păcii muribund fusese Roa, care se simţea foarte îndrăzneţ, în ultima vreme se întrebase dacă nu cumva îmbătrânea şi-şi pierdea bravura, dar azi se angajase în două lupte aeriene cu vânători TIE şi ieşise victorios.

Încă nu mi-am pierdut mâna! gândi el, pornind cu Lwyll după cuirasatul care se rotea scăpat de sub control. Pur şi simplu pentru a simţi fiorul surescitării, îşi năpusti nava în urma imperialilor care se prăbuşeau, apoi redresă brusc, simţind realmente puterea atracţiei gravitaţionale a satelitului…

… pentru ca apoi Păstrătorul Păcii să lovească inevitabil câmpul deflector al lui Nar Shaddaa.

Chiar şi aflat în ascensiune dinspre satelit, unda de şoc îl azvârli pe Roa spre înainte. Se izbi dureros în manşa de comandă, învineţindu-se instantaneu. Consola instrumentelor se sparse, împroşcând fragmente de sticlină care îi pătrunseră în braţe şi în piept aidoma unor pumnale micuţe.

Când cuirasatul cel masiv explodă, vaporiză o secţiune a câmpului deflector al satelitului, iar sfărâmăturile în flăcări fură absorbite spre interior, în jos, către pătura superioară a atmosferei.

Împreună cu Roa.

Impactul undei de şoc îl ameţise pe contrabandist şi se luptă să-şi recâştige cunoştinţa deplină. Nu era uşor. Talazuri de beznă se rostogoleau peste el aidoma unui ocean nocturn.

Roa era însă un luptător. Nu renunţă tentativelor de a deschide ochii, de a clipi, de a înălţa capul.

Peste câteva secunde, fu capabil să focalizeze din nou şi-

şi aminti unde era şi ce făcea. Cădea ca o piatră, tot mai jos, prăbuşindu-se prin atmosfera murdară a lui Nar Shaddaa.

Clipi din ochi. Simţea ceva împăienjenindu-i vederea. Sânge? Era cel mai probabil.

Scutură din cap şi durerea îl sfâşie. Orice încercare de mişcare determina agonie pură. Consola de instrumente era într-un hal fără de hal, totuşi unele părţi ale ei continuau să fie luminate şi să funcţioneze. Costumul spaţial nu-i mai era de acum etanş, dar din fericire nu se mai afla în vidul cosmic.

Silindu-se să se mişte şi să preia controlul navei, Roa înhăţă manşa de comandă şi porni să se lupte cu micuţa navetă cercetaş, ca s-o coboare prin atmosferă spre o dorită asolizare lină.

Sau chiar o asolizare dură.

Orice fel de asolizare!

Lwyll se strădui cu bravură să-i răspundă comenzilor. Roa îi ridică mult botul, pentru ca aerul să apese sub aripi şi prăbuşirea în picaj se încetini.

Roa începu să testeze jeturile de frânare şi manevrare laterală, care răspundeau lent. Continua să coboare, totuşi acum căderea era relativ controlată.

Putea zări dedesubt o platformă de asolizare. Utilizând jeturile de manevrare, izbuti să aducă pe Lwyll deasupra ei, până avu certitudinea că putea să coboare acolo, nu să se prăbuşească în lateral, în abisul dintre două clădiri.

Permatonul se năpustea spre el rapid.

Prea rapid!

Contrabandistul se luptă cu gravitaţia aşa cum s-ar fi luptat cu un oponent uman într-o trântă, folosindu-şi tot talentul şi capacităţile de pilot.

Când permatonul ajunse imediat sub el, Roa se încordă în aşteptarea şocului.

Nu-şi reaminti niciodată clipa impactului.

Oare cât timp trecuse până clipi şi pluti înapoi spre cunoştinţă? Secunde? Minute? Ore?

Roa nu ştia şi nu-i păsa. Simţea durere în o sută de locuri diferite, dar o frică mai viscerală decât oricare alta pe care o încercase vreodată îl trezi complet.

Mirosea a ars. Lwyll ardea! Dintr-o clipă în alta, nava putea să explodeze şi atunci toate eforturile sale de a asoliza cu bine fuseseră zadarnice.

Ignorând cioburile de sticlină tăioase care rămăseseră înfipte în el, Roa se întinse şi apăsă butonul de deschidere a carlingii. Cu gesturi stângace, îşi desfăcu harnaşamentul centurilor de protecţie. Reuşi doar să se scoale din scaun, pentru ca apoi să cadă într-o parte. Zvâcni fără putere din picioare, străduindu-se să-şi mobilizeze puterea de a le trage.

Pe neaşteptate fu apucat de mâini care-l ridicară. Voci i se adresau, bolborosind neclar, deoarece casca îi acoperea urechile.

Fu ridicat şi purtat pe braţe.

Auzi paşi pe permaton. Erau paşi care se grăbeau, ba chiar alergau. Era zdruncinat, zguduit aproape la fel de rău ca atunci când fusese lovit de suflul exploziei.

Roa înălţă puţin capul şi privi în urmă, spre Lwyll, exact în clipa în care nava lui iubită explodă.

Dar eu sunt viu, gândi ca prin ceaţă. Sunt viu şi continuu s-o am pe adevărata Lwyll...

Iar o dată cu gândul acela, îşi pierdu cunoştinţa.

*

Pentru un om căruia i se împlinise dorinţa, amiralul Winstel Greelanx era remarcabil de nefericit. Îşi privea ecranele tactice şi senzorii, vedea dezastrul suferit de escadra sa şi era furios.

Cum îndrăzniseră contrabandiştii aceia? Cum avuseseră cutezanţa?

Un cuirasat complet distrus... Un crucişător din clasa Carrack care putea fi doar salvat... Un crucişător greu transformat într-o epavă neputincioasă, iar altul înglobat de

acum în centura de sfărâmături şi pulbere spaţială din jurul lui Nar Shaddaa.

Greelanx îşi stăvili pornirea de a mobiliza trupele şi a purta bătălia mai departe. Continua să deţină o forţă de luptă formidabilă, mai ales împotriva contrabandiştilor acelora. Exista o probabilitate decentă, poate de peste cincizeci la sută, să fie capabil să obţină victoria şi să-şi îndeplinească ordinul iniţial.

Dar nu putea să procedeze în felul acela. Căutase un pretext care să-i justifice retragerea şi acum îl căpătase.

Se întoarse spre comandorul Jelon.

— Ordonă navelor noastre să se retragă în mod disciplinat. După ce au ieşit din situaţiile de luptă, rendez-vous-ul are loc în coordonatele hiperspaţiale convenite anterior.

Jelon îşi privi cu vădită surpriză superiorul.

— Ne retragem, domnule amiral?

— Da, ne retragem, încuviinţă Greelanx sever. Nu ne putem îndeplini ordinul aici, în sistemul Y'Toub. În conformitate cu tactica aprobată, ne retragem ordonat, atât timp cât continuăm să deţinem un control asupra situaţiei.

De obicei, Greelanx nu şi-ar fi justificat ordinele în faţa unui subordonat, tot aşa cum nu ar fi ieşit dintr-o ecluză fără să poarte costumul spaţial, dar de acum compunea în minte raportul său oficial, exersând frazele corespunzătoare.

Jelon luă poziţie de drepţi şi-l salută oficial.

— Am înţeles, domnule amiral!

*

Retragere? Se întrebă realmente uluit căpitanul Soontir Fel. Retragere? Putem încă să învingem!

N-ar fi fost lesne, dar se putea. Fel era sigur în privinţa aceasta. Pur şi simplu nu-i venea să-şi creadă urechilor că Greelanx dovedea atâta lipsă de fermitate.

— Vă retrageţi disciplinat, repetă comandorul Jelon.

Acesta este ordinul domnului amiral.

Fel avea grad mai mare decât Jelon, ceea ce-i dădu curajul să i se adreseze mai deschis decât ar fi cutezat s-o facă înaintea amiralului.

— Au mai rămas însă TIE-uri nechemate la bază. Nu le putem abandona!

— Domnul amiral aşteaptă escadra să facă saltul în hiperspaţiu, în coordonatele de rendez-vous stabilite, în intervalul temporal specificat, replică Jelon inflexibil.

Fel strânse din maxilare, subţiind buzele.

— Fel, terminat, rosti el scurt şi micuţa imagine holografică a lui Jelon dispăru.

Căpitanul se întoarse către secundul său.

— Toniv, emite un apel urgent de rechemare a tuturor TIE-urilor, pentru rendez-vous cu Mândria. Voi prelua cât de mulţi voi putea, până la umplerea completă a calelor de andocare şi pentru navete. În acelaşi timp, încheiem acţiunea de luptă şi ne retragem.

— Cu ce viteză, domnule căpitan?

— Un sfert.

— Un sfert, domnule căpitan?

— M-ai auzit.

— Da, domnule căpitan!

Fel ordonase o viteză atât de ridicol de mică, pentru a oferi câtor mai multe TIE-uri şansa de a fi preluate de Mândria Senatului. Din punct de vedere tehnic, el îndeplinea ordinul primit – Greelanx neglijase să specifice o viteză – dar nu-l respecta în sensul său real.

De fapt, în clipa aceea, lui Soontir Fel nu-i păsa câtuşi de puţin de ordinul primit. Nu intenţiona să-i abandoneze pe piloţii aceia!

Peste cinci minute, calele sale de andocare erau pline cu cele douăsprezece TIE-uri reglementare, iar în cala navetelor se mai aflau alte trei navete de vânătoare. Senzorii nu indicau că ar mai fi existat şi alte TIE-uri care să fie preluate, aşa că Fel ordonă ca Mândria să accelereze la viteză maximă pentru a ajunge din urmă restul escadrei.

După un minut, mica imagine holografică a amiralului Greelanx se materializã pe consola sa de comunicaţii.

— Căpitane Fel?

Fel nu avu nici o greutate în a-şi păstra calmul. Era încă prea furios pentru a-i fi teamă.

— Da, domnule amiral?

— În mod deliberat, nu mi-ai ascultat ordinul!

— Am recuperat navetele noastre de vânătoare, domnule amiral. Şi pe piloţii lor. Am considerat că este… important.

Imaginea miniaturală se zbârli.

— Căpitane, decizia aceasta a dumitale s-ar putea să te coste comanda. Voi alcătui un raport complet cu cele întâmplate.

Fel înghiţi un nod, dar nu-şi clinti privirea.

— Desigur, replică el, şi eu voi alcătui un raport complet. În conformitate cu regulamentele, intenţionez să consemnez toate detaliile bătăliei, aşa cum le-am observat.

Greelanx îl privi prelung. Nici unul dintre ei nu-şi feri ochii.

În cele din urmă, amiralul înclină din cap.

— Cum doreşti, căpitane.

Holograma micuţă dispăru. Soontir Fel se lăsă să cadă într-un scaun, împotrivindu-se dorinţei presante de a-şi coborî capul în palme. Oare vieţile acelor piloţi de TIE-uri meritaseră periclitarea carierei sale?

Era perfect posibil s-o afle în scurt timp.

Fel suspină. Uneori, viaţa putea să fie foarte complicată. Apoi îşi aminti ceva, iar gândul acela îi spori considerabil starea de spirit.

Cel puţin n-a trebuit să execut Bază Delta Zero… iar asta merită totuşi ceva.

DESPĂRŢIRI

La douăzeci şi patru de ore după ce Han şi Chewie aduseseră cu Bria în siguranţă pe Nar Shaddaa, neavariată, cu excepţia manşei de tun şi a unui deflector slăbit deasupra carcasei motorului, Han şi Xaverri stăteau pe platforma de asolizare bătută de vânt, lângă rampa Fantasmei. Salla şi Chewie îi însoţiseră în mare parte a drumului, dar rămăseseră discret în urmă, pentru a le permite intimitate în momentul despărţirii.

Corellianul o privi pe Xaverri, care revenise la hainele ei elegante şi viu colorate, şi clătină din cap.

— Detest despărţirile, rosti el cu glas amărât. Nu ştiu niciodată ce să spun, iar acum este mai rău ca de obicei. Cum să găsesc cuvinte ca să-ţi mulţumesc, Xaverri? Iluzia ta ne-a salvat. Fără tine, n-am fi putut reuşi.

Ea îi surâse şi ochii negri erau plini de afecţiune.

— Auzi, Solo… n-aş fi ratat aşa ceva nici pentru toate creditele din galaxie. Regret doar că n-am fost pe puntea câtorva dintre navele acelea imperiale, ca să le văd reacţia.

— Trebuie să fi fost tare surprinşi, izbucni Han în râs, asta-i clar.

Cu un gest impulsiv, se întinse şi o prinse de mâini, apoi se pomeni îmbrăţişând-o cu pasiune.

— O să-ţi simt lipsa, vorbi el cu glasul înăbuşit de părul femeii. Tocmai când crezusem că m-am obişnuit să trăiesc fără tine, acum trebuie să iau totul de la capăt. Nu-i cinstit, Xaverri!

Când se retrase puţin, ea se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută apăsat pe buze.

— Nu-ţi face griji, îi zâmbi. Sallei nu-i va păsa. Este o doamnă adevărată.

— Aşa-i, încuviinţă corellianul. Gândim destul de mult în aceleaşi direcţii.

Xaverri aprobă din cap.

— Sper că voi doi veţi fi fericiţi. Să aveţi grijă unul de celălalt, ai înţeles?

— Şi tu să ai grijă de tine.

— O să am, Solo. Să nu mă uiţi...

— Niciodată, zise el simţind un nod în gât. Nu te-aş putea uita niciodată.

Xaverri se trase îndărăt şi bărbatul îi dădu drumul din braţe. Ea porni în fugă pe rampă şi intră în navă fără să privească îndărăt.

*

La trei zile după bătălia de la Nar Shaddaa aşa cum avea să fie cunoscută, Han, Chewie, Salla şi Lando participară la nunta lui Roa. Graţie unui tratament susţinut în bactacuvă, bătrânul contrabandist era aproape vindecat, iar Lwyyl arăta radioasă într-o rochie elegantă.

În general se ştia că cei patru contrabandişti jucaseră un rol esenţial în finalul bătăliei, răsturnând rezultatul în favoarea lui Nar Shaddaa. Toţi participanţii la petrecere închinau în cinstea lui Han şi a prietenilor săi, care se plimbau prin mulţime, sorbind din pahare cu băutură, ciugulind aperitive, strângând mâini şi fiind felicitaţi de toată lumea.

Lando se apropie de Roa, îi trecu un braţ peste umeri şi spuse:

— Am înţeles că una dintre condiţiile nunţii a fost să abandonezi afacerile de contrabandă.

— Aşa-i.

— Atunci va trebui să-ţi găseşti de lucru într-un domeniu legal. N-ai dori să lucrezi pentru mine?

— Ce să fac?

— Nu mai privi aşa bănuitor! izbucni în râs Lando. Să ai grijă de afacerea mea cu nave uzate. Plec într-o călătorie prelungită în Centrality şi am nevoie de cineva în care să pot avea încredere.

Roa căzu pe gânduri.

— Păi... de acord! Cred că mi-ar plăcea. Mulţumesc, Lando. Şi... de ce pleci? Ai plănuit ceva?

— Vuffi Raa şi cu mine revenim în Centrality, fiindcă am senzaţia că aş putea face rapid avere, transportând marfă planetelor acelora înapoiate. În plus – Lando surâse şi-şi mângâie mustaţa de abia mijită – dacă asta nu merge, pot recurge oricând la cazinourile din sistemul Oseon. Nu mi-ar strica să-mi şlefuiesc jocul de sabacc. Dacă nu joci, îţi ruginesc reflexele. Jocurile de aici, de pe Nar Shaddaa, au mize destul de mici. Eu am nevoie de mize mari, ca să mă pregătesc pentru chestia cu adevărat serioasă.

Han, care trecea pe lângă ei, se opri, auzindu-l.

— Joc de sabacc? „Chestia cu adevărat serioasă”? Ce se întâmplă? Al cui joc trebuie „şlefuit”?

— Al meu, râse Lando. Dacă pot aduna taxa de înscriere, vreau să particip la turneul cel mare de sabacc care se va ţine pe Bespin peste şase luni. Taxa este zece mii de credite.

— Zece mii de credite! fluieră încetişor Han. Asta chiar că-i o chestie serioasă.

Lando îi zâmbi.

— Han, şi tu eşti un jucător destul de bun. Ar trebui să te gândeşti să strângi credite pentru înscriere.

— În nici un caz, clătină celălalt din cap.

— De ce nu?

— Este prea scump pentru mine! Dacă aş putea să strâng zece mii de credite, le-aş economisi, ca să-mi cumpăr cândva o navă.

— Da, dar pe de altă parte s-ar putea să câştigi îndeajuns ca s-o cumperi direct, îi atrase atenţia Lando.

— Nu sunt chiar aşa de norocos.

— Haide, Han, ai putea strânge taxa de înscriere. Lando se întoarse spre Chewbacca. Chewie, tu i-ai împrumuta creditele astea, nu? Este cel mai bun prieten al tău, aşa-i?

Chewbacca emise un mârâit elocvent, apoi clătină apăsat din cap.

— Nu-i un prieten suficient de bun, chicoti Han, ca să

rişte zece mii de credite!

*

Îndurerat, huttul Durga se ghemui lângă sania repulsor a părintelui său, privind droizii medicali şi pe Grodo, medicul hutt, care se luptau cu disperare să-l salveze pe Aruk. Până şi el însă îşi putea da seama că eforturile lor erau sortite eşecului.

Aruk intrase în colaps cu câteva minute în urmă, icnind de durere, vomitând, gemând, apoi zvârcolindu-se în spasme. Durga nu se simţise niciodată atât de neajutorat ca acum, privindu-şi părintele care se chinuia să respire şi să trăiască.

Huttul Aruk fusese dintotdeauna puternic – puternic şi încăpăţânat. Avu nevoie de patru ore ca să moară, patru ore agonizatoare, de suplicii. Durga stătu lângă el în tot acel timp, sperând că îşi va recăpăta cunoştinţa, dar lucrul acesta nu se petrecu.

Fu o uşurare când, finalmente, inima solicitată a lordului Besadii renunţă să mai lupte, dar deşii era fericit că părintele său scăpase de cazna teribilă, Durga se simţea pustiit. Îşi pierduse prietenul cel mai bun, care îi fusese în acelaşi timp tată şi mamă.

Strânse mâna inertă a lui Aruk, văzu firicelele de salivă verde care curgeau din gura moartă şi neînsufleţită şi ştiu, fără să poată explica în ce fel, că fusese vorba despre un asasinat.

Cine făcuse asta?

Cine alţii decât Desilijic aveau de profitat de pe urma morţii lui Aruk?

Timp de multe zile, Durga fu prea devastat ca să poată lucra; de abia mânca şi se târa de colo-colo ca un suflet rătăcit. Refuză să accepte ca trupul părintelui să fie înhumat. Deşii examinările făcute de medici asupra conţinutului stomacului lui Aruk indicaseră că nu fusese vorba de otravă, că lordul hutt decedase din cauze

naturale, Durga era convins că existase o mână criminală. Se îngrijise ca trupul masiv al lui Aruk să fie congelat şi decisese să angajeze o echipă de specialişti în medicină legală de pe Centrul Imperial, care să efectueze o autopsie amănunţită, de îndată ce lucrurile aveau să se mai potolească.

Kajidicul Besadii era în fierbere. Apăruseră două facţiuni – pro şi anti-Durga. Durga avusese grijă să acţioneze în direcţia consolidării puterii sale. Contactase o grupare criminală faimoasă, Soarele Negru, deţinută şi condusă de puternicul prinţ Xizor, şi-i explicase prinţului felul în care colaborarea dintre organizaţiile lor s-ar putea dovedi reciproc avantajoasă.

În următoarele trei săptămâni, trei puternici lorzi Besadii decedaseră – doi în urma prăbuşirii navetelor în care zburau, iar unul înecat după ce barja sa fluvială se ciocnise cu o stâncă necartografiată şi se scufundase.

După aceea, facţiunea anti-Durga fusese mult mai puţin gălăgioasă.

Aşteptând sosirea specialiştilor medicali de pe Centrul Imperial, Durga alcătui o listă de suspecţi posibili. Cu certitudine, undeva trebuia să existe un indiciu despre cel care săvârşise asasinatul… şi despre modul în care procedase.

Decise să înceapă cu înregistrările financiare; fiind hutt, se pricepea la finanţe şi profituri. Plănuia să verifice starea financiară a tuturor membrilor Desilijic, apoi să treacă la Besadii şi la celelalte clanuri. Intenţiona să caute un şablon. Finanţele prezentau întotdeauna şabloane, dacă ştiai cum să cauţi…

Treptat, zi după zi, tânărul lord hutt găsi puterea de a continua fără părintele său.

Cineva va plăti pentru asta, îşi jura el în fiecare dimineaţă când privea holograma lui Aruk atârnată pe peretele camerei sale. Şi va plăti scump.

SOCOTEALA

De data aceasta, secretarul cel trufaş îl introduse fără întrebări pe Han în cabinetul particular al amiralului Greelanx. Pentru corellian era evident că sosirea lui fusese aşteptată cu nerăbdare. Surâse larg; bănuia că şi el ar fi fost mulţumit să primească pe cineva care avea să-i ofere o avere.

Amiralul se afla lângă videoecran, privind încruntat afară. Se întoarse spre Han, când acesta intră în cameră, îl salută din cap, dar nu zâmbi.

— Le-ai adus? întrebă el.

— Da, domnule amiral, sunt aici, aşa cum s-a specificat.

Contrabandistul înlătură grijuliu obiectele din mijlocul mesei lui Greelanx, apoi deşertă în locul respectiv punguliţa pe care o ţinuse în buzunar.

Greelanx privi comoara scânteietoare, revărsată în felurite pietre preţioase a căror provenienţă nu putea fi urmărită, şi ochii i se luminară.

— Huttii s-au ţinut de cuvânt, spuse el, dar nu cred că te va deranja dacă o să...

Gesticulă cu o lupă.

— Daţi-i drumul, încuviinţă Han.

Amiralul petrecu următoarele minute examinând câteva dintre pietrele cele mai mari şi mai frumoase – curcubee gallinoreane, pietre corusca şi perle de dragon krayt de diverse mărimi şi culori.

— Deoarece te-ai prezentat la timp, comentă amiralul, bănuiesc că ai găsit naveta în punctul de rendez-vous.

— Da, domnule amiral, totul a fost exact aşa cum aţi spus.

Greelanx ridică privirea spre el, fără să-şi fi îndepărtat ocularul lupei. Văzut prin lentilă, ochiul lui drept era enorm.

— Cum intenţionezi să pleci de pe nava mea? se interesă el, doar vag curios.

Han strânse din umeri.

— Am un partener care mă va prelua.

— Perfect. Tinere, pietrele acestea sunt exact cum am specificat. Spune-le, te rog, stăpânilor tăi hutti că sunt mulţumit.

Han aprobă din cap, dar preciză:

— Nu sunt stăpânii mei, ci pur şi simplu lucrez pentru ei.

— Oricare ar fi relaţia voastră... Greelanx ezită, apoi urmă: Să ştii că n-am crezut că o puteţi face. Deşii vă dădusem planul de luptă.

— Ştiu, încuviinţă contrabandistul. Pentru noi însă alternativa era moartea. Noi luptam pentru vieţile noastre, în vreme ce voi luptaţi pentru credite. Este o diferenţă majoră.

— Holoiluzia aceea a fost o lovitură tactică sclipitoare.

Han surâse şi schiţă o plecăciune.

— Vă mulţumesc.

Greelanx păru surprins.

— Tu ai realizat-o?

— Nu, am avut un expert care s-a ocupat de asta, dar ideea mi-a aparţinut.

— Aha...

Amiralul căzu pe gânduri o clipă, apoi vorbi pe un ton meditativ:

— Mă dispreţuieşti, nu-i aşa, tinere?

Han îl privi uimit.

— Câtuşi de puţin. Pentru credite, eu însumi fac o mulţime de lucruri de care nu sunt încântat.

— Totuşi există şi unele pe care nu le-ai face.

Han se gândi un moment.

— Da, aşa este.

— Ei bine, eu...

Greelanx se întrerupse, când uşa se deschise brusc şi în prag apăru secretarul său, cu ochi holbaţi şi speriaţi.

— Domnule amiral!

— Ce este? se încruntă Greelanx iritat.

— Domnule amiral, am fost înştiinţat de echipa de la cala

de andocare... că tocmai a sosit el. Se pare că ar fi vorba despre o inspecţie inopinată. În clipa asta, el vine spre dumneavoastră, pentru a sta de vorbă!

Amiralul inspiră adânc, apoi îi făcu semn secretarului să iasă.

— Ţinând seama de circumstanţe, cred că ar fi trebuit să anticipez asta, murmură el şi se apropie grăbit de perete.

Înapoia unei diplome de merit se afla un seif mural. Greelanx rămase nemişcat câteva clipe, îngăduind unităţii să-i scaneze retinele. Uşiţa seifului se deschise şi amiralul îşi umplu ambii pumni cu pietre preţioase, le azvârli înăuntru, apoi reveni la masă, mătură ultimele nestemate cu latul palmei şi le puse şi pe ele înăuntru.

În tot acest timp, Han rămase nemişcat, complet buimăcit de acţiunile lui Greelanx.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el.

— N-am vreme, replică Greelanx încuind seiful. Va trebui să aştepţi aici. Nu trebuie să fii văzut de el. Dacă te-ar vedea...

Amiralul îşi muşcă buza inferioară şi smuci de mânerul celeilalte uşi, care ducea spre biroul secretarului. Încăperea era pustie şi cufundată în beznă.

— Intră! Nu scoate un sunet. Nici un sunet, ai înţeles?

— Nu, făcu Han derutat, n-am înţeles.

Greelanx nu se sinchisi să-l lămurească. Prinzându-l de braţ, îl împinse în birou, apoi închise uşa.

Han rămase în odaia întunecată, întrebându-se ce naiba se petrecea. Cine era el? Părea ca şi cum Greelanx ar fi aşteptat un monstru desprins dintr-o aventură 3D pentru puşti!

Pe jumătate ispitit să iasă valvârtej de acolo şi să zică pur şi simplu ”Adio şi n-am cuvinte!”, se apropie în vârful picioarelor de uşă şi descoperi că încuietoarea acesteia nu se închisese perfect. Îl putu auzi pe Greelanx mişcându-se în cealaltă încăpere, apoi se desluşiră bufnete şi foşnituri.

Îşi aranjează biroul aşa cum era înainte, îşi dădu seama corellianul.

După aceea se auzi un scârţâit subţire, când Greelanx se aşeză în fotoliul său luxos din piele de şopârlă. Han aproape că şi-l putu imagina, afişând un aer nepăsător de relaxare.

Încuietoarea uşii dinspre biroul secretarului şuieră. Han distinse paşi apăsaţi şi egali şi un foşnet ce părea de ţesătură. Oare nou-venitul purta îmbrăcăminte cu falduri? O mantie?

După aceea răsunară alte zgomote pe care corellianul le identifică – respiraţii sonore, de stentor, stimulate artificial deoarece necunoscutul nu putea răsufla singur. O mască respiratorie... musafirul purta o mască respiratorie!

Cumva, zgomotul acelor răsuflări şuierate şi sonore părea ameninţător. Han înghiţi un nod şi rămase nemişcat.

Greelanx vorbi pe un ton încântat şi voios în mod deliberat, care ar fi trebuit să sune firesc, dar lăsa senzaţia clară de spaimă:

— Lordul meu, ce plăcere neaşteptată! Inelul Exterior este onorat de prezenţa dumneavoastră. Înţeleg că doriţi să întreprindeţi o inspecţie? Din păcate, am revenit de foarte puţin timp dintr-o bătălie, aşa că...

— Greelanx, rosti un glas gros amplificat mecanic care zbârli firele de păr de pe ceafa lui Han, eşti la fel de prost pe cât eşti de lacom. Ţi-ai imaginat că trădarea ta va rămâne ignorată de Comandamentul Superior?

De data aceasta, Greelanx nu mai încercă să-şi ascundă frica.

— Lordul meu, vă rog! Nu înţelegeţi... mi s-a ordo...

Vocea i se întrerupse, preschimbându-se într-un strigăt înăbuşit. Han căscă larg ochii şi n-ar fi deschis uşa spre cabinetul amiralului pentru toate perlele de dragon din galaxie.

Tăcere, cu excepţia respiraţiei sonore şi aspre. Tăcere prelungită pe mai multe secunde. Apoi... un bufnet puternic, ca şi cum ceva greu ar fi căzut pe mocheta groasă.

Glasul mecanic vorbi:

— Ah, ba înţeleg perfect, amirale.

Paşii grei răsunară din nou, trecură pe lângă uşa înapoia căreia se afla Han, însă nu se opriră. După aceea se auzi şuierul ce indica activarea încuietorii uşii.

Linişte.

Han aşteptă mai bine de cinci minute, înainte de a cuteza să deschidă uşa şi să privească afară. Nu fu foarte surprins când îl văzu pe Greelanx răşchirat pe mochetă. Se aplecă, îşi puse degetul pe vena de la gâtul amiralului şi constată că nu-i mai simţea pulsul, ceea ce nu era, de asemenea, surprinzător.

Neaşteptat era însă faptul că pe trup nu se zărea nici urmă de violenţă. Când nu auzise şuierul unui blaster, Han se gândise că vizitatorul utilizase un cuţit cu lamă vibratorie. Un asasin expert putea folosi aşa ceva, fără să lase aproape deloc sânge sau urme de luptă.

Totuşi Greelanx nu prezenta nici un semn.

Contrabandistul rămase locului privind trăsăturile moarte ale amiralului, care încremeniseră într-o privire de teroare absolută. Se înfioră. Cine fusese necunoscutul?

Se apropie de perete şi aruncă o privire iute asupra seifului, dar era aşa cum se aşteptase – un mecanism solid, activat de scanarea retinei. Şi chiar dacă ar fi scos ochiul lui Greelanx din orbită – cu adevărat, o acţiune scârboasă amiralul murise deja de prea mult timp. Configuraţiile retinei se modificaseră şi n-ar fi deschis uşiţa seifului.

O şterg de aici... decise Han. Păşi peste braţul întins al lui Greelanx, apoi se opri, când pe mochetă se rostogoli un obiect pe care-l lovise cu vârful cizmei.

Se aplecă şi-l ridică triumfător. O perlă de dragon krayt! Micuţă, dar, cel puţin pentru ochiul liber, perfectă. Negru opalescent. O culoare valoroasă.

O strecură într-un buzunar interior şi se grăbi afară din cabinet.

Peste alte zece minute, încheiase pregătirile pentru a părăsi nava amiral. Stătea în cala capsulelor de salvare, reconectând grăbit comenzile de ejectare ale unei capsule. Apăsă după aceea un buton şi chepengul şuieră,

deschizându-se lent.

Han încremeni, auzind paşi, apoi un glas familiar.

— Stai locului, Han. Întoarce-te... fără grabă.

Corellianul se conformă şi-l văzu, aşa cum se aşteptase după voce, pe vechiul său prieten, Tedris Bjalin.

Acesta îl aţintea cu un blaster.

— Ce faci aici? Te-am zărit pe coridor şi am văzut că ai intrat la amiral. De ce ai vorbit cu el? Ce se petrece?

Vor crede că eu l-am ucis pe Greelanx, înţelese Han. Mai întâi vor trage şi abia după aceea vor pune întrebări!

— Uşurel, Tedris, surâse el pieziş şi înaintă încet, precaut. Doar n-ai putea să tragi în vechiul tău amic.

— Nu mai clinti, Solo, făcu Bjalin; totuşi mâna nu-i era tocmai fermă pe patul blasterului. La urma urmelor, fuseseră prieteni apropiaţi. De ce porţi uniforma asta? Cu cine...

— Auzi, dacă vrei să pui întrebări, să mergem undeva şi să-ţi povestesc cum stau lucrurile, zise Han. Îţi pot răspunde la orice...

În mijlocul frazei, fără nici un avertisment, se aruncă asupra lui Tedris, folosind un truc foarte murdar deprins în încăierările de pe străzile Corelliei. Bjalin se prăbuşi şi rămase întins pe podea, căutând să-şi recapete suflul şi privindu-l acuzator. Han se aplecă şi-i luă blasterul.

Se lăsă după aceea într-un genunchi lângă el.

— Ascultă-mă, Tedris, vorbi în şoaptă. N-o să mori, deşii o vreme o să te simţi ca naiba. Vreau să ştii ceva. Nu eu am făcut-o. Ai înţeles? Să ţii minte asta pentru mai târziu. Şi ştii ceva, Tedris? Eşti un tip prea de treabă ca să rămâi în nenorocita asta de Flotă Imperială, gata oricând să masacreze. Ascultă-mi sfatul şi pleacă cât timp mai poţi.

După aceea, reglă blasterul pe paralizie temporară şi trase în Tedris. Păşi peste corpul lui inconştient şi-l târî în altă capsulă de salvare, verificându-i chepengul să nu fie închis, astfel încât să nu poată fi ejectată din greşeală.

În cele din urmă, intră în capsula ale cărei comenzi le scurtcircuitase şi peste câteva clipe era ejectat în spaţiu.

Aranjase capsula de salvare astfel încât să lase impresia unei ejectări accidentale. Deloc surprinzător, ţinând seama de circumstanţe. La urma urmelor, Destinul trecuse printr-o bătălie.

Fusese niţel îngrijorat că imperialii ar putea să-i recupereze capsula, dar nu se petrecu aşa. Han bănui că uciderea lui Greelanx monopoliza atenţia generală.

Chewie îl culese după o oră, în timp ce plutea prin spaţiu, reflectând nedumerit la ceea ce se petrecuse cu amiralul.

Wookieeul aduse capsula de salvare furată de Han în cala de marfă a Briei, mârâind şi schelălăind că trebuiau s-o şteargă rapid de acolo, deoarece navete de vânătoare TIE executau recunoaşteri ale spaţiului din jur.

Han fu întrutotul de acord şi porniră în grabă spre carlingă. Se aflau la jumătatea drumului, când auziră bubuitura. După câteva secunde urmă alta, însoţită de data aceasta de o zguduire atât de puternică, încât amândoi căzură pe podea.

— Se trage în noi! urlă Han. Chewie, fugi la turelă!

El se aruncă grăbit în scaunul de pilot şi văzu două TIE-uri de recunoaştere care virau ca să revină pentru al doilea atac... apoi zări luminiţa roşie ce pâlpâia pe consolă.

— Chewie! Reactor supraîncărcat! Ne-au lovit drept în deflectorul ăla slab! Trebuie să abandonăm nava!

Sări din scaun, alergă la turelă, îl înhăţă pe wookiee şi-l trase de acolo. Chewbacca scutură din cap, protestând, dar Han zbieră:

— Fugi, tâmpitul naibii! Nava o să explodeze!

Când ajunseră din nou în cala de marfă, wookieeul ezită în a intra în capsula de salvare imperială, însă Han insistă.

— Nu-nţelegi, Chewie? S-a zis cu Bria! Asta-i unica noastră şansă! Intră odată şi pune-ţi masca respiratorie!

După ce Chewbacca se găsi în siguranţa capsulei, Han îmbrăcă în grabă un costum spaţial, apoi deschise larg uşile calei.

BUM! BUM-BUM!

O să renunţe, gândi Han despre TIE-uri, în timp ce fixa o

unitate antigravitaţională de capsulă, pentru ca s-o poată deplasa spre uşile calei. Oricum suntem sortiţi pieririi... Bătu cu palma în hubloul capsulei şi gesticulă, descriind ce plănuise. Chewie, care purta acum masca respiratorie, încuviinţă din cap.

Apoi, printr-o mişcare lină, Han propulsă capsula de salvare spre ieşirea din cală şi aproape imediat Chewie deschise chepengul şi-l trase înăuntru.

Acţiunea dură poate şase secunde, prea puţin pentru ca depresurizarea explozivă să rupă pielea groasă de wookiee. Peste încă o secundă, chepengul fu închis şi etanşat, iar atmosfera fu restabilită în interiorul capsulei.

Capsula de abia depăşise uşa calei, când Bria explodă.

Unda de şoc imprimă micuţei capsule de salvare o rotire necontrolată şi Han se prinse disperat de un mâner, aşteptându-se pe jumătate ca unul dintre TIE-uri să-i atace, dar, aşa cum sperase, evadarea lor fusese camuflată de explozie.

Interiorul capsulei de salvare era foarte, foarte strâmt. Han izbuti să-şi scoată casca, apoi el şi Chewbacca rămaseră ghemuiţi înăuntru, aproape ţinându-se în braţe, şi se priviră unul pe celălalt, după care întoarseră ochii spre nava lor transformată în sfărâmături în flăcări.

— Lui Lando n-o să-i placă chestia asta, comentă melancolic Han.

Bria fusese o navă capricioasă şi temperamentală, dar începuse să se obişnuiască cu ea.

Chewie mârâii încetişor în graiul wookiee. Han îl privi şi strânse din umeri.

— Ce o să facem acum? Amice, mă întreb şi eu acelaşi lucru. Sistemul ăsta planetar este populat şi de aceea comenzile capsulei de salvare ar trebui să ne asolizeze undeva în apropierea unui loc de unde ne-am putea îmbarca...

Chewie scânci.

— Ah, te refereai ce-o să ne facem fără navă? Contrabandistul oftă. Asta-i o întrebare cu adevărat bună.

*

Este mort, îşi spuse Teroenza buimăcit, privind mesajul de pe Nai Hutta. A mers. Nu pot să cred că Aruk a murit cu adevărat!

Pentru o clipă, simţi un fior mărunt de vinovăţie, care dispăru repede sub valul de surescitare. Cu Aruk îndepărtat de pe scenă şi cu creditele de la Desilijic revărsându-se spre el, nimic nu-l mai putea opri din a prelua controlul complet al operaţiunii ylesiane. Durga revenise pe Nai Hutta şi era ocupat până peste cap cu tentativa de a stăpâni clanul Besadii, iar Kibbick era un idiot, aşa cum ştia toată lumea.

Teroenza îşi închipui colecţia sa, apoi şi-o închipui aşa cum avea să fie în curând. Trebuia să construiască o clădire separată ca s-o găzduiască!

Şi-şi va aduce şi perechea aici. Se terminase cu zilele şi nopţile de singurătate. Aveau să se bălăcească împreună în noroi, bogaţi mai presus de cele mai fantastice vise...

T'landa til petrecu câteva minute pentru a-şi compune o expresie corespunzător de funebră, apoi ieşi să-l caute pe Kibbick şi să-l anunţe că unchiul său murise.

*

Mofful Sarn Shild stătea singur în palatul său de pe Teth şi se întreba unde anume se greşise. În mod evident, atacul asupra lui Nai Hutta fusese o eroare de proporţii. Greelanx... Greelanx dăduse greş, iar apoi murise în circumstanţe suspicioase.

Exceptându-i pe droizi, Shild era singur în reşedinţa sa. Toţi slujitorii se evaporaseră, şi nu ştia unde. Bria... dispăruse şi ea, cu câteva zile în urmă.

Nu-şi luase nici măcar rămas bun.

Cu o zi în urmă, împăratul îl convocase pe Shild pe Centrul Imperial, pentru a da ochi cu o comisie de anchetă

în legătură cu atacul de tristă amintire asupra sistemului Y'Toub. Mesajul lui Palpatine lăsase să se înţeleagă în mod clar că împăratul era foarte nemulţumit.

Shild se străduia să înţeleagă ce se întâmplase. Cu numai câteva zile în urmă, fusese în fruntea galaxiei, iar acum nu-şi putea nici măcar reaminti de ce procedase aşa cum o făcuse. Parcă fusese posedat de o entitate extraterestră.

Coborî ochii spre tăblia biroului său ornat. În faţa lui se afla un blaster, alături de o fiolă cu otravă. Shild inspiră profund. Nu-şi mai făcea iluzii. Drumul spre Centrul Imperial n-ar fi însemnat altceva decât amânarea inevitabilului.

Orice ar fi fost preferabil confruntării cu mânia lui Palpatine.

Dar ce anume să folosească – blasterul sau otrava? Mofful se gândi o vreme, dar nu putu decide. În cele din urmă, disperat, reveni la amintirile copilăriei. Trecând degetul de la un instrument al morţii şi eliberării la celălalt, începu să îngâne:

— Wonga, winga, cinleg wooleg… pe care să te-aleg?

EPILOG

Era straniu, gândi Han peste şase luni, să fie din nou pe Corellia după atâţia ani. Străzile îi erau familiare şi în acelaşi timp străine, alinătoare şi ameninţătoare. Pe planeta lui natală i se întâmplaseră lucruri rele... foarte multe lucruri rele.

Dar poate – poate – că norocul urma să i se schimbe. Mergând pe stradă, pilotul atinse uşor buzunarul în care se afla micuţa perlă de dragon şi o figurină de aur cu ochi de rubin. Era un palador, un animal corellian dispărut. Cu ani în urmă, Han ascunsese statueta, pe care o furase din colecţia lui Teroenza, într-un loc sigur de pe planeta sa natală.

Acum intenţiona să vândă atât statueta, cât şi perla. Aprecia că, laolaltă, valorau în jur de zece mii de credite. Turneul cel mare de sabacc de pe Bespin urma să înceapă peste zece zile.

Han fu uşurat să constate că prăvălia lui Galidon Okanor se afla în acelaşi loc. Okanor oferea preţurile cele mai bune, deşii, ca toţi tăinuitorii, îi plăcea să se târguiască.

Zece mii de credite, îşi spuse Han. N-aş fi crezut niciodată că voi ajunge atât de disperat încât să risc totul pe un joc de sabacc cu miză mare... mai ales dacă voi juca împotriva unor profesionişti ca Lando...

Trebuia însă neapărat să aibă propria sa navă şi nu ştia altă modalitate de a strânge banii pentru a-şi cumpăra una.

Se opri în faţa prăvăliei lui Okanor şi inspiră adânc. Acum să le vedem valoarea...

Apoi, strângându-şi visele şi speranţele în palma asudată, deschise uşa şi intră.

Sfârşit.

CUPRINS

